

A black and white photograph of a human skull positioned centrally at the top. The skull is surrounded by several dried, pressed roses and a long, flowing red ribbon that loops around the right side. The background is dark and textured with thin, bare branches.

ÇALDIĞIMIZ YALANLAR

KAÇABİLİR...
AMA SAKLANAMAZ.

MONTY JAY

Yanık et ve sır kokan o boş mezarın üzerinde
durduğumuz günden bu yana aylar geçmişti. Yeni
bir maceranın başlangıcı olması gereken bir gündü.
İntikamımızın acı sonunu işaret ediyordu.

Ancak oraya varmadan önce geri dönmemiz gerekiyordu.
Her şeyin başladığı yere. Hollow Heights Üniversitesi'ne...
İhanet ve lanetimiz haline gelen sırlarla boğulan o kasabaya.

Fakat beni asıl rahatsız eden şey, araziyi çevreleyen
orman ya da gizemli anıt mezar değildi. Onlardı.
Gecenin içinde gizlenenler.

O kadar kötü, o kadar çarpık, o kadar şeytanilerdi ki
kâbuslarımın hükümdarı olmuşlardı.

Hollow Erkekleri.

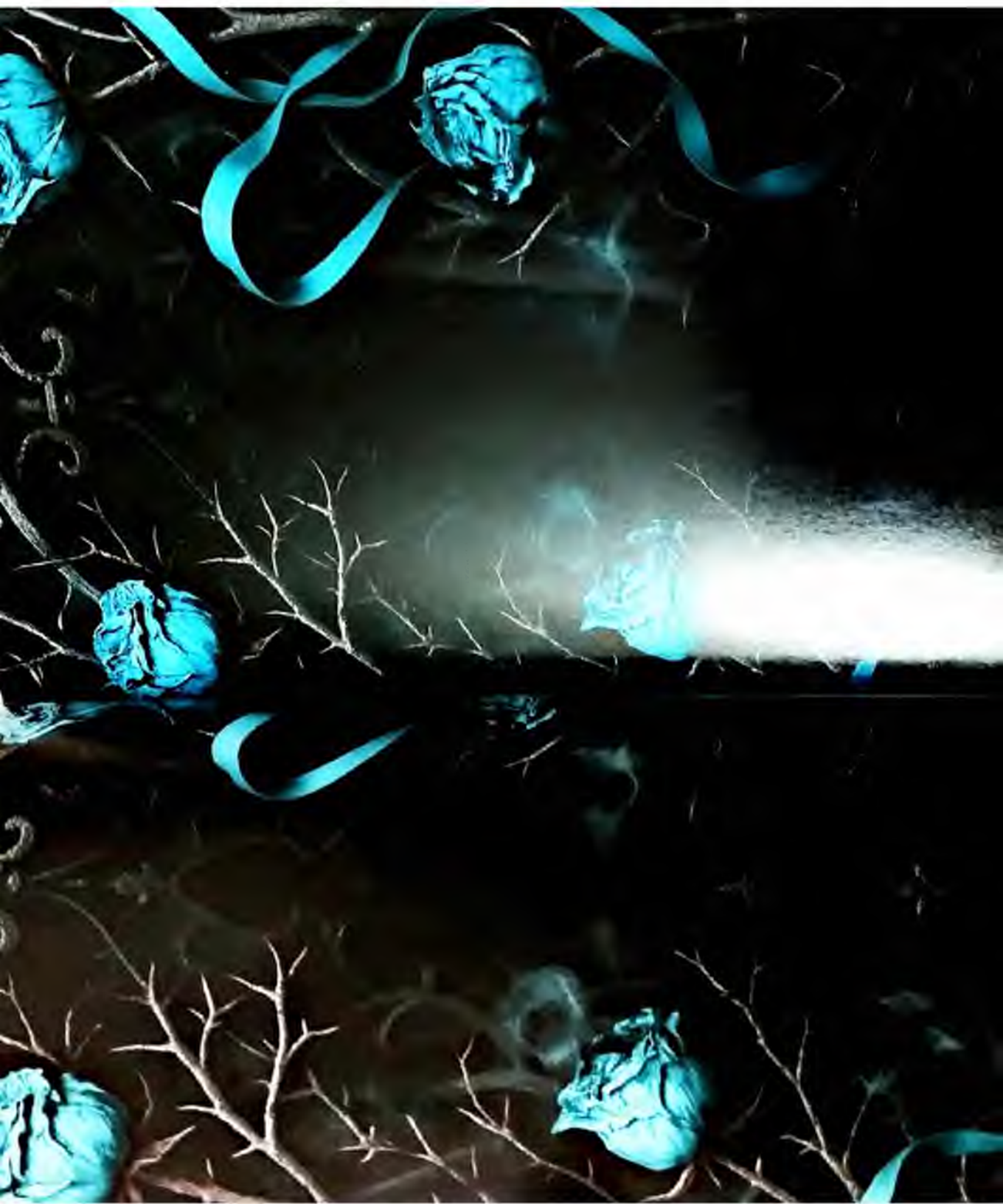
Tek bir yanlış hamleyle kendimi doğrudan
onların ateş hattında bulmuştum.

Bu bir aşk hikâyesi değildi, mutlu sonla biten
bir hikâye de değildi. Aşk bizim acılarımızda,
korkularımızda ve kanımızda aniden ortaya çıkmıştı.
Yaptıkları her korkunç şeyi izlemiş, yardım etmiş
ve yine de onları sevmiştik.

Bazıları canavarlarından kaçırdı, biz kendi
canavarlarımıza âşık olmuştuk.

YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ÇALDIĞIMIZ YALANLAR

Özgün Adı: The Lies We Steal

Monty Jay

Çeviren : Doğa Şarlayan
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Son Okuma : İrem Doruk
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Aslıhan Kopuz
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2794

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-366-232-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by Monty Jay

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Weaver Literary Agency aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San.*Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah.* Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

HOLLOW ERKEKLERİ SERİSİ-1

ÇALDIĞIMIZ YALANLAR

MONTY JAY

Düzenleme

Ny.ozlem

Çeviren: Doğa Şarlayan

Ninova

İÇERİK UYARISI

Bu kitap detaylı cinsel sahneler, detaylı şiddet anlatımı, kendine zarar verme, cinsel istismar, hayvanlara zarar verme, şüpheli rıza, zorbalık, insan ticareti, çocuk istismarı, intihar ve intihar fikrinden bahsedilmesi, kaçırılma, seks ticareti, işkence, kan ve vahşet gibi tetikleyici unsurlar içermektedir.

*Karanlığı ve içinde gizlenenleri sevenlere.
Ve Stephen King'e, sayenizde varım.*

Calma Listesi

Beyond the Pines - Thrice
Baby - Bishop Briggs
37 Stitches - Drowning Pool
Chalk Outline - Three Days Grace
It Was a Sin - The Revivalists
Control - Halsey
In Chains - Shaman's Harvest
Into the Fire - Asking Alexandria
Happy Song - Bring Me The Horizon
Skeleton Key - Love Inks
Help - Papa Roach
The Devil - BANKS
Killer - Valerie Broussard
Black Honey - Thrice

BÖLÜM BİR

Karanlık Sizi Eve Çağırdığında

Alistair

Şiddete aç doğduğumu hep biliyordum.

Kaderimde ailemin yüz karası olmak vardı.

Işıksız büyüme zorunda kalan çocuklar hakkında başkalarını uyarmayı öğrenmeleri gerekiyordu. Işıltılarını ellerinden aldığınızda karanlık yalnızca onların bir parçası haline gelmezdi, onlar karanlığın ta kendisi olurlardı.

Çocuğun burnunun kırıldığını hissettiğim an kolum güçle doldu. Parmak eklemlerim yüzüne gömülmüş, açlığımı dindirebilecek tek şeyin peşine düşmüştü.

Acının.

Bana meydan okumanın iyi bir fikir olduğunu düşünen sırık gibi uzun boylu aptal şiddetle yere yığıldı.

Resmi karma dövüş sanatlarında rakibiniz.bu kadar sert düşüğünde durmanız gerekirdi.

Ancak neyse ki burası Mezarlık'tı. Bela aramak için çevre bölgelerden gelen çocukların toplandığı, şehrin eteklerin-

deki terk edilmiş bir pistti. Yasadışı sokak yarışları, kavgalar, uyuşturucu ve yarı çıplak kızlar... Zengin çocukları için adeta cennetten bir köşeydi. Dövüşler, çatlamış asfalt çemberin ortasındaki çimenlerde yapılırdı. Baba parasıyla alınmış hangi arabanın bitiş çizgisini ilk geçeceğini görmek için motorlar kükrerdi.

Mezarlık ölmeye geldiğiniz yerdi. Özellikle de bana karşıysanız.

Karşımdaki çocuğun üzerine atıldım. Dizimi karnına öyle sert geçirdim ki, organlarının altımda hareket ettiğini hissettim. Çevik ellerim çoktan şişmiş olan yüzüne art arda yumruklar indiriyordu. Nefeslerim düzenliydi, her hareketimde soluğumu serbest bırakıyordum. Omuzlarımı tutan eller durmam için beni çekiştiriyorlardı.

Umurumda bile olmadan yalnızca dizlerimi daha sert bastırdım. Yumruklarım acımasız saldırılarına devam ediyordu.

Benimle bu ringe çıkacak kadar aptalsa neden vazgeçecektim ki? Bana kişisel bir sorun gibi görünmüştü.

Kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor, adrenalin bir davul gibi damarlarımda yankılanıyordu. Etrafımızdaki insanların çılgınlıkları, motor seslerine ve yağ kokusuna karışıyordu.

Sikeyim, günün her saniyesinde böyle hissetmek için neler vermezdim.

Bir sağ kroşe indirdim ve yüzüğümün yanağının hassas derisine baş harflerimi damgalayışını izledim. A.C. Harflerin hemen üzerinde bir kesik açıldı.

Yüzünden sıçrayan yakıcı kan göğsüme sıçradı. İçimden vahşi bir hırıltı yükselirken kıpkırmızı sıvı vücudumdaki alevlerin benzini olmuştu. Yine de istediğim kan değildi. Acı çektiğini görmek istiyordum. Canının yandığını görmeliydim. Bu gece arabasına kadar taşınıp eve bırakılması gerekeceğini ve muhtemelen lanet yatağına sürünerek gireceğini bilmek istiyor-

dum. Tenine kazıdığım morluklar başa çıkamayacağı kadar fazla olmalıydı, böylece önümüzdeki bir hafta boyunca yataktan çıkamayacaktı.

Bu düşünceyle tüylerim ürperdi.

İşte çok da gizli olmayan sırrım buydu.

Ben *daima* öfkeliydim.

“Tanrı aşkına, Caldwell! Bırak onu! Bu kadar yeter, dostum!” Birinin sesi kulaklarımda çınliyordu. Ancak sabırsız ellerini üzerimden itmeden önce son bir yumruk daha attım.

Etrafımızdaki insanlar az önce şahit oldukları vahşet için tezahürat yapıyorlardı. Gözlerini acı ve felaketten alamıyorlardı. Hepsi içten içe benimle aynıydı. Zalimliğe bağımlıydı. Yalnızca bunu itiraf etmekten korkuyorlardı.

Korkaklardan nefret ederdim ve bu lanet kasabadaki herkes öyleydi.

Hepsi komşularının dolaplarına tıktıkları iskeletleri görmesinden korkan, maskelerin ardında gizlenen canavarlardan ibaretti. Bilmedikleri şey ise Ponderosa Springs’te hiçbir şeyi sır olarak saklayamayacağınızdı. En azından uzun süre.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Gözlerim kırmızının farklı tonlarına bürünmüşken ayağa kalktım. Ağzımdan saçılan sıcak tükürükler çocuğun inleyen bedeninin hemen yanına düştü. Ses çıkarabildiği için şanslı, hatta ölmediği için daha da şanslıydı.

Göğsümdeki kan dışında tenimde hiçbir iz yoktu. Bu beni iyice öfkeliendirdi. Artık hiç kimse bana meydan okuyamıyordu. Çenemi sıkıp arkamı döndüm. İnsan kalabalığı Kızıldeniz gibi ikiye ayrılarak geçmem için bana yol açtı.

“Bahislerin parası.” Bu kaotik bok çukurunu işleten yaşlı adamlardan biri buruşuk banknotları göğsüme bastırdı. Paralara baktıktan sonra ona döndüm.

“Sende kalsın,” diye homurdandım.

O parayı istemiyordum, zaten ihtiyacım da yoktu. Hepsini alıp istediğini yapabilirdi, ben kahrolası para için dövüşmemiştim. Dövüşmüştüm çünkü yapmazsam birini öldürebilirdim.

Deri ceketimi çabucak omuzlarıma attım. Tişörtüm çamurlu otların arasında bir yerdeydi ama onu arama ihtiyacı hissetmedim. Arabama doğru ilerlerken nefesim düzene girmeye başlamıştı. Dövüş tatsız geçse de öfkemden birazcık bile olsa kurtulmak bu gece uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Bunca şey olurken uyku, kaybetmeyi göze alabileceğim bir şey değildi.

Anahtarı çevirir çevirmez hoparlörlerimden müzik yükseldi. Ses ağır ve heyecan vericiydi. Sol elim direksiyonu sıkıca kavradı. Kana bulanmış parmak eklemlerimin bembeyaz kesildiğini belli belirsiz görebiliyordum. Fena zonkluyorlardı ve bu neredeyse iyi hissettiriyordu.

Hemen arabayı vitesine takıp ailemin evine doğru yola çıkmaya hazırlandım. Yirmi sekiz bin metrekare, dokuz ana yatak odası, on misafir odası, yedi banyo ve yirmi altı dönüm araziye rağmen hâlâ ailemle aramda yeterince mesafe yoktu. Direksiyondaki tutuşum sıkılaştı. Normalde gelecek ay Doğu Yakası'na gitmem gerekiyordu, böylece aramızda koca bir ülke olabilirdi.

Bunun yerine, en azından bir yıl daha burada kapana kısılmıştım. Bir hayaletin peşine düşmüştüm.

Sertçe sağa dönerek garaj yolumuza sürdüm. Yüksek ağaçlarla kaplı asfalt yol girişe engel olan büyük, çelik bir kapı yüzünden bir anlığına yarıda kesilmişti. Uzaktan kumandamdaki düğmeye basıp otomatik olarak açtım ve aralarından geçerek ailemin malikânesine girdim.

Öndeki eski mermer fiskiyenin etrafından dolanarak kolayca park yerime geçtim. Her zamanki arabalardan hiçbirisi burada değildi. Bu, evde kimse olmadığı anlamına geliyordu. Zaten fark etmezdi, burada olsalar bile onlar için görünmezdim.

Hep öyle olmuşum.

Malikânenin arkasında uzanan gökyüzünde çakan şimşek, bir anlığına sisi aydınlattı. Ben kapıya doğru yürürken gök gürültüsü ayaklarımın altındaki zemini sarsıyordu. Tuş takımı dokunuşumla parladığında şifremi girip içeri adım attım.

Annem, babam ve erkek kardeşim buradayken bu ev ışıkla dolu olurdu. Evin parıltısı yol üzerindeki ağaçların arasından bile görülebilirdi. Gösterişli partiler, kesilen bir ayak tırnağı için kutlamalar, hiç davet edilmediğim aile yemekleri... Ancak onlar gittiğinde yalnızca ben ve karanlık kalıyorduk.

Mutfağa gidip musluğu açana kadar botlarımın attığı her adım zeminde yankılandı. Şişen ellerimi ılık suyun altına tuttum. Kan lavaboya doğru akmaya başladı, en azından bir kısmı gitmişti. Birazı parmaklarımın arasında kalmış, çoktan kurumuştu.

Ben buradayken her zaman olduğu gibi evin içinde en ufak bir gürültü olmamalıydı.

Ölüm sessizliği hâkim olmalıydı.

Fakat öyle değildi. Kulaklarım seğirirken tanıdık bir tıkırtı duydum, onu yanan çakmağın uğultusu takip etti.

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?” dedim yüksek sesle.

Ellerimi yavaşça kuruladıktan sonra arkamı dönüp salonun karanlığına baktım. Rook’un yüzü parmaklarının arasında çevirdiği çakmağın aleviyle aydınlanmıştı. Ağzında duran kibriti fark ettim, kırmızı ucu dudaklarının köşesinden dışarı fırlamıştı.

Karanlığın içinde bana bakarken deri koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını kolçaklara dayamıştı.

“Öyle yapmak isteseydim beni duymazdın,” diye karşılık verdi.

Karşısındaki sandalyeye ilerledim. Lambanın ipini çektiğimde oda kehribar rengi bir ışıltıyla aydınlandı. Tam eski ku-

maşın içine gömülüp kollarımı dizlerime dayadığım sırada arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum. Omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmemiştim.

“Thatch,” diye selam verdim. Gölgesi yanımdan geçip solumuzdaki koltuğa yerleşti.

Thatcher bir doksan üçlük boyuyla grubun en uzunuydu. Elbette birini korkutmak için cüssesine ihtiyacı yoktu. Bir bacağını diğerinin üzerine atıp ayak bileğini dizine yasladı. “Zavallı bir çocuğun kafasını ezmek seni tatmin mi ediyor, Ali?”

Dişlerimi gıcırdattım. Kendini beğenmiş pislik bana böyle denmesinden nefret ettiğini biliyordu. Bunu arkadaş olduğumuz günden beri biliyordu ama *birini* kızdırmaya çalışmasaydı, kendisi olmazdı.

Thatcher’ın damarları durmaksızın buzlu su pompalarken benimkiler hep kaynıyordu.

“Gerçekten insanları neyin azdırdığı hakkında mı konuşmak istiyorsun, Thatcher?” Tek kaşımı kaldırıp *Armani* takım elbisesini inceledim. Abartılı gardırobunu sorgulamayı bırakmam gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

“Sana kâbuslar yaşatmak istemem.” Sırıttığında kendi dudaklarımda bir yansımasının belirmesine engel olamadım.

Bir noktada her birinin kafasını koparmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Birbirimizin damarına nasıl basacağımızı biliyorduk. Ancak aynısını yapmaya kalkışan herkesi gözümü kırpmadan öldüreceğimin de farkındaydım.

Tam da bu yüzden içimizden biri aşağılandığı için bu kahrolası kasabada kalmak istemişim.

“Silas nerede?” diye sordum.

“Uzun zamandır ilk kez uyuyor. Lanet olsun, ne kadar olduğunu bilmiyorum bile,” diye cevap verdi Rook.

“Saf olma, Rook. Silas artık uyumuyor. Uyuduğunda *onu* görüyor. Bunu hepimiz biliyoruz.” Thatcher araya girerek neden burada olduğumuzu hepimize hatırlattı.

Koridordaki ayaklı duvar saati gece yarısının geldiğini haber verdi. Sözlerinin ağırlığı odanın içine sızmıştı. Biraz önce içimden atmaya çalıştığım öfke tekrar yükselmeye başlıyordu. Alevlerin topuklarımı yaladığını, ağzımdaki bakır tadını hissedebiliyordum.

“Ondan bahsetmişken.” Rook öne doğru uzanarak krem rengi bir dosyayı hepimizin ortasındaki masaya fırlattı. Bölge savcısının oğlu olmanın avantajlarını kullanmıştı.

Öne eğilip dosyayı aldım. “İçine baktın mı?”

Başım iki yana salladı. “Bir araya gelene kadar beklemek istedim.” Hafifçe doğruldu, arka cebine uzanarak beyaz sigara paketini aldı. Tek bir tane çıkarıp bir elini uzun kahverengi saçlarında gezdirdi.

“Sakıncası var mı?” diye sordu dumanı kastederek.

“İstersen bütün evi ateşe ver, umurumda değil,” dedim düristçe. Rook sandalyede arkasına yaslanırken kibriti ağzından çıkardı ve parmaklarıyla yaktı. Bu numarayı yaz kampındayken kendi kendine öğrenmişti. Ucunu ateşe verip yüzünün etrafında toplanan duman bulutunu derin derin içine çekti.

Altı yaşından beri Rook, Thatcher ve Silas dışında önemsemediğim hiçbir şey yoktu. Bu başkalarını yakıp yıkmak anlamına gelse bile birbirimizi her zaman korumaya yemin etmiştik. Benim için, hepimiz için birbirimizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Birimizi asla diğerleri olmadan göremezdiniz, biz kötü olmak için yaratılmış çocuklardık. Başından beri çarpık ve kusurlu olmamız gerekiyordu.

“Bunu araştırmaya başladığımız an neler olacağını hepimiz farkındayız, değil mi?” diye sordu Thatcher. “Hepimizin elleri kana bulanacak. Hayatımız boyunca kasabaya verdiğimiz küçük hasarlar gibi değil. Tarihi kiliseleri yakıp yıkmayacağız veya alçakça oyunlar oynamayacağız. Birini öldüreceğiz.”

Birinin canını alma fikrinden ürkmeli ya da çekinmeliydik. Fakat hepimiz birbirimizin neler yapabileceğini biliyorduk.

“Bu onların kendi hatası. Değer verdiğimiz birine zarar veremeyeceklerini bilmeleri gerekirdi.”

O geceyi hatırlıyordum. Onu bulduğumuz evi hatırlıyordum. Domuz boku ve kustumuk gibi kokuyordu. Uyuşturucu bağımlılarının saklanıp sıvı altınlarını kafaya diktığı bir sığınaktı.

Vücudunun nasıl görüldüğünü hatırlıyordum. Kırılgan bedeni iki büklüm halde pis zemine terk edilmişti. Yolunu kaybedip kendini cehennemde bulan bir melek gibi görünüyordu. Orada ölmeyi hak etmemiştir. Silas da onu bu şekilde bulmayı hak etmemiştir.

Gözlerimi kapattığımda arkadaşımın çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Saatler süren yakarışları kulaklarımdaydı. Acısı giderek katıksız öfkeye dönüşen yaralı bir canavardı. Hepimizin içinden geçen duygu aynıydı.

“Kimin yaptığını bulacağız. Onların sonunu getireceğiz. Silas da hayatına devam edecek, önüne bakabilecek.”

“Hayatına devam etmeyecek.” Başımı iki yana salladım. “Aradığımız şeyi bulsak bile. Böyle bir şeyden sonra hayatına devam edemezsin.”

Dosyayı açtığımda arasındaki beyaz sayfalar ortaya serildi. Hastanın siyah, kalın harflerle yazılmış adı çenemin seğirmesine neden olmuştu. Rosemary Paige Donahue. Gözlerim raporu, sorulan tüm soruları inceledi. Hastanın ölümü bekleniyor muydu? Hayır. ACLS* uygulandı mı? Evet.

En iyi arkadaşlarımdan biri tarafından, biz onu üzerinden çekip alana kadar.

Bir sonraki sayfaya geçtiğimde bir cesedin önden ve arkadan çizimini gördüm ama tahmin ettiğim gibi belirli bölgelerin

* ACLS (Advanced Cardiovascular Life Support), İleri Kardiyovasküler Yaşam Desteği anlamına gelir. Acil kalp durması vakalarında ve diğer ciddi kardiyak acillerde kullanılan tıbbi müdahale protokollerini kapsayan bir sistemdir. (ç.n.)

etrafında daireler yoktu. Tamamen boştu. Adli tabibin bulgularını okurken kaşlarım çatıldı.

Görünürde travma ya da çürük izi yok.

Ya ellerindeki çizikler? Kollarındaki mor halkalar? Onları görmüştüm. Oradaydılar.

Otopsideki en önemli bulgu, hastanın sisteminde metilendioksimetamfetamin (MDMA) bulunmasıydı. Kapsamlı bir incelemenin ardından alınan miktarın hastada sıcak çarpmasına neden olduğu sonucuna vardım. Vücut ısı yükselmiş, kalbin durmasına yol açarak ölümle sonuçlanmıştır Cinayet veya şüpheli bir durum tespit edilmedi.*

Öyleyse sanki bir şeyi tırmalamış gibi tırnaklarının altında biriken kir neydi? Yalnızca bir tesadüf müydü? Polis, Rose'un o güne kadar uyuşturucuya elini bile sürmemiş olmasını daha fazla araştırmamış mıydı?

Bu raporda ters bir şeyler vardı. Aklıma yatmamıştı.

"Al bakalım, dâhi. Bir de sen oku. Bana ne düşündüğünü söyle." Dosyaları Thatcher'a fırlattım ve gözleri kâğıtları tararken elini çenesine dayamasını izledim.

"Cinayet kanıtı bulunamadı mı? Çürüklere ya da tenindeki izlere dair bir belge yok mu?" diye sesli bir şekilde okudu. Başımı sallayarak sessizce onayladım.

"Hepimiz cesedini gördük. Sizi bilmem ama benim gözlerim gayet iyi durumda. Rose kendi özgür iradesiyle orada değildi. Kendi isteğiyle de ölmedi. Bizimle partilere bile gelmezdi, Si'yı hep evde onunla kalmaya zorlardı. Ponderosa Springs gerçekten de belediye başkanının kızının cinayetini örtbas etmeye mi çalışıyor?" dedi Rook kanser çubuğundan bir nefes daha çekerek. Kendim için de bir sigara almak üzereydim.

Rose sadece Silas'm kız arkadaşı değildi, o... bizden biri haline gelmişti. Yavaş yavaş grubumuza sızmış, arkadaşımız

* Ekstazi olarak da bilinen bir tür psikoaktif madde. (ç.n.)

olmuştu. Bunu yüksek sesle itiraf etmesek de hepimiz ona kız kardeşimiz gibi değer veriyorduk.

Ölümü hepimizi içten içe mahvetmişti.

“Buradaki en büyük skandal bu olmazdı.”

“Peki bir patolog savunma yaraları ve cinayet gibi bir konuda yalan söylüyorsa, başka neleri örtbas ediyordur? Daha da önemlisi bunu *kimin için* yapıyordur?” diye sordu Thatcher.

“Bence sevgili doktora bir ziyarette bulunmalıyız.” Gözlerimi iki arkadaşımın üzerinde gezdirdim.

Rook’un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çakmağını parmaklarının arasında çevirip kapağını kapattı. “İkinci kez söylemene gerek bile yok,” diye mırıldandı.

Thatcher şiddetle sırtıttı. “İlk kesiği ben attığım sürece.”

Bir anlaşma yapmıştık.

En iyi arkadaşlarımızdan birine, kız arkadaşına bunu kimin yaptığını bulacağımıza dair bir söz vermiştik. Onu kimin öldürüp pisliğin içine terk ettiğini öğrenecektik. Hepimiz bu lanetli yerden ayrılma planlarımızdan sırf dostumuzun ihtiyaç duyduğu intikamı almak için bir yıllığına vazgeçmiştik.

Yolumuza çıkan insanları Tanrı bile kurtaramazdı.

BÖLÜM İKİ

Sisin İçinden

Briar

Hepimiz hırsızız, Briar. Sadece ben yakalandım.

Babam her polis arabasına bindirilip götürüldüğünde bana bunu söylerdi.

Bir yere kadar haklıydı. Hepimiz birer hırsızdık.

Nefes alabilmek için atmosferden hava çalışıyorduk. Mutluluğu çalışıyorduk. Çakmak çalışıyorduk. “Hey, dostum. Çakmağını ödünç alabilir miyim?” diye bir şey yoktu. Eğer geri vereceklerine inanıyorsanız, çakmağı eksilen bir aptal olduğunuz anlamına geliyordu.

Ancak çoğumuz, aslında hepimiz zamandan çalışıyorduk.

Bu dünyada hiçbirimize belirli bir süre vaat edilmemişti ama yine de onu alıyorduk. Uyandığınız her gün, kum saatin-den söküp alman bir başka gündü.

Yankesicilik yapmayı öğrendiğimde on bir yaşındaydım. Neredeyse bir profesyoneldim. Altı ay içinde yedi zil sanatında ustalaşmış, çok geçmeden bir suç dehasına dönüşmüştüm.

Annem hamburger çevirirken babam takım elbiseli ve cep-leri dolu erkek mankenler kurar, hepsini stratejik olarak yerleş-tirdiği yedi zille çevrelerdi.

Amacım tek bir zili bile çalmadan mankenin ceplerini bo-şaltmaktı.

Babamın minyatürüydüm. Gururu ve neşesiydim. Küçük suçlusuydum.

El becerisine, hıza ve çevikliğe sahiptim.

On üç yaşına geldiğimde yankesicilik, kilit açma ve kasa hırsızlığı gibi mükemmel bir dolandırıcı olmak için gereken her şeyde ustalaşmıştım. Diğer küçük kızlar bale öğrenirken ben ter bile dökmeden çelik bir kasayı açabiliyordum. Yani yapamaya-cağım çok bir şey yoktu. Babam bana ilk kez rehberlik etmeye başladığında bile bunun yanlış olduğunu biliyordum. Çalmak kötü bir şeydi. Bunu herkes bilirdi.

Fakat babamla geçirdiğim o anlar? Tekniğimi mükemmel-leştirmek amacıyla geç saatlere kadar süren geceler hayatımın en güzel zamanlarıydı. Onun mesleği ışıkları açık tutup masa-mıza yemek koyuyor, ailemi bir arada tutuyordu.

Evet, bazı aileler muhtemelen masa oyunları ile bağ kuru-yordu. Benim ailemin bağları ise hırsızlıktan oluşuyordu.

"Hırsızlar arasında onur vardır, Briar. Bizim aramızda."

Babamın hapse girip çıkmasına, orada burada birkaç ay geçirmesine alışmıştım. En sonunda her zaman bana geri dön-müştü. Her zaman bize geri döneceğine söz vermişti.

Ancak bir gün dönmedi.

Ahlaki pusulam hiçbir zaman doğru yönü göstermemişti. Belki de merak duymamam gereken şeylere bu kadar ilgili ol-mamın nedeni buydu. Davranışlarımın sosyal açıdan etik ol-madığının farkındaydım ama yaptığım hiçbir şeyden pişman değildim. Annem için yapmıştım. Bana verilen yeteneklerle çalışmıştım.

Hayat size limon verdiğinde lanet olası bir meyve sıkacağı çalardınız.

“Yeni bir başlangıç için heyecanlı mısın? Benim tavsiyemle bile seni kabul etmeleri büyük bir olay. Sadece yerlileri almak istiyorlar.” Dayım Thomas uçak yolculuğundan beri ilk kez benimle konuşuyordu.

Her zaman böyle utangaçtı. Annem bunun nedeninin doğuştan arızalı olması olduğunu söylüyordu. Onca bilgiye sahipti ama sosyal becerilerden yoksundu. Yine de bana harika Noel hediyeleri aldığından dolayı onu hep sevmiştim. Konuşmak yerine her zaman küçük detaylara dikkat ederdi.

“Okuldan çok bir tarikata benziyor, T.”

Muhtemelen bir tarikattı. Aslında lanet bir tarikat olduğuna emindim. Eyalet sınırları içinde sadece bölgedeki insanları, mezun öğrencileri ya da son derece varlıklı ailelerden gelen çocukları kabul edecek kadar parası ve gücü olan tek üniversite burasıydı.

Kafasını taşın altından çıkaran herkes Hollow Heights’ı bilirdi.

Sabıka kaydı olan ve iki yakası bir araya gelmeyen beş kurşunsuz hırsızın teki nasıl kabul edilirdi ki? Çok yerinde bir soruydu.

Bunun benim 4.0 ortalamamla, yüksek sınav puanlarımla, üstün atletik yeteneğimle veya bunun gibi şeylerle pek ilgisi yoktu. Her şey Thomas’ın son üç yıldır burada biyoloji profesörü olmasıyla alakalıydı.

Dayım otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, iki kardeşin en küçüğüydü. O ve annem de tıpkı benim gibi hayatları boyunca fakir büyümüşlerdi. Thomas’ın on sekiz yaşına geldiğinde arkasına bile bakmadan ailesinden uzaklara kaçması dışında yaşam şartlarımız benziyordu. Yıllar sonra havalı bir diploma ve bir *Rolex* ile geri dönmüştü.

Hayır, onu çalmaya çalışmamıştım.

“Hayal ettiğin kadar gösterişli bir yer değil. Şaşırtıcı derecede mütevazı,” dedi gülümseyerek.

Burnumdan alaycı bir homurtu çıkardım. “Broşürde bir prensin -gerçek bir İskoç prensinin- buradan mezun olduğuna dair koca bir bölüm vardı. Sarmaşık Ligi’ndeki* tüm okullar bir araya gelip seks partisi yapmış gibi görünüyor.” Biraz esnedim. “Kalkıp bana oranın *Amex* kartlı zengin çocuklarla dolu olmadığı mı söyleyeceksin?” Kollarımı göğsümde kavuşturup tek kaşımı kaldırarak dayıma baktım.

Yanlış anlaşılma istemem, kabul edildiğim için minnettardım. Burada alacağım eğitim, mezun olduktan sonra bir iş bulmamı garantileyecekti. Yalnızca “burslu” kız olmaktan heyecan duymuyordum. Bu beslenmesini kahverengi kese kâğıdıyla getiren ya da sümüğünü yiyen çocuk olmak gibi bir şeydi.

İyi bir imaj olduğu söylenemezdi.

“Bu kadar önyargılı olma. Tonla parası olmayan insanlar da olabilir, Briar. Bu hayatının en güzel dört yılı olacak, söz veriyorum.” Uzanıp elimi güven verici bir şekilde sıkana dek buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim.

Bitmek bilmeyen giriş yolunda, yaklaşmakta olan kara kapılara doğru ilerledikçe sınırlarım daha da geriliyordu. Kabul edilmek bir rüya gibi olsa da burası tam anlamıyla bir kâbustu.

Penceremden dışarı, cama düşen ufak yağmur damlalarına baktım. Sıra sıra dizilmiş çam ağaçlarını seyrettim. Her an ileri uzanıp arabayı yakalayacaklarmış gibi görünüyorlardı. Güneş yağmur bulutlarının ardına sığınmıştı, bu yüzden her yer griydi. Tüm renklerden ve sıcaklıktan yoksundu.

En azından bana öyle geliyordu. Bu çocuklar bir *Stephen King* romanının içinde yaşamak için bir sürü para ödüyorlardı.

* Sarmaşık Ligi, Birleşik Devletler’in New England bölgesi ve güneyindeki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu dayanışma ligidir. Akademik mükemmellik, öğrenci kabuluünde seçicilik ve elitizm ile bağdaştırılmaktadır. (ç.n.)

Boğazımı temizleyip oturduğum yerde biraz daha dikleştim. Kapüşonumu başıma çekip midemi yatıştırmaya çalışarak kulaklığımı taktım. Etrafımıza çöken ürkütücü sessizlik bana gerçekten perili bir evdeymişim hissi veriyordu.

Dayım kampüsün içinde sürmeye devam ederken müziğe rağmen lastiklerin altındaki çakılların çıkırtısını duyabiliyordum. Üniversitenin görünen ilk kısmı, önüne çivilenmiş alaycı metal plaketi ile tüm yeni ve eski öğrencileri karşılayan büyük, yıpranmış bir tuğla kemerdi. Pas ve sarmaşıklar üzerindeki yazıları gizlemeye çalışsa da faydasızdı.

Hollow Heights Üniversitesi

Kuruluş 1634

“Kapılarımızı başarıya açtık.”

Kelimeler kalın harflerle kazınmıştı, içeri giren herkese adını duyuruyordu.

Burası deri ciltli kitapların ölü dillerde fısıldadığı, boş mermer koridorların meydan okurcasına gıcırdadığı bir yerdi. Işık asla yere değmez, daimi bir sis örtüsü yükselen çamların arasında dans ederdi.

Zengin kız ve erkeklerin meşhur üniversitesiydi. Tarihteki en gözlerden uzak ve seçkin okullardan biriydi. Ülkenin en parlak genç beyinlerinden bazılarının ev sahipliği yaptığı söyleniyordu.

Hollow Heights ebeveynlere, çocukları buradaki programı tamamladıktan sonra hayal kırıklığına uğramayacaklarını, mezun olduktan sonra disiplinli ve sofistike bir şekilde geri döneceklerini garantilerdi. Önlerine çıkan her işi üstlenmeye hazır bir şekilde mezun olacaklarını vaat ederdi.

Üniversite Oregon sahilinde yer alıyordu. Topraktan daha eskiymiş hissi veren üç yüz dönümlük bir Viktorya dönemi mimarisine sahipti. Araziyi internette gezmiştim ama bilgisayar hakkını tam olarak verememişti.

İnşa edildiği kasaba olan Ponderosa Springs, tahmin edileceği üzere aynı adı taşıyan çam ağaçlarıyla tanınıyordu.* Varlıklı ailelerle dolup taşıdığı, kampüse ulaşmak için içinden geçmeniz gerektiği ve çok da büyük olmadığı dışında okulun tarihi hakkında fazla bir şey bilmiyordum.

Okulun mimarları kazara ya da bilerek her türlü medeniyetten kilometrelerce uzakta gibi hissettiren bir kampüs yaratmışlardı. Kasvetli sulak alanın üzerine dikilmiş ağaçların ötesinde uzanan ayrı bir dünyaya benziyordu. Midemi bulandırıyor. Benzin istasyonunda suşi yemek gibi bir şeydi.

Arabayı yurtların olduğu tarafa yanaştırırken, “Şu şeyin kırmızı boncuk gözleriyle beni yine korkutuyor,” dedi Thomas.

Avuçlarımın arasındaki küçük hayvana baktım. Parmaklarımın altındaki bembeyaz kürkü yumuşacıktı, havaya diktiği küçük burnuyla etrafını kokluyordu.

“Kızımın ismi Ada ve o bir şey değil. Bir albino dumbbo sıçanı.” Eğer ona bir daha şey dersen, seni ısırır,” diye uyardım. Oysa Ada’nın bir sineğe bile zarar vermeyeceğini biliyordum.

Babam küçükken bir evcil hayvana izin verdiğinde fareyi seçmiştim. Farklı ya da alışılmışın dışında olmaya çalıştığım için değildi. Farelerle ilgili müthiş havalı bir şeyler vardı. Üç tane yavrum olmuş, her biri ölmeden önce beklendiği üzere iki yıl kadar yaşamışlardı. Birkaç ay yas tutmuş, her seferinde ağlamış ve sonra yeni bir arkadaş aramaya başlamıştım.

Ada ve ben yaklaşık bir yıldır birlikteydik.

“Çantalarını odana taşımak için yardıma ihtiyacın var mı? Yoksa kendin halledebilir misin?” diye sordu sürücü koltuğundan.

Yurda, tüm alt sınıfların kaldığı Irvine Bölgesi’ne baktım. Ortada daire şeklinde bir çeşme vardı. Üzerindeki büyük aziz

* Ponderosa, Kuzey Amerika’nın batısına özgü bir çam ağacının ismidir. (ç.n.)

** Dumbbo sıçanı, büyük ve sarkık kulakları olan bir evcil fare cinsidir. Albino olanlarının beyaz tüyleri, kırmızı gözleri vardır. (ç.n.)

heykeli de fiskiye görevi görüyor olmalıydı. Çatlamış mermer bana her an parçalanacakmış gibi hissettirmişti.

Kargalar yukarıda cıyıklıyor, siyah kanatları pusun içinden fırlıyordu. Gözlerimle kaide ve sütunların tepesinde nöbet tutan oyma taş figürleri saymaya çalıştım.

Elimi sallayarak dayımın teklifini reddettim. “Ben hallederim. Yine de teşekkürler.” Kapıyı açıp Ada’yı kapüşonlunun cebine soktum. Kafesinde olmadığı zamanların çoğunu orada geçiriyordu.

İner inmez spor şortum yerine bir kot pantolon giymiş olmayı diledim. Soğuğa alışık değildim. Teksas’ta ne hava bu kadar soğuktu ne de böyle bir sis vardı.

Arabanın arkasına yürüyüp bagaj kapağını kaldırdım. Sırt çantamı omuzlarıma atarak bavulumu aldım.

Rüzgârın sert soğuşunu sırtımda hissettim, sanki arkamdan bir şey geçmişti. Başımı hafifçe çevirdim ve orada duran birini görmeyi umarak binalara baktım. Birinin gözlerini bana diktiğini görmeyi beklerken sadece okul bahçesinde bavullarını içeri taşıyan öğrencilerle karşılaşmıştım. Kaşlarım çatıldı. Birinin beni izlediğine yemin edebilirdim.

“İyi misin?” diye sordu Thomas yanımdan.

“Evet.” Gülümseyerek başımı salladım. “İyiyim.”

“Bu senin için gerçekten harika olacak. İçimde öyle bir his var.” Ellerini birbirine sürttü. “İşte odanın anahtarı ve yemek kartın. Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var. Dairem kampüs dışında ama arabayla kısa bir mesafede, o yüzden aramaktan çekinme.” Bir kolunu omzuma dolayarak bana tarihteki en garip şekilde sarıldı.

“Teşekkür ederim, T dayı.”

Sevgimi göstermekten pek hoşlandığım söylenemezdi. Hem fakir *hem de* duygusal olamazdınız.

Harvard'ı taşra üniversitesi gibi gösteren bir okula doğru yürürken gergin olmalıydım. Ancak değildim.

Gerilmek ya da korkmak benim doğamda yoktu. Benimki gibi bir hayat yaşadktan sonra bu mümkün olmuyordu. Hayatta kalmak, masanıza yemek koymak ve başınızı sokacak bir çatı bulmak için savaşmak zorunda olduğunuz bir yaşam... Hiçbir şeyden korkacak vaktiniz olmazdı.

Yapılması gerekeni yapardınız.

BÖLÜM ÜÇ

Dibe Vurmak

Alistair

“İkinizin gelmesi epey uzun sürdü,” diye mırıldandım. Botumla arabamdan güç alarak doğruldum. Sigaramı yere atıp sönmekte olan kuru ezdim.

“Thatcher takım elbisesini ütülemek zorundaydı.” Silas vücudunu tamamen örten siyah bir kapüşonluyla ona omuz attı. Ay ışığı sert yüzüne yansıyor.

“Versace mi? Bir suç mahallinde mi? Bu senin için bile fazla iddialı.” Kıyafetini inceledim. Küresel ısınma ya da sağlık hizmetleri hakkında lanet olası siyasi bir tartışmaya katılacakmış gibi görünüyordu.

“Anneciğin ve babacığın o kadar da nefret etmediğini görmek güzel. En azından markaları onlardan öğrenmişsin gibi görünüyor.” Sesi alçaldı. “Zenginliğin her türlüsüne karşı olduğunu biliyoruz, Alistair. Ama benim inanılmaz tarzımı kıskanmana gerek yok.” Yakasım düzeltti.

Ona uyarırcasına bir adım daha yaklaştım ama motor sesi en yakın arkadaşşıma duyduğum geçici öfkeyi bastırdı.

Rook'un çelik renkli motosikleti, morgun otoparkına hızlı bir giriş yaptı. Anahtarı çevirdiğinde gürültü aniden sona erdi. Mat siyah kaskını kafasından çıkardı ve saçlarını bir müzik grubu üyesiymiş gibi salladı.

"Bize katılabildiğine sevindim, Van Doren," diye selamladım.

Binici eldivenlerini çıkarmadan geri kalanımıza doğru yürüdü. Aramızda sırtan tek kişiydi. Sırt çantasını yukarı kaldırdı.

"Her şeyi aldım, *aksine* karar verirsek diye fazladan..."

"Bugün hiçbir şeyi havaya uçurmayacağız, Rook," diye sözünü kesti Thatcher. Düşüncelerinin nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Rook kendini savunurcasına ellerini kaldırdı.

"Hadi gidip sevgili doktorumuzun ne bildiğini öğrenelim." Topuklarımın üzerinde döndüm. Binanın arka kapısına doğru yürürken botlarımın altındaki çakıllar çatırdıyordu.

Rook daha öncesinde buraya uğramış, savcı babası için ufak bir işi halletmişti. Theo Van Doren, en sonunda oğlunun doğru yolu seçtiğini ve babasına yardım etmek istediğini düşünüyor olabilirdi. Neyse ki Theo oğlunu tanımıyordu da Rook'un kapıyı açıp içeri kolayca girebilmemizi sağlamak için iyi evlat rolü oynadığını anlamamıştı.

Kapıyı dikkatlice çekerken parmak eklemlerim beklentiyle sızlıyordu. Silas'ın arkamızdan başka kimsenin gelmemesi için kapıyı tekrar kilitlediğini duydum. Resepsiyon bölümüne doğru ilerlerken adımlarımız birbirine karışıyor, kalbim göğsümün içinde şiddetle atıyordu. Çenemi sıkıldığında ağzıma metalik bir tat yayıldı.

Bu durumun beni heyecanlandırması bana ve kim olduğuma dair ne söylüyordu?

Ellerimi çift kapıya bastırıp büyük bir gürültüyle açmadan hemen önce ışıkların parıltısını gördüm. Adli tabibin ofisindeki

kokusu iğrençti. Göğsüne kadar çarşaf çekilmiş soğuk bir beden kokusu üzerime yapışıp kalıyor, tenime nüfuz ediyordu.

Hemen sol tarafta Doktor Howard Discil masasında yerinden sıçradığında sandalye ağırlığının altında gıcırdadı. Çabucak gözlüklerini düzeltti, korkusundan kurtulmaya çalışıyordu.

“Affedersiniz,” diye boğazını temizledi. “Ama siz çocuklar şu anda burada olmamalısınız,” dedi sesini biraz daha sert çıkarmaya çalışarak. Yeniden koltuğuna yerleşip her birimize dikkatle baktı.

Çocuklara döndüm, hepimiz kısa bir an için göz teması kurduk. Sanki bu, sicilimizi gerçekten kirletmeye başlamadan önce birinin geri adım atmak için son şansıydı. Kimse bir şey söylemediğinde gözlerimi tekrar Howard’a çevirdim.

“Senden izin istediğimizi hatırlamıyorum.”

Bundan sonrası hızlı gelişmişti. Silas ve Rook çantadan naylon ipi çıkarıp doktoru sandalyesine sabitlediler. Howard çaresizce çırpındı. Siyah ipi vücudunun etrafına sarıp onu tamamen bağladıklarında bile kıvranmaya devam ediyordu.

“Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz?” diye bağırdı. Yüzü kırmızının çirkin bir tonuna bürünmüştü.

Rook ayağını doktorun arkasına bastırarak tekerlekli ofis sandalyesini odanın ortasına doğru itti. O çekmeceleri açıp kâğıtları karıştırmaya başladığında ben masanın önünde kaldım. Ceketimin cebine uzanıp bir çift altın muşta çıkardım. Avucumdaki metal soğuktu ancak tenim onu hızla ısıtıyordu. Howard’a doğru bir adım atarak parmaklarımı halkaların arasından geçirdim ve kıvrımlı ucunu avucumun içine alıp sıkıca kavradım.

“Rosemary Donahue,” dedim hâlâ elimdeki metale bakarken. Her bir parmak ekleminin tepesine baş harflerim kazınmıştı. “Otopsi raporunu sen hazırladın, değil mi?”

“Bu özel bir bilgi. Size böyle bir şeyi öylece söyleyemem,” diye karşı çıktı. Hâlâ iplerle mücadele ediyordu.

Çenemdeki kaslar iki kez seğirdi. Başımı sola doğru eğip boynumu çıtlattım. Kolum ani ve kuvvetli bir şekilde ileri atıldı. Etrafındaki çelik sayesinde elim darbeden etkilenmemişti, yine de metalin elmacıkkemiğine saplandığını hissetmiştim. Darbenin etkisiyle kafası sola doğru savrulduğunda aramızda havanın uğultusu duyuldu. Kıpırmızı sıvıyla birlikte ağzından acı dolu bir inilti dökülmüştü. Kanı yere ve gömleğine sıçradı. Muhtemelen bir dişini kırmıştım.

Vurduğum yerde açılan korkunç kesikten kan akıyordu. Yüzü çoktan şişip kırmızıya dönmeye başlamıştı. Ellerimi sandalyesinin iki yanına koydum. Ardından eğilerek yüzümü ona yaklaştırdım ve başımı sallarken dilimi şaklattım.

“Yanlış cevap, Howard.”

Gözleri dehşetle parladığında vücudumda elektrik kadar şiddetli bir şey alevlendi. Şu anda hayatı için korktuğunu bilmenin verdiği adrenaline ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılmıştı. Hayatımı bu şekilde geçirebilirdim. Kendimi onun korkusuyla doyurabilir, aç bir köpek gibi bundan beslenebilirdim.

“Tekrar soracağım,” dedim doğrularak. “Rosemary Donahue. Otopsisı.”

“Evet! Evet! Otopsisini ben yaptım! Ne fark eder ki? Yalnızca aşırı dozdu,” diye bağırды çılgınca.

Başımı salladım. “Güzel, oldukça güzel. Şimdi söyle bana, vücudundaki savunma yaralarından bahsetmeyi neden unuttun?”

Yüzü şokla doldu. Sanki neden burada olduğumuza dair noktaları nihayet birleştirmişti. Bir şeyler bildiğimizi biliyordu. Asıl soru şuydu, yüzümüze karşı yalan söyleyecek kadar aptal mıydı?

Başını kısaca iki yana salladı. “Yoktu. Yalnızca aşırı dozdu.” Neredeyse tekrar yalan söylediğine sevinecektim. Aynı yere

ölümcül şiddette, keskin bir yumruk daha indirdim. Bu sefer gerçekten bir, belki de iki dişi ağzından fırlamıştı. Muştanın ağırlığı yumruklarımı daha beter bir hale getirmişti.

Bu öfke -her zaman çok çabuk açığa çıkan öfkem- bir süredir oradaydı. Gözlerimi her açtığımda içimden taşıyordu. Mağaza görevlilerine, şoförlere öfkeliydim. Her şeye ve herkese öfkeliydim.

Her yumrukta, başkasını her incittiğimde aklıma *onlar* geliyordu. Bana soyadımı verenleri ve onlara bağlı olan insanları hayal ediyordum.

Beni bir yedekten başka bir şey yerine koymayan o insanları düşünüyordum.

Yönümü değiştirerek kaburgalarına vahşi bir darbe indirdim. Göğsünün çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim. Kemikleri kıran bu acı, bana gezegendeki en iyi uyuşturucunun etkisindeymişim gibi hissettiriyordu. Hiçbir şey bu coşkuya gölge düşüremezdi.

“Oradaydım, seni lanet pislik,” dedim tükürürcesine. “Polis gelmeden önce cesedini gördüm. Tırnakları bir şeyleri tırmalamış gibi kanlı ve kirliydi. Bedeninde birinin onu zorla tuttuğunu gösteren morluklar vardı. Bana yine yalan mı söyleyeceksin? Sana yemin ederim, bunu yaparsan pişman olursun. İster inan ister inanma, Howard. Arkadaşımın yapacaklarıyla kıyaslandığında ben sana yumuşak bile davranıyorum.”

“Yalan söylemiyorum.” Ciğerleri hava almak için hırıldadı. “Yemin ederim, tüm bulgular raporda vardı. Hepsi o kadardı!” Ağzından akan kan bembeyaz laboratuvar önlüğüne damlıyordu.

Acaba bu sabah pantolonunu ütülerken daha sonra üzerine kan bulaşacağını düşünmüş müydü?

Eğer bunu zor yoldan yapmak istiyorsa, o zaman zorlaştırabilirdik.

“Seni uyarmıştım.”

Ona sırtımı döndüm. Daha fazla bilgi alamadığım için kızgındım.

“Tamamen senindir,” diye mırıldandım.

Sapkın zihninden geçen her neyse onu yapması için yerimi Thatcher’a devrettim. Onun başlamasına izin verecek kadar zalim değildim. En azından sevgili doktora bir şans vermeye çalışmıştım.

Oxford ayakkabılarının tıkırtısı ahşap zeminde yankılandı. Ofisin duvarları şeytani planlarının ağırlığıyla titreşiyordu. Sırtımı duvara yaslayıp Thatcher’ın en sevdiği hobilerinden biriyle uğraşmasını izledim.

İnsanların kanını akıtmak.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp masanın üzerine attı. Gömleğinin kollarım dirseklerine kadar kıvrırırken hiç acele etmiyordu. Tüm bunlar oynadığı zihinsel oyunun bir parçasıydı.

İkimiz iyi bir tezat oluşturuyorduk. O soğuk ve hesapçıydı. Ben ise içgüdüleriyle hareket eden, gözü dönmüş bir caniydim.

Mükemmel bir sosyopat ikiliydik.

Howard şiddetle başını salladı. “Neden umurunuzda ki? Hadi ama, çocuklar. Bir düşünün. Eğer biri bana saldırdığınızı öğrenirse, geleceğiniz mahvolur!” Çılgınca karşı koyuyordu. “O sadece zengin kızın teki. Muhtemelen sürekli partilere giden aşırı doz almış aptal bir kızdı. O tipleri bilirsiniz!”

Hava bir anda buz kesti, doktorun hızlı nefesleri dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Silas sessiz bir ırmak gibi gölgelerin arasından çıkıp adamın arkasından yaklaştı. Siyah kapüşonu yüzünü gizlerken Howard’ın saçının arkasını kavrayarak sertçe bükü. Adamın başını hızla geriye doğru çekerken doktor itiraz edencesine inledi.

“Adı Rosemary’ydi ve sadece bir kız değildi.” Sesi pürüzlüydü. Thatcher’ınki gibi kıvrak ve keskin ya da Rook’unki gibi alaycı değildi. Boğuk, kaba, yıpranmış ve bitkindi. Acı ve

intikam doluydu. “O benimdi. Ve şimdi sen, biri bana ait olan şeylere zarar verdiğinde ne olduğunu göreceksin,” diye hırladı kulağına.

Thatcher morg masasının yanındaki tekerlekli tabureyi kapıp üzerine oturdu ve bağlı adamın önüne doğru ilerledi. Bir doktorun hastasını muayene ederken yaptığına benzer bir hareketi. Silas tekrar geri çekilip kollarını kavuşturdu, duvara yaslanarak izlemeye devam etti.

“Mütevazı bir hayat sürüyorsunuz. Öyle değil mi, Doktor Discil? Yılda altmış bin dolar? Muhtemelen Ponderosa Springs’de daha fazla kazanıyorsunuzdur. İki oğlunuz için güzel bir hayat, yanlış mıyım? Kaç yaşındalardı? Beş ve on mu?” diye sordu sakın bir sesle. Ardından kibarca cevabını bekledi.

Bunu yaparken rulo halindeki siyah deri bir çantaya uzandı. Rahat elleriyle yan taraftaki tokalarını çözüp yukarı çevirdi ve yavaşça masanın üzerine açmaya başladı. İçindeki metalik nesneler ay ışığını yakalıyor, karanlıkta ölümcül yıldızlar gibi parlıyordu.

“Seni sapkın küçük pislik...” diye tısladı Howard. Sandalyeden kalkmaya çalışıyordu.

Thatcher’ın uzun, buz gibi parmakları koleksiyonunda ileri geri hareket etti. “Bunları soruyorum çünkü elleriniz işiniz için hayati önem taşıyor. Ellerin vücudu parçalara ayırma sanatı için ne kadar önemli olduğunu en iyi ben bilirim. Bu yüzden sizi anlıyorum, Doktor Discil.”

Dişlerini gıcırdatırken doktorun masasındaki çeşitli bıçaklara bakışını izledim. Âdemelması titriyordu.

Ofisi incelemeye devam ederken, “Yemekten önce tabağındakilerle oynamayı bırakmayı hâlâ öğrenemedin. Öyle değil mi, Thatch?” dedi Rook.

Thatcher yalnızca sırtıttı ve sorularına devam etti. Howard’ın aklına girmek onun için eğlencenin bir parçasıydı. Yalnızca

kanlarını akıtmayı sevmiyor, içlerindeki korkuyu da arzuluyordu.

“Bunu bana babam verdi,” dedi bıçaklardan birini eline alarak. “Babamı tanıyorsun, değil mi?”

Doktor bu soruyla titredi.

“Evet, tanıdığını tahmin etmiştim. Gördüğün gibi bu bıçakla şuradaki küçük kancayı kullanabilir ve onu sırtına saplayıp derini yüzebilirim. Yeni bir çift deri bot almak istiyordum.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum! Bu çok anlamsız!” diye devam etti Howard. Thatch’in onu bir çift ayakkabıya dönüştüreceği düşüncesiyle sesi titriyordu.

Thatcher alay etmeyi bırakıp daha kalın ve uzun bir bıçak aldı. Elindeki metali hissettikten sonra doktorun bileğini kavrayıp sabit tuttu. Ardından hassasiyet ve neredeyse zarafetle serçe parmağının ilk boğumunu bir anda kesti. Uzun parçası çaresizce yere düştü.

Beyaz kemik, hızla küçük parmağından geriye kalanlardan fışkıran kanla kaplandı. Eline bakarken boğazından hayvansı bir çığlık yükseldi. Ne kadar ileri gidebileceğimizi düşünmek doktoru dehşete düşürmüştü.

“Arkadaşımın yaptığının acıttığını mı düşünüyorsunuz? Karnınıza birkaç yumruk ve yarılmış bir dudak? Size acının ne olduğunu göstereceğim, Doktor Discil. Olağanüstü acının,” dedi öfkeyle. “O iğrenç ağzınızdan çıkacak son şey, ‘Lütfen, öldür beni,’ olana kadar devam edeceğim. Bu yüzden kesip biçebileceğim bir yeriniz kalmadan önce sorularımıza cevap vermenizi öneririm.” Ponderosa Springs’in en varlıklı müstakbel politikacısının maskesi bir an için çatlamıştı. Altında gizlenen yaratık ortaya çıkmak üzereydi.

“Ben yapmadım, ben sadece...” dedi kekeleyerek. Neredeyse ötmeye hazırdı. Ancak bizim için yeterince hızlı değildi.

Bıçağın sesi odayı bir kez daha doldurdu. Bir parmak eklemi daha kesilmiş, geriye yalnızca tek bir boğum kalmıştı. Thatcher'in beyaz *Versace* gömleğinin önü kanlar içindeydi. Ofiste bir çığlık daha yankılandığında buraya gece girebildiğimiz için minnettardım.

Howard nefes almaya çalışırken Thatcher tekrar kesmeye hazırlandı. "Bekle, bekle! Dur, lütfen! Söyleyeceğim! Söyleyeceğim, sadece dur!"

Sonunda duymayı beklediğimiz sözler gelmişti. Duvardan doğrulup onlara biraz yaklaştım. "Kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, Rosemary'nin cesedi ofisime geldiğinde bir mektup aldığım ve ceset üzerindeki herhangi bir cinayet kanıtını örtbas etmemi istedikleri." Nefes aldı, kelimeler arasında acı içinde inliyordu.

"Peki bunun Rose'la nasıl bir ilgisi var?" Thatcher parmağına baskı uyguladı.

"Bekle, bekle! Oraya geleceğim," diye yalvardı. "Başta buna karşı çıktım, bulgularımı ne olursa olsun rapora koyacaktım ama..."

"Ponderosa Springs'te herkesin yaptığını yaptılar. Sessiz kalman için sana para verdiler," diye tamamladım cümlesini. Kanım damarlarımı yakıp geçiyordu.

"Evet ve fazladan paraya ihtiyacım vardı! Bunu reddedemedim. Banka hesabımı kontrol ettiğimde para çoktan oradaydı."

"Ya Rose? Ölüm nedeni neydi?" diye sordu Rook masanın arkasından. Elleri mobilyanın kenarını o kadar sıkı kavramıştı ki, ahşabın parmakları altında parçalanabileceğini düşündüm.

"Uyuşturucunun içindeki bir şeye karşı alerjik reaksiyon göstermişti. Boynunun yan tarafına enjekte edilmişti, bir giriş yarası buldum. Fakat muayenemi yaptığında birinin haplardan birkaçını boğazına soktuğunu anladım. Onları kendi kendine

içtiğine inandırmaya çalışmışlar ama bunu ölümünden sonra yapmışlar, yani...”

“Yani onları yutamamıştı,” diye tamamladı Thatch onun yerine.

Başını salladı. “Anafilaktik şoktan öldü! Tüm bildiğim bu, yemin ederim!” diye haykırdı. Her kalp atışında elinden daha fazla kan sızıyordu. Aramızda kısa süreli bir sessizlik oldu. Varlıklı birinin, belediye başkanına saldırmak için kızını öldürdüğünü ve gerçeği örtbas etme ihtimalini düşünmüştük. Sanırım kasabada gizlenen tek canavarlar biz değildik.

Thatcher bana baktığında başımı onaylarcasına salladım. Bıçaklarını temizlemeye başladı. Hepsini pantolonuna sildikten sonra düzgünce çantasına yerleştirdi.

“Boğazında bulduğun haplar nerede?” diye sordu Silas arkasından.

“Sol alt çekmecedeyim. Kilitli bir poşetin içindeler. Lütfen... Lütfen, beni öldürmeyin!” diye feryat etti.

Rook poşeti aldığı anda birbirimize doğru yürüyüp küçük bir daire oluşturduk.

“İşaretlenmişler, üzerlerinde bir tür sembol var. Ancak silikler, kontrol etmem gerekecek.” Gözlerini kısarak parlak pembe haplara baktı. “Birkaç kişiyi arayıp üzerinde bu işaret olan ekstazileri kimin sattığını öğrenebilirim.”

Lanet olası uyuşturucu satıcıları ve mallarını işaretleme huyları...

“Peki uyuşturucunun izini sürmek bize ne kazandıracak?” diye üsteledi Thatcher.

“Şu anda elimizdeki tek şey bu. Ya bu ya da koca bir hiç,” diye belirttim. “Thatcher, işini bitir de buradan siktir olup gidelim.”

Silas’a döndüm. “İyi misin?”

Ellerini kapüşonunun ceplerine sokarak başını salladı. “İyiyim.”

Ondan alacağım tek şeyin bu olduğunu bildiğimden tekrar sormaya zahmet etmedim. Bir şeye ihtiyacı olursa, bize haber vereceğine emindim. Silas çok gerekmedikçe konuşmazdı.

Thatcher ona doğru yaklaşıırken, “Durun, ne yapıyorsunuz? Size her şeyi anlattım!” diye haykırdı Howard.

Thatch eğilip bir eliyle başının arkasını tutarken diğeriyle bıçağı boğazına dayadı. Baskı yaptığı yerden küçük bir kan damlası sızıyordu.

“Eğer tek kelime edersen, parmağının kalanı için geri gelirim. O zaman o hain dilini de alırım. Ya da belki çocuklarının peşine düşerim. Sence bıçak koleksiyonumu beğenirler mi?” Howard bir şeyler mırıldandı. Bir çeşit yakarışa benziyordu. “Son zamanlarda bir şeyleri saklamakta oldukça iyiydiniz. Bu şekilde kaldığından emin olun, Doktor Discil. Sakın. Beni. Kızdırmayın.” Onu itti. “Anlaşıldı mı?”

Thatcher çantasını alıp siyah ceketini kolunun üzerine attı ve ofisten çıkarken beni takip etti.

Otoparktaki arabalarımıza doğru yürüdüğümüz sırada omuzlarıma yüklenen ağırlığı hissedebiliyordum. Bir yılan adeta omurgamda sürünüyordu çünkü bunun intikam yolculuğumuzda sağ bırakacağımız son kişi olduğunu biliyordum.

Artık merhamet olmayacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM DÖRT

Eve Hoş Geldin

Briar

Siyah ve altın -savurganlığın, zenginliğin ve gizemin renkleri- kampüsün her yerinde fark ediliyordu. Bunlar okulun imza renkleriydi, kesinlikle bundan daha uygunu olamazdı. Gösterişli koridor boyunca yürüdüm. Uzun ve kemerli vitray pence-relerin içinden süzülen ışıklar başımı döndürmüştü. Etrafımdaki her şey... pahalı hissettiriyordu.

Yanımdan kol kola girip birbirlerine sokulmuş, komik bir şeyler hakkında kıkırdayan bir kız grubu geçti. Topukları senkronize bir şekilde tıkırdıyordu. Her birinin kusursuzca örülmüş saçları sırtlarından aşağı sallanıyordu. Kendi dünyalarında kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

Ada cebimde cıyaklayıp başını dışarı çıkardı ama tam kafama fırlatılan bir top yüzünden eğildiğimde tekrar saklandı. Hızla döndüğümde bir çocuğun onu lakros sopasıyla yakaladığını gördüm. Kutlama yaparcasına kollarını kaldırdı. Arkadaşları

ise kıkırdayıp birbirlerine beşlik çakarken omzuma çarparak yanımdan geçmişti.

Başka bir kız münazara takımı için el ilanları dağıtmakla meşguldü. Ütülü ekose eteği ve yün yeleği hayatında muhtemelen önemli bir şey yapmak istediğini söylüyordu.

Kendimi yabancı hissediyordum. Sanki hayatlarında sadece bir gölgeden ibarettim. Elbette varlık içinde doğmaları ve benim aynı şansa sahip olmamam onların suçu değildi.

Dolambaçlı koridorlardan ve sivri kemerlerden geçip şatafatlı merdivenlerden yukarı çıkarken bu farkındalık dalgasıyla sarsıldım. Kulaklıklarım dinlediğim şarkıyla titreşiyor, ritim kulaklarımı delip geçiyordu.

Burada kimse beni tanımıyordu.

Tek bir kişi bile kim olduğumu bilmiyordu.

Yeniden kavuşan ikinci sınıfların kucaklaşmaları arasından geçip sınıf arkadaşlarıma doğru ilerledim. Neredeyse varlığımın farkında bile değillerdi. Tuhaf olduğum ya da görmezden gelindiğim için değildi, yalnızca yeniydim.

Üçüncü katın sonundaki odaya ulaştım. Sol taraftaki kapının ön tarafında altın rakamlarla 127 yazıyordu. Elim kapı kolunu kavradığı sırada biri omzuma dokundu. Kulaklığımın sol tekini çıkardım, sağ taraftakinden hâlâ müzik yükseliyordu.

“Evet?” dedim. Karşımda süper beyaz dişleri olan uzun boylu, güzel bir sarışın duruyordu. Kolunun altında bir futbol topu vardı, sakızını tekrar tekrar patlatıyordu.

“Lizzy Flannigan.” Boştaki elini bana uzattı.

“Briar,” diye karşılık verdim. Kendimizi neden soyadlarımızla tanıttığımızı bilmediğim için duraksamıştım. “Lowell.”

Midem gerginlikle kasıldı. Genellikle soyadıyla birlikte gelen ani reddedilme korkusu içimi sarmıştı.

“Hımm... Lowell’ı daha önce hiç duymamıştım. Her neyse, benimki Flannigan Petrol’ün Flannigan’ı. Evet, orası babamın.

Bu oldukça harika. Böcek sarayına girmeden önce sana küçük bir uyarıda bulunmak istedim.” Başını odama doğru salladı ve o sırada sakızını bir kez daha patlattı.

Dudaklarımdan rahat bir nefes döküldü. Dediğim gibi, beni burada tanımıyorlardı.

İlgisini kendimden uzaklaştırmak amacıyla, “Böcek sarayı mı?” diye sordum.

Bu kadar güzel bir yerde böcek sorunu mu vardı? Belki de mükemmel damalı desenler yaratmak için çim biçme makinelerine bu kadar çok para ödemeyi bıraksalardı, bir böcek imha uzmanı tutabilirlerdi.

Bilirsiniz, bütçe hesabı uzun vadede epey işe yarıyordu.

“Evet. Senin için kötü oldu ama Lyra Abbott ile kalacaksın. İğrenç böceklere takıntılı, süper garip gotik bir kız. Burada olmak istemezsen bizimle öğrenci salonunda takılabilirsin. Belki oda arkadaşını bile değiştirebilirsin.” Topukları üzerinde ileri geri sallanıyordu.

Lizzy’nin bana iyi davranmasının iki nedeni olabileceğini hissediyordum. A) Benim tarafımdan tehdit altında hissetmek için bir neden bulamamıştı ya da B) Zayıflığının kokusunu henüz almamıştı.

İnsanlar hakkında kendi çıkarımlarımı yapmayı severdim ve kendi oda arkadaşım için de aynısını yapmak istiyordum.

“Uyarın için teşekkürler. Sanırım bununla başa çıkabilirim.”

Teksas’ta çingiraklı yılanlar vardı, birkaç böcekle baş edebileceğimi düşünüyordum. Arkamı dönmek üzereyken tekrar konuşmaya başladı.

“Her neyse,” diye iç geçirdi. “Bunları tüm birinci sınıf öğrencilerine dağıtmam gerekiyor.” Bana siyah bir broşür uzattı. “Okula dönüş partisi. Bu yıl Jason Ellis ev sahipliği yapacak. Bu da demek oluyor ki, ailesi iş için şehir dışında ve koca malikâne eğlenmemiz için bize kaldı.”

Bir partide bulunmak bir yana, daha önce herhangi birine davet bile edilmemiştim. Eminim benim lisemde de yapılıyordu ama ben hiç gitmemiştim. Bu bana doğru yönde ilerlediğimi hissettirmişti.

Buradaki partilerin nasıl olacağını merak ediyordum. Duyduğuma göre, zengin çocuklar uzak durmaları gereken şeylere bulaşmayı seviyorlardı. İsteyebilecekleri her şeye sahip olmalarına rağmen yine de daha fazlasına ihtiyaç duymakla bir ilgisi olmalıydı.

“Kulağa hoş geliyor. Davetin için teşekkürler,” dedim soğukkanlılıkla.

“Buralı falan mısın? Yoksa doğu yakasındaki şu büyük, zengin ailelerden birinden misin? Seni daha önce hiç görmedim.” Başını eğip beni tepeden tırnağa süzerek iyice inceledi.

İşte o an gelmişti. Benim bir rakip mi, yoksa arkadaşlarıyla dedikodusunu yapabileceği tuhaf bir kız mı olduğumu anlamaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Teksas’tan geliyorum.”

“Ah... Güneyli zengin, ha? Bu harika.”

Ağzımı açtım. Onu düzeltmek istiyordum ama yanlış bir izlenim de bırakmak istemiyordum. Fakir olmaktan utanmıyordum. Sahip olduklarınız için savaşmak sadece gücünüzü gösterirdi. Utanmamı gerektirecek bir şey yoktu.

“Lizzy! Hadi gidelim!” diye bağırdı koridordan biri.

“Gitmeliyim, yarın gece görüşür müyüz?” dedi.

“Ah, tabii ki. Evet, kesinlikle,” diye cevap verdim biraz kekeleyerek. Çok az da gülümsemiştim.

En sonunda odamın kapısını açtığımda tek yapmak istediğim naftalin kokulu yatağa uzanmak ve *Walmart*’tan aldığım kaşındıran yorganı üzerime örtmekti.

“Tabii ki, evet, kesinlikle... Sikeyim, ne kadar da aptalım,”

diye kendimi taklit ettim. Bu kadar tuhaf davrandığım için kafamı duvarlara vurmak istiyordum.

Ada kapüşonlunun cebinde hareketlenmeye başlamıştı. Bu yeni kafesine yerleşmeye hazır olduğu anlamına geliyordu. Thomas ben gelmeden önce eşyalarımın bir kısmını içeri taşımış, bunun uyum sürecimi biraz daha kolaylaştıracağını düşünmüştü.

Odanın iki tarafında birbirinin eşi iki yatak, uçlarında da öğrencilerin her biri için birer çalışma alanı vardı. Masama gidip ipler, oyuncaklar ve köprülerle dolu orta büyüklükteki kafesi açtım. Ardından Ada'nın içine girip yeni ortamına alışmasına izin verdim.

Bir süre oda arkadaşımın dekorasyonunu inceledim. Bura ya neden böcek sarayı dediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Duvarlar, cam kutular ve ölü böcek posterleri ile doluydu. Çoğunlukla sinekler ve kelebeklerdi ama bir yerlerde bir örümcek gördüğüme emindim.

Sifonun sesini duydum ve tam arkamı döndüğümde banyo kapısının açıldığını gördüm. Oda arkadaşım ellerini kâğıt havluyla kurularak dışarı çıktı. Vıcık vıcık çamura bulanmış parlak sarı yağmur çizimleri giyiyordu.

Bir an için tek kelime bile etmedik. Aynı benim yaptığım gibi o da beni baştan aşağı süzdü. Kahverengi kıvrıkcık saçları, siyah deri balıkçı şapkasının altına saklanmıştı. Düz kesilmiş kâkülleri şapkasının ucundan biraz çıkmıştı. İşaretparmağında ki kehribar rengi oval yüzük gözüme çarptı. Sanki içinde bir tür böcek varmış gibi görünüyordu.

“Ölü.” Beni ona bakarken yakaladığında parmağını oynattı, ardından duvardakileri işaret etti. “Hepsi ölüler. Yani geceleri üzerinde bir şeylerin gezinmesi konusunda endişelenmene gerek yok.”

Bunu söyleme şekli bana bu sözleri daha önce birçok kez

tekrarlamak zorunda kaldığını ya da hobisini savunmaya alışkın olduğunu düşündürmüştü. O böcekleri seviyordu ve ben de bir şeyler çalıyordum. Kim oluyordum da onu yargılayacaktım?

“Beni rahatsız etmiyorlar,” dedim odayı incelerken. Hafifçe güldüm. “Yani örümcekler biraz ürkütücü ama havalı da. Daha önce böcek toplayan biriyle hiç tanışmamıştım.”

Omuzlarından hafif bir yük kalkmıştı. Yeni temizlediği elini bana doğru uzatırken yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. “Ben Lyra. Buna entomoloji deniyor. Böceklerin incelenmesine yani. Ama bugünlerde çoğunlukla lepidopteristim, birkaç böcek hariç sadece kelebek ve güvelerle ilgileniyorum.”

Ah, sadece ismimizi söylüyorduk. Ne kadar da güzel bir başlangıçtı.

“Briar. Havalı bir hobim olmadığı için biraz kıskandım. Bunun bir nedeni var mı? Yoksa her zaman böcekleri seviyor muydun?” Uzattığı elini gülümseyerek sıktım.

“Ölü şeylere karşı bir ilgim var. Uzun hikâye. Her neyse. Briar Lowell, değil mi? Lizzy ile konuşurken duydum.” Kendi tarafına ilerlerken konuşmaya devam etti. “Petrol endüstrisinin prensesi. Dört yıldır eyalet futbol şampiyonu. Sınıfımızın dördüncüsü olarak mezun oldu ve baloda *yanlışıklıkla* en iyi arkadaşını havuza itti çünkü kız *yanlışıklıkla* onunla aynı rengi giymişti.” *Yanlışıklıkla* kelimesini söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

“Yani buraların kraliçe arısı o?” Eşyalarımı yatağın üzerine atıp yaylı şiltenin üzerine oturdum. Önyargılı olmamaya çalışıyordum ama Lizzy bana sadece düşmanın olarak görmek istemediğin için arkadaş olunan türden bir kız gibi gelmişti.

“Ponderosa Springs’in olayı da bu.” Benim gibi kendi yatağına yerleşip botlarım tekmeleyerek çıkardı. “Diğer yerlerde

bir tane *Regina George** var. Burada asla sadece bir tane yoktur. Hiyerarşinin her parçasının kendi kötü kızı vardır. Sporcuların Lizzy'si var. İneklerin Emily Jackville'i var, geleceğin havacılık ve uzay mühendisi. Sanat delilerinin Yasmine Poverly'si var. Ebeveynlerinin ikisi de sanat dünyasının ileri gelenlerinden. Üstelik *Picasso* gibi bir fırçası olduğu söyleniyor. Bu her ne demekse artık."

"Burası her gencin rüyası, ha?" dedim alaycı bir şekilde.

"Kısaca öyle de diyebiliriz," dedi gülerek.

"Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun? Buralı mısın?"

Parmağındaki yüzüğü çevirip tavana baktı. "Evet. Ponderosa Springs'te doğup büyüdüm. Delicesine zengin bir aileden gelmiyorum, bu da benim bir hayalet olduğum anlamına geliyor. Ciddi bir zorbalığa uğramıyorum ama benimle konuşmuyorlar da. Kimseye faydam dokunmadığı için beni aralarına almıyorlar. Yalnızca kendimi akışa bırakıp onları izliyorum." Başını çevirip bana baktı. "Burası ve burada yaşayan insanlar hakkında bilmen gereken her şeyi muhtemelen çoktan biliyorumdur."

Başımınla onayladım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Görünmez olmanın. Diğer türlüşünü yaşadığımda böylesi daha kolay. Evimde benim de fazla arkadaşım yoktu."

"Yalnızlar Topluluğu'na hoş geldin, Briar Lowell. Ben başkamm ama bir başkan yardımcısı açığı var."

Güldüm ve doğrulup bacaklarımı çaprazlayarak oturdum. Yalnızlar Topluluğu'nun iki kişilik partisindeydik. Bir arkadaşına sahip olmak, bir şeyin parçası olmak kulağa hoş geliyordu. Eğilip Lizzy'nin bana verdiği broşürü aldım. Parmaklarım kalın kâğıdı sıyrıp geçerken kelimeleri tekrar tekrar okudum.

Ortaokuldayken yatılı bir doğum günü partisine davet edil-

* Türkiye'de Kötü Kızlar ismiyle vizyona giren 2004 yapımı *Mean Girls* filmindeki kötü karakter. (ç.n.)

miştim. Büyük bir şey değildi, sadece İngilizce sınıfımdan birkaç kız vardı. Daha önce hiç kimsenin evine gitmemiştim ve heyecanlanacak kadar aptaldım.

Uzun lafın kısası, babam bir bankayı soymaya çalışırken yakalandığında eğlencem de manikür-pedikürün ardından sona ermişti. Birkaç saniye içinde olay tüm kasabaya yayılmıştı. Böylece ben de İngilizce sınıfındaki sessiz kız Briar'dan babası geçinmek için hırsızlık yapan karavan parkı pisliği Briar Lowell'a dönüşmüştüm.

O gece partiyi terk etmem istenmişti.

Sonrasında bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadım.

Fakat burada işler farklıydı. Kimse soyadıma aşına değildi. Hiçbiri kim olduğumu bilmiyordu. İstediğim kişi olabilirdim. Sınırlar yoktu. Artık itibarı lekelenmiş bir suç dehası olmak zorunda değildim.

Artık yabancı olmak zorunda değildim. Buradaki her şeyin parası çoktan ödenmişti, yani bir şeyler çalmak için saklanmak zorunda değildim. Tüm bunları ışıkların sönmesinden ya da masaya yemek koyamamaktan endişe ettiğimden dolayı yapmıştım.

Şimdiyse yalnızca sağ kalmak zorunda olmadığım bir hayat istiyordum.

Keyif alabileceğim bir hayata sahip olabilirdim.

Üstelik nereden başlayacağımı çok iyi biliyordum.

BÖLÜM BEŞ

Şeytanla Tanış

Briar

Bu fikir zihnimde, şu anda olduğundan çok daha mantıklıydı. Hazırlanıp buraya gelmek bütün akşam harika bir plan gibi görünmüş, hatta ilk yirmi dakika umut verici bile hissettirmişti.

“Beni buraya sürüklemene izin verdiğime inanamıyorum,” dedi Lyra gülerek. Yüzünü kırmızı plastik bardağının arkasına sakladı. Geldiğimizden beri içkisinden tek yudum almamıştı.

Bir köşeye çekilmiş, insanları izliyorduk.

Kafamda buraya geldiğimde sosyal kelebeğe dönüşmek vardı. Lyra ve ben, dersler ya da sevimli olduğunu düşündüğümüz erkekler hakkında kızlarla sohbet edecektik. Belki telefon numaramı verebileceğim bir çocukla bile konuşacaktım.

Fakat durum hiç beklediğim gibi ilerlemiyordu.

“Tamam, belki de...” Sarhoş biri bana çarptığında ofladım. Yanımdan geçip gitmeden önce bir özür mırıldandı. “Belki de bu harika bir plan değildi. Kendimi savunmam gerekirse, parti- nin böyle olacağını düşünmemiştim!”

Dikildiğimiz yerden Jason'ın evinin arka bahçesine baktım. İnsanların çimleri ve havuzu doldurduğu bir verandadaydık. Havuz içimdeki yüzücüyü kışkandıracak kadar güzeldi. İyi olduğum tek spor buydu ve mezun olduğum lisede bile böyle bir havuz yoktu. Tabii vücut sıvıları ve çöpler biraz benziyordu.

DJ kabininden yükselen müzik evin etrafındaki birden fazla hoparlörde yankılanıyordu. *Tanrım*. Tıklım tıklım olan tek yer arka bahçe değildi, malikânenin her santimetrekaresi insanlarla doluydu. Oturma odası, mutfak ve hatta üst yatak odalarından dışarı taşıyorlardı. Sis makinesi ve esrarın sebep olduğu pusun içinden bedenlerin gümbür gümbür vuran ritim eşliğinde birbirlerine sürtünmelerini izledim.

“Ponderosa Springs'teki çocukların normal olmadığını sana söylemiştim. Yaptıkları her şeyi normal gençlerden on kat daha abartılı yapmak zorundalar. Para yüzünden. Onlara dokunulmaz olduklarını hissettiriyor,” diye bağırdı Lyra müziğin içinden.

Yeni oda arkadaşımı tam anlamıyla buraya sürüklemiştim. Hayaletlerden daha fazlası olmaya çalışmamız hakkında bir şeyler saçmalamıştım. Üniversitede birinci senemizdi ve önümüzdeki dört yılın hayatımızın en güzel yılları olması gerekiyordu.

Bir partinin başlangıç için mükemmel bir yol olduğunu düşünmüştüm. Niyetimin iyi olduğu açıktı ama uygulamada biraz sorunlar vardı.

“Ben Tilly'nin lokantasına gidip yağlı bir hamburger ve patates kızartması yiyelim diyorum, ne dersin?” diye teklif etti Lyra. İkimizin de ne kadar rahatsız olduğunun farkındaydı.

Etrafıma bir kez daha baktım. Dilleri birbirlerinin boğazında olan çiftler, üçlüler ve daha fazlası her yerdeydi. Küçük plastik poşetlerdeki hapları gizlice alıp vermelerini izledim. Hepimiz dışarıda olmamıza rağmen tekrar tekrar solunan hava ciğerleri-

mi yakıyordu. Şu anda burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum.

“Kahretsin, evet...” diye konuşmaya başladım. Ancak birine yapılan tezahüratları duyunca cümlem yarıda kaldı.

Lyra ve ben gözlerimizi çatıya çevirdik. Tepesinde bir çocuk duruyordu. Üzerinde Tanrı’nın verdikleri ile bir lakros kaskı dışında hiçbir şey yoktu.

Gözlerini kapatarak, “Yüce Tanrım...” diye mırıldandı Lyra.

Tam o sırada çocuk anlamsız bir çığlık eşliğinde kendini havuza bırakmıştı. Etrafımızdakiler kahkahalar atıp tamamen kendilerinden geçerken duyularından geriye kalanları da kaybetmek üzerelerdi.

“Bir daha böyle bir yere asla gelmezsem pişmanlık duymam,” diye mırıldandım. Lyra başını onaylarcasına sallayıp içkisini omzunun üzerinden fırlattı. “Hemen tuvalete gitmem gerekiyor, sonra çıkabiliriz.”

Gürültünün arasından, “Seninle gelmemi ister misin? Buradakilere güvendiğimden emin değilim,” diye bağırdı Lyra.

“Evet! Böylece birbirimizi kaybetmeyiz.”

Birlikte bahçeden arka kapıya doğru ilerledik. Oturma odasının sıcaklığı yüzüme tokat gibi çarpmış, biraz afallamama neden olmuştu. İçerisi çok karanlıktı, tek aydınlatma odanın her yanını saran gümüş renkli spot ışıklarıydı. Kalabalık yüzünden insanlar birbirine yapışmış haldeydi.

Bir insan bundan nasıl zevk alabilirdi?

Lyra kalabalığın içinde elinden geldiğince yolunu bulmaya çalışırken terli avucumla onunkini kavradım. Biri ortamıza dalana kadar insanların arasında epey ilerlemiştik. Parmaklarım onunkilerden ayrıldı. İçkim gömleğimin önüne dökülmüştü. Daha da kötüsü loş ışıklardan dolayı hiçbir şey göremiyordum.

“Lyra!” diye bağırdım kargaşanın içinde. Gözlerimi kısarak dalgahı kahverengi saçlarını ve desenli gömleğini bulmaya çalıştım.

Nefesim daralmıştı, kupkuru ağzımı ıslatmak için dudaklarımı yaladım. Keşke içkim üzerime dökülmemiş olsaydı çünkü boğazım Sahra Çölü gibiydi. Sakin kalmaya çalıştım. Çıldır-mak ya da ani bir kapalı alan korkusu yaşamak istemiyordum.

Ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Ön kapıyı görebiliyordum. Birbirimizi kaybedersek Lyra'nın da oraya gideceğini varsay-dım ancak aşmam gereken bir yığın insan vardı.

Müzik değişti, artık neşeli bir *hip-hop* şarkısının tuhaf re-miksi çalmıyordu. Onun yerine çılgın davul ritimleriyle birleşen delici bir gitar sesi hâkimdi. Ani, buz gibi bir esinti omurgam-dan aşağı süzüldü. Tüylerim istemsizce ürpermiş, duyularım keskinleşmişti. Tenim karıncalanıyor, nefesim derinleşiyor ve kulaklarım her küçük sese tepki veriyordu. Bu hissi tanıyor-dum. Bunu fark etmek için eğitilmiştim. Diğer insanlar takip edildiklerini fark etmezdi ama ben ederdim. Bir hırsız olarak her zaman içgüdülerinize güvenmeniz gerekirdi. Harekete geç-mek için doğru anı bilmek en az becerinin kendisi kadar önem-liydi.

Sanırım... Hayır, *kesinlikle* burada beni izleyen biri vardı. Sağımı solumu kolaçan ederek hızla döndüm. Herkes partinin coşkusuna kapılmış durumdaydı.

Biri yüzüme bir duman bulutu üflediğinde öksürdüm ve eli-mi sallayarak görüş alanımı temizledim.

Tam o anda irkilerek geri çekildim. Kalbim sıkışmış, fark ettiğim şeyle ürkmüştüm. Spot ışıkları bir erkeğin yüzünü kesik kesik yakalıyordu. Bir saniye oradaydı, bir saniye sonra ise ka-ranlıktan başka bir şey yoktu. Bir yapboz gibi parçalar halinde geliyordu.

Geniş omuzlarında siyah bir deri ceket vardı. Beyaz tişörtü göğsüne sıkıca yapışmış, altındaki sert kasların üzerinde geril-mişti. Mükemmel bir yüzücü vücuduna sahipti. Uzun boyluy-du, geniş bir göğsü ve ince bir beli vardı. Ellerinden biri yan

tarafında gevşekçe sarkıyordu. Duvara yaslanırken botundan destek alıyordu. Uzun bacaklarına koyu bir kot pantolon geçirmişti. Leğenkemiğini saran ve ciğerlerimin heyecanla sıkışmasına neden olan zincir dışında üniversiteli erkekler için klasik sayılacak bir tarza sahipti.

Aramızda en az yirmi kişi vardı. Onu her iki yandan çevrelemelerine rağmen yine de öne çıkıyordu. Kıpırdamadan parçalarını bir araya getirmeye devam ettim. Ağzım sulanmaya başlamış, ellerim terlemişti. Midemde bir gümbürtü vardı.

Sigarasının dumanı bir gizem perdesi gibi yüzünü sarmıştı. Hatları ışıkların altında yavaş yavaş ortaya çıktı. Güçlü ellerindeki damarları fark ettim. Uzun, güçlü parmakları gümüş yüzüklerle süslenmişti. Bilinçsizce ürperdim. Eklemlerinde kan lekeleri vardı. Kısa süre önce onları birinin yüzüne geçirmiş olmalıydı. Bu beni heyecanlandırmış mıydı, yoksa korkutmuş muydu emin değildim. Gerektiğinde mücadele edebilen biri miydi? Yoksa doğası gereği şiddete eğilimli miydi?

Çok merak etmiştim. Meraklı benliğim daha fazlasını, görebildiklerimin ötesini istiyordu. Ta ki yüzünün kenarlarını birleştirmeye başlayana dek... Nabzım vücudumun güneyine kaymış, bacaklarımın arasına sızmıştı. Vücudumu sıkarak dilimi sertçe ısırdım.

Normalde bir meleği andıran yüzünü süsleyen çatık kaşlarını nefesimi kesmişti. Bu kadar yakışıklı birinin nasıl bu kadar acmasız görünebildiğini aklım almıyordu. Matematik, açılar ve sayılarla aram her zaman iyi olmuştu. Onunla ilgili her şey kusursuz bir şekilde orantılıydı. Düzgün, keskin ve yoğun. Saçları oniks rengindeydi. Koyu renk gözleri ise meyanökü şekerlemelerine benziyordu. Yenecek kadar tatlı, sizi hasta edecek kadar mayhoş bir his yaratıyordu. Bu birinin size baktığını sandığınız ama aslında başka bir yere baktığı durumlardan biri değildi.

Gözleri soru işareti bırakmıyordu. Doğruca bana bakıyordu.

Ancak beni korkutan kalbinin gölgesiydi. Böylesine korkunç bir karanlık, göğsünün içinde tekrar tekrar kan pompalayan organı sarıyor olmalıydı. Göğsünü kesip açsam acaba kanı kırmızı akar mıydı?

Midem dehşet ve arzuyla kasıldı. Görünüşünde beni içine çeken bir güç vardı. Fakat taş fırlatılan durgun bir göl gibi dalgalanan hislerini sezebiliyordum. Kargaşa, kaos ve şiddetle doluydu. Bu içimde uzun zamandır dokunulmamış bir tele çarptı.

Korku.

Boğazımda kaynayan, tenimi kemiren ve bende aniden ondan çok ama çok uzağa kaçma isteği uyandıran dizginlenemez bir korku ruhumu sarmıştı.

Beynim yüksek alarm durumuna geçmişti, buradan çıkıp gitmek için çılgınlıklar atıyordu. Bedenim ise tamamen farklı bir tepki vermişti. Bakışlarını terk etmeyi reddediyordu. Donup kalmıştım ama içimde bir gümbürtü vardı. Bacaklarımın arasına yerleşen his iyice yoğunlaşmıştı. Belayı her zaman sevmiştim.

Spot ışıkları bir anlığına sönüp odayı yeniden aydınlatıldığında artık duvara yaslanmıyordu. Şimdi bana birkaç adım daha yakındı.

Bir saniye görünüyor, bir saniye sonra ise biraz daha yakınımda yeniden ortaya çıkmak için kayboluyordu. O, ziyafet çekeceği bir şey arayan bir yırtıcıydı. Dişlerini geçirip parçalayabileceği, avlanma ihtiyacını körükleyecek ve açlığını dindirecek bir şeyin peşindeydi.

Elimi bileğime dolayarak tırnaklarımı kolumun yumuşak etine geçirdim. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Ne olacağını görmem gerekiyordu.

Ne yapacağını görmek istiyordum.

Başka bir ışık patlamasının ardından onu kendi alanımda

hissedebiliyordum. Bana çok yakındı. Tüm oksijenimi emiyor, vücudumu inceliyordu. Bir adım daha atsam, sadece bir santim daha ilerlesem ona dokunabilirdim. Kokusunu alabilirdim. Varlığını on kat daha yoğun hissedebilirdim.

Sanki bunu hissetmiş gibi dilini köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi. Çenesi kasılırken başını öne eğdi. Gözleri beni çağırıyor, içimi ona *özel* bir şey gösterme dürtüsüyle dolduruyordu.

Gergin olduğumun farkındaydı. Dönüp kaçmam için hazır-
dı. Sanırım bir parçası beni kovalamak istiyordu. İçindeki kurt, beni avlayabilmek için bekliyordu.

Karanlık beni bir saniye daha kuşattığında nefesimi tuttum. Kararımın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırdım. Beni her ne şekilde yıkacaksa başa çıkmaya hazırdım. Olduğum yerde kaldığım için yüzünün şaşkınlık benzeri bir hisle aydınlandığını görmeye hazırdım.

Bir milisaniyeliğine baharatlı ve sıcak bir koku aldım. Yakınlığını bedenimde hissedebiliyor, hatta nefesinin yüzümde dolaştığını bile duyabiliyordum.

Gözlerim kapandı ve saldırısına saniyeler kalmışken kendimi tamamen bıraktım.

“Briar!”

Lyra’nın sesi pusu delip geçtiğinde gözlerim aniden açıldı. Gizemli adamın gittiğinin, kalabalığın içinde tek kelime etmeden kaybolduğunun farkındaydım.

“Hey, şu gideni tanıyor musun...” Kendimi durdurdum. Lyra’nın burada yaşayan insanlar hakkında çok fazla bilgiye sahip olduğunu biliyordum ama *onu* nasıl tanımlayabilirdim ki? Uzun boylu? Ateşli? Sana baktığında seni canlı canlı yiyebilecekmiş gibi hissettiren? Lyra deli olduğumu düşünürdü.

“Kimi tanıyor muyum?” diye bağırdı. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

Bir kez daha etrafıma bakıp deri ceketini ya da gümüş yüzüklerini bir an için bile olsa görmeye çalıştım.

Ancak karşılaştığım tek şey hayal kırıklığıydı.

“Hiç kimseyi. Hadi, gidelim buradan.”

Alistair

“Eee, tatmin oldun mu, Alistair? Senin sadece izleyen biri olduğunu bilmezdim. Ne zaman hamle yapacaksın diye bekleyip durdum. Beni hayal kırıklığına uğrattın, dostum. Gösteriye hazırdım.”

Girişteki basamaklardan hızla inerken bir sigara yaktım. Duman göğsümü tutuşturmuş, geriye kalan iyi şeyleri ateşe vermişti.

“Bay Mükemmel yeterince seks yapmıyor mu? Beni izleyerek tatmin olmaya mı ihtiyacın var? Tek yapman gereken istemektir, Thatch. Sana izin verirdim.”

Kolunu sürücü tarafındaki cama yaslamış, gözlerini sertçe bana dikmişti. Yavaşça ortaparmağını kaldırdı. Aile mührünü taşıyan yakut mücevher gecenin karanlığında parlıyordu.

“Kenara çekil, prenses.” Alaycı bir gülümsemeyle sürücü kapısını açtım.

“Bu benim arabam!”

“Ve onu kataraktı olan yaşlı bir adam gibi kullanıyorsun. Şimdi kenara çekil.”

Dişlerini gıcırdatarak orta konsolun üzerinden yolcu koltuğuna geçti ve üç parçalı takımını düzeltti. Bu arabadan nefret ediyordum. *Lamborghini Huracán* piyasanın en iyilerinden biriydi ve Thatcher’ın imza rengi olan koyu kırmızıya boyanmıştı. Ancak ben bile bu arabanın doğru sürülmesi gerektiğine saygı duyuyordum ve bunu hız sınırının yalnızca on kilometre üzerine çıkarak yapamazdınız.

“Kemerini bağla, tatlım. Canının yanmasını istemem.”

Agresif bir şekilde gaza bastım ve lastikler yüksek sesle gıcırdarken arabayı çalıştırdım. Thatcher’ın yüzüme diktiği bakışlarını hissedebiliyordum.

Garaj yolundan çıkıp Rook’un bize gönderdiği adrese doğru ilerlerken, “Kaza yaparsan yenisini de satın alırsın,” diye ho-murdandı.

Sağ eli kapının yan tarafını kavradı. Belli belirsiz bir hareketi. Çoğu kişi zaten solgun olan elinin kolu sıkıldıkça beyazın başka bir tonuna dönüştüğünü fark etmezdi. Ancak Thatcher’ın baş edemediği tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Kontrolün onda olmamasına katlanamıyordu.

“Öyle mi? Hangi parayla? Sence bunun için iki yüz bin dolar bayılabilir miyim?”

“Alçakgönüllü olma, Alistair. Tanrıdan daha çok paran olduğunu hepimiz biliyoruz. Şehirdeki her şeyin üzerinde soyadının olmasının avantajlarından biri.”

Ellerim direksiyonu inanılmaz bir şiddetle kavradı. İçimdeki hayvan uyanmıştı. Ne zaman ailemin parasından bahsedilse bunu yapıyordu. Genel olarak ailemden konu açılması da yeterliydi.

“Benim değil, onların parası.”

Koltuğunda biraz gevşedi ve başını arkasına yaslayıp iç geçirdi. “Sen nasıl diyorsan, Ali. Sen nasıl diyorsan.”

Yol çabucak geçmişti. Bu araba asfaltı resmen kahvaltı yerine yutuyordu. Direksiyonu kirli garaj yoluna çevirmem uzun sürmedi. Eski bir posta kutusu evi işaret ediyordu. Daha önüne gelmeden yangını fark etmiştim. Ağaçların arasındaki turuncu parıltılar çatırdıyor, gitgide yükseliyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Sikeyim, bu herifi geberteceğim,” diye inledim. Sinirden ellerim titriyordu.

Araba alevler içindeki karavana birkaç metre kala yavaşça

durdu. Silas'ı elinde bir beyzbol sopasıyla, önünde diz çökmüş birinin tepesinde dikilirken gördüğümde hızla dışarı fırladım.

“Hangi cehennemdeydiniz siz?” diye tısladı Rook bana yaklaşırken. Öfkesi vücudundan yayılıyordu.

“Evet, buraya gelmemiz neden bu kadar uzun sürdü, Ali? Yoksa yolda dikkatin mi dağıldı?” diye sordu Thatcher kurnazca. Korkunç egosunu beslemek için cevabını çoktan bildiği soruları sormak gibi bir eğilimi vardı.

Rook bana yaklaşmadan göğsünü sertçe ittim ve parmağımı ona doğrulttum. “Size beklemenizi söylemiştim. En kötü ihtimalle yakabileceğinizi söylemiştim ama daha ben gelmeden değil.”

İçindeki anarşist yaptığının pervasızca olduğunu kabul etmek bir yana, geri adım atmayı bile reddediyordu. Bu sefer liderliği ona bırakmamam gerektiğini bilmeliydim. Rook arkamızda kükreyen alevler kadar öngörülemezdi.

Dikkatim dağılmıştı. Daha önce burada olmamam benim hatamdı. Dikkat dağınıklığı zayıf düşürür, insanı bir aptala çevirirdi ve ben bunların hiçbirini değildim. Ancak bu gece ikisi de olmama izin vermiştim.

Genelde partilerden hoşlanmazdım. Bu gece yalnızca Nate'i izlememiz gerektiği için gitmiş, oradan çıkmasını beklemiştim. Eskiden sadece kaos çıkarma, insanları korkutma, birileriyle kavga etme, bir şeyleri yakıp yıkma ve herkesin eğlencesini mahvetme planımız olduğunda partilere katılırdım. Hiç gerçek bir partide bulunmamıştım. Ancak Hollow Heighths'ın okula dönüş partisi oldukça... ilginçti.

Elimdeki göreve odaklanmalıyım. Şu anda tehlikede olan çok şey vardı ama bunun yerine o kızı izlemek için durmuştum. Varlığım onu korkutmaya başladığında bile gözlerini benimkilerden kaçırmamıştı. Melek gibi yüzü karanlıkta parlıyor, spot ışıklarından yansıyor. Yüzü dışındaki kısımları çok net göre-

memiştim. Saçlarının kahverengi mi, yoksa sarının o hoşuma gittiğini fark ettiğim küllü tonu mu olduğundan emin değildim.

Bunun bir önemi olup olmadığından da pek emin değildim.

Onda görünüşünden daha ilgi çekici bir şey vardı. Benden kaçmamıştı. Korkusuna yenik düşmemişti. Hayır, meraklıydı. Merakının kazanmasına izin vermiş, ne yapacağımı görmek istemişti.

Aletim seğirdi.

Merhamet dilenmeden önce ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini merak ediyordum.

“Sen benim lanet patronum değilsin, Caldwell. Eğer bu bok çukurunu ateşe vermenin bizi korumanın en iyi yolu olduğunu düşünüyorsam, o zaman bunu yaparım. Anladın mı?”

“Dikkatli ol, Rook,” diye uyardım.

“Olmazsam ne olur? Bana vuracak mısın?” Kaşını kaldırdı. “Vur hadi, eminim kaldırabilirim.”

Bana yem atıyordu. Ancak bu bodrumumdaki sıradan bir antrenman değildi. Benim öfkemi dışa vurmaya, onun da acıya ihtiyacı vardı. Taşaklarını koparıp lanet yatak odamdaki rafa koymak üzereydim.

“Hanımlar, şu anda daha acil işlerimiz var. Sikinizi yarıştırmayı bırakın, zaten benim yanımda adınız bile geçmez. Şimdilik ölmemeye ya da hapse girmemeye odaklanalım.”

Thatcher omuzlarımıza vurdu ve aramıza girerek Silas’a doğru yürüdü. Endişe edeceği bir şey olmadığını biliyordu. Bizinkisi, kardeşlerin pastanın son dilimi için tartışması gibi bir şeydi.

Thatcher’ı takip ederken, “En azından izlerinizi temizledin mi?” diye sordum.

Rook bana yandan bir bakış attı. “Amatör değilim. Fırına kırık bir ampul koyup en yükseğe getirdim, patlaması on dakika sürdü. Ama hızlı olmalıyız. Arka yatak odasında bir laboratuvarı var ve metin son derece yanıcı olduğunu duydum.”

Lanet olsun.

“Oyun başlasın!” diye uludu Thatcher dolunaydaki bir kurt gibi.

Silas sanki *World Series** şampiyonluğu için vuruş yapacakmış gibi doğruldu. Ahşap sopasını geriye çekip tüm gücüyle savurdu. Kalçası ve vücudunun üst kısmı da onunla birlikte sallanmıştı. Gece bir gümbürtünün ardından gelen mısır patlağına benzeyen seslerle canlandı. Anlaşılan Silas bizim eğlencemizi izlemekten sıkılmıştı.

Kanıma bir heyecan dalgası vurduğunda aletim yeniden seğirmeye başladı. Görünüşe göre bu gece, beni harekete geçiren şeylerle dolu olacaktı.

“Kim bu? Ve hakkında ne biliyoruz?”

“Nate Robbins. Kendine Şeker Kral diyor. Ottan eroine kadar her şeyi satıyor. Şehirde üzerinde taç sembolü ekstazi alabileceğiniz tek kişi,” diye açıkladı Rook. “Ama kimden temin ettiğine dair bir şey söylemedi. Sadece normal tepkiler. ‘Dur’, ‘beni öldürme’ falan.”

Çatırdayan karavana baktım. Sol taraf tamamen turuncu alevlere teslim olmuştu, ateş hızla arka tarafa yayılıyordu. Bu gece kömür olmaya hiç niyetim yoktu. Bunu hızlı bitirmemiz gerekecekti.

Neyse ki burası tenhaydı. Herkesten kilometrelerce uzakta, yüksek ağaçlarla çevrili bir arazideydik. Cinayet işlemek için mükemmel bir yerdi. Rüzgâr uğulduyor, baykuşlar dallarda ötüyordu. Yaklaşmakta olan yağmurun kokusunu alabiliyordum. Fırtına yaklaştığında her zaman havaya yayılan bir koku olurdu.

Nate dizlerinin üzerinde zar zor durabiliyordu. Silas eğer akıllıysa -öyle olduğunu biliyordum- önce bacaklarını hedef almış olmalıydı. Çocuğun üstü başı toprak içindeydi ve yüzünden sağlıklı olamayacak kadar fazla kan akıyordu.

* *World Series*, Kuzey Amerika merkezli yıllık beyzbol şampiyonluk serisidir. (ç.n.)

O kadar yaşamasına izin verirsek, buradan yürüyerek çıkabileceğinden şüpheliydim.

Acı içinde bağırdı. Onu kırmanın Doktor Howard'la kıyaslandığında daha zor olacağını biliyordum. Nate bir suçluydu ve gerçeği söylerse kaybedecek daha çok şeyi vardı.

“Siz piçlere bir bok söylemeyeceğim!” Hemen önüne kanlı bir şekilde tükürdü.

“Ne kadar da kahramanca,” diye homurdandı Thatcher.

Howard'la olduğu gibi bu adamla da oyalanacak vaktimiz yoktu. Saat işliyordu ve cevaplara ihtiyacımız vardı. Boynumu çıtlatarak Nate'i yağlı saçlarının arkasından yakaladım. Silas üzerinde bayağı çalışmıştı. Açık yaralardan kan sızıyordu, çoktan çürükler oluşmaya başlamıştı.

“Thatcher, bana bıçağımı ver.” Boştaki elimi ona uzattığımda avucumda İsviçre çakısının soğuk metalini hissettim.

Bıçağı kolayca açıp çoktan kesilmiş bir yaraya geçirdim. Deriyi yukarı kaldırırken bağları ve sinirleri parçalamıştım. Öyle acı vericiydi ki, kendi başıma gelmesini asla istemezdim.

“Orospu çocuğu!” diye haykırdı Nate. Tutuşumun altında çırpınırken sıcak gözyaşlarını elimin arkasında hissedebiliyordum. Silas'ın vurduğu her kemik muhtemelen kırılmış ya da darmadağın olmuştu. Her hareketinde ağrıyan olmalılardı. Nasıl bir acı içinde olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Ben olsam bir daha yalan söylemezdim, Nate. Bana ekstaziden bahset.”

“Sikeyim! Lanet olsun! YARDIM EDİN! BİRİ YARDIM ETSİN!” Gecenin içinde bir ölüm perisi gibi feryat ediyordu.

Gözlerimi devirerek deriyi daha da geriye, daha da yukarı çektim ve bıçağın ucunu iyice bastırdım. Elmacıkkemiğine çarptığını hissettiğimde ileri geri sürtmeye başladım.

“İstediğin kadar lanet bir amcık gibi çığlık at, Nate. Burada kimse seni duyamaz. Seni bundan kurtaracak kimse yok,” dedim öfkeyle.

“Lanet olsun, tamam!” diye inledi. Küçük bir bebek gibi ağlıyordu. Yine de onu suçlayamazdım. “Konuşacağım. Lütfen, konuşacağım!”

Yüzünün diğer tarafına vurdum. “Yaptığın en akıllıca hareket, Nate.”

“Eks’imi Hollow Heights’taki bir profesörün asistanından alıyorum. Adı Chris. İyi bir ürün, eyalette bunu yapabilen tek kişi o. Ben sadece...” Duraksadı.

“Devam et, Şeker Kral.” Bıçağı yüzünün önünde oynattım.

“Ben sadece onları kendi sembolümle işaretliyorum, tamam mı? İnsanlar o boku yapanın ben olduğumu düşünsün diye. Adamla cumartesileri Tilly’nin otoparkında buluşuyorum, beyaz bir *Volvo* kullanıyor. Lanet olsun. Tek bildiğim bu, yemin ederim.”

“Bir profesör asistanı mı? Siktir, şaka olmalı,” diye mırıldandı Rook.

Nate’in bedenini ittirdiğimde şiddetle yere yığıldı. Tam o sırada evin içindeki camlar kırıldı ve duvarların ardından bir patlama sesi yankılandı. Ateş tıslayıp çatırdıyor, bizi öfkesi konusunda uyarıyordu.

Yüzümü ısıdan korumak için kolumu kaldırdım. Gitmemiz gerekiyordu. *Hemen.*

Nate’i orada bıraktık. Konuşmasından ya da ölmesinden yana korkumuz yoktu. Her ne olursa olsun, bize dokunamazdı. O bir uyuşturucu satıcısıydı ve biz de bu bok çukurundaki en önemli dört ailenin oğullarıydık.

Thatcher’ın arabasına doğru koştururken elimdeki bıçakla Nate’in lastiklerini hızla kestim. Artık yardım alması daha da zor olacaktı.

“Bu sikik kasabadaki herkes işin içinde mi? Sırada kim var, lanet olası rahipler mi?” diye mırıldandı Rook. Bana döndüğünde çantası sırtında, kaskı elindeydi.

Silas’a baktım, gözlerini her saniye daha da yükselen alevlere dikmişti. Kafasının içinde kaybolmuş haldeydi, alevlerden başka bir şey görüp görmediğini merak ettim. Acaba sesler duyuyor muydu, yoksa insanların ateşin içinde dans ettiğini mi hayal ediyordu?

Onu görüp görmediğini merak ediyordum.

Şu anda dostumun acı çekmesini izlemekten başka bir şey yapamayacağımı bildiğimden dolayı öfkeden gözüm dönmüştü. Ona yardım edemezdim, en azından şimdilik yapamazdım. Ancak sevgilisinin ölümünde parmağı olan insanları katledebilirdim. Onu geri getiremezdim ama intikamını alabilirdim.

Silas için.

Gözlerimi Rook’a çevirdim. “Eğer öyleyse...”

Yer bir patlamayla sarsıldı, sıcak rüzgâr hepimize çarptı. Nate çığlık attı. Yangın muhtemelen evin dışına yayılıyor ve ona doğru yaklaşıyordu.

“O zaman bu hataları yüzünden bütün kasabanın yanışını izleyeceğiz. Rose için.”

BÖLÜM ALTI

Hollow Erkekleri

Briar

Öğle yemeğimizi alırken, “Hadi dökül bakalım. Burası hakkında ne bilmem gerekiyorsa söyle. Nerelerden kaçınmam gerektiğini, gizli toplulukları,” dedim Lyra’ya.

Hava dışarıda yemek için yeterince güzeldi. Elbette güneş ışığı yoktu ama yağmur da yağmıyordu. Ayrıca bina duvarlarındaki tozdan uzaklaşarak alerjimi yatıştırmam gerekiyordu.

Çatalımı bir domatese saplayıp ağızma atarken Lyra da siyah kirazlarının çekirdeklerini çıkarmaya başladı. Koyu renkli suları parmaklarını boyuyordu. Bugün tüm öğrenciler için zorunlu bir oryantasyon vardı. Dersler yarın başlıyordu ve ben heyecanlı mıydım, yoksa *Chuks*’larımın* üzerine kusmak mı istiyordum emin değildim.

Bütün gün sıkıntıdan patlamıştım. Öğretmen üstüne öğretmen gelmiş, hemen ardından da dekan itaat ve mükemmellik ihtiyacını dile getirmişti. Akademisyenler çoğumuzun hayatta

* *Chucks*, ayakkabı markası *Converse*’in bir modelidir. (ç.n.)

olduğundan daha uzun süredir geçerli olan kuralları tekrar tekrar anlatıyordu. Pek dinlememiştim. Yetkilerinin ayrıntılarını bilmemi gerektirecek kadar skandal yaratacak bir şey yapmayı planlamıyordum.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye cevap verdi Lyra. Siyah *Doc Martens* ayakkabılarından birini altına sıkıştırdı.

“Aklına gelebilecek her şeyi.” Omuz silktim. “Kennedy Salonu gerçekten perili mi?” Muzip bir gülümsemeyle kaşımı kaldırdım.

Lyra hafifçe güldü. “Kim bilir? Hikâyeye göre okul ilk açıldığında İngilizce profesörlerinden biriyle yatan bir kız varmış. Görünüşe göre adam bu ilişkiyi bitirmeye çalışmış ve kızın kalbi o kadar kırılmış ki, sütunlardan birinden aşağı atlamış. Cesedini uçurumun dibinde, sivri kayalardan birine takılmış halde bulmuşlar. Söylentiye göre Kennedy Salonu’nda gece yarısından sonra yürürsen, düşerken attığı çığlıkları duyabilirmişsin.”

Rüzgâr saçlarımı omuzlarımin arkasına savururken zihnime düşünceler doldu. Aşk söz konusuyken insanların sahip olmadıkları takdirde ölmek istemelerine neden olan neydi? Bir keresinde bunun beyindeki bir kimyasaldan dolayı olduğunu duymuştum ve böyle hissetmek için gerekli biyolojiden yoksun olduğumu düşünmeye başlıyordum.

“İnsanların bu kadar derinden âşık olması çılgınca, değil mi?” dedim yüksek sesle.

Lyra çekirdeksiz kirazım ısırp usulca çiğnedi. “Bu aşk değil. Saplantı. İkisi çok farklı şeyler.”

“Öyle mi? Aynı olduklarını düşünmüyor musun?”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Aşk gerçektir. Parmaklarını üzerinde gezdirebileceğin somut bir şeydir. Sıcak ve güvenlidir. Saplantı ise kafanın içinde bir fanteziyi tekrar tekrar yaşamaktır. Bir kâbusun içinde yaşamak ama asla uyanmak istememektir.”

Gözlerimi kısarken gülümsememi bastırdım. Sanki ona karşılık veren bir şey varmış gibi kirazla ıslanan parmaklarına bakarken yüzü çok ciddiye. Oda arkadaşımın geçmişinde sırlar olduğunun farkındaydım. Herkesin vardı. Herkesin hayatında onları harekete geçiren bir şey, her hareketlerini adımlarına yön veren önemli bir sır saklıydı. Hazır olduğunda bana söyleyecekti. Fakat bir parçam bunun Lyra Abbott'un gerçekte kim olduğuna dair bir ipucu olduğunu düşünüyordu.

“Vay, bu çok derindi,” diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

Sesimi duyunca kendine geldi ve şakacı bir şekilde omzumu itti. “Ben ciddiyim. İkisi arasında ince de olsa bir çizgi var.”

Meyve suyumu açarken yükselen seslerle soluma döndüm. Ortak alanın ortasında futbol oynayan küçük bir grup vardı. Kalabalıktan uzakta, ağaçların altındaki masalardan birini seçmiştik çünkü geçen gece fark ettiğimiz gibi sosyalleşmek öğrenmemiz gereken bir beceriydi. Oyunculardan biri, ona ulaşmaya çalışanların arasından sıyrılarak sayı için anlaştıkları çizgiyi geçti. Kollarını başının üzerinde kaldırdı, sarı saçları alnına dökülüyordu. Dikkat çekmek için yaratılmış bir erkekti. Uzun kollu beyaz tişörtü hayal gücüne neredeyse yer bırakmıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte gülüp tezahürat yaparken ince kumaşın altında gerilen kaslarını rahatça görebiliyordum.

“Easton Sinclair,” diye fısıldadı Lyra. “Dekan Sinclair’in oğlu. Ponderosa Springs’in en sevilen çocuklarından biri. Sporcu, öğrenci birliği başkanı, yerel hayvan barınağında gönüllü. Eğer mükemmel insan diye bir şey varsa odur.”

Yanağımın içini çiğnedim, ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Beni suçlayamazdınız, geldiğim yerde böyle çocuklar yoktu. *Abercrombie* modellerine benzeyen çocuklardan bahsediyordum. Bakışlarımın kafasının yan tarafında delikler

açtığından oldukça emindim çünkü yüzünü oturduğum yere çevirmişti. Kendisine bakan gözleri ararken yakışıklı yüzündeki kaşları çatıldı. Hemen Lyra'ya döndüm, kıpkırmızı olmuştum.

“Evet,” diye kıkırdadı Lyra. “Kızlar üzerinde böyle bir etkisi var. Bakalım başka kim var... Ah! Scottie Campbell,” dedi sağımızı işaret ederek. “Ailesinin bir sürü çelik fabrikası var. Beşinci sınıfın ilk gününde tüm yemek tepsisini üzerime dökmüştü. Ertesi gün okulda merdivenlerden düştü, ondan sonra karmaya inanmaya başladım.”

Çocuk sırtı gibi uzundu ve daha güçlü biri gelene kadar diğer insanlarla uğraşan birine benziyordu. Merakıma engel olmayarak başımı tekrar Easton'a çevirdim. Kollarını omuzlarına dolamış, dudaklarına bir öpücük konduran güzel esmeri görece kadar bakabilmişim.

“Peki ya o?” diye sordum. Eteğinin vücuduna oturuşunu biraz kıskanmışım. Omuzlarını saran hoş bir hırka giymişti, uçuşan saçlarını tutan bir saç bandı vardı. Özgüvenli, zarif ve çarpıcı görünüyordu. Benim olmadığım her şeydi.

“Mary Turgid. Ailesi zincir mağazaların sahipleri. Akademik olarak sınıfımızdaki en rekabetçi kişilerden biri. Amerika'nın en büyük hukuk firmalarından birinde savunma avukatı olma hedefiyle çift anadal yapıyor. Azimli, güzel ve insanları nezaketiyle öldürmekte tam bir usta.”

Evet, kesinlikle benim tam tersimdi. Yine de sevimli bir çiftlerdi. Genç *John F. Kennedy* ve *Jackie O** gibi görünüyorlardı. O kız olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişim. Acaba herkesin sevdiği, ilgi odağı olan bir Amerikan prensesi olmak nasıl hissettiriyordu? Bir haftadır buradaydım ve şimdiden asla olamayacağımı bildiğim şeyleri düşünmeye başlamışım.

* *John Fitzgerald Kennedy*, Amerika Birleşik Devletleri'nin 35. başkanı olarak görev yapan Amerikalı siyasetçi. *Jackie O.* adıyla bilinen *Jacqueline Kennedy Onassis* ise görev süresi boyunca ABD'nin *First Lady*'si olan eşidir. (ç.n.)

Hollow Heights sisli ve biraz gizemli olsa bile Teksas'ta asla olmayan bir şeye sahipti.

Daha iyi bir hayat umuduna.

Soğuk bir esinti Lyra'mın kitabının sayfalarını şiddetle çevirdi. Rüzgâr ağaçların arasında uğuldadığında dalları inleyerek sallandı. Bir zamanlar sessiz olan gökyüzü şimdi gök gürültüsüyle çatırdıyordu. Fırtınanın yaklaştığına dair bir uyarıydı. Öğle yemeğimiz yalan olmuştu.

Sağanağa yakalanmak istemediğim için eşyalarımı toplama-ya başladığım sırada Lyra'nın biri karnına yumruk atmış gibi derin bir nefes aldığını duydum.

"Neden buradalar?" diye mırıldandı korkudan titreyen sesiyle. Onu koruyacakmış gibi kitabını göğsüne bastırdı.

Hızla etrafıma baktım. Ortak alanı saran mırıltıları ve fısıltıları fark etmiştim. Hepsi aynı yöne ya kaçamak bakışlar atıyordu ya da doğrudan gözlerini dikmişti. Havadaki ruh halinin değiştiğini hissedebiliyordum. Sanki karanlık bir güç herkesi etkisi altına almıştı.

"Kim? Neler oluyor?" Kaşlarımı çatarak ana salona doğru baktım. Kapı açıldı ve bir polis memuru dışarı çıktı. Daha şimdiden bir uyuşturucu baskını mı vardı? Neden herkes bu kadar korkmuştu?

Kapının eşiğinden geçen uzun bedenle cevabımı almıştım. Bu beden omurgamın korkuya benzer bir hisle ürpermesine neden olmuştu. Gün ışığı, elleri arkadan kelepçeli bedenlerini teker teker aydınlatıyordu. Benden beş metre bile uzakta olamazlardı. Metal zincirlere bağlı olsalar bile etrafımdaki öğrencilerde patlak veren dehşet, kelepçelerin sahip oldukları gücü dizginleyemeyeceğini söylüyordu.

"Hollow Erkekleri." Lyra, bu kelimeleri şeytani bir tarikat duası gibi söylemişti. Sesinin ağırlığıyla neredeyse yerin sarsılmasını ve gökten cehennem ateşi yağmaya başlamasını bekli-

yordum. Nedeni ne olursa olsun, bu adamların böyle bir şeyi ilk kez yapmadıkları açıktı.

İnsanların onlardan korkmasının bir sebebi vardı.

Dört kişiydiler.

Ne kadar çekici olduklarını inkâr etmek zordu. Sizi kendilerine çekecek kadar güzellerdi ama etraflarını saran hava bir adım, hatta birkaç adım geri atmanıza neden oluyordu.

Mükemmel bir hizayla sıralanmış şekilde arka arkaya yürürken şeytani hükümdarlara benziyorlardı. Her biri çok farklıydı, yine de birbirlerine tam uyuyorlarmış gibi görünüyorlardı. Tıpkı bıçak ve kan gibi...

Bahçe aralarından birinin dişlerini sıyrarak çıkardığı sesle titredi. “Yıla bir tür kaos olmadan başlayamazdık. Öyle değil mi, çocuklar?” diye bağırdı yüksek sesle.

Öğrencilerin hepsi irkildi. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Vücudumda dolanan tedirginliğin acı verici bir şekilde farkına vardım. Hiçbir şeyden korkmadığım için kendimle gurur duyardım ama korkunun bulaşıcı bir yanı vardı. Bir kişiyi ele geçirdiğinde etrafındakilere de yayılıyordu.

En öndeki omuzlarını geriye atmıştı, bir kurt gibi sırtıyordu. Kırmızı dudaklarının arasında tek bir kibrit vardı, tıpkı bir uyarı gibi sallanıyordu. Ağzını her hareket ettirdiğinde kibriti diğer tarafa yuvarlıyordu.

“O bir kibrit mi?” diye sordum şokla.

Lyra başını salladı. “Onun adı Rook. Rook Van Doren. Bölge savcısının oğlu. Dördü arasında... en cana yakın olanı o. Komşu çocuğu özelliklerinin onu tatlı biri yapacağını düşünürsün ama kibritin orada olmasının bir nedeni var,” diye mırıldandı. Kamp ateşinin etrafında bana ürkütücü bir hikâye anlatıyormuş gibi bir tavır takınmıştı. “İnsanlar kibriti kolay parladığı için taşıdığına dair şakalar yapıyor. Geçen yıl kasabanın en yaşlı söğüt ağacını yakmıştı. Arkasında bir neden yok. Sadece bir

şeylerin yanışını izlemeyi sevdiği için yapmış. Her yangında, her kundaklamada, herkes arkasında onun olduğunu bilir. Ama bunlar sadece benim duyduklarım.”

Gözlerimi devirmek istiyordum. Ona dramatik, hatta aptalca davrandığımı söylememek için kendimi zor tutmuştum. Ancak Rook’un ne kadar vahşi olduğunu hissedebiliyordum, gözlerinden okunuyordu. Bir orman yangını gibi parlıyor, çatırdıyor ve önüne çıkan her şeyi yerle bir etmek için bekliyordu.

“Daha güzel bir karşılama olamazdı herhalde,” diye yankılandı arkasındaki çocuğun sesi. Sesi, boş bir mağaradaki çığlıklar gibi yankılanıyordu. Buz mavisi gözleri ben de dahil olmak üzere önündeki herkesi yakıp geçiyordu. Bir insanda gördüğüm en mavi gözlere sahipti. Diğerlerine göre daha uzun boylu ve zayıf olsa da bence en korkutucu olanları oydu.

Porselen teni, kömür rengi kabanı, ütülü siyah balıkçı yakası ve ekose pantolonuyla kusursuz bir uyum içindeydi. Bu kadar iyi giyinmesini kıskanmıştım. Ona dair her şey bana insanların gözündeki imajını önemseydiğini söylüyordu. Parlak sarı saçlarının her zaman düzgün görüldüğünden emin olduğuna bahse girebilirdim.

“Thatcher Pierson. Ölümün kusursuz insan formunda hayat bulmuş hali.” Lyra, ölü böceklerinden birine hayranlıkla bakarken yaptığı gibi derin bir nefes aldı. Heyecanla doluydu. “Seni çıplak elleriyle boğabilir. Üstelik soğuk, karanlık kalbinde tek bir şey bile hissetmeden. Herhangi bir duygu hissetmekten yoksun. Bu yüzden elmanın ağaçtan çok da uzağa düşmediğine inanıyorlar. Babası Ponderosa Springs’in ilk ve tek seri katiliydi.”

“Şaka yapıyorsun. Seri katil mi?” diye fısıldadım. Ben de kendi ailemin sorunlu olduğunu sanıyordum. Psikopat baba, züğürt anne babayı ezer geçerd. “Sence...” Bunu gerçekten sorduğuma inanamıyordum. “Sence o da babası gibi mi? İnsanları öldürüyor mu?” diye fısıldadım. Beni duyarsa işim biterdi.

Tek yaptığı omuz silkmek oldu. Polis arabalarına doğru attığı her adımı izliyordu. “Bilmiyorum ve bu teoriyi test eden de olmadı. Yani o zamana kadar kimse bilemeyecek.” Diğerlerini sorduğumda bile gözlerini ondan ayırmamıştı.

“Ah, Silas Hawthorne.” Başım salladı. “Bir teknoloji imparatorluğunun vârisi. On iki yaşındayken şizofreni teşhisi konmuş. Tabii ki ailesi bunu örtbas etmeye çalıştı ama Ponderosa Springs’te hiçbir şey gizli kalmaz. En azından sonsuza kadar. Eskiden de fazla konuşmazdı. Fakat Rosemary’den sonra neredeyse dilsiz oldu.”

Gözlerimi altın tenli olanın üzerinde gezdirdim. Güneş ışığı için yaratılmış vücudu, içinde çağlar boyu süren bir karanlığı taşıyordu. Güzel altın-kahve renkli gözleri sıcak olmalıydı ama yalnızca iblisleri sakladıklarına dair bir hisse kapılmıştım.

“Rosemary mi?” diye sordum. Kendimi yerel bir çetenin ya da katiller kulübünün sırlarını öğreniyormuş gibi hissediyordum.

Başını sallayıp sesimi alçaltmamı istedi. “Rosemary Donahue, belediye başkanının kızı. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama herkes aşırı dozdan öldüğünü söylüyor. Silas onun erkek arkadaşıydı. Sanırım ortaokuldan beri birlikteydiler. Cesedini bulan da oydu. Aslında dördü birlikte buldu.”

Düşününce mantıklı geliyordu. Omuzlarına oturan öfkeyi görebiliyordum. Karanlığın dalgalar halinde üzerine çökmesinin nedenini anlayabiliyordum. Sevdiği birinin kaybı onu tamamen başka bir şeye dönüştürmüştü.

Çok fazla sorum vardı. Çok fazla şey hissediyordum. Düşüncelerimi toparlamak için yeterli zaman yoktu. Tam o sırada bulutlar ağlamaya başladı. İnce gri ceketime dökülen ağır, ıslak gözyaşlarını serbest bıraktılar. Yakında sıırılsıklam olacaktım. Ucuz malzemesi suyu pek dışarıda tutmuyordu.

Yağmur tüm şiddetiyle bastırmadan önce içeri girmemiz

gerekliyordu ama yerimde oturmaya devam ettim. Son üye taş basamaklardan iniyordu ve tamtıma ihtiyacı olduğundan emin değildim.

Onu tanıyordum.

O gözleri her yerde tanırdım.

Diğer çocuklar tasarım kıyafetleriyle son derece şık giyinmişlerdi. Zenginliklerini bir onur nişanı gibi taşıyorlardı. Ancak onun üzerinde güçlü omuzlarına oturan yıpranmış bir deri ceket vardı. Altına ise gri bir *Henley* tişört ile sade bir kot pantolon giymişti. Geçen gece hissettiklerimin aynısı bacaklarımdan yukarı süzüldü. Karanlıkta da fazlasıyla çekiciydi. Ancak gün ışığında nefesimi kesecek kadar çarpıcı görünüyordu.

“Bu Alistair Caldwell. Asla yüksek sesle söylemezler ama herkes patronun o olduğunu bilir. Kasabanın yarısı ailesine ait, Ponderosa Springs’i büyük dedelerinden biri kurmuş. Her hafta sonu Mezarlık’ta dövüşüyor ve şimdiye dek hiç kaybetmemiş. Birinin ona elini bile sürebildiğinden şüpheliyim.”

Alistair.

Demek partide gördüğüm gizemli adamın adı buydu.

Nefesim buğular halinde çıkıyordu. Belindeki zinciri, parmaklarındaki yüzükleri ve her şeyiyle öfkeli çocuk imajına çok uygundu. Kızgın bir tanrıydı. Yüzünde öfke dışında tek bir duygu bile yoktu. Gazabını buradan bile hissedebiliyordum.

“Delicesine varlıklı ailelerin oğulları. Ponderosa Springs’in en kötü kâbusları. Onlar bu şehrin Kara Ölümü*. Popüler oldukları için değil, insanları korkutacak güce sahip oldukları için. Birer efsaneler. Kibirli ve gösterişçiler, üstelik bunu sonuna kadar sahipleniyorlar da. Sadece... neden burada olduklarını bilmiyorum,” dedi Lyra kafası karışmış halde.

Bundan keyif alıyorlardı. Her biri. Dehşet ve merak uyan-

* Kara Veba olarak da bilinen Kara Ölüm, insanlık tarihinde kaydedilen en ölümcül salgındır. (ç.n.)

dırmak hoşlarına gidiyordu. Bütün öğrenciler kelepçelerle götürölmelerinin nedeni konusunda çok endişeliydi. Korkuyu seviyorlardı. Aç canavarlara benziyorlardı ve bu da onlar için mükemmel bir yemektir.

Bir şekilde yeni bir soru soracak kadar kendimi topladım. “Burada yaşıyorlarsa neden Hollow Heights’a gelmesinler ki?”

“Buradan nefret ediyorlar. Hepsi. Mezuniyetlerinden sonra gitmeleri gerekiyordu. Düşünmüştüm ki... Bilmiyorum. Burada olmamaları gerekiyordu.”

Rüzgâr açıkta kalan tenimi kemirirken avuçlarım terlemişti. Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı. Yağmur artık daha da şiddetli yağıyordu ama biz orada oturmuş, siyah *SUV*’lerin arkasına itilerek bindirilmelerini izliyorduk.

Onun, Alistair’ın yanında hissettiğim adrenalin şimdiye kadar işlediğim tüm suçlara rakipti. Kalbim göğüs boşluğumu yumrukluyordu. Başını içeri soktukları sırada koyu renk gözleri ta oradan benimkileri delip geçti.

Beni gördüğünü biliyordum. Tıpkı partide de gördüğü gibi.

Dudağının kenarı seğirdiğinde nefesim kesildi. Kapı tamamen kapanıp karakola doğru yola çıkmadan önce yavaşça göz kırptı. O gün, ıslak giysilerimi çıkarıp ılık duşun altına girdiğimde bile beni takip eden kara bir bulut vardı. Orada öylece dururken Alistair’ın benimle işinin henüz bitmediğini hissediyordum.

BÖLÜM YEDİ

Gölgenin Çocukları

Alistair

Hayatım boyunca hiç hissetmediğim birçok duygu olmuştu. Artık hissetsem bile umurumda olmayacak duygular.

Huzur, rahatlık, sevgi gibi önemsiz şeylerdi.

Bir çocuğun büyümek için bunlara ihtiyacı vardı. Nasıl bir insan olacaklarına dair hayati önem taşıyordu. Ancak beni besleyenin yumuşak ve tatlı bir duygu olmadığını uzun zaman önce kabul etmiştim. Nezaket ya da neşeyle büyütülmemiştim. Bu dünyaya geldiğim andan itibaren ailemdeki rolüm çok net bir şekilde belliydi.

B planından başka bir şey değildim. Bir yedektim.

Ağabeyimin başına bir şey gelmediği sürece, yalnızca müt-hiş bir mobilya israfıydım.

Fakat tanıdığım bir his vardı. Kan bağımndan dolayı değildi. Babam bana öğrettiği ya da annem küçük bir çocukken göster-diği için de değildi. Kemiklerimde hissedebildiğim ve damar-

larımda dolaşan bir şeydi. Yılların deneyimiyle öğrenmiştim. Emin olduğum tek şey buydu.

Sadakat.

Dışarıda benim onların arkasını kolladığım gibi, benim de arkamı kollayan biri olduğunu bilmek. Onlarla benim aramda bir seçim yapmam gerekirse, her seferinde kendimi otobüsün altına atacağımı bilmek.

İşte bu yüzden bu rozetli dangalağın saçmaladığımı biliyordum.

“Vazgeç, Alistair. Diğer çocuklar çoktan bize her şeyi anlattılar, hepsini de senin üzerine yıktılar. Cinayete teşebbüs ve kundakçılıktan içeri girmek istemezsin, öyle değil mi, evlat?”

Üstdudağım seğirdi. Kalkıp yüzünü bizi ayıran metal masaya çarpma isteğimi zorlukla bastırdım. Yine de yerimden kıpırdamadım ve kelepçeli ellerimi kucağımda tuttum. Kendime bu kadar hâkim olabildiğim için etkilenmiştim.

“Öyle mi? Söyle bana, *babacığım*. Ne yapmışım ben? Nasıl yaptığımı da söyleyecek misin? Hımm?” diye mırıldandım. Oyunlarından etkilenmemiştim.

Öfke onu yiyip bitiriyordu. Muhtemelen Rook ve Thatcher'dan da aynı cevabı almıştı. Silas'ın ise bizi karakola getirdiklerinden beri tek kelime ettiğinden bile şüpheliydim. Dördümüzden de hiçbir şey öğrenemeyecek ve çok geçmeden bizi buraya getirmelerinin ne kadar anlamsız olduğunu anlayacaklardı.

“Ben senin *babacığın* değilim, oğlum. Eğer olsaydım, o ukala ağzını açtığın anda askeri okulu boylamış olurdun.” Güneyli aksanı beni rahatsız etmişti. Sonradan taşındığı belliydi çünkü buranın yerlileri taşralı gibi konuşmazdı.

“Ben de senin evladın ya da oğlun değilim, seni köylü piç. Başka bir şey söylemeyeceğim, o yüzden vaktini boşa harcıyorsun.”

Umursamazca bacaklarımı masanın üzerine attım. Botlarımın altındaki çamur masaya bulaşmıştı. Ellerimi enseme koydum ve arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Hiç bu kadar rahat olmamıştım.

Sadakatimiz sınandığı anda birbirimizi parçalamaya hazır aç köpekler değildik. Yıllarca birbirimizi korumuştuk. Ne yaptığımızın ayrıntılarını bilmemize bile gerek yoktu, yine de asla şüphelenilmeyecek kadar kusursuz yalan söyleyebilirdik.

Birbirimizi ispiyonlayacağımızı mı düşünmüşlerdi? Bizi ayrı odalara koyarken akıllarından geçen bu muydu? Termosta-tın derecesini düşürürken? Bizi kelepçeleyip yanımıza gelmeden önce bir saat yalnız bırakırken? Bizi korkutup birbirimize düşürebileceklerini mi sanmışlardı?

Biz lanet birer köpek değildik.

Kurttuk. Kuduz, vahşi ve sürüsüne, *yalnızca* sürüsüne şiddetle sadık kurtlardık.

“Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsunuz? Bunlar ciddi suçlamalar, yıllarca hapis yatabilirsiniz. Sence bu sert çocuk rolü eyalet hapishanesinde işe yarar mı?” diye sesini yükseltti. Yumruğunun gürültüyle masaya indiğini duydum ama gözlerimi açmaya zahmet etmedim.

“Elinizde en ufak bir kanıt olsaydı ve bunda ciddiyim, belki umursayabilirdim. O zamana kadar biraz uyuyacağım, izin verir misin?” Gözlerimden birini aralayıp ışık düğmesine doğru başımı salladım.

Oda sandalyesinin gıcırtısıyla titredi. Ağır adım sesleri bana yaklaşıyordu. Parmaklarının deri ceketimin kenarlarını kavradığını ve beni yüzüne doğru çektiğini hissettim. Sabah kahvesi ile ucuz tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum.

“Bunun için seni enseleyeceğim, küçük pislik. Bu yapacağım son şey bile olsa seni ellerimle hapse tıkacağım,” diye tısladı.

Dişlerimi gıcırdattım. Gözlerim açıldığında arkalarında saf kötülükten başka bir şey olmadığından emindim. İrislerim kanla boyanmak üzereydi. Oda hızlı daireler çizerek dönmeye başladı. Adından bile emin olamadığım polis siyah bir silüete dönüşüyordu. Yok etmem gereken bir şeyden ibaretti. Ellerimin titremesine engel olamıyordum. Kelepçelerle bağlı olmalarına rağmen yukarıya fırlayıp kollarını kavramalarını da durduramamıştım. Parmaklarını üzerimden çekti.

“Bana bir daha elini sürersen yumruğumu o beş para etmez kışına öyle bir sokarım ki, lanet parmaklarımı yalarsın.”

Ayağa kalktım. Boyum onunkinden belki üç santim daha uzundu. Ona tepeden baktım. Kelepçeli olmasaydım ve elinde lanet bir silah olmasaydı aynı cesareti gösterip göstermeyeceğini merak ediyordum. Bundan şüpheliydim.

“Evet, koca oğlan? Yap hadi. Seni çukura atmam için bir sebep ver bana.” Sanki suratını dağıtmayacakmışım gibi ukalaca sırttı.

Kendimi tutmamla tanınan biri değildim. Beni çenesini yerden toplamasını izlemekten alıkoyan tek şey, sorgu odasının kapısının gümbürtüyle açılması olmuştu.

“Parlak zırhlı şövalyeniz burada!” diye şakıdı Rook odaya girerken. Memur Sik Kafalı, bir adım geri çekildi. “Buraya giremezsiniz, burada devam eden bir sorgu var.”

“Eh, o konuda...” diye söze girdi Rook. O anda babasının arkasındaki koridordan gelen sesiyle cümlesi bölünmüştü.

“Bana bir uyuşturucu satıcısının lafıyla oğlumun neden tutuklandığını anlatmak isteyen var mı?” diye gürledi. Yanımdaki memurun her şeyi berbat ettiğini fark ettiğini biliyordum.

Rook’un babası Theodore, insanların hafife aldığı bir düşman değildi. Onun babası da bir zamanlar yargıçtı ve kendisi de sadece birkaç yıl içinde Ponderosa Springs’in bölge savcılığından, “sayın yargıç” makamına yükselme yolundaydı. Yine tıpkı

babası gibi o da yavaş yavaş oğlunun en büyük kâbusu haline gelmişti. Ancak hapse girmesine izin verecek değildi. Bu adını çok kötü lekelerdi.

Rook'a baktım. Yüzümde anlayışa benzer bir ifade vardı, gecenin ilerleyen saatlerinde neyle uğraşmak zorunda kalacağını biliyordum. Buradan gitmeyi hak eden biri varsa, o da Rook'tu. Zehir saçan ailesinden uzaklaşmaya en çok onun ihtiyacı vardı. Başını salladığında hiç konuşmadan bana bunu kesmemi söylemişti.

Zincirleri sallayarak ellerimi yukarı kaldırdım. Beni bırakmak zorunda olmak, polis memurunu yiyip bitiriyordu. Anahtar kilide sokup ellerimi metal kelepçelerden kurtarıırken her halinden belliydi. Ona bir dakikamı daha ayıramayacaktım, zaten başımda çok fazla şey vardı. Bu pisliğin saçmalıklarıyla uğraşmak, yapmam gerekenler listesine eklemek istediğim bir şey değildi. Rook'un önderliğinde çıkışa doğru yürürken ağzım tekrar açtığını duydum.

“Caldwell,” diye seslendi.

Başımı dinlediğimi anlayabileceği kadar çevirdim.

“Telefonu açmayanların yalnızca senin annenle baban olduğunu bilmek nasıl bir duygu? Meşguller mi? Dorian'ı ziyaret etmek için Boston'a gitmişlerdi. Sanırım bir ödül daha kazanmış?”

Adını duymaktan nefret ediyordum.

Dorian.

Bu hale gelmemin sebebi oydu. Hatta boktan ailemin içine doğmamın suçlusu bile oydu. Sanırım dünyada Dorian Caldwell'den nefret eden tek kişi bendim.

Ancak ne yaptıklarıyla ilgilenmeyi uzun zaman önce bırakmıştım ve sevgili altın çocuklarıyla ne yaptıkları konusunda bilgilendirilmeye de ihtiyacım yoktu. Bu kasabadaki herkes benim onun gölgesi olduğumu biliyordu. Kalabalık odalara

girdiğimde bu konuda fısıldaştıklarını ve mırıldandıklarını fark ediyordum. Ben başından beri hiç şansı olmayan ucuz bir yedekten başka bir şey değildim.

Beni kışkırtmaya, öfkeliendirmeye çalıştığını biliyordum ama bir tepki vermedim. O da ailem de buna değmezdi.

Bir şey yapmak yerine, karakolun çıkışına yürümeye devam ettim. Silas bankta oturmuş bizi bekliyordu. Çıktığımızı görür görmez ayaklandı. Bunu konuşmamız gerekecekti ama şu an ne yeri ne de zamanıydı. Thatcher hemen arkasında Rook'un babasıyla sorgu odalarının birinden çıktı. Ceketini omzuna atmıştı, yüzünde ise bir gülümseme vardı.

Dışarı çıktığımızda yağmur neyse ki durmuştu. Rook bir sigara yaktığı anda babası onu ağzından kapıp yere fırlattı.

“Tutuklanmak da ne demek, Rook? Hem de okulun ilk gününde! Bu isyan daha ne kadar sürecektir? Bir yıl mı, iki mi? Senin kışını kurtarmaktan çok yorulduğum çünkü! Bu aileye yeterince sıkıntı çektiğini düşünmüyor musun?” Sesini yalnızca biraz yükseltmişti. Ne de olsa toplum içindeydik. Başını salladı ve zoraki bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi. “Biliyor musun, bu konuşmayı gece de yapabiliriz.”

Yumruğumu sıktım. Bu Bay Van Doren'ın fare suratını dağıtmak istediğim ilk sefer değildi. Bunu ilk kez de teklif etmiyordum. Ancak yıllardır süren arkadaşlığımız boyunca nede-nini asla çözemesek de Rook babasına elimizi bile sürmemize izin vermemişti. Ona yaşattığı onca şeye rağmen bu kararından dönmemişti.

Yine de kendi fikirlerim vardı. Rook'un canının yanmasından hoşlandığını biliyordum. Gece yarısı beni arayıp onu hırpalamamı istediğinde bunun gerginliği atmak için olduğunu söylerdi. Öyle olmadığını biliyordum. Bunun hayatında yaptığı bir şeyin, bir noktada babasını inciten bir şeyin cezası olduğunu hissediyordu. Ancak ne olduğundan asla emin olamamıştım.

Karakolun merdivenlerinden hızla indi ve gergin omuzlarıyla *Cadillac*'ma doğru yürüdü.

“Oğlum düşüncesiz bir pislik olduğu için kaçırdığım tüm işleri yetiştirmem gerekiyor. Ama geldiğimde evde olmanı bekliyorum. Anlaşıldı mı, Rook?”

Rook'un tek yaptığı başını sallamak oldu, gözlerinin içine bile bakmamıştı.

“Ve siz üçünüz,” diye parmağıyla bizi işaret etti. “Hepinizi hapiste çürümeye bırakmama şu kadar kaldı. Oğlum sizinle asla arkadaş olmamalıydı. Şimdiye kadar çıkardığı her sorun siz üçünüz yüzünden,” diye bizi suçladı. Sanki mahkemede bizi tatlı, masum Rook'unu yozlaştırdığımız için yargılıyormuş gibiydi.

“Ne kadar da kibirlisin, Theodore,” diye cevap verdi Thatcher ona dik dik bakarak.

Rook ile babası arasındaki ilişkiden haberdar olduğumuzu yüksek sesle söylememize gerek bile yoktu. Kendini kaybettiğinde neler yaptığını çok iyi bildiğimizin gayet farkındaydı. Arabası otoparktan çıkana kadar aramızda başka hiçbir şey konuşulmadı.

Rook'a dönüp kolumu omzuna attım. “Onu öldürebilir miyiz artık?”

“Bunu destekliyorum ve dilsiz için konuşursam o da destekliyor,” diye ekledi Thatcher.

Başını iki yana salladı. Sanki bulutlarda onun için bir mesaj varmış gibi gri gökyüzüne baktı.

“Hayır. Ölüm onun için ödül olur. Acı çekmesini istiyorum. Tıpkı benim gibi.”

BÖLÜM SEKİZ

Uygulamalı Alistairatik

Brian

Küçüklüğümde beri sayılarla aram hep iyi olmuştu. Bunun, babamın küçükken bana kart saymayı öğretmesiyle ilgisi olsa da yine de sayıları her şeye tercih ederdim.

İki artı iki her zaman dört ederdi.

Yüz altmış dokuzun karekökünün on üç olmaması mümkün değildi.

Matematikte her şeyin sabit bir çözümü vardı. Elbette, cevaba ulaşmanın çeşitli yolları olsa da çoğu zaman belirli bir formülü takip ederdim ve bu her seferinde aynı sonucu verirdi.

Matematik, İngilizce ya da insanlar gibi şeylerden daha kolaydı. Her ikisi de çok karmaşıktı, birden fazla yanıtı olabilirdi. Ayrıca şiirleri nasıl analiz edeceğinize ya da birinin “*Ben iyiyim*” derken ne demek istediğini nasıl okuyacağınıza dair on sekiz bin farklı olasılık vardı.

Her şeyin olasılıklarla dolu olduğu bir dünyada, sayıları tercih ederdim. *Daima.*

Kalemimin ucunu beyaz sayfalara vurup önümdeki defterle oynarken dersin başlamasını bekliyordum. Etrafımdaki herkes sosyalleşiyor, konferans salonunu çevreleyen koltuklara doğru ilerliyordu. Ben ise en arka tarafın solunda bir yer seçmiştim çünkü biri arkamdan konuşuyormuş hissetmekten nefret ediyordum.

Ayrıca itiraf etmeliydim, insanları izlemeyi seviyordum.

Kendimi meşgul etmek için bilgisayarımı çantamdan çıkardım ve yepyeni *MacBook*'umu masanın üzerine koydum. Bunlardan birine sahip olduğum için bile hayretler içindeydim. Thomas bunu bana hediye olarak almıştı. Neredeyse kabul etmeyecektim ama derslerim için ihtiyacım olacağını biliyordum.

“Briar, değil mi?” Sağıma döndüm. Bir çift güzel mavi gözle karşılaşmadan önce bilinçsizce irkilmişim. Kaşlarım çatıldı çünkü benimle neden konuştuğundan ya da adımı nereden bildiğinden emin değildim. “Ben Easton. Lizzy şehirde yeni olduğundan bahsetmişti.” Sanki bir iş toplantısındaymışım gibi tokalaşmak için elini uzattı. Geldiğinde yüzünde olan gülümseme biraz bile azalmamıştı.

Çekingen bir şekilde karşılık verdim. Sıcak elini kavradım ve aşağı yukarı hareketlerini takip ettim. Bu sabah duş almıştım ama ona dokunmak beni kirli hissettirmişti. O kadar temiz, o kadar şık ve mükemmel görünüyordu ki; onun yanında kendimi lağım suyu gibi hissetmişim. Aşağıya bakıp lekesiz avucuna parmaklarımdan çamur bulaştığını görmekten korkuyordum.

“Ah, tanıştığımıza memnun oldum?” Bunu öyle gergin söylemişim ki, kulağa bir soru gibi gelmişti.

Rahatça güldü. Sarı saçları şiddetle dalgalanırken geniş göğsü de biraz titremişti.

“Yerli olmayan birine hoş geldin demezsem babam beni öldürebilir. Yıllardır eyalet dışından öğrencileri buraya getirmeye çalışıyor. Matematik mi okuyorsun?”

İnsanlarla konuşmak yıllar içinde ustalaştığı bir beceriydi. Bu duruşundan belli oluyordu. Omuzlarındaki özgüven ve yaydığı doğal enerjiyle sohbet etmesi kolay birine benziyordu. Sadece neden benimle konuşmayı seçtiğini anlayamamıştım. Onunla kıyaslandığında besin zincirinin en altında olduğumdan oldukça emindim.

“İstatistik aslında.”

“Zeki ve güzel. Oldukça etkileyici bir kombinasyon.” Gülmsemesi daha çapkın bir hal aldı. Lyra’nın bir kız arkadaşı olduğunu söylediğine yemin edebilirdim. Belki de yanıliyordu?

“Pek sayılmaz,” dedim alay edercesine. Kemiklerimdeki gerginlik biraz azalmıştı. “Peki ya sen? Sen matematik mi okuyorsun?”

“Bilgisayar Bilimi.” Ellerini klavyede bir şeyler yazıyormuş gibi oynattı. “Parmaklarımı kullanmakta oldukça iyiyimdir.”

Klavye kullanmaktan bahsettiğini biliyordum ama yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım. Onu, bir çift gözlük ve kollarını sıvadığı beyaz gömleğiyle bilgisayarda bir şeyler yazarken ya da ekranın ışıltısı yüzünün zarif hatlarını aydınlatırken düşünmek bile her kızm yüzünü kızartmaya yeterdi. O anda yanımdaki sandalyenin boş olduğunu fark ettim. Yanığımın içini çiğnerken şansımı denemeye karar vermiştim. En kötü ihtimalle hayır derdi.

Yanımdaki boş yeri işaret ettim. “Buraya oturmak ister...”

Sınıfta tatlı bir ses yankılandı. “Easton! Bebeğim, önden bize yer tuttum!” İkimizin de kafası o yöne döndü.

Molly miydi? Hayır, Mary!

Kız arkadaşı, diye uyardım kendimi. Lyra’nın anlattıklarına göre *Blair Waldorf*’tan ilham alan gardırobuyla zararsız görünse bile düşmanım olasmını istemediğimden emindim.

“Muhtemelen yerine geçmelisin. Birazdan başlar,” dedim aceleyle. Sevgilisiyle herhangi bir çatışmaya sebep olmak is-

temiyordum. Okulun gözde çiftinin arasında kalmaya hiç ihtiyacım yoktu. Bu, yapılacaklar listemdeki maddelerden biri değildi.

“Evet, seninle tanışmak güzeldi.” Elimden kalemimi aldı ve açık defterimi kendine doğru çekip hızlıca bir şeyler karaladı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ya da ders çalışmak için kütüphaneye gitmek istersen ara beni.”

Sadece iyi davranıyor, Briar. Erkeklerin kız arkadaşları olabilir. Sadece nazik davranıyor, çok fazla anlam yükleme. Sevgilisinin muhtemelen bununla bir derdi yoktur.

“Teşekkürler, ararım.”

Defterimi alıp önüme çektim. O da ön tarafa yürüyüp Mary’nin yanına oturdu. Kız arkadaşının beni sorduğunu varsaydım çünkü kulağına bir şeyler fısıldamaya başlamadan önce gözleri bana kaymıştı. Easton yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Sevgilisi her ne sorduysa onun cevabı olmalıydı çünkü Mary gülümsemiş ve sırasına iyice yerleşmişti.

Profesörümüz içeri girdiğinde bunu düşünmek için fazla zamanım olmadı. Sesi gürdü, tüm sınıfı kontrolü altına almıştı. Hemen arkasından daha genç bir adam odanın köşesinde kendi masasına oturdu.

“Uygulamalı matematiğe hoş geldiniz. Ben Profesör Sheridan ve bu da asistanım Bay Crawford. Buradaki herkesin matematikle ilgili bir alanda eğitim gördüğünü varsayarsak, bunun sizin için çok basit bir ders olacağını söyleyebiliriz. Başlamadan önce sorunuz var mı?” Ellerin arkasında kavuşturdu ve uzun yeşil tahtanın önünde volta atarken öğrencilere parmak kaldırmaları için zaman tanıdı.

Sözlerini takip eden sessizlikle başını salladı. “Harika, başlayalım mı o zaman?”

İlk günüm çoğu ilk gün gibi başlamıştı. Doğaldı. Hızlı konuşan ve daha da hızlı yazan sert bir profesörüm vardı. Bu da

kalemimin çift zamanlı çalıştığı anlamına geliyordu. Dersin yarısında kaçırdığım bir şey olursa yakalayabilmek için kayıt almaya karar verdim.

Sanırım zor kısmı atlatmıştım. İlk gün her zaman en zoruydu ve bir arkadaş edinmiş bile olabilirdim. Bunu bir kazanç olarak kabul edecektim.

Yani en azından ilk günümü hiçbir engelle karşılaşmadan atlattığımı düşünüyordum. Her şey çok iyi gidiyordu. Tamamen odaklanmış, her şeyi anlamış ve tatmin olmuşum. Ancak sonra hava değişti.

Kapı ağır bir gıcırtyla açıldığında belki otuz dakikadır sınıftaydık. Bot sesleri tahta zeminde yankılanırken gözlerimi her kapattığımda gördüğüm o küçümseyici yüz sınıfa girdi.

Bu özgüven değildi, Easton gibi çekici bir ışığı yoktu. Gülümsemesi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuyor, o kelebekleri ateşe veriyordu. Bu bir başkaldırıydı, hiçbir şeyi umursamamanın gücüydü. Geç kalmasına, kural ihlali yapmasına ya da herkesin ona bakmasına aldırmıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi.

O gece karnımda hissettiğim karanlık geri dönmüştü. İçimde yükselerek boğazıma doğru ilerliyordu. Profesör Sheridan'ın geç kaldığı için onu azarlamasını bekledim. Fakat kim olduğunu fark ettiğinde, "Lütfen oturun, Bay Caldwell," demekle yetindi.

Alistair bir süre sınıfı inceledi. Profesörümüz ve asistanına bir kez daha baktıktan sonra amfiye geçip boş bir sıra aramaya koyuldu. Önümdeki öğrencilerin her birinin farklı tepkileri vardı. Bazıları -çoğunlukla kızlar- yer açmak için çantalarını kenara çekmişti, yanlarındaki koltuğu seçmesini umuyorlardı. Diğerleri ise onun bakışlarından kaçmak için mümkün olan her şeyi yapıyordu.

Korku ve hayranlık. Çok farklı ve çok benzer iki duyguydu. Her ikisi de aynı temele dayanıyordu. *Merak*.

Diğer herkesi izlerken gözlerimi Alistair'dan ayırmıştım. Bakışlarım tekrar ona döndüğünde çoktan merdivenlerden yukarı, benim oturduğum tarafa doğru ilerlediğini gördüm. Önümde bir sürü boş yer vardı. Bunlardan birini seçmeliydi, yoksa yanıma oturmasının bir nedeni olduğu ortaya çıkacaktı. Sınıfın geri kalanı da fark edecekti.

Alistair Caldwell'in diğerlerinin arasından seçtiği kız olarak bilinmek istemiyordum.

Tabii ki şansımın yaver gitmesini beklemek boşunaydı çünkü vücudu benimkinin yanına yerleşmişti. İri vücudu sandalyeyi dolduruyor, beni boğuyordu. Kendimi yanında çok küçük hissediyordum. Sanki vahşi bir hayvan beni köşeye sıkıştırmıştı. Kalemimi sıkmaktan parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Kalbimin düzensiz ritimlerle attığını, kaburgalarım şiddetle çarptığını hissettim. Bir an için bayılacağımı düşünmüştüm.

Aptalca etrafıma bakıp daha konuşma fırsatı bile bulamadığım insanların hayretle fısıldaşmaya başlamasını izledim. Onca yer varken neden burada oturduğuna dair varsayımlarda bulunuyorlardı. Kısık sesleri ve pek de gizli olmayan bakışları beni oturduğum yerde rahatsız etmişti.

“Bir sorun mu var?” O birkaç kelimeye hayat veren derin ton, sesinin de tıpkı diğer her şeyi gibi olduğunu anlamama yetmişti.

Endişe vericiydi.

Bizi dikizleyip dedikodu yapan öğrenciler hızla önlerine döndüler. Boyunlarını kırmamalarına şaşırmıştım.

Profesörümüz beş saniye önce tamamen anladığım bir formülü açıklamaya devam ederken ortam sakinleşti.

Ben ise artık hangi sınıfta olduğumdan bile emin değildim. Sebebi onun kokusuydu. Dengemi bozmuştu. Partideki gibi sadece bir anlık değildi, tüm kokusu ciğerlerime dolmuştu. Karanfil ve seks gibi baharatlıydı. Gece yarısı yapılan kara bir

büyünün kokusuydu. Ay ve mumlar odayı aydınlatırken cadıların yanındaki iksirlere benziyordu. Havada uçuşan tılsımlar gibiydi. Kadim büyüler ve gizli bir güç burnumu yakıyordu. Duman ve ahşap gibiydi. Bu kokuyu bu kadar çok sevmekten nefret etmiştim.

Lanet olası aptal hormonlar.

Kendime ona bakmayı yasakladım ve sandalyeme gömüldüm. Gözlerimi önümde tutarak Profesör Sheridan'ın söylediklerine odaklanıyormuş gibi yaptım. Ancak gözucuyla onu gayet de görüyordum. Beni meşgul etmeye yetecek kadar.

Büyük elleri masanın üzerinde öylece duruyordu. Bunu fark etmek çok garipti. Ellerinin şu anda birer silah gibi değil de normal görünmesi ilginç gelmişti. Onu beladan başka bir şey olarak görmek imkânsızdı.

İşaretparmağına taktığı yüzüğünün üzerinde baş harfleri vardı. Başka herhangi birinde olsa bunu güzel bulurdum. Tanrım, yandan görünüşü bile muhteşemdi.

Ancak Easton gibi muhteşem değildi. *Hayır*. Easton beyaz çitler, çocuklarıyla futbol oynayan bir baba, pazar *brunch*'ları ve ışıklar kapalıyken seks demekti. Bunda yanlış bir şey yoktu, benim istediğim de buydu. Kalıcı, sağlam ve güvenli bir şey arıyordum.

Alistair ise şeytani bir şekilde muhteşemdi. Fütursuzca teslimiyet, kargaşa ve kırık kalpler anlamına geliyordu. Ancak onu asla terk edemezsiniz çünkü yatağına zincirlenmişken ağzının vücudunuzda gezinmesi, her kadının kalması için yeterli olurdu. Ben bela istemiyordum. Güvende olmak istiyordum.

Bu fırsat ve bu okul, bir gün buna sahip olmak için tek şansımdı. Kaçmak zorunda olmadığım bir hayat istiyordum. Yine de beni etkilemesine izin veriyordum. Kendimi onun gibi bir çocuğa kaptırdığımda neler olacağını bilmeme rağmen içgüdülerime engel olamıyordum.

Ellerim terliyor, avuç içlerim kaşmıyordu. Birinden bir şey çalmak üzere olduğumda hissettiğim duyguyla aynıydı. Ağzınızda nektar gibi bir tat bırakıyordu. Tatlı ve insanı bağımlı eden türden bir şeydi. Rayların yanlış tarafından uzaklaşmanın bu kadar zor olmasının nedeni buydu. Sizin için ne kadar kötü olduğunu bilirdiniz, size neler yapabileceğini görürdünüz. Ancak öyle iyi hissettirirdi ki, ona sahip olmak zorunda hisse-derdiniz. Arzulardınız. Onun için her şeyi yapardınız. Uğruna ölürdünüz.

“O kaleme bir garezin mi var?” diye sordu hâlâ önüne bakarken. Görünüşe göre gözücuyla dikizleyen tek kişi ben değildim. Sesi beni daha da tedirgin etmekten başka bir işe yaramamıştı. Yani neden buradaydı ki? Bu dersi alıyor muydu? Beni bu şekilde altüst edebildiği için sinirlenmiştim.

Beklenmedik olmasa da en azından bir kâğıt, kalem ve hatta kitap getirmesi gerektiğini düşünürdünüz. Kim derse hazırlıksız gelirdi ki? Onun gibi insanlar beni hep rahatsız etmişti. Ebeveynlerinin parasının tüm sorunlarını halletmesine izin veren tiplerdi. Anne ve babaları onları her dertten kurtardığı için, mücadelenin ne demek olduğunu asla öğrenemeyenler çocuklardan ibaretlerdi.

Evet, bu kasabadaki insanlar ondan ve kuduz köpeklerinden korkuyordu. Oysa öfke nöbeti geçirmekten zevk alan dört şımarık veletten başka neydi ki onlar? Tanrı aşkına, birer katil değillerdi. Öyle olsalardı hapiste olurlardı! Onlar sadece kötü davranışları olan bir grup zengin çocuğuydu.

“Sen bu sınıfta mısın?” Dudaklarımdan çıktığı anda sözlerimi geri almak istemişim. Ciddi olmadığımın değil ama cevap vereceğini biliyordum. Onu dikkate bile almamalıydım. Fakat çenemi kapalı tutmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım, özellikle sinirlendiğimde bunu yapmak iyice zorlaşıyordu. Sessizce otururken beni duymamış olması umuduyla dua ettim.

Böylece konuştuğumu bile unutabilir ve bu dersten tek parça halinde çıkabilirdim.

Başını yavaşça çevirdi. Sanki o da bir şey söylediğime inanmıyormuş gibi doğrudan yanağıma baktı.

“Hayır.” Tek cevabı bu olmuştu.

Boş ver, Briar. Onu rahat bırak.

“Ne yani, canının istediği derse girip oturuyor musun? Soyadının kütüphanenin dışındaki levhada yazılı olmasının bir avantajı mı bu?” Ona baktım, koyu renk gözleri yüzümü inceliyordu.

Sikerler. Ondan ya da arkadaşlarından korkmadığımı açıkça gösterecektim. Benimle uğraşmanın iyi bir fikir olmadığını anlayacaktı.

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. Gerçekten gülümsediğinde nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Yüz hatlarının bu basit hareketle yumuşayıp yumuşamayacağını görmek isterdim.

“Dikkatli ol,” dedi. “Yerinde olsam, anlamadığım şeyler hakkında konuşmazdım. Soyadımdan dolayı sahip olduğum *avantajlar* hakkında hiçbir fikrin yok.”

Gözlerimi devirdim. Sanki beni bir şekilde koruyacakmış gibi kalemimi daha sıkı tuttum.

“Ah, tamamen anlıyorum.” Sizi korkutan şeyin üstesinden gelmenin tek yolu onunla yüzleşmek ve önemsiz bir şey haline gelene kadar onu yerle bir etmektir. “Muhtemelen *AMEX*’i elinden alınmış sosyetik bir çocuksun. *Lambo*’nu elinden aldıkları için anneciğinle babacığını mı cezalandırıyorsun? Gösterişli yaşantıdan sıkıldın ve biraz sorun mu çıkarmak istiyorsun? Kendini bu kadar önemseme. Tüm zengin ergenlerin klişesine hoş geldin. Sen özel değilsin.”

Hay aksi, Briar. Bu fazla sert kaçtı. Olmasını istediğimden daha sert olmuştu ama onun ya da deli arkadaşlarının beni itip

kakmasına izin vermeyeceğimi açıkça göstermek istemiştim. Burada görünmez Briar olmayı reddediyordum.

Bana bir şey yapacak halleri yoktu.

En azmdan çok zarar görebileceğim bir şey yapmazlardı.

Ancak çenesinin kaç kez kasıldığım sayarken bunun doğruluğundan emin olamamıştım.

Bir. Çene kaslarını çalıştırıyor muydu?

İki. Tıraş olmalıydı.

Üç. *Siktir.*

Karanlık bir nefesle burun delikleri genişledi ve boynunu cıtlatacak kadar eğdi. Gerçekçi konuşmak gerekirse, bu kadar insanın önünde bana vurmayacaktı. Teoride ise onu bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıımıyordum. O patlamadan önce bunu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışırken çıldırıacaktım.

Bir kez daha yüzüme bakıp gözlerini kısarak beni izledi. Ardından elini uzatıp sandalyemin bacağını tutarak beni yanına çekti. İnleyen sandalye miydi, yoksa ben miydim anlayamamıştım. Her iki durumda da yüzüm alev almıştı çünkü insanların izlediğini biliyordum.

Sandalyemin köşesi onunkiyle çarpıştığında utanç verici bir ses çıkardım. Gözlerimi dikip baktığım o el, bacağımı kavramak için yukarı doğru tırmanmaya başlamıştı. Parmaklarını sertçe bastırdığında kot pantolonumun kumaşı acımasızca tenime sürtündü. Ansızın ikiye bölünmüştüm. Bir yanım bana elini sürdüğü için onu tokatlamak istiyor, diğeri ise uyluğumdaki parmaklarının sıcaklığıyla zonkluyordu. Merkezime tehlikeli bir yakınlıktaydı.

Nefesi yüzüme çarpıyor, dudaklarımda ve yanaklarımda dalgalanıyordu. Ondan yayılan kahvenin, sabah içtiği sigaranın ve çiğnediği aromalı sakızın kokusunu alabiliyordum. Beynimin içinde dönüp duruyor, düşüncelerimi allak bullak ediyor-

du. Tıpkı onu ilk gördüğüm geceki gibi beynimin mantıklı tarafı tamamen uyuşmuştu. Gitmem gerektiğini biliyordum ama yine de kalmıştım. Aynı şu anda da yaptığım gibi...

Ağzım hafifçe aralanmış, şaşkınlıkla ona bakıyordum. Koyu gözleri tekrar tekrar gözlerimden dudaklarıma kayarken sonunda konuştu. "Cesaret ve aptallık arasında ince bir çizgi vardır, güzelim. Sen lanet çizgiyi aşmak üzeresin," diye fısıldadı. Benim hakaretiyle geri çekilirken onun yüzü daha da yaklaşmıştı.

Dudakları benimkilere çaresizce yakındı. Belki aramızda sadece birkaç santim vardı. Teninin sıcaklığını kendi tenimde hissedebiliyordum. Geri çekilmem gerektiğini bilsem de yapmadım. Vücudum izin vermiyordu. Reddediyordu.

"Benden param yüzünden korkmuyorlar. Korkuyorlar çünkü bana karşı gelirlerse, onları öldürebileceğimi biliyorlar. O saksocu ağzını tekrar açmadan önce bunu bir düşünmelisin."

Keskin bir nefes aldım. Kelimeleri, önünde diz çökmüş halimin müstehcen bir görüntüsünün zihnimde canlanmasına neden oldu. Dudaklarım kotunun içindeki kalm, uzun aletin etrafına sıkıca sarılmıştı. Saçlarımdaki eli beni aşağı yukarı çekip kendini tatmin ediyordu.

"Aptal olma. Kendini öldürteceksin." Bacağımı bırakıp sandalyemi yerine itti, konuşması bitmişti. Hiçbir şey olmamış gibi yüzünü tahtaya dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Birkaç öğrenci bize bakıyordu. Profesörümüz ise arkada oturduğumuz ve sırtı bize dönük olduğu için fark etmemişti.

Nefesimi tuttum, yüzüme bir tokat atmak istiyordum. Aynı zamanda da kendime bir an önce sevişmem gerektiğini söylüyordum çünkü bu psikopat bile beni tahrik ediyorsa, cinsel bir yoksunluk yaşadığım kesindi. *Yalnızca hislerimi yansıtıyorum, hepsi bu.* Kızarmış yanaklarım ile düzensiz nefeslerimi yatıştırma çalışırken kendime bunu hatırlattım.

“İyi misin, Briar?” Easton’ın buzlu suyla karışık bir battaniye gibi hissettiren melodik sesi, beni yeniden gerçekliğe çekmişti.

Gözlerimi kırıştıtırıp sınıftan çıkan ve eşyalarını toplamaya çalışan öğrencilere baktım. Görünüşe göre, dersin sonunu kaçırmıştım. Ödevimiz olup olmadığını bile duymamıştım. Bilgisayarıma kayıt almayı akıl ettiğim için kendime sessizce teşekkür ettim. Ardından dosyayı kaydedip eşyalarımı çantama tıktırdım.

Ayağa kalktım. “Ah... Evet, iyiyim. Kesinlikle çok iyi.”

Çok inandırıcı, Briar. Gerçekten. Oscar ödülün nerede?

Easton, Alistair’a baktı. Az önce büyüleyici görünen yüzü buz kesmişti. “Caldwell,” diye isteksizce selam verdi.

“Sinclair,” diye şakıyan Alistair sırtarak ona baktı.

Birbirlerinin yanında, gece ve gündüzün mükemmel bir temsili gibi görünüyordlardı. *Ying ve yang*. İyi ve kötü.

Yerime çakılıp kalmıştım. Alistair sandalyesini öne çekmedikçe geçmem mümkün değildi. Bu yüzden kıpırdamadan durdum ve garip bir şekilde onları izledim.

“Ağabeyin nasıl?” diye sordu Easton. Yalnızca ikisinin anlayacağı bir şaka yapıyormuş gibi kendini beğenmiş bir tavır takınmıştı.

Alistair de aynı şekilde hemen cevap verdi. “Annen nasıl?”

Birkaç dakika boyunca ikisi de tek kelime etmedi. Bir bakışma yarışına girmiş gibi yalnızca birbirlerini izliyorlardı. Anlaşamadıkları açıldı ama kışkırtacak kadar birbirleri hakkında bilgi sahibiydiler.

“Gel, Briar. Sonraki sınıfını bulmana yardım edeyim.” Easton yüzünde dostça bir gülümsemeyle bana döndü.

Yardıma için minnettardım. Bu durumdan bir an önce kurtulmak istiyorum ama Alistair henüz sandalyesini geri çekmemişti.

“Bırak da çıksın, pislik,” diye çıkıştı Easton.

“Eğer kibarca rica ederse, bunu düşüneceğim.” Bunu bana söylemişti.

Bana bakan koyu gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Bu konuda bir şeyler yapmam için bana meydan okuyordu.

Boğazıma yükselen safrayı yuttum. Bir sonraki dersime geç kalmak istemiyordum ve karanfil gibi kokmayan temiz havayı solumaya ihtiyacım vardı. Burada olmaktan, bunun ortasında kalmaktan nefret etmişim.

Ben gözü korkutulacak bir kız değildim. Babam beni bundan daha iyi yetiştirmişti.

Bunu yapabilirsin, Briar.

Omzumdaki sırt çantamı yukarı kaldırdım, saçlarımı yana doğru çektim ve cesaretimi toplamak için nefes aldım.

Ardından kolaylıkla bacağımı Alistair’inkinin üzerine attım. Kasıklarımındaki arzuyu görmezden gelmeye çalışıyordum. Gözlerimiz bir anlığına buluştuğunda çenesi kasıldı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, damarları şişmişti.

Easton destek vermek için elimi tuttu ve diğer bacağımı çekip yanında durmama yardım etti.

“Sırada Gaines’le istatistik var,” dedim ona. Koridordan kapıya doğru yürürken bir çift kapkara gözün her hareketimi takip ettiğini hissediyordum.

Yapmamaya çalıştım. Bela arayan yanımla savaşmaya çalıştım. Hırsızlığın ve gölgelerde dolaşmanın adrenalini özleyen parçamla. Kendime artık farklı olabileceğimi, o kişi olmak zorunda olmadığımı söyledim.

Ancak o kazanmıştı. Mücadele etmek anlamsızdı.

Temkinli bir şekilde başımı amfinin tepesine doğru çevirdim ve yerinden kıınıldamayan Alistair’a baktım. Sanki dönüp bakacağımı biliyormuş gibi gözlerini benden hiç ayırmamıştı.

ÇALDIĞIMIZ YALANLAR

Elini kaldırıp parmaklarını alaycı bir vedayla usulca salladı. Yüzünü bir gülümseme süslüyordu.

Buradan bakınca gözleri o kadar da koyu değildi. Çarpıcı bir kahverengi rengindeydiler. Karanlık büyüler ve zalim amaçlar için yaratılmış çocukların her zaman en güzel gözlere sahip olmasını neredeyse adaletsiz bulmuştum.

BÖLÜM DOKUZ

Maça Ası

Alistair

Bir kez terapiye gitmiştim.

Bir kez derken psikiyatristler benimle daha fazla çalışmayı reddetmeden önce belki yirmi beş dakika süren tek bir seanstan bahsediyordum.

On iki yaşındaydım. Şu an olduğumdan neredeyse on üç santim daha kısaydım. Bir Noel partisi sırasında, mutfağımızda on dokuz yaşındaki ağabeyimi bıçaklamaya çalışmışım. Onun burnunu ve sağ elimin tüm eklemlerini kırdıktan sonra.

Bana anlatılanlar dışında çok bir şey hatırlamıyor olmam komikti. Ancak mutfakta yere oturmuş, nüfuzlu insanların paranın satın alabileceği en iyi plastik cerrahları ve doktorları çağırmasını izlediğimi mükemmel bir netlikle anımsıyordum.

Annem hüngür hüngür ağlıyor, Dorian'ın yüzünü ellerinin arasmda tutuyordu. Dorian ise kana bulanmış mendilini yüzüne bastırırken annemi kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kapıdan aceleyle çıkmışlardı. Herkes kısa bir süre sonra

ayrılmış, tek bir kişi bile benimle ilgilenmemiştir. Ne ceza vermek için ne de endişelendikleri için bana dönmüşlerdi. Neden yaptığımı sormak için bile beklememişlerdi. Hiçbir şey yoktu. Terapiye götürülmemin tek nedeni büyükannemin Caldwell ismini korumak için ısrar etmesiydi. Geçici öfke patlamaları yaşadığımı iddia etmiş, durumu daha iyi göstermek için her şeyi yapmıştı.

Hepsi mutfağın önünden geçip gitti. Bense paramparça olmuş eklemlerimi tutarak sanki camdan başka bir şey değilmişim gibi bana bakmalarını izledim.

Ben sadece bakılacak bir şeydim, asla görülmeye değer olmamıştım. Dorian gibi değildim. O saf altındandı.

Bu ilk yumruğumdu. Kontrol edemediğim ilk öfke patlamamdı. Fiziksel olarak daha fazla dayanamazdım, bir şeyler yapmalıydım. Canını yakmak istemiştım. Onu öldürmek istemiştım.

Buzdolabına gidip bir paket donmuş bezelye aldım, soğuk şışliğin inmesine yardımcı olacağım biliyordum. Rook bana bunu daha yedi yaşına bile gelmeden öğretmişti.

Dorian, Hollow Heights'ta ikinci yılındaydı ve bir ofis istediğine karar vermişti. Çalışmak, kızları becermek ya da aileme söylediği saçmalıklar her neyse onun için. Diğer on beş bin boş yatak odasından biri yerine de benim kış bahçemi almıştı. Orayı seçmişti çünkü bu lanet evde katlanabildiğim tek yerin orası olduğunu biliyordu. Bir ofis bile istemediğine emindim. Sadece bana bir kez daha hayatımdaki her şeyin ona ait olduğunu göstermek istemiştir.

Kış bahçesi batı kanadında, evin küçük dairesel bir uzantısıydı. Büyükbabam onu benim yaşımdayken babam için inşa etmiş ve ben beş yaşına gelene kadar da hiç kullanılmamıştı.

Hep orada kalırdım. Evden çıkmadığım sürece oradan hiç ayrılmazdım.

Etrafını çevreleyen camekânın üzerine vuran yağmuru dinlemeyi, ağaçlara düşen şimşekleri ve içerideki küçük yeşil kanepeli sallayan gök gürültüsünü izlemeyi severdim. Bahçede o kanepeden başka pek bir şey yoktu. Yalnızca birkaç ölü bitki ve işe yaramaz kitap rafları vardı. Ancak orası benimdi, sahip olduğum tek yerdi.

Dorian onu benden almıştı.

Onu öldürmeye teşebbüs ettiğimdeki yaşına geldiğimde bile o odaya adımımı atamıyordum. Yüksek lisans için okuldan ayrıldığında tüm eşyalarını orada bırakmışlardı ve doğruyu söylemek gerekirse, orayı istediği anda benim bahçem olmaktan çoktan çıkmıştı.

Kaçabileceğim yerlerin listesi o gün daha da kısalmıştı. Hâlâ da aynı kısılıktaydı.

Mezarlık sadece hafta sonları içindi, ringe ben hükmediyordum. Hiç yenilmemiştim. Bana dokunamamışlardı. Fakat hayır, orası da benim değildi. Ara sıra Thatcher'ın evine gidiyordum ama orada bile tüm o eşsiz heykeller ve Viktorya dönemi süslemelerinin arasında kendimi yabancı hissediyordum.

Şu anda sahip olduğum tek yer Maça Ası'ydı.

Ponderosa Springs'in hemen dışında, eski bir berber ile bakkalın arasına sıkışmış bir dövme dükkânıydı. Vitrinin kenarına asılı vızıldayan neon tabela mor bir parıltı yayıyordu. İki katlı mekânın altında siyah deri koltukların bulunduğu bir bekleme odası, resepsiyon masası ve küçük bir depo vardı.

Üst kat, uzun cam panellerle bölünmüştü. Böylece her sanatçı kendi alanını dilediği gibi dekore edebiliyordu. Çoğunluğu çerçevelenmiş özel tasarımlar, çıkartmalar ve dövme ekipmanlarıyla doluydu. Arka tarafta ise dükkânı temizlemediğim ya da yardımcı olmadığım zamanlarda oturduğum ahşap bir masa vardı.

Yıllar önce Dorian'a bu kadar öfkeli olmamın, beni ilk yum-

ruğumu atmaya itmesinin ve en sonunda içimde bir türlü bitmeyen o öfkeyi uyandırmasının nedeni kış bahçesinde çizim yapmamdı. Bunu gizlemiyordum, sonuçta ne yaptığım ailemin zerre kadar sikinde değildi.

Onları odanın duvarlarındaki cam panellere asardım. Her birinde krem rengi kâğıda çizdiğim bir çeşit desen vardı. Dorian bunu biliyordu. Onları görmüştü. On iki yaşına geldiğimde tüm odayı çizimlerimle kaplamıştım. Burayı onun ofisi olarak yeniden düzenlediklerinde ise o resimleri bir daha hiç görmemiştim. Hepsi atılmıştı. Duygusal tabutuma bir başka çivi daha çakılmıştı.

Sonra ağabeyimin kazanmasını ve çizimlerimin bir daha asla onların eline geçmesini istemediğim için, kendi üzerime çizmeye başladım. Parmaklarıma, ellerime, kollarıma, bacaklarıma... Ulaşabildiğim her yeri çizimlerimle damgalamıştım.

Eskiden annem ve babamın bana baktıklarında gerçekten yetenekli olduğumu görüp görmediklerini merak ederdim. Fakat on yaşında *Einstein*'a rakip bir IQ ile MIT* mezunu olsam bile yine de kardeşime denk olmam için yeterli gelmezdi. Yapabileceğim hiçbir şey onlar için yeterince iyi olamazdı.

Sanırım bütün hayatımı onların ilgisini kazanmaya çalışarak harcamak yerine bunu küçük yaşta öğrenmem daha iyiydi. Dorian varken bir çocukta ihtiyaç duydukları her şeye sahiplerdi. Ben sadece bir fazlalıktım.

On yedi yaşımdan beri buraya geliyordum. Dükkânı bir gece geç saatlere kadar dolaşırken bulmuştum. Arabamı içinde kendimle birlikte meşhur bir uçurumdan aşağı sürmeyi düşünüyordum. Uğruna yaşamak istediğim hiçbir şeyim yoktu.

Kulağa öyle gelse de o kadar üzücü bir durum değildi. Her gün olan bir şeydi. İnsanlar ölürdü ve bunu atlatırdınız.

* Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. Yenilikçiliği ve akademik başarıları ile tanınan üniversite, teknoloji ve mühendislik alanlarında dünyanın en iyi üniversitesidir. (ç.n.)

Neden doğduğumu öğrendiğimden beri ölmek istiyordum. Çocuklar birbirlerine sahip çıkarlardı. Bana ihtiyaç yoktu ve nefret ettiğim bir hayat için savaşmaktan yorulmuştum. İşte o zaman dükkânı görmüştün.

Kader gibi *Hollywood* saçmalıklarına inanan insanlar için bu da ona benzer bir şeydi.

İçeri girip sahibi Shade ile tanıştığımda ve sahte kimliğimle dövme yaptırmak için geri döndüğümde sonunda gerçekten benim olan bir şey bulduğumu fark etmiştim.

Ağabeyimin değildi. Ailemin değildi. Arkadaşlarımın bile değildi. Hepsi benimdi ve kimse bunu elimden alamazdı.

Shade zamanım olduğunda burada çalışmama izin veriyordu. Ailemin parasından bir kuruşu bile kendi isteğimle kullandığım tek zaman, bu yılı Ponderosa Springs'te geçireceğimi öğrendikten sonra burada staj yapmak için başvurduğum zamandı.

Rose'dan önceki asıl planım New York'a gitmekti. Shade çalışmalarımı beğenmiş, stajım için Doğu Yakası'nda bir dükkân ayarlayacağını söylemişti. Sanki biri göğsümden ömür boyu taşıyacağım bir yükü almış gibi hissetmiştim. Nihayet çocukken kestikleri kanatlarımın yeniden çıkmaya başladığını düşünmüştüm.

Elbette o anda birisi çıkıp en yakın arkadaşımın sevgilisini öldürmek zorundaydı. Küçük kız kardeşim olarak gördüğüm kızı öldürmüşlerdi. İşte o an tüm planlarımı askıya almıştım.

Buradan siktir olup gidecek, tüm bu saçmalıklardan uzaklaşacak ve kimsenin beni tanımadığı bir hayata başlayacaktım. Kimsenin soyadımı bilmediği bir yerde.

Elimdeki kalem ikiye ayrılıp çalışma masası ile bitmemiş tasarımımin üzerinde parçalandı. Bugün geldiğimden beri üze-

rinde çalıştığım bir bacak dövmesinin çizimiydi. Vücudumdaki her dövme ya ben yapmışım ya da kendim çizmişim. Tüm vücudum benim portföyümdü. Yapamadıklarımı Shade'e yaptırdım ama bacaklarım tamamen bana aitti.

“Sigara molası için iyi bir zaman mı?” diye sordu Shade kabininden. Başım dövme yaptığı adamın bacağından kaldırdı.

Başımı salladım. “Sanırım öyle.” Sandalyemi geriye ittim ve gerinerek doğruldum.

“Yukarı çıkarken depodan bana biraz daha eldiven getir, unutma...”

“Siyah olanlardan. Bazı şeyleri hatırlıyorum, biliyor musun?” diye karşılık verdim. Ayaklarım beni merdivenlerden aşağı, oradan da kapının dışına götürdü.

Boş kaldırım bana biraz huzur ve sessizlik vermişti. *Marlboro Red*'imi yaktım ve ilk çekişimde tanıdık dumanın ciğerlerime dolmasına izin verdim.

Huzur ve sessizlik içinde olacağımı sanıyordum. İkinci nefesimde telefonum ön cebimde vızıldamaya başladı. Cevap vermeme lüksüm yoktu. Bunca şey olup biterken yapamazdım. Parmağımı ekranda kaydırıp hoparlörü kulağıma yaslarırken sigarayı dişlerimin arasına aldım.

“Evet, karıcığım?”

Alaycı bir ses duydum. “Karın olsaydım içki sorunları olan emekli bir motosiklet kulübü başkanı gibi giyinmezdin,” dedi Thatcher.

“Karım gibi dırdır ediyorsun.” Duvardan aşağı kaydım ve çömelip sırtımı dükkânın dışındaki pencerelere yasladım. “Beni neden aradın?”

“Daha iyi bir soru, neredesin sen?”

Sorusuna başka bir soruyla cevap verdim. “Neden?”

“Çünkü burada Rook'u denetlememize yardım ediyor ol-

man gerekiyordu. Bilirsin, bodrumumda kloroform* yaparken evimi küçük milyon dolarlık parçalara ayırmadığından emin olmak için.”

Siktir.

Tamamen unutmuştum.

Kabul ediyorum, bu oldukça önemliydi ama eminim bu işi ben olmadan da halledebilirlerdi.

İspiyoncu uyuşturucu satıcımızın bahsettiği öğretmen asistanı Chris Crawford elimizdeki tek ipucuydu. Böyle söyleyince kindar dedektifler gibi görünüyorduk. Sanki kanunları kendi elimize almış, rozetlerimizi bırakıp bıçaklarımızı çekmiştik.

Bütün hafta boyunca onu takip etmiş, alışılmışın dışında bir şey yaparken yakalamaya çalışmıştık. Thatcher okuldan sonra arabasında ürünlere bakarken fotoğraflarını çekene kadar neredeyse ondan vazgeçmek üzereydik. Katilimizin o olup olmadığı sonrasında anlaşılacaktı. Ancak Rose’u öldüren uyuşturucuyu o temin ediyordu ve bu hiç yoktan iyiydi. Tutunacak bir şeyimiz olmalıydı. Herhangi bir şey. Aksi takdirde Silas’ın yapacaklarından korkuyordum.

“O bir kimya mezunu, Thatcher. Sadece aseton ve çamaşır suyundan bahsediyoruz. Bunu ölü büyükannen bile yapabilir. Tetiği çekmeye yeltenmediği sürece birkaç saat bensiz idare edersiniz.”

Misillemeye ne kadar aç olsam da bunun bir son olmasını ummaktan kendimi alamıyordum. Chris’in Rosemary’yle yatmak için ona ilaç verdiğini ve bunun korkunç bir şekilde sonlandığını ummaktan. Yavaş yavaş ölene kadar ona işkence edebilir ve sonra kendi yolumuza bakabilirdik.

Elbette Silas hariçti. Devam etmek onun yıllarını alacaktı. Rose’la birlikte büyümelerini izlemiştim. Onun şizofrenisini gerçekten anlayan tek kişi oydu. Birlikte olduklarında sanki

* Kloroform, uçucu ve renksiz kimyasal bir bileşiktir. (ç.n.)

kendi küçük, çarpık dünyalarında gibi davranırlardı. Bunu atlatmasının ne kadar süreceğinden emin değildim. Tabii bir gün atlatabilirse...

“Asıl soruma cevap vermedin, Alistair.”

Ah, işte fark etmişti.

“Senden berbat bir eş olacağını açıkça belirttiğimi sanıyordum.” Dikkatini dağıtmaya çalıştım ama boşunaydı. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydım.

“Neredesin?” diye mırıldandı. Bir kez daha sormak istemediği belliydi.

“Dışarıdayım.” Derin bir nefes verip etrafıma bakındım.

Evet, en yakın arkadaşına bir dövme dükkânında çırak olduğumu söyleyebilirdim. Arabamdan insanlara ateş açıyor değildim ama önemli olan arkasındaki nedendi. Bana özel olan tek şeydi. Paylaşmak zorunda olmadığım ya da elimden alınmasından endişe etmediğim bir şeydi.

Bir şeye sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini; buna hiç izin verilmemiş, hep kendisinden bir şeyler alınmış kişi olana kadar asla bilemezsiniz.

“Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı, arabayla gezmeye çıktım. Ponderosa Springs’in bana ne yaptığını biliyorsun. Neden bu kadar öğrenmek istiyorsun ki?”

Tekrar konuşmadan önce bir sessizlik oldu. “Demek artık birbirimizden sır saklıyoruz? Yaptığımız şey bu mu?”

“Hayır.” Dumanı içime çektim. “Bilmen gerekseydi sana söyledim.” Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bana tavır almak üzere olduğunu biliyordum. Dişlerini gıcırdattığını duydum. Ne yaptığımı neden umursadığından bile emin olamıyordum. Birini gerçekten umursayabileceğinden değildi.

Thatcher’ın içindeki her şey ölmüştü.

Tüm hisler. Duygular. Pişmanlık. Her şey.

“Elbette, dostum,” diye mırıldandı soğuk bir sesle.

“Yarın sizinle buluşurum,” dedim ama duymamıştı çünkü daha cümlemi tamamlamadan kulağında sinyal sesi yankılandı. “Sik kafalı.”

Telefonuma baktım ve Silas’tan gelen cevapsız bir bildirim gördüm. Bir bağlantı ve altında mesajı vardı.

İstediğin şeyler.

Başparmağımla bağlantıya dokunduğumda beni Silas’ın bir araya getirdiğini tahmin ettiğim bir klasöre yönlendirdi. Yavaşça sııttım. Aylarca bir şeyin peşinde koşardınız ve nihayet ona dişlerinizi geçirmeye başlardınız ya... Silas’ın Briar Tatum Lowell’la ilgili bulabildiği her şey ekrammdaydı.

Ukala bir ağzı olduğu, Easton Sinclair’in ona karşı bir şeyler hissettiği dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bundan nefret etmişim.

Bilinmezlik sevdiğim bir şey değildi.

Bana karşı tavrından buralı olmadığı belliydi. Her ne kadar alabildiği kadar sert karşılık verebilen kızlardan hoşlansam da çizgiyi aşmak üzere olduğunu söylerken şaka yapıyordum.

Onu istediğim şekilde alt edebilmek için rakibim hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu. O kadar cesur ve gözü pekti ki... Bacakları dokunuşlarımın altında titrerken bile benden korkmadığından çok emindi.

İlk başta umursamamaya karar vermişim ama o dersten sonra bile içimi kemirmeye devam etmişti. Çok renkli gözleri aklımı kurcalıyordu. Altın, kahverengi ve yeşilin karışımı tek bir sarmalın içinde dönüyor gibiydi. Silas’a mesaj atmadan önce Facebook profilini kontrol etmişim. Yıllardır girmemiş, hatta onu aramak için sahte bir hesap açmak zorunda kalmıştım. Görünüşe göre o da sosyal medyayla ilgilenmiyordu.

Lise transkriptine göre bir gün bile okulu kaçırmamıştı, 4.0 not ortalaması vardı ve dört yıl boyunca yüzme takımındaydı. Dokuzuncu sınıftan diş teli taktığı sevimli bir fotoğrafı bile ol-

masına rağmen arkadaşlarıyla çekilmiş tek bir kare bile yoktu. Anlaşılan benim ukalam yalnız birisiydi.

Yüzme takımının mezuniyet gecesinde ailesinin yanında durmuş, kalabalığın arasında kaybolmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi zorla gülümsüyordu. Fazla yer kaplamamak için vücudunu daha küçük göstermeye çalışmıştı. İtiraf etmeliydim, saçlarındaki iki örgü aletimin seğirmesine neden oluyordu.

Dosyaları karıştırmaya devam ettim. Ailesinin geçmişi nedeniyle Hollow Heights gibi bir okulu nasıl karşılayabildiğini merak ediyordum. Beş kuruşları bile yoktu. Ancak çabucak dayısının Thomas Reid adında bir profesör olduğunu öğrenmiştim.

Klasörden bir değil üç sabıka kaydı çıktığında kaşlarım çatıldı. Dilim üstdudağımda geziniyordu. Onun içinde beni arzulayan bir şey olduğunu biliyordum. Ancak şimdi arzuladığının ben değil, benimle birlikte gelen kaos olduğunu fark etmiştim.

O da gölgeleri seviyordu. Orada gizlenmekten, karanlıkta kalmaktan memnundu.

Bir saldırı ve darp suçlaması kaydı vardı. Üstelik tek etkileyici yanı bu değildi. Aynı zamanda annesine saldırmaya çalışan bir adamla ilgiliydi. Diğer vandalizm suçlaması da bir tür eşek şakası gibi görünüyordu. Bir de küçük çaplı bir hırsızlık kaydı vardı.

Demek hem bir savaşçı hem de hırsızdı. Ne kadar da ilginç bir karışım.

Thomas'ın bir suçluyu bu okula sokmak için gerçekten ne kadar torpil yapması gerektiğini merak etmiştim. Burada başvurunuzla bir göz atılması için bile on üç lanet kulübe üye olmanız ve mükemmel test puanlarıyla birlikte çılgın bir not ortalamanız olması gerekiyordu.

Ancak o yine de buradaydı.

Buraya, ait olmadığı Ponderosa Springs'e gelmişti.

Sadece oturup izleyeceğimi düşünerek pembe dudaklarını aralamıştı. Ben onu avlarken Easton Sinclair'in kendisine yardım edeceğini düşünmüştü. Benim karşımda hiçbir şansı olmadığını görmesi içimi tarifsiz bir güçle dolduruyordu, bu hisle her an alev alabilirdim. O küçük pislik anaokulundan beri bana elini sürememişti. Babacığının parasının bile saklayamayacağı şeyler vardı, korkak bir amcık olduğu gerçeği gibi.

Sigaranın izmaritini yere attım, korlar havada dans ediyordu. Ayağa kalkıp dükkânın vitrinine doğru döndüm. Yüzüme yansıyan kurukafa logosu adeta bir maske gibiydi. Beyaz kafatası elmacikkemiklerimi ve gözlerimi örtüyordu. Başımı sağa sola eğdim. Kafatası da benimle birlikte hareket ediyordu. İçimde ne olduğumun acımasız bir temsiliydi.

Ölü. Bomboş. Merhametsiz.

Bunlardan biri olmak için maskeye ihtiyacım yoktu. Zaten öyleydim.

Briar Lowell benden korkmadığını düşünebilirdi çünkü ona korkacağı bir şey vermemiştim.

En azından şimdilik.

BÖLÜM ON

Hawthorne ve Şamdanıyla Ormanda

Briar

“Burayı nasıl buldun?” diye fısıldadım safça. Cehaletim karşısında başımı salladım. Ölüler beni duyacak değildi. En azından bildiğim kadarıyla.

Lyra havalı bir şey görmek isteyip istemediğimi sorduğunda üniversite koridorlarındaki gizli bir geçidi kastettiğini düşünmüştüm. Bu beni şaşırtmazdı, aslında bir tane bulmaya kararlıyım. Bu okul gizli bir geçidi olmaması için fazla eskiydi. Ancak Rothchild binalarının arkasındaki ormanda en az üç kilometre yürüyeceğimi hiç tahmin etmemiştim. Binaların arkasından geçmiş, sallanıp uğuldayan sık ağaçların arasına dalmıştık.

Sis tam tepemizdeydi. Güneş battıkça daha da alçalıyor, alaca morlar ve koyu turuncularla dolu gizemli bir günbatımına karışıyordu.

Kıyıya yakın bir yerde yürüyorduk. Yakındaki kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyor, havayı kaplayan tuzun ko-

kusunu alabiliyordum. O kadar güçlüydü ki, ıslak toprak ve çamların keskin kokusuna rağmen yine de burnuma doluyordu.

Yosunlu zeminden yükselen mezar taşlarını görene kadar gerçekten endişelenmeye başlamamıştım. Üzerinde hasar görmüş işaretler olan on, belki de on iki mezar vardı. Neredeyse görünmeyecek kadar yaprak ve kirle kaplanmışlardı.

Fakat bu, en tedirgin edici kısmı bile değildi.

“Oregon’un en sevdiğim yanı böcek nüfusu. Küçükken anem bahçesinde oynamama izin verirdi. Ben de mutlaka bir uğur böceği ya da başka bir türle dönerdim. Bu yüzden, okul başlamadan önceki yaz *Scolopocryptops sexspinosus*’u* arama-ya çıktığımda...”

Biraz sıra dışı olsa da böcekler hakkında bu kadar çok şey biliyor olmasını çok etkileyici buluyordum. Lyra fazlasıyla zekiydi, bazen onu kıskanıyordum. Beyninin bilgiyi özümseme ve onu hafızasından aktarma şekli oldukça etkileyiciydi. Ancak bunun asla farkında değildi, bu yüzden çokbilmiş görünmüyordu. Yalnızca tüyler ürpertici şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanan bir kızdı.

Süngerimsi bataklıkta onu takip ederken kaşlarımı çattım. “İngilizce, lütfen.”

Kıkırdadı. “Ağaç Kırkayağı yani. Kırkayak kutumu bitirmek için ona ihtiyacım vardı. Genellikle çürüyen ahşabın içinde veya çevresinde olurlar. Büyük bir fırtına vardı, ben de devrilmiş bir ağaç aramaya çıktım ve burayı keşfettim.” Sırt çantasının askılarını tutmuş, önümüzde yükselen binaya bakıyordu. Gri ve kasvetliydi. Dikkatli olmazsam beni yutmaya çalışacakmış gibi görünüyordu. Kapı işlevi gören ince metal, menteşelerinden yana kaymış sallanıyordu. Üzerinde bir sürü halinde hareket eden örümcekleri gördüğümde omurgam garip bir şekilde ürperdi.

* *Scolopocryptops sexspinosus*, kırmızı bir kırkayak türüdür. (ç.n.)

“Bu bir kilise mi yoksa...” diye sordum onunla birlikte yukarıya bakarak. Yüzümdeki kararsızlık dolu ifade Lyra’ninkinin tam tersiydi. Metal kapıyı çekiştirip sabırsız parmaklarıyla zorlayarak açarken neşeyle gülümsüyordu.

“Burası bir anıt mezar.”

Ah, sikerler. Kesinlikle olmaz.

İçerisi zifiri karanlıktı. Birden fazla ceset bir yana, tek bir tanesini bile alacak kadar geniş görünmüyordu. Küçük bir kulübe ya da atölyeden daha büyük olamazdı.

Lyra bana doğru kaydı ve el fenerini alaycı bir şekilde salladı. “Hadi ama, korkak olma. İçerisi çok iyi.”

Sonra yoluna rehberlik eden küçük bir parıltıyla karanlığın içinde kaybolup gitti. Benim ayaklarım ise kapıda kalakalmıştı. Beynim bunun felaket bir fikir olduğu konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu ama merakım açgözlüydü. Uğursuz bulutlara baktım, gökyüzü karanlığa gömülüyordu. Tenimde birkaç soğuk yağmur damlası hissetmeye başlamıştım.

“Buna pişman olacağım,” diye mırıldandım kendi kendime.

Kapüşonumu kafama geçirdikten sonra buraya her ne aramaya geldiysek onu bulmak için garip arkadaşımın peşine takıldım.

Kendi el fenerimi çıkarıp aşağıya inen bir dizi dar beton basamağı aydınlattım. Derin bir nefes aldım, ardından düşmediğimden emin olmaya çalışarak temkinli bir adım attım. Yolun yarısında *Converse*’im bir şeye takılınca öne doğru sarsıldım. Aceleyle yanımdaki duvara tutundum. Elim nemli yüzeye değdiğinde irkildim. Bir an için dengemi toplayıp elimi kotuma sildikten sonra aşağı ulaşana kadar merdivenlerden inmeye devam ettim.

Lyra çoktan gaz lambalarını yakmaya başlamıştı. Sanırım onları daha önceki ziyaretlerinde burada bırakmıştı. Odayı loş, sıcak bir ışıltı sardı. Koku berbattı. Küf, rutubet ve çürüyen ah-

şap havaya ölüm gibi sinmişti. Tavan beklediğimden çok daha yüksekti. İki yanımdaki duvarlar mahzenlerle kaplıydı, bazıları kırılarak açılmıştı ama cesedin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmeye niyetim yoktu. Gereksiz büyüklükte bir haç önümdeki duvara yaslanmış duruyordu. Ortada ise Lyra'nın eşyalarını koyduğu dikdörtgen biçimli, granit bir masa vardı.

"Tahnit* işlemlerimi burada yapıyorum. Burası çok daha geniş ve kimsenin beni rahatsız etmesinden endişe etmeme gerek kalmıyor." Küçük bir daire çizerek döndü. Sanki burası büyük bir yemek salonuymuş gibi kollarını açmış çatıya bakıyordu. Sanırım Lyra için öyle olabilirdi.

"Peki neden böcekler?" diye sordum. Tahta bir sandığı karpıp üzerine oturabilmek için ters çevirdim.

"Neden olmasın?"

"Beni yendin."

"Annem bir biyologdu. Tıbbi araştırmalarında yılanlarla çalışırdı, bu yüzden evimin etrafında garip hayvanlar görmek benim için olağandı. Muhtemelen evcil farene bu kadar çabuk alışmamın sebebi de bu."

Göz kırpıp el feneriyle köşelere ve eski kutuların altına baktı.

"Annen hâlâ..." dedim biraz uzatarak. Hassas bir konuyu gündeme getirmediğimi umuyordum. Ne zaman ondan bahsetse hep geçmiş zaman kullanıyordu, bu yüzden öldüğünü varsaymıştım.

"Hayır. Çürümeye başlamıştır bile." Sert sözleri karşısında gözlerim hafifçe açıldı ama insanların kayıplarla çok farklı şekilde başa çıktığını muhtemelen herkesten daha iyi biliyordum. "Ben yedi yaşındayken öldü, sonra koruyucu aileye verildim. On sekiz yaşıma bastığımda mirasıma ve sigorta paramın tamamına erişimim oldu, ben de okula kaydımı yaptırdım. Zaten

* *Tahnit*, bozulmaması için ölüyü ilaçlama ve mumyalama işlemidir. (ç.n.)

tüm gençliğimi burada geçirmişt看, eğitimimi de burada alabileceğimi düşündüm.”

Başımı sallayarak tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalıştım. Onu tanımaya başladığım gerçeğinden hoşlanıyordum. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olmamıştı ve bu bana üniversite boyunca sürecek bir arkadaşlık gibi gelmeye başlamıştı.

Hızla yerde kaçışan bir böceğeye doğru atıldı. Küçük elleri onu ustalıkla yakalamış, altı ayağı üzerinde sürünürken avucunun içine almıştı. Fenerinin ışığı böceğin dış iskeletine vurdu. Canlı yeşil ve parlak mavileri ışıltıyordu.

“Mücevher Böceğı. İnsanlar eskiden kabuklarını dini törenlerde aksesuar olarak kullanırlardı. Şimdi renklerinden dolayı sadece koleksiyon parçası oldular.” Güzel böceğeye baktı. Gözleri merak ve hayretle parlıyordu. Şeffaf bir kavanoz aldı ve kapağını sıkıca kapatmadan önce onu içine yerleştirdi.

“Ya sen? Senin annen öldü mü? Baban? Kardeşlerin var mı? Kendin hakkında fazla konuşmadığını fark ettim. Gizli bir yurt çalışanı değilsin, değil mi?” diye şaka yaptı. Hafif sesiyle gülmüsedim.

Daha önce hiç kimse bana bunu sormamıştı. Hayatım boyunca hiç kimse bana hayatımı, kim olduğumu sorma zahmetine girmemişti. Ailem, babamın yaptıkları ve beni dönüştürdüğü kişi hakkında dürüst olmak isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım. Yalan söylemek isteyip istemediğim düşündüm. Ne de olsa, Lyra öğrenecek değildi.

Yalnızca benim ona söylediklerimi bilecekti.

İstediğim kişi olabilirdim.

“Annem hâlâ Teksas’ta yaşıyor, babam da on üç yaşından beri eyalet hapishanesinde.” Nefes aldım. “Döküntü bir karavanda doğup büyüdüm ve tek çocuğum. Açıkçası hakkımda söylenecek çok bir şey yok.”

“Baban kötü bir şeyden mi içeride? Birini öldürmek gibi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Profesyonel hırsızdı. Yan-kesicilik, soygun... Bu tür şeyler. Bir gün bir bankayı soyabileceğini düşündü. Yanılmıştı.”

“Onu özleyiyor musun?”

“Evet, hem de her gün. Suçlu olmanın kötü olduğunu, çalmanın yanlış olduğunu biliyorum. Ama yaptığı her şeyi ben ve annem için yaptı. Elinden bu kadarı geliyordu. Yine de ondan birkaç numara öğrendim,” dedim sırtarak.

Lyra’ya karşı dürüst olmak o kadar da zor değildi. Arkadaşlığımızın temelini yalanlar üzerine kurulmasını istememiştim. Bu uzun vadede hiç kimse için sağlıklı ya da iyi olmayacaktı. Ayrıca ona söylediğim hiçbir şey için beni yargılamayacağına güvenebileceğimi biliyordum.

“Geceleri sen çalma diye vişneli kolamla bitter çikolatamı kilitlemem mi gerekecek?” diye sordu benzer bir sırtışla.

Güldüm. “Zulan güvende, izci sözü.” Üç parmağımı kaldırıp elimi kalbimin üzerine koydum.

Dakikalar boyunca çoğu kişinin terliğinin altında ezeceği ilginç yaratıkları aramasını izledim. Beni ısırmayacağına yemin ettiği bir böceği bile tutmuştum ve bu oldukça havalıydı. Burada ne kadar uzun süre kalırsam o kadar az ürkütücü geliyordu. Etrafınızda cesetler olduğu gerçeğine bir kez alıştığınızda o kadar da kötü sayılmazdı.

Gözlerden uzak bir sığınağa benziyordu, bu nedenle burayı Yalnızlar Topluluğu’nun buluşma yeri yapmaya karar vermiştik. Sadece iki kişiden oluşan gizli bir yoldaşlıktı. Yani daha fazla arkadaş edinene kadar. Tabii böyle bir şey olursa.

Birinin keskin çılgılığı havayı delip geçene kadar her şey yolunda gidiyordu. Duvarlardan sekerek ayaklarımı sarstı, kalbim panikle sıkıştı. İstemsizce sıçradım ve sesin geldiği basamaklara baktım. Bu bir yardım çılgılığıydı. En korkutucu kısmı da uzaktan gelmemesiydi.

Çok yakındı.

Anıt mezarın kapısının hemen dışından gelmişti.

“Savaş ya da kaç” dürtünüzün nasıl çalışacağını tetiklenene kadar asla bilemezsiniz derlerdi. Bir film perdesinin önünde oturup kıza, “*Dolaba girme!*” diye bağırarak kolaydı. Ancak tüyler ürpertici bir yeraltı mezarlığına hapsolmuş o kız sizseniz ve oradan çıkmanın tek yolu dışarıda çaresiz bir insanı dehşete düşüren her neyse onunla yüzleşmekse, bu hiç de kolay olmazdı.

“Sen de bunu...” diye başladım.

“Evet.” Lyra başını hızlıca salladı. Onun yüzü de benimki kadar solgundu. Tek bir kelime bile etmeden çantalarımızı omuzlarımıza atıp sessizce gaz lambalarını söndürmeye başladık. Dışarıda bizi neyin beklediğini bile bilmezken kendimizi bu durumdan nasıl kurtaracağımızdan hâlâ emin değildik.

Ona baktım, feneri tutan ellerim terlemişti.

“Gidip yukarıda ne olduğuna bakmalıyız. Sonra kaçmanın bir yolunu buluruz, tamam mı?” dedim. Yüzü beyaz ışığın altında parlıyordu.

Başıyla onayladı. Kendi fenerini kapattığında içerisi daha da kararmıştı.

Titrek bir nefes aldım. Başka bir acı dolu çılgılık duyduğumda irkildim. Sanki birisi bir hayvan tarafından parçalanıyordu. Aklıma olabilecek en kötü senaryolar geliyordu. Birinin kana bulanmış bir ayı ya da kurt tarafından canlı canlı yendiğini hayal ettim. Hatta daha da kötüsü başka bir insan tarafından işkence görme ihtimalini düşündüm. Çarpan dalgalar ve daima uğuldayan rüzgâr yüzünden kimsenin çılgınlıklarını duyamayacağı bir ormana sürüklenmiş olabilirdi.

Boğazıma yükselen safrayı yutup el fenerimi kapattım. Karanlıktan yüzümün önündeki elimi bile göremiyordum. Lyra’nın uzanıp sırt çantamın arkasını kavradığını hissettim. Merdivenlere doğru ilerlemeye başladığımda bana sıkıca tutunmuştu.

Parmaklarımla kirli duvarı yokladım, ayağım ilk basamağı bulmuştu. Tüm gücümle sessiz kalmaya çalışırken dişlerimi zonklamalarına neden olacak kadar sıkıyordum. En ufak bir nefes sesimin bile burada olduğumuzu ele vermesinden korkuyordum.

Her adımım yavaştı. Metal kapının hâlâ açık olduğunu ve ayın çıkış yolunu aydınlattığını gördüm. Ağaçların şiddetle sallandığını seçebiliyor, bir kez daha okyanusun kokusunu alabiliyordum. Bu sesi çıkaranın ne olduğunu anlamak üzereydik.

Merdivenlerden yukarı çıktıkça daha çok şey duymaya başlamıştım. Alçak inilti ve boğuk feryatlara benzeyen seslerdi. Zirveye ulaştığımızda ikimiz de ne olup bittiğini görmek için dışarı baktık. Ciğerlerimdeki tüm nefes çekilmişti. İçim korkuyla titredi.

Birkaç metre ötemizde dört uzun adam birinin etrafını sarmıştı. Varlıkları felaketin habercisiydi.

Kötülüğün ve işkencenin temsilcileriydi.

Dudaklarımı yaladım. Ağzım yeniden çöle dönmüş, dilim kurumuştu.

“Ne yapıyorlar...” Yanımdaki Lyra’nın ağzım nazik ama kararlı bir şekilde kapatıp onu susturdum. Başımı iki yana sallarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Boştaki elimi dudaklarımın üzerine koyarak susmasını işaret ettim.

Hepsi tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Vücutları geceye karışıyor, içlerinden biri dizlerinin üzerindeki adamın arkasında duruyordu. Bu mesafeden yerdeki adamın yüzünün ne kadar dağılmış ve hırpalanmış olduğunu görebiliyordum. Gözleri morarmıştı, zorlukla açılıyordu. Elmacıkkemikleri kan ve kir içinde kalmıştı.

Midem yanıyordu. Şu anda kusmaktan başka bir şey istemiyordum. Bir suça tanıklık ediyorduk. Ne benim ne de Lyra’nın bunu durdurabileceğinden emin değildim.

Mırıltılardan başka bir şey duyamıyordum. Yalnızca sessiz fısıltılar ve içlerinden birinin yumruklarının adamın kemiklerine inerken çıkardığı sesler vardı. Darbenin bu kadar güçlü olması çıldırtıcıydı. Buradan bile çenesinin kırıldığını net bir şekilde duyabilmiştim.

Bu bir bekleme oyununa dönüşmüştü.

Kaçmalı mıydık? Yoksa işleri bitene kadar beklemeli miydik?

Lyra ve ben olduğumuz yerde kaldık. Anıt mezarın içinde büzüşüp oturmuştuk, gözlerimizi önümüzdeki dehşeti izlemeye zorluyorduk. Onu dövüyorlardı. Tekrar ve tekrar. Merhamet yoktu, acıma yoktu. Yalnızca katıksız öfke ve güç hâkimdi.

Adamın yüzü tanınmayacak halde olduğu için dişlerinden tespit edilmesi gerekecekti. İnlese de bir kez bile hayatı için yalvarmamış, yalnızca darbeleri karşılamıştı. Muhtemelen bir soru sormak için ne zaman dursalar istedikleri cevabı vermediği için yüzüne bir darbe daha yiyordu. Bu seferki araları biraz daha uzun sürmüştü, odakları tamamen onun üzerindeydi.

Bir saniye sonra şeytanla en çok ilişkilendirilen yaratıkların tıslamalarını duydum. İçlerinden biri -grubun en kısası- renkli ve kaygan yılanlarla dolu bir çantayı adamın üzerine boşalttı. Vücudunun etrafında kıvrılıp dolanıyorlardı. Daha önce hiç o anki gibi bir dehşete şahit olmamıştım. Adamın çılgılığı yalnızca korkudan değildi. Aklını yitirmişti. Bu, adamı hayat boyu travmatize etmeye yeterdi. Derisinin etrafında dolaşan, tıslayan ve ona saldıran yılanların anısmadan asla kurtulamayacaktı. Ciğerlerinden kopan ses ormanı yarıp geçti.

Lyra'nın elini tuttum ve açık kapıdan sessizce geçip anıt mezarın soluna doğru ilerledim. Onlarla aramızdaki mesafeyi koruyordum ama yine de okulun yönündeydik.

Yardım almamız gerekiyordu. Yakalanmadan önce buradan çıkmamız gerekiyordu.

Sessizce yürümeye başladık. Ayakkabılarımızın altında çıtırdayan her yaprakta duraksıyor, ilerlemeye devam etmeden önce duymadıklarından emin olana kadar nefesimizi tutuyorduk. Neredeyse acı vericiydi. Bedenimi öyle kasıyor, ses çıkarmamak için öyle dikkatli davranıyordum ki... Çenem sıkılmaktan sızlıyor, başım ise kanın baskısıyla ağrıyordu.

“Briar, o bir bıçak mı?” diye fısıldadı Lyra endişeyle.

Göğsümdeki baskının azalacağı umuduyla görmezden gelmeye çalışsam da dönüp şeytani kalabalığa baktım. İçlerinden biri adamı saçlarından yakalamış, kurbanlık koyun gibi diğerlerinin önünde sallandırıyor. Başını geriye çektiğinde boynu ışığın altında ortaya serilmiş, kan damlalarıyla kaplı âdemelması dışarı doğru fırlamıştı. Onu gruba teşhir ediyordu.

Nefesimi tuttum.

Kapüşonlu adamın ay ışığında bir anlığına parıldayan bıçağı kaldırışını ağır çekimde izledim. Nefesim donup kalmıştı. Saniyeler sanki saatler içinde geçip gidiyordu. Bıçak adamın nefes borusundan geçti ve koyu kırmızı sıvı, kapaklarını yeni açmış bir baraj gibi dışarı akmaya başladı. Hayatta kalma içgüdüleriyle iki elini de boynuna götürdü. Daha fazla kan kaybını önlemek için baskı yapmaya çalışsa da işe yaramıyordu. Hayatı için savaşıırken ağzından daha da fazla kan köpürdü. Kıvranıyor, çabaladıkça daha çok kan fişkırıyordu. Ruhunun son kırıntıları da bedenini terk ediyordu. Kan giysilerinin önünü sırlıslamak etmişti. Doğal olmayan bir hızla akıyordu ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Elim ağzıma gitti. Tenimin üzerindeki parmaklarım titremeye başlamış, gözlerimde yakıcı yaşlar birikmişti. Kendiliğinden dökülüyorlardı ve onları durdurmaya hiç niyetim yoktu. Korku etrafımı sarmıştı. Yalnızca sizi takip eden bir gölgenin aksine,

bedenimi istila etmişti. Milisaniyeler içinde yayılan bir enfeksiyon gibiydi. Benden geriye hiçbir şey kalmayana dek her zerremini, her düşüncemi, her umut kırıntısını tüketiyordu.

Yalnızca karanlık kalana dek.

İçimde başka bir dürtü devreye girdi. Bundan yıllar, belki saatler sonra bu an sorulduğunda ne diyeceğimi bilemeyecektim çünkü artık kendi bedenimde değildim. İnsanlığım ruhumla olan tüm bağlarını koparmıştı. Hiçbir pişmanlık hissetmiyordum. Ne keder ne de acı. Sanki beynim bedenime hissetmeyi tamamen bırakmasını emretmişti. Artık tek amacı beni buradan canlı çıkarmaktı.

Kendimi harekete geçmeye zorlayarak Lyra'nın kolundan tuttum ve onu kampüse doğru çekiştirdim. Fakat yerinden kıpırdamamıştı.

"O... O... Öldü," diye mırıldandı. "Gerçekten öldü. Gerçekten, gerçekten..." Gözleri bomboştu. Onu olduğu yere mihlayan, olanları izlemeye zorlayan bir güç tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Eğer orada olmasaydım, onlar gidene kadar burada kalıp izleyeceğinden korkuyordum.

"Öldü, Lyra. Biliyorum. Şimdi gel hadi, buradan gitmemiz gerek. Lütfen," diye yalvardım kolunu çekiştirerek.

Titreyen sesim sonunda onu kendine getirmiş olmalıydı. Bakışlarını olay mahallinden bana çevirdi. Yüzümü gördüğü gibi başını sallamıştı. İkimiz de kaçış hızımızı artırmaya başladık. Lyra'nın önüme geçmesine izin verdim çünkü yolu benden daha iyi biliyordu. Ancak el fenerlerimiz olmadan bu bir tahmin oyununa dönüşmüştü.

Ay ışığını yalnızca ağaçların arasmda, önümüzdeki zemini bile aydınlatmaya yetmeyen düzensiz parıltılar halinde görüyorduk. Bu, ormanda yolumuzu bulmayı daha da zorlaştırıyordu. Yine de ilerleme kaydediyorduk. Belki de buradan sağ çıkabilirdik ama ayakkabımın bağcığı bir şeye takıldı. Bacağım

aniden çekilmiş, ağır bir gümbürtü ve kontrol edemediğim hafif bir çığlıkla yere yuvarlanmışım. Vücudum ıslak zemine çarptı. Avuçlarım darbenin etkisiyle acıyordu. Hissettiğim yakıcı sızıdan kendimi kestiğimi anlamıştım ama bir önemi yoktu. Gerçekten sadece önemsiz bir ayrıntı gibi geliyordu.

Gözlerim Lyra'ya kaydığında bana bakmadığını gördüm. Arkamda az önce birini soğukkanlılıkla öldürmüş olan insan grubuna doğru bakıyordu. Ağzı hafifçe aralanmış, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Korkuyordu. Başımı çevirip arkama baktığımda nedenini anladım.

Taze et yemiş aç bir kurt sürüsü gibi dördünün de kafası bu tarafa dönmüştü. Hepsinin gözleri ikimizin üzerindeydi. Kappüşonları hâlâ kapalıydı ve karanlıkta yüzlerini seçemesem de bize baktıklarını biliyordum. Bana baktıklarını hissediyordum.

Damarlarımda bir adrenalin patlaması oldu. Göğsüm sıkışmış, güçlü bir baş dönmesi beni vurmuştu. Bu kez bedenimin dışında bir deneyim yaşadığımdan emindim.

Tüm vücudum sınırlarını zorluyordu ve o an bunun benim “savaş ya da kaç” dürtüm olduğunu anlamıştım. Hangisinin seçileceği söz konusuysa, tartışmamanın en iyisi olduğunu düşünüyordum.

Hâlâ bana bakmayan arkadaşşıma döndüm. “Lyra,” dedim sakince. “Kaç.”

BÖLÜM ON BİR

Oynamaya Mı Geldin?

Alistair

Her şey plana göre ilerliyordu. Kahrolası gecem mükemmel gidiyordu ve her şeyin boka sarmasına hazırlıklı olmalıydım. Silas ve Thatcher, işten geç çıkan Chris'i otoparkta yakalamıştı. Güneş çoktan batmış ve kloroform harikalar yaratmıştı. Adamımız saniyeler içinde bayılmıştı.

Benimle burada, okulun kilometrelerce ötesinde buluştular. Thatcher adamın bedenini omzunun üzerinde taşıyordu. Silas telefonunu karıştırıp Chris'in arama geçmişinde anime porno-lar dışında işe yarar bir şey bulamadığında izinin sürülmemesi için telefonu arabaya atmıştık. Rook ise arabasını Devil's Otoyolu'nun kenarında, Pasifik Okyanusu'na yüz metrelik bir uçurumdan aşağı bırakmıştı. Onu aylarca bulamayacaklardı. O zamana kadar da cesedi çoktan ortadan kaybolmuş olacaktı.

Hepimiz ormanda buluştuğumuzda ve Chris en sonunda uyandığında her şey yine plana uygun gidiyordu. Çılgılık atmaya kesip ben onu haşat ettikten sonra konuşması birkaç dakika

sürmüştü. Ancak hâlâ lanet mesajı almamıştı. “Hayır”ı cevap olarak kabul etmeyecektik.

“Malının nasıl olup da ölü bir kızın boynuna enjekte edildiğini anlat bize, Chris. Söyle ve her şey bitsin.” O önümde diz çökerken yüzüne tükürdüm.

İnce burnu ve büyük gözleriyle o sosyetik yüzlerden birine sahipti. Chris’i bu andan, Hollow Heights’da çalışmaya başlamadan, almadığım derslere sırf boktan asistanlığını ve telefonunda *Candy Crush* oynamasını izlemek için girmeye başlamadan önce de tanıyordum.

Lisedeyken Dorian’la arkadaştı. Aynı çevrelerde takılıyorlardı, ikisi de yüzme takımındaydı. Chris her zaman bir pislik olmuştu. Bu özellik bazı insanlara tutkal gibi yapışıp kalıyordu.

“Git de kendini becer, Caldwell. Bu böyle bitmeyecek, babam yaptıklarınızı öğrenecek!” diye bağırdı. Boyalı sarı saçları çamur içindeydi. Patlamış dudağı yüzünden kekeleyerek konuşuyordu.

İki elimle gömleğinin yakasını kavrayıp kendime çektim. “Lanet babandan korktuğumu mu sanıyorsun? Şu anda korkması gereken tek kişi sensin. Özellikle de bildiklerini bana anlatmazsan,” diye tekrar ettim.

Havada bir şeyler vardı. Bir çeşit vızıltı olduğunu söyleyebilirdim. Bu gece ne olursa olsun Chris Crawford’un bu ormandan canlı çıkamayacağını bilmek, vücudumda elektrik akımı gibi dolanıyordu. Rose hakkındaki gerçeği bulma ve başına gelenleri asla hak etmeyen ruhunun intikamını alma hissiyle dolup taşıyorduk. Gömleğini daha sıkı kavradım, çenem sabırsızlıkla seğiriyordu.

Şaşırmamıştım ama yüzüme tükürmek gibi bir şeye cesareti olacağını da düşünmemiştim. Ancak gerçekten geri çekilerek yanağıma tükürdü. Kanla karışık ılık sıvı benim için son damla olmuştu. Yüzümü çevirip bedenini bir gümbürtüyle yere bırak-

tığım da kıkırdadı. Kafamın içindeki şeytanlar öfkeden deliye dönmüştü. Rolümü oynamayı bıraktım. Gerçek şuydu, aramızda en az tehlikeli olan bendim. Bunu hep biliyordum.

“Buna ne kadar pişman olacağını sana anlatamam,” dedi Thatcher arkamdan.

Ben acı için yaşıyordum. İnsanların ayaklarımın altında ezilmesini ve verdiğim acıya teslim olmalarını izlemekten keyif alıyordum. Eğer bir daha asla yemek yemeyecek olsam bile başkalarına zarar vermeye devam ederek sadece onların acılarından beslenebilsem, yemin ederim bunu yapardım.

Fakat dördümüzü birbirine bağlayan bir şey vardı. Hepimizin hoşuna giden bir şey. İnsanların korkuları. Hiçbir zaman popüler ya da mezuniyet balosunun kralı olmak istememiştik. Tek istediğimiz herkesi korkutmaktı. Odaya girdiğimizde başlarını kaldırıp bakamayacak kadar korkmalarını istiyorduk. Göz teması kurarlarsa bunun bardağı taşıran son damla olmasından endişe duyacaklardı. Birini korkutan şeyleri öğrenmeye özen gösterirdim. Kalplerini hızlandıran ve avuçlarını terleten şeylerin peşine düşerdim.

Chris’in yüzmekten ve lisede sırf birileriyle yatabilmek için kızlara uyuşturucu vermekten hoşlandığını bilsem de şu anda ondan istediğimi elde etmeme yardımcı olacak çok önemli bir şey daha biliyordum.

Yılanlardan ölesiye korkuyordu.

Bir yaz malikânemize gelmişti. Ağabeyimle bahçede takılırken basit, zararsız bir yılan yanlarından geçip gitmişti. Chris’in hiç düşünmeden eve koşarken kız gibi attığı çığlıkları hâlâ duyabiliyordum. Dorian buna günlerce gülmüştü.

Bu anının tadını çıkardım. Bana çok genç yaşta verilen bir hediye idi. İnsanları gerçekten korkutan şeyin ne olduğunu her

zaman hatırlardım. Yalnızca yüzeysel olarak değil, derinlerde yatan korkularını bilirdim. Tüylerini ürperten ve kâbuslar görmelerine neden olan şeyleri aklımda tutardım.

Sonra bunu kullanırdım çünkü bana verdiği güce açtım.

Hepimiz öyleydik.

Hayattaki tek gerçek güç korkuydu.

Para elinizden alınabilirdi. Unvanlar kaybedilebilirdi. Ancak bir kez bizimkisi gibi bir itibara sahip olduğunuzda, bir odaya girdiğiniz an insanların omurgasından yukarı tırmanan ürperti asla yok edilemezdi.

Tişörtümün eteklerini yukarı kaldırıp yüzümü kabaca sildim. Tükürüğü kolaylıkla temizlendi.

“Onları getirdin mi?” diye sordum Rook’a.

Kahverengi çantayı kaldırıp biraz salladı, ağır görünüyordu. “Tabii ki getirdim. Bu ilk seferim değil. Mezuniyet balomuzu unuttun mu?”

Hiç katılmadığımız o balodan bahsediyordu. En azından teknik olarak katılmamıştık. Ancak etkinliğin düzenlendiği binanın içine dört boa yılanı salmıştık. Kimseyi ısırmasalar da çatının tepesinde oturup öğrenciler ve öğretmenlerin otoparka dökülmesini izlemek eğlenceliydi. Yankılanan çığlıklarını dinlemiştik.

Bu yaptığımız birçok numaradan sadece biriydi.

Rook elinde çantasıyla Chris’e doğru yürüdü. Kurbanımız bir anlığına rahatlamıştı, onu dövmeyi bıraktığıma şükrediyordu. Birkaç saniye içinde, onu tekmelemem için bana yalvaracağını düşündükçe ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı. Rook, Chris’in arkasına doğru ilerledi. Çantayı dikkatlice ters çevirip içindekileri önünde diz çökmüş adamın üzerine boşaltmadan önce, “Yılan zehri ölmek için iyi bir yol değil, Chris,” dedi.

Siyah, kırmızı ve sarı yılanlar vücudunu sarmıştı. Omuzlarını, kucaklarını tamamıyla kaplıyorlardı. Ne olduğunu anlaması

bir milisaniyeden daha kısa sürdü. En büyük korkusunun gerçekleştiğini hızla fark etmişti.

Rook hemen arkasına çömeldi. Ardından geçirdiği histeri krizine rağmen Chris'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya başladı. "Nasıldı o şarkı, Thatcher? '*Kırmızı ve sarı, öldürebilir bir adamı*'" gibi bir şey miydi?"

Bu andan sonra bağırışları yükseldi, artık ona işkence ettiğimizi bile duyamazdı. Çılgınlıklarının şiddetine bakılırsa boğazının patladığına emindim. İnsan ciğerlerinin böyle çılgınlıklar atmak için yeterli kapasiteye sahip olduğunu bile bilmezdim.

Kollarını çılgınca savurarak garip yaratıkları dört bir yana fırlatıyor, incecik bedenleri rüzgârda savruluyordu. Sakin bir şekilde otursaydı, işlerine bakıp onu rahat bırakacaklarını bildiğinden şüpheliydim. Ancak mercan yılanları tehdit altında hissettiklerinde ısırırlardı ve bir yılan olduğunuzda etrafa savrulmak oldukça tehditkâr görünüyordu.

İlk darbe boynuna indi. Yılanın küçük ağzı dünyadaki en zehirli ikinci nörotoksini salmak üzere açılmıştı. Bir diğeri ise eline saldırdı. Yalnızca iki ısırıkla, tüm solunum sisteminin çökmesine üç saatten az bir süre kalmıştı.

"Bize bilmek istediklerimizi söyle, Chris. Bundan kurtulabilirsin," dedim ona. "Nörotoksinin ölümden önceki süreci acı vericidir. Terleme, kusma, dayanılmaz acı. Buna son verebilirim." Bembeyaz kesilen bedenine doğru yürüdüm. Neden sessiz kalmaya bu kadar kararlı olduğunu çok merak ediyordum. Ne saklıyordu?

Çılgınlıklar son bulurken yerini hıçkırıklar aldı. Gözyaşlarının şiddetinden vücudu sarsılıyordu. Solgun yüzü ve buğulu gözleriyle bana baktı. Umutsuz ve tükenmiş haldeydi. İradesi benim ağırlığım altında parçalara ayrılmıştı.

¹ Bahsi geçen şarkı, zehirli yılanları tanımak için kullanılan bir tekerlemedir. Özellikle Çuzey Amerika'daki zehirli mercan yılanı ile zehirsiz taklitçi yılanları ayırt etmek için öylenir. (ç.n.)

“Bir mesaj aldım! A... Adamımdan bir mesaj aldım!” diye feryat etti titreyerek. “Lütfen al şunları üzerimden! Al da sana söyleyeyim!” Gözyaşları boğazmda düğümleniyordu. Islak damlalar yüzünden aşağıya akıyor, boya kıvamına gelen kanın içinde bir yol izliyordu.

Rook imdadına yetişti. Eh, ısıriklardan sonra bunun ne kadar yararlı olduğu tartışılırdı. Ayağıyla onları Chris’in titreyen vücudundan uzaklaştırdı. Bazılarını ise çıplak elleriyle alıp birkaç metre uzağa bıraktı.

Birini eline alıp oynadığında, “Isırılmadan önce şu pisliği yere bırakacak mısın?” diye azarladım onu.

Gözlerini devirip yılanı yere bıraktı. “Emredersin, kaptan ahmak.”

Gözlerim Chris’e döndüğünde onun elleri ve dizleri üzerinde debelenmesini izledim. Tüm midesi yere saçılmıştı. Sinirden miydi, yoksa ısıriklardan mıydı emin değildim. Her iki durumda da onun için üzölmekte zorlanıyordum.

Rose’un da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Hayatına son veren kişinin o olup olmadığını, böyle korkup korkmadığını düşündüm. Yalvarmış mıydı? Silas için ağlamış mıydı? Burun deliklerim öfkeyle genişledi. Botumu Chris’in yan tarafına bastırarak onu sırtüstü yatırdım.

“Konuş.”

“Uyuşturucuyu ben yapmıyorum.” Öksürdü. “Ben... Ben sadece alıp gitmesi gereken yere bırakıyorum. Okulda çalışmaya başladığımda rasgele bir numaradan mesaj aldım. Saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama teslimlerden sonra hesabıma hep para geliyordu. Bu asistanlık işi bir bok kazandırmıyor, fazladan para fena olmaz dedim.” Nefes alıp elinin tersiyle ağzını sildi.

“Adamdan bir mesaj aldım. Kim olduğunu bilmiyorum, sadece bana uyuşturucuyu nereden alacağımı ve nereye götüre-

ceğimi söylüyordu. Bana halletmem gereken bir şey olduğunu söyledi, ben de... başka bir uyuşturucu işi falan sandım. Bana iki bin beş yüz dolar ödeyeceğini söyledi.”

Bu kasabada her şey en sonunda paraya dayanıyordu. *Her şey*. Burada herkes ruhlarını üç beş kuruş için şeytana satmıştı.

“Devam et,” diye zorladım.

Şişen ve kızaran elini boynuna götürüp yüzünü buruşturdu. “Adrese gittim, park halinde bir araba vardı. Bana bagajı kontrol etmemi söyledi, onu işte o zaman buldum. Çoktan ölmüştü!” dedi panikle. “Adama yapamayacağımı söyledim. Bunu yapamazdım ama tek istediği cesedi yerleştirip sanki yanlışlıkla aşırı dozdan ölmüş gibi göstermemdi. Kolay paraydı, dostum! Ben de... Ben... Onu o torbacı mekânma bıraktım çünkü gençlerin hâlâ oraya eğlenmeye gittiklerini biliyordum.”

Yaptığı açıklama beni daha da öfkelen-dirmişti. Yatıştırmamış veya yardımcı olmamıştı. Yalnızca ruh halimi iyice kötü-leştirmişti.

“Yani onu öldürmediğine inanmamız mı gerekiyor? Hiç sorgulamadan senin sözüne mi inanmalıyız, Chris?” dedi Thatcher suçlarcasına.

Chris kendini savunmak için elini kaldırdı. “Yemin ederim! Yemin ederim! Tek bildiğim bu! Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum.” Yeni doğmuş bir bebek gibi ağlıyordu. “Bana mesaj atan adam bir profesör. Uyuşturucuyu o yapıyor, okul laboratuvarlarında üretiyor. Sanırım katil de o, kızı o öldürdü! Bilmiyorum, lütfen ölmeme izin vermeyin!” Yavaşça tekrar hıçkırıklara boğuldu. Acı içine işlemeye başlamıştı. Bir top gibi kıvrılıp kollarını kendine sardı.

Ellerimi yüzümde gezdirdim. Daireler çizmekten çok yorulmuştum. Daha fazla çıkmaz sokakla karşılaşp duruyorduk. Hiçbir şey bilmeyen daha fazla insan yolumuza çıkıyordu. Yumruğumu en yakındaki ağaç kabuğuna geçirdim. İlk katman

parçalara ayrılmıştı, hissettiğim kadarıyla kahrolası parmaklarım kesilmişti.

“Lanet olsun!” diye bağırdım gökyüzüne doğru.

Şu anda öfkemin bastırılmaz olduğunu hissediyordum. Eğer ben kızgın olduğumu düşünüyorsam... Silas'ın gölgelerin arasından çıkarken neler hissettiğini tahmin bile edemezdim.

Chris'e kendini savunma şansı vermedi. Bu herif sevgilisinin cesedine el sürdüğünü itiraf ettiği anda kendi mezarını kazmıştı. Onu durdurmanın imkânı yoktu. Chris'in arkasına geçti ve saçlarını sertçe çekerek doğrulmasını sağladı.

Chris'in boynunu kesen keskin bıçağı izlerken itiraz edemezdim. Yaradan akan yoğun kan yere damlıyordu. Bir an sessizlik oldu. Ağır nefeslerimiz ve Chris'in ölmeden önce hiçbirimizden alamayacağı bir yardım için debelenen bedeninin sesi dışında hiçbir ses yoktu.

Silas'ın az önce birini öldürdüğü gerçeğini kabullenmemiz bir saniye sürmüştü. İlk defa bir insanın hayatına son veriyordu ve bu beni daha çok etkilemeliydi. Normal bir insan olsaydım, içimde bir şeylerin değişmesi gerekirdi. Ancak değildim. Yalnızca normal bir gündeymişiz gibi hissediyordum.

İşte o andan itibaren her şey boka sardı.

Bir ses duydum.

Bir dalın kırılma sesiydi. Bir hayvan olabilirdi ama sonra bir kızın hafif çığlığı yükseldi. Etrafımızda yankılansa da yakın olduğunu söyleyebilirdim. Çok yakındı.

Başımı sese doğru çevirdim, sadece ağaçları görüyordum. O anda ay, bana çığlığın nereden geldiğini mükemmel bir şekilde gösterdi. Bir hayvan değildi ama çok korkmuş gibi görünen Briar Lowell ormanın zemininde yatıyordu. Arkasında duran arkadaşı ise çenesi ayrılmış halde bize bakıyordu.

Briar'la göz göze geldim. Beyninin içindeki düşmanın normal insan tepkileri yerine içgüdülerine geçtiğini görmüştüm. Kaçmak üzereydi.

Vücudumu karmaşık duygular sardı. Biri öfkeydi. Bu ormanın ortasında ne işi vardı? Bizi takip mi ediyordu? Şimdi halletmem gereken başka bir sorun daha olduğu için öfkeliydim. Cinayetden içeri girmemize sebep olabileceğinden dolayı öfkeliydim.

Bu kız, teni parmaklarımın altında muhteşem hissettiren sinir bozucu baş belasının tekinden bir numaralı düşmanımıza dönüşmüştü.

Ancak diğer duygu kontrolsüzdü.

İçindeki ilkel parça alev almıştı.

Gözlerinde korku ve hayatta kalma içgüdüsünden başka bir şey yoktu, yaralı bir zebra benziyordu. Chris'e yaptığımız her şeye tanık olmuşlardı. Neler yapabileceğimizi görmüşlerdi ve bu konuda çenelerini kapalı tutmayı planladıklarından şüpheliydim. Partideki o gece gibi bir sonraki adımda ne yapacağımı biliyordu.

Benim avcı, kendisinin de avım olduğunu biliyordu. Hatta şimdi daha da fazlasıydı.

Buna doğal seçim denirdi.

Kimin daha çok istediğini görmek için bir yarıştı. Onlar yaşamak istiyordu ve biz de yakalanmamak.

Avcı avına karşı.

Ve ben asla kaybetmezdim.

"Sarışın benim," dedim küstahça.

Rook'un kahkahaları geceye karıştı, şeytani kıkırtısı ağaçlarda yankılanıyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almayan ve sadece avın bir parçası olmaktan heyecan duyan biriydi. Thatcher çoktan peşlerinden koşmaya başlamıştı. Silas ise biz sorunu halledene kadar Chris'in cesedinin başında beklemeye karar vermişti.

Yağmur küçük damlalar halinde tişörtümün arkasından aşağı kayarken dolambaçlı ağaçların arasından geçtim. Botlar ayaklarımın altında gümbürdüyor, beni ileri itmek için toprağa gömülüyorlardı. Bal rengi vahşi saçlarının, benden uzaklaşmak için kollarıyla birlikte şiddetle arkasına savrulduklarını görebiliyordum.

Ben de içgüdülerimle hareket etmeye başlamıştım. Kısa süre de olsa oksijensiz kalmanın göğsümü yaktığını görmezden geldim. Bundan sonra ne olacağını düşünmüyordum. İçimi kaplayan adrenalin sadece tek bir şeye odaklanmamı sağlıyordu.

Onu yakalamaya.

Ağaçlardan, devrilen dallardan ve çıkıntı yapan kayalardan sıyrılırken reflekslerim bana her zamankinden daha fazla yardımcı oluyordu. Briar'ın bacaklarının dar kot pantolonunu zorlayarak onu ileriye doğru itmesini izledim. Kırmızı ve siyah ekoseli gömleği rüzgârda sallanıyordu.

Demek küçük kırmızı başlıklı kızım, büyük kötü kurttan kaçıyor.

Hikâyemiz kaçınılmazdı.

Onu yakalayacaktım.

Sonra onunla bir ziyafet çekecektim.

Sol ayağı onu yarı yolda bıraktı. Fazla büyümüş bir köke takılınca ona yetişebileceğim kadar sendelemişti.

Hemen peşindeydim. Artık beni arkasında hissedebiliyor, kaçabileceğine dair tüm inancı yavaş yavaş bedenini terk ediyordu. Yakında umutsuzluk içine işlemeye başlayacaktı.

Öne doğru sıçrayarak ileri uzandım ve kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. Düşüşümüzü sırtımın karşılaması için vücudum içgüdüsel olarak döndü. Yere kapaklandık ve yuvarlanarak durduk. Kollarımdan kurtulmak için debeleniyor, benden uzaklaşmak için elleri ve dizleri üzerinde sürünüyordu.

Ayak bileğinden tutup onu kendime doğru çektim. Ardından hızlı bir manevrayla üstüne oturdum. Bedenini kendi ağırlığımla kontrol altına almıştım. Dizlerim vücudunun her iki yanına sıkıca yerleşti. Tekmeler savuruyor, tırmalıyor, beni üzerinden atmak için elinden gelen her şeyi deniyordu ama boşunaydı.

Bir çığlık göğsünden yükselmeye başladığı anda elimle ağzını kapattım, avucum dudaklarına baskı yapıyordu. Boştaki elim ellerini kavrayarak başının üzerinde sabitledi. Kampüsten sadece yirmi metre uzaktaydık, yani bu işi sessizce halletmemiz gerekiyordu. Çığlıklarının tüm okulu uyandırmasına izin veremezdim.

“Ben de senin akıllı olduğunu düşünüyordum,” diye fısıldadım. Kovalamaca yüzünden göğsüm alçalıp yükseliyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi. “Kaçtığında ne olacağımı bilmen gerekiyordu. Bu yalnızca seni daha çok kovalamak istememe neden oluyor.”

Dizi kalçama çarptı, beni kendinden uzaklaştırmak için acınası bir girişimde daha bulunmuştu. Ne kadar üzücü olursa olsun bu çabayı takdir ediyordum. Yardım için yalvarmak yerine mücadele eden birine hayranlık duyabilirdim. Kendi kahramanı olan türden bir insandı.

Avucumun altından çığlık atmaya çalıştı ama sadece boğuk sesler çıktı. Bunun hiçbir işe yaramayacağı gerçeğini kabullenmesi uzun sürmeyecekti. Vücudunu yerden kaldırıp benimkinin önüne çektim. Ellerini arkadan sıkıca kavradığımda diğer elim hâlâ ağzını kapalı tutuyordu.

Rook ormanın içinden çıktı, Briar’ın arkadaşı da kollarında benzer bir haldeydi. Ağır ağır nefes alıyor; dağınık uzun saçları sağa sola savruluyordu. O da epey mücadele etmiş olmalıydı.

“Görünüşe göre küçük bir sorunumuz var.” Thatcher alaycı bir tavırla ceketini düzeltti ve boğazını temizledi. Ardından ellerini kalçalarına koyarak derin bir nefes aldı.

“Küçük mü? Az önce birini öldürmemizi izlediler. Onlarla ne halt edeceğiz şimdi?” dedi Rook. Sesindeki hafif panik beni rahatsız etmişti.

İcabına bakacaktım. Her zaman bakardım.

“Yani birkaç seçeneğimiz var.” Thatcher, Briar’a bakarak konuştu. “Görünüşe göre istediğini yakalamışsın, Ali.” Gözleri Briar’ın arkadaşına kaydı.

Onu daha önce buralarda görmüştüm. Hayatım boyunca belki iki kez olabilirdi ama buralarda yaşadığını biliyordum. Sadece tam olarak kim olduğundan emin değildim. Thatcher onu izliyor, o da karşılık veriyordu. Gözleri garip bir şeytani çiftleşme ritüeli gibi birbirlerine takılıp kalmıştı.

“Onları öldüremeyiz, Thatch.”

Bir dolandırıcıdan bile daha çok sorunu olan sarışın arkadaşım karanlıkta gülümsedi. Üzerinden yansıyan ay ışığı hepimizi kör ediyordu.

“Kim demiş?” Kaşını kaldırdı, hâlâ ufak tefek siyah saçlı kıza bakıyordu. Çakısının parıltısıyla Briar kollarımda kaskatı kesildi. Tahta gibi dümdüz olmuştu. Kollarındaki tüyler diken dikendi.

Diğer kız kollarımdakiyle kıyaslandığında minicikti. Briar’ı göğsüme bastırdığımda bir kıza göre uzun boylu olduğunu fark etmiştim. Ayrıca derin nefesler alırken onun çiçek kokusu da burnuma dolmuştu.

Yumuşak, egzotik ve tatlıydı.

Briar kollarımda sarsılarak Thatcher’a karşı çıktı. Kendisi için mi, yoksa psikopat ortağımın ilgisini çeken arkadaşı için mi mücadele ettiğinden emin değildim.

“Sakin ol, güzelim,” diye mırıldandım saçlarına doğru. Sesimde bir gülümsemenin izleri vardı ama ürkmüş bir atla konuşur gibiydim.

“Ben diyorum, Thatcher. Onları öldürürsek peşinde olduğu-

muz pisliklerden farkımız kalmaz,” dedi Rook bana arka çıkarak.

“Ne tatlı, Rook. İşte asla anlayamayacağınız şey de bu. Ben onlardan daha iyi bir adam değilim,” dedi Thatcher.

“Siz ikiniz lanet çenenizi kapatın da düşüneyim,” diye bağırdım.

Şu anda onları öldürmek ne kadar kolay görünse de bu iyi bir fikir değildi. Ne yazık ki, henüz bir şey yapmamışlardı. Bu yüzden onları öldürmek masum insanları katletmek anlamına gelirdi ve bu istediğim son şeydi. Ancak ölmeleri benim ve çocukların güvende olacağı anlamına geliyordu. Masum birine zarar vermek anlamına gelse bile onlara bir şey olmaması için her şeyi yapardım.

Lanet olsun.

“Onları öldürmeyeceğiz çünkü sessiz kalacaklar. Öyle değil mi, Briar?”

Sanki soğuk bir esinti ona çarpmış gibi kollarımda titredi. *Bu doğru, bebeğim. Tatlı kıcın hakkında her şeyi biliyorum.*

Ellerini sıkıca kavradım. Başımı omzuna doğru eğdim, nefesim kulağının yamndan geçiyordu. “Eğer sessiz kalmazsan, sana ne yapacağımı biliyor musun? Arkadaşına ne yapacağımı bilmek istiyor musun? Arkadaşına ne yapmasına izin vereceğimi?” Thatcher’a doğru başımı salladım.

Dudaklarından küçük bir inilti döküldü, bunu isteyerek yaptığından şüpheliydim. Dişlerimi gıcırdattım. Kot pantolonunun içinde seğiren aletim kalçalarına baskı yapıyordu.

“Bana ne kadar korktuğunu göster,” diye hırladım kulağına. Sesimin tınısıyla titredi.

Ver bana onu, diye fısıldamak istiyordum. *Bırak da ondan besleneyim.* Onu dizlerinin üzerinde, istediğim her şeyi yapmaya hazır gözleriyle bana bakarken görmek istiyordum. Çok heyecanlanmıştım.

Onun teninin altına girmek istiyordum. Vücudunun üzerinde, bacaklarının arasında olmak istiyordum. Zevkten ve korkudan titrerken ona ne kadar sert boşalabileceğini göstermek, ziyafet çekmek ve fethetmek istiyordum.

Onları öldürmeyecektik. Bu çok kolay olurdu. Hem hiç eğlenceli de değildi.

En iyi yaptığımız şeyi yapacaktık.

İnsanları korkutacaktık.

İçten içe bizi ispiyonlamalarından korkmuyordum. Teksaslı bir hiç ve arkadaşı, insanların gerçekten inanacakları ne söyleyebilirdi ki?

“Siktir!” Rook’un bağırışını duydum. Tutsağı okul bahçesine doğru kaçarken o elleriyle yüzünü kapatmıştı. Briar dişlerini avucumun derisine geçirdi ve karnıma sert bir dirsek atarak ellerimden kurtuldu. Bunu tahmin edemeyecek kadar Rook’a dalmıştım.

Her iki kız da kampüse doğru kaçtı, arkalarında yalnızca bıraktıkları toz bulutu kalmıştı.

Rook ve Thatcher peşlerinden gitmeye çalışsalar da onları durdurdum.

“Gitmeyin.”

“Ama ya onlar...”

“Bir planım var.” Tek söylediğim buydu ve onlar için yeterli olmuştu.

Bana güveniyorlardı. Yaptığım her şeyin onlar için olduğunu biliyorlardı.

BÖLÜM ON İKİ

İspiyoncuların Sonu Kötü Olur

Brian

Kendimi hasta hissediyordum.

Fiziksel, zihinsel, ruhsal... İnsan vücudunda mümkün olabilecek her şekilde hastaydım.

Son iki gündür endişe içindeydim.

Bir polis memuru ya da daha kötüsü onlardan birini görmeyi bekleyerek sürekli arkama bakıyordum. Yiyeceklerin neredeyse hiç tadı yoktu. Daha da kötüsü, hiçbirini içimde tutamıyordum. Ne zaman mideme bir şey girse aklıma kan geliyordu. Yuttuğum her şeyi boğazıma geri yollayan yılanları ve çığlıkları düşündüm.

İçim reflü ve birine söyleme ihtiyacıyla yanıyordu. Herhangi birine söylemem gerekiyordu. Hiçbir alakamın olmadığı bu sırrı saklamak beni içten içe öldürüyordu. Tükenmek üzereydim. Gecelerim cansız bedenler, ölüm ve çürüyen cesetlerle dolup taşıyordu. Donuk güneş yurt odama vurana kadar dönüp duruyordum. Kalbimin neredeyse göğsümden fırlayacağı kâbuslarla

uyanıyordum. Koşmaktan ayaklarım delicesine ağrıyordu, yine de beni onun pençelerinden kurtarmaya yetmiyordu. Uykumda onun gözlerini, ruhuma diktiği bakışlarını görüyordum.

Çok karanlık ve şeytaniydi. Çok fazla nefretle doluydu.

Her seferinde ter içinde yatağımdan sıçrayarak kalkıyordum. Sesi kulaklarımda çınlıyordu.

“Bana ne kadar korktuğunu göster.”

Ellerinin bileklerimi tutuşu, parmaklarının tenime gömülmesini düşünmeden duramıyordum. Avucunu ağzıma yaslaması, üzerime saldıran kokusunun içimi sızlatması hâlâ aklımdaydı. Kaba ve sert bedenini üzerimde hissedebiliyordum.

Tehlikeli hissettirmişti. Bir şimşeğe dokunmak gibiydi. Onunla ilgili her şey beni güvensiz ve savunmasız hissettiriyordu. Onun merhametine kalmıştım. Bana istediği her şeyi yapabilirdi ve bundan nefret ediyordum.

Üzerimde sahip olduğu güç yüzünden ondan nefret ediyordum.

Ancak beni daha çok korkutan, psikopat arkadaşlarından ve cani ellerinden daha çok korkutan şey, hayatım için korkuyor olmama rağmen aynı zamanda bunun beni heyecanlandırmasıydı.

O anda yaşadığımı hissetmiştim. İçimdeki her hücre hayat doluydu. Hiç korkmadan bir uçurumdan atlayabilir, bir banka soyabilirdim. İçimde dolaşan adrenaline kendimi insanüstü hissetmiştim.

Bedenim hâlâ parti gecesi ona karşı hissettiğim çekime tutunuyordu. Zihnim onun gibi bir adama çekilmenin ne kadar çarpık olduğunu bilse de beynim sonuçlarını anlamıştı. Yaratacağı yıkımın farkındaydı.

Ancak vücudum...

Vücudum bu elektrik akışını ve endorfini sevmişti.

Hayatımı ve özgürlüğümü riske atmak, çalmayı öğrendi-

ğimden beri yaptığım bir şeydi. Buraya gelmeden önce bıraktığım ve bir daha geri dönmemeye kararlı olduğum bir uyuşturucuydu.

Fakat Alistair Caldwell'ın elleri, bağımlılığım olabilecek en kötü şekilde nüksetmiş gibi hissettiriyordu.

Ondan en çok bunun için nefret ediyordum.

Onu düşünürken kapüşonumun cebine uzandım ve parmağımı bir zamanlar kâbuslarımın kralının elini süsleyen büyük yüzüğün üzerinde gezdirdim. Oyulmuş baş harflerinden kalan parçaları hissedebiliyor, onları parmaklarımla tekrar tekrar takip ediyordum.

Onu bizi öldürme ihtimaline karşı çalmıştım. Bu şekilde polis kimi arayacağını bilirdi. Eğer düşeceksem, tek başıma düşmeyecektim. Son iki gündür işlerin daha da kötüleşmesini bekliyordum. Matematik sınıfıma girmesini, doğruca bana gelmesini ve çıplak elleriyle beni boğmasını. Ormanda başladığı işi bitirmesini.

Ancak Lyra da ben de onlardan birini bir daha görmemiştik.

Neredeyse tarihi olan kütüphanenin sessiz gıcırtiları ve iniltileri içimi ürpertiyordu. Arkamda bir şey ya da biri olmadığından emin olmak için başımı hızla arkama çevirdim. Gözlerimi zorlayarak loş ışığın altındaki sıra sıra kitap rafları arasında onu gölgelere sinmiş halde bulmayı bekliyormuş gibi etrafı inceledim. Ancak önemli kimseyi göremiyordum, sadece kaynak arayan diğer öğrenciler vardı.

Koltuğumda önüme dönerek ayağımı altına soktum. Bakışlarımı kaplamalı gazete kupürlerine çevirirken kulaklıklarım kulağımdaydı.

Okul kütüphanesindeki soybilim bölümü düşündüğümde çok daha kapsamlıydı. Bu okulun ve üzerinde bulunduğu kasabanın tarihi hakkında yüzlerce makale okumuştum. Çoğunlukla Caldwell, Van Doren, Hawthorne ve Pierson soyadlarını taşı-

yan her şeye bakmıştım. Tüm bunlar bana ayrıntılı bir satranç oyunu gibi geliyordu ve rakibimi doğru dürüst tanımadığım için fena halde kaybediyordum.

Okuduğum kadarıyla hepsi kasabanın ilk kurucularının soyundan geliyordu. Aileleri 1600'lerden beri iç içelerdi. Bu da eski bir zenginlik ve daha da eski sırlar anlamına geliyordu. Temelde kendileriyle ilgili hiçbir şey olmasa da ailelerini ilgilendiren bir dizi rapor vardı.

Silas'ın babası dünyanın en başarılı teknoloji zenginlerinden biriydi. Büyük şirketleri siber saldırılara karşı koruyan bir sistem yaratmıştı. Şu anda para kazanan her şirket Hawthorne'lara yatırım yapmış gibi görünüyordu. Ayrıca her ikisi de ortaokula giden ve peş peşe ödüller kazanan oldukça zeki iki erkek kardeşi vardı.

Rook'un ailesi avukatlar ve yargıçlarla doluydu. Doğruyla yanlışın terazisini dengelemekle görevli insanlardan oluşan bir aileye sahipti. Bu nesilde işler nasıl bu kadar ters gitmiş olabilirdi? Annesi hakkında fazla bilgi yoktu, onun yaşadığından bile emin değildim.

Piersonlar -daha iyi bir kelime bulamadığım için böyle söylüyordum- ilgi orospusuydular. Thatcher hakkında fazla bir şey yoktu. Bu beni şaşırtmamıştı ama milyoner büyükanne ve büyükbabası her yerdeydi. Ellili yıllarda çiftçiliği bıraktıktan sonra bir emlak imparatorluğu kurmuşlardı. Ancak bu ailenin adının geçtiği en büyük skandal, Thatcher'ın dört yıl içinde on üç kadını öldürdükten sonra idam cezasına çarptırılan babasıydı.

Bir de kendi ailemin berbat durumda olduğunu düşünüyordum. Bu insanların bazılarıyla kıyaslandığında ben mutluluğun simgesiydim. *Yani, bir seri katilin oğlu olarak büyüdüğünüzü düşünün.* Bunun bir çocuğa ne yaptığını merak etmekten kendinizi alamıyordunuz. Nasıl bu hale geldiğini anlamadan edemiyordunuz.

Gördüklerimle şunu da sorgulamıştım. Bu onun doğası mıydı? Yetiştirilme tarzı mı böyleydi? Thatcher'ın beyninde biyolojik olarak kodlanmış bir şeyler mi vardı? Yoksa sosyopatik eğilimleri ancak dünya ona bir canavar olduğunu söyledikten sonra mı ortaya çıkmıştı?

Diğer ailelerin de birden fazla haberi olmasına rağmen Ponderosa Springs'te en çok Caldwelller ile ilgili haberler vardı. Sayfalar boyunca hikâyeleri anlatılıyordu. Sıfırdan gelip nasıl bir miras inşa ettiklerinden bahsediyordu. Bölgeye ilk göçlerini dini özgürlük içindi ve burada dünyanın en zengin şehirlerinden birini yaratmışlardı. Üstelik Alistair'ın Dorian adında bir ağabeyi olduğunu ve ilgi odağı olmayı sevdiğini öğrenmiştim. Yıldız yüzücüydü, lisede ve Hollow Heights'ta okul birincisi olmuştu. Aklınıza gelebilecek hemen her ödülü kazanmıştı. Birbirlerine ne kadar benzediklerini gördüğümde neredeyse nefesim kesilecekti. Dorian daha büyük olmasına rağmen neredeyse ikiz gibiydiler. En temel farkları ise Dorian'ın neşesi idi. Parlak bir gülümseme yüz hatlarını aydınlatıyor, koyu renk saçları ve gözleri o kadar da karanlık görünmüyordu. Şimdi Boston'da yaşıyordu, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi ihtisas programlarından birinin bir parçasıydı. Bu yeni makaleye göre yakında bir cerrah olacaktı.

Aile bağlarıyla ilgili geçmiş bir yazının ön sayfasındaki resme bakmaktan kendimi alamamıştım. Bay ve Bayan Caldwell, Dorian'ın arkasında gururla duruyordu. İkisi de ellerini omzuna koymuş, oğulları önlerindeki sandalyeye oturmuştu. Tüm bunlar olurken Alistair ise bir kenara itilmiş gibiydi. Ona ne samimiyet ne de ilgi, hiçbir şey gösterilmiyordu.

Ailesi de dahil her yerde bir yabancıydı.

“Hey, gitmeye hazır mısın?”

Sıçrayarak elimi göğsüme koydum. Kalbimin aniden değişen ritmiyle az kalsın bayılacaktım. Çok gergindim, huzursuzdum ve her şey beni ürkütüyordu.

“Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim.” Lyra usulca gülümsedi, eli hâlâ omzumda duruyordu.

Başımı sallamadan önce daldığım araştırmamı hızla toparlayıp düzgün bir deste haline getirdim.

“Evet, hava kararmadan dönelim,” dedim.

Normalde gece kampüste yürümeyi sorun etmezdim. Ancak *normalde* bana kin besleyen dört katil pislik için de endişe etmiyor olurdum. Birlikte kütüphaneden çıktık. Serin esintinin içime işlemesine engel olmak için kıyafetlerime daha sıkı sarındım.

“Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama bence konuşmalıyız. Bir plan yapmalıyız, kime söyleyeceğimize karar vermeliyiz.” Sesim yürüyüşümüzün boş sessizliğini böldü.

Yoldan geçen herkes için hayat hakkında sohbet eden iki kızdık.

Güvenliğe ulaştıktan hemen sonra birilerine söylemek istemiştim. Hâlâ birine söylemek istiyordum. Şu an bunun için mükemmel bir zaman gibi hissettiriyordu. Bunu yapmamamın tek nedeni Lyra’nın korkunç bir fikir olduğu konusunda kararlı olmasıydı. Onlardan gerçekten çok korkuyordu. Birilerine söylediğimizi öğrenmeleri düşüncesi bile sinir krizi geçirmesine neden oluyordu.

“Yine mi bu konu? Konuşmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum,” diye inledi.

“Hayır, hayır. Sen kendi kendine anlaştın. Ben öyle bir şey demedim. Birine söylemek bizim sorumluluğumuz. O adamın ailesi ne olacak? Sence de bilmeyi hak etmiyorlar mı?”

Dışarıda birinin kayıp olduğunu düşünmek beni rahatsız ediyordu. Onu özleyen bir ailesi olduğunu ve bizim henüz kimseye haber vermediğimizi bilmekten dolayı huzursuzdum.

“Anlamıyorsun, Briar,” diye önceki sözlerini tekrar etti Lyra. Yurdumuza doğru yürüyorduk. İnce ceketim soğuk rüzgârı tenimden uzak tutma konusunda berbat bir iş çıkarıyordu. Yaz biteli çok olmuş, hız kesmeden sonbahar gelmişti.

“Paraları olduğunu biliyorum ama bu onları her şeyden koruyamaz,” diye itiraz ettim yüzüncü kez. “Bu bir *Tarantino* filmi değil. Birine söylediğinde insanlar bu tür şeylerden öylece kurtulamazlar.”

“Doğru soyadına sahiplerse kurtulurlar.” Derin bir nefes aldı. Orada olmadıklarından emin olmak istercesine hızla etrafına bakındı. “Bak, onlar kurucu ailelerin oğulları. Ponderosa Springs’de işler senin büyüdüğün yerden farklı. Bir hiyerarşi, dile getirilmeyen kurallar var ve bunlardan biri de o çocukların dokunulmaz olduğu.”

Kulağa çok inanılmaz geliyordu. Cinayetten paçayı sıyrabilecek kadar dokunulmazlar mıydı?

“Bu konuda her şeyi biliyorum. Kurucu aileler. O zengin saçmalıkları. Hepsini biliyorum. Ponderosa Springs dışındaki yetkililere gidebiliriz. Seçeneklerimiz var, Lyra. Bunu yanlarına bırakamayız. Mirasları onları kanun karşısında görünmez kılmıyor.”

Yüzü soğuk ve ciddiye, yine de gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. “Evet, kılıyor. Onlar her şeyin üstündeler. Elbette, her biri verdikleri zarar yüzünden servetlerinden ve ailelerinden nefret ediyor. Ama her durumda soyadları onları *her şeyden* koruyor. En başta gitmemize izin vermeleri bile bir mucizeydi. Burada büyümediğin için bilmiyorsun ama onlar birbirlerini korumak için her şeyi yaparlar. Yalan söyler, çalar, hile yapar, öldürürler. Biz onların ayakkabılarının altındaki bir sakızdan ibaretiz. Eğer durum onların hapse girmemesi ya da bizim hayatta kalmamıza gelirse, birbirlerini seçerken ikinci kez düşünmeyeceklerdir.”

Kampüsün içinden geçerken *Converse*'im kaldırım taşlarına sürtünüyor, diğer öğrenciler yanımızdan geçip gidiyordu. Hepsi notlar ya da partiler hakkında endişeliydi. Biz ise bir şekilde kısa çöpü çekmiştik. Hayatlarımız ve bizi Hollow Erkekleri'nin yoluna çıkaracak kadar Tanrıya yanlış ne yaptığımız konusunda endişeliydik.

Alistair'ın yüzüğünü sıkıca kavradım.

“Ne yani, bunu kendimize mi saklamamızı istiyorsun? Hiç olmamış gibi mi davranalım? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?” diye sordum.

“Beni yargılama! Şu anda göremiyorsun ama ikimiz için de en iyisi bu,” dedi kapıdan benden önce girerek.

“Lyra, yapamayız...”

“Briar! Onlar gibi insanları ispiyonladığında ne olduğunu çoktan biliyorum. Bu aileler hakkında sana düşmeyen sırları ortaya döktüğünde başına neler gelebileceğini biliyorum.” Kolunu uzattı. “Annem de senin gibi düşündüğü için tüm hayatım mahvoldu. Ve şimdi bu yüzden yerin iki metre altında çürüyor.” Koridorda bana bakmak için dönerken sesi ve altdudağı titriyordu.

Kaşlarım çatıldı. “Neyden bahsediyorsun sen?”

Annesinin kalp krizinden öldüğünü düşünmüştüm ya da belki de bir araba kazası geçirmişti. Onların annesinin ölümüyle ne ilgisi vardı?

Elini kıvrırcık saçlarından geçirdi. Yağmurdan kabaran telleri parmaklarına takıldığında hayal kırıklığıyla iç çekti.

“Henry Pierson'dan bahsediyorum. Thatcher'ın babasından. Bahar Kasabı. Kadınları öldürür ve tecavüz ederdi. İşkenceyi mümkün olduğunca uzatmak için onları haftalarca bodrumunda tutuyordu. O kadınlara ağza alınmayacak şeyler yaptı. Ve annem bir kahraman olmaya çalıştığı, senin gibi olmaya çalıştığı için o kadınlardan biri oldu.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, midem ağzıma gelmişti. Birkaç hafta önce burası bir rüya gibiydi. Bir fırsatlar ülkesiydi. Kısa sürede en büyük kâbusuma dönüşmüştü.

“Annem koşuya çıktığı sırada onu bagajına bir ceset koyarken görmüş. Bir şeyler yapacaklarını düşünerek hemen polise gitti. Koruyacaklarını düşünerek,” dedi Lyra alayla. Altdudağını sertçe ısırp tavana baktı. “Ama insanı böyle birinden koruyabilecek kimsenin olmadığını zor yoldan öğrendi. Burada saklanacak hiçbir yer yok. Kurucu ailelerden saklanamazsın.” Gözlerinde öfke dolu yaşlar birikmiş, birkaçı düşmeden önce gözünün kenarlarında toplanmıştı. “Ortaya çıktığı gece oradaydım. İntikam için gelmişti.”

Sanki bunu yapmak Lyra’nın hikâyesinin sonunu değiştirecekmiş gibi parmaklarımla ağzımı kapattım.

“Zorla içeri girdi. Annem... beni dolabıma kapattı. Küçükken onunla uyumayı severdim. Yardım çağırmaya çalıştı ama faydası olmadı. Adam onu kolayca alt etti. Ona yaptıklarını izledim, Briar. Onlar gibi adamların neler yapabileceğini gördüm. O gece ölümü gördüm. Ertesi gün temizlikçi kadın gelene kadar annemin yanında yattım. Onun çürüyüp şişmesini izledim. Bunların hepsini gördüm. Neler olduğunu gördüm ve seni uyarmaya çalışıyorum. Bir şey söylememen için yalvarıyorum çünkü seni kurtarmaya çalışıyorum. Sonu düşündüğün gibi bitmeyecek.”

Gözlerinden ufak yaşlar süzülüyordu, çenesinden akıp yurt koridorumuzun zeminine damlıyordu. Ne diyeceğimi bile bilemiyordum. Böyle bir şeye nasıl cevap verilirdi?

Son iki gündür birine, herhangi birine anlatmak ve içimi dökmek için kafasını şişirmekten başka bir şey yapmamıştım. Oysa bunun ona ne yapabileceğinin hiç farkında değildim.

Ağzımı yanlış insanlara açmanın hem onun hem de benim hayatımı nasıl etkileyebileceğini düşünmemiştim. Daha önce

hiç böyle bir durumda bulunmamış, başka birinin merhametine kalmamıştım. Kendimi ya da Lyra'yı korumak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne yardım isteyebiliyor ne de birine ulaşabiliyorduk. Bu işte yalnızdık.

Nefesimi tuttum ve ileri uzanıp Lyra'nın elini kavrayarak ona destek oldum. Karnımda sinirle endişe düğümlerinden oluşan bir şişlik vardı. Hepsi bundan sonra ne olacağını bilmediğim içindi. Bir sonraki hamlemin ne olacağını bilmiyordum ama bunu birlikte yapacaktık.

Bizi rahat bırakacaklar mıydı? Başladıkları işi bitirecekler miydi? En başta o adamı neden öldürmüşlerdi? Hayatlarında onları cinayete itecek kadar kötü giden neydi?

Bunlar cevaplarını asla alamayacağımdan korktuğum sorulardı.

"Tamam, anlıyorum. Bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum," diye fısıldadım. Arkadaşımı sıkıca kucakladım. Söylediğim sözlere tam olarak inanmasam bile... Lyra'ya bir şey olmayacağından emin olana dek ağzımı açmayacaktım.

Gözlerim bir anlığına kapandı ve bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu düşündüm. Gördüğü kâbuslar, Thatcher'ın kampüste dolanmasını izlemek zorunda kaldığı için hissettiği nefret çok zor olmalıydı. Yetim kalmasının sebebinin onun babası olduğunu bilerek ona bakmak zorundaydı. Midemde Lyra için kaynayan bir öfke vardı.

O da kollarını etrafıma sardı. "Ona bakmaya nasıl dayanıyorsun, Lyra? Neden hâlâ burada kalıyorsun?" diye sordum. Ben olsaydım, bu kasabadan bir an önce uzaklaşmışım gibi hissediyordum.

Biraz geri çekilerek yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Açıklaması zor ama buradayken kendimi anneme yakın hissediyorum. Burayı terk etmek onu terk etmek gibi geliyor. Henüz buna hazır olduğumu sanmıyorum."

Söylemek istediği daha fazla şey olduğunu, bana söylemediği başka şeyler olduğunu anlamıştım ancak sınırları zorlamadım. O gün için aile geçmişini yeterince paylaştığına inanıyordum.

Odamıza doğru yürürken sessizlik geri gelmişti. Büyük merdivenlerden üçüncü kata çıktık. Abartılı süslemelere ve formalitelere alışmıştım. Her şey artık normal gelmeye başlamıştı. Daha yeni yerleşiyor olsam da uykusuz geceler ve korkunç anılar peşimizi bırakmazsa, gelecek dönem transfer olmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Beni kimin izlediği konusunda sürekli endişelenirsem burada kalamazdım. Arkamda kimin olduğu konusunda endişelenerek yaşayamazdım. Ancak Lyra'yı aç kurtları tek başına savuşturması için yalnız da bırakamazdım.

En üst basamağa ulaştığınızda koridorda bir gürültü vardı. Odamızın bulunduğu uzun koridorun sonunda komşu kızlardan oluşan bir kalabalık gördüm. Sesleri duvarlardan sekerek bize geliyordu. Aniden içimi bir panik sardı. Odamızın etrafında toplanmalarının tesadüf olmadığını biliyordum. Tıpkı Lyra gelmeden önce kütüphanede birinin gözlerini üzerimde hissetmemin tesadüf olmadığı gibi.

Bizi izliyorlardı. Bizimle oynuyorlardı.

Geçen gecedен beri ne Lyra ne de ben onları fiziksel olarak görmemiştik. Yine de oradaydılar. Karanlıkta sinsice dolaşıyorlardı. Saldırmak için sabırla mükemmel anı bekliyorlardı. Onlar pusu kuran yırtıcıları. Avlarını gizlice tuzağına çekip yakalayan hayvanlardı.

Dün gece sırf mecburiyetten takipçi yaratıklara dönüşmüşlerdi. Ancak ben de en az onlar kadar iyi biliyordum, öyle adamlar kovalamazdı. Beklerlerdi. Sürpriz unsurunu kendi avantajlarına kullanır, böylece hiç beklemediğiniz bir anda saldırırlardı. Korku gözlerinizde bir kor gibi yanardı.

Avı onlar için eğlenceli kılan da buydu.

Korkularımın beni herkesin dikkatini çeken şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmekten alıkoymasına izin vermedim. Uzun bir okul gününün ardından herkesin odalarından çıkıp koridora dökülmesine neden olacak kadar ilginç olan neydi?

“Affedersiniz,” diye mırıldanarak bedenlerin arasından geçtim. Onların arasında yolumu bulmaya çalışırken Lyra da peşimdeydi. Sanki bizi neyin beklediğini çoktan biliyormuş gibi adımları benimkilerden daha az endişeliydi.

“Bu da ne?!”

“Lanet ucubeler!”

“İğrenç kokuyor!”

Tek bir çivi derisi yüzülmüş ve parçalara ayrılmış bir hayvanın kafatasını delmişti. Ufak gövdesi çividen sarkıyor, koyu renkli sıvı kapıdan aşağı akıyor ve yerde birikiyordu. Koku, koridorun sıcaklığıyla karışmıştı. Çürüyen et ve altında yatan vahşi niyetler bedenime sızdı. Kaçınılmazlık tüylerimi diken diken etmişti. Avuçlarım terliyordu, ağzım kupkuru olmuştu. Kalbim göğüs kafesimin içinde davul gibi çarpıyordu.

Kapı kolunu tutup açtım. Çılgınca masamın üzerindeki kafese doğru ilerledim ve kapağı kaldırıp dilimi şaklattım. Umut göğsümde paramparça olmuştu. Benim tatlı, bembeyaz kızım her zamanki gibi ödülünü almak için saklandığı yerden sıçrayarak çıkmamıştı. Çaresizce salıncakların ve evlerin etrafına bakınarak yuvasının tamamını aradım. Metal kafesi alıp öfkeyle yere fırlatırken boğazımdan bir hıçkırık koptu. Parçalar yerde darmadağın olmuştu.

Hayatımda hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey yapmamıştı, benim evime girip benden bir şey çalmamıştı. Çalan hep ben olmuşum. Birinin neyi elinde tutup neyi tutamayacağını ben kontrol ediyordum.

“Briar...” diye fısıldadı Lyra arkamdan. Omuzlarım büyük

nefeslerle yükselip alçalıyor, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Öfke ve acıdan görüşüm bulanıklaşmıştı. Arkadaşım benim için üzgündü ama bir parçası bana “sana söylemiştim” demek istiyordu. Bunu görebiliyordum. Arkamı döndüğümde tüm katın beni bir sirk gösterisiymişim gibi izlediğini gördüm. Çılgınlık atmak, defolup gitmeleri için bağırarak istiyordum. Tam da bunu yapmak üzereydim. Ancak sonra kâğıdı gördüm. Kapıda asılı duran ölü faremin altına beyaz bir kâğıt tutturulmuştu. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek ona doğru ilerledim. Kapının arkasındaki kızlar saldırgan tavrım karşısında ürkererek geri çekilmişlerdi.

Duvardaki notu yırttım ve koyu kırmızıyla karalanmış kelimelere baktım. Şüphesiz kandı. İmza yoktu, hiçbir şey yoktu çünkü kimden geldiğini anlayacağımı biliyordu. Rook’tan, Thatcher’dan ya da Silas’tan değildi.

Hayır, koyu gözlü olandan geliyordu.

Benim olanı almaya geliyorum, küçük hırsız. O zamana kadar sessiz ol.

BÖLÜM ON ÜÇ

Tam İsabet

Alistair

Pat, pat, pat, pat.

Keskin ses kulaklarıma dolduğunda nerede olduklarını öğrenmek için kimseye mesaj atmama gerek kalmamıştı. Silas'ın evinde, birçok okul dışı aktivitesinden birine ayrılmış bölümün bulunduğu arka bahçeye doğru yürürken *heavy metal* müziğin sesi etrafta yankılanıyordu. Sesler çok yükseldiğinde, kafasındakiler gerçek dünyaya sızmaya başladığında gittiği yeri biliyorduk.

Burası babasının onun için tasarladığı basit bir atış poligonuydu. Farklı uzaklıklardaki hedefler, arkasında durmamız gereken bir kabin ve hiç dokunulmamış güvenlik ekipmanları vardı. Silahın sesi kesildiğinde, “İki yüz dolarına bahse girerim, on beş metrelik hedefin önünde durmazsın,” diyen Thatcher'ı duydum.

“Beş yüz yap, anlaşılm,” diye pazarlık etti Rook.

Hızlıca el sıkıştıklarında müdahale etmem gerektiğini bi-

liyordum. Onlara bunun aptalca ve pervasızca olduğunu söylemeliydim. Herkes bunu yapardı. Eğer iyi bir arkadaşsam, benim yapmam gereken de buydu. Başımızdaki onca belanın üstüne bir de aramızdan birinin vurulmasına ihtiyacımız yoktu ama bahse giriyorlarsa, kimin ateş edeceğini biliyordum.

Ve o ıskalamazdı.

Asla.

Yapraklar dökülmeye başlamıştı, kulübeye doğru ilerlerken ayaklarımın altında çıtırdıyorlardı. Kollarımı banka yaslayıp onları izledim. Silas şaşırtıcı bir şekilde siyah kapüşonunu çıkarmıştı, gri tişörtü geniş omuzlarını sarıyordu. Her zaman kendini gizlerdi. Asla kasıla kasıla dolaşan ya da gösteriş yapan biri olmamıştı. Arka planda kalmaktan memnundu ama kendi ortamında, keyif aldığı şeyi yaparken yeteneklerini sergilemeyi de seviyordu.

Rook elinde bir torba cipsle, ağaçlarla çevrili patika boyunca yürüdü. İnsan gövdesi şeklindeki siyah, beyaz ve kırmızı renkteki hedefin önünde durdu. Yüzünü bize döndüğünde sırtıyordu. Korku yoktu. Endişe yoktu. Yalnızca birazdan gelecek olan adrenalin için heyecanlıydı.

Korkutucu bir durumla karşılaştığınızda beyninizin size çıkardığı engelleri aşar ve panikle yüzleşirseniz, korku dünyanın en iyi afrodisyacı haline gelebilirdi.

Buna sel deniyordu.

Sisteminizdeki endorfin artışının bir diğer adıydı. Teninizi karıncalandırır, kalbinizi hızlandırırdı. Bu yüzden dünyada adrenalin bağımlıları vardı. Korkmaktan ve ölüm telaşından zevk alıyorlardı.

Hepimiz bir şekilde bunun tadına varmıştık.

Silas şarjörünü yenisiyle doldurdu. Rook'un karşısında arsız bir piç gibi sırtımasını izlerken bile gelen tek ses tabancasının tıkırtısıydı. Onu tanıdığım yıllar boyunca oldukça geniş bir si-

lah koleksiyonu toplamıştı. Bir favorisi vardı. En sık kullandığı, on beş yaşında ona verilen silah. *Desert Eagle* 50 kalibre. Güneş silahın namlusuna vurduğunda her iki yanındaki cümleler de okunuyordu.

Sol tarafında “*Timebo mala*”, sağda “*Vallis tua umbram*” yazıyordu.

Latince bir cümleydi. *Kötülükten korkma. Gölge ve vadi senindir.**

Bunu ona doğum gününde Rosemary hediye etmişti. Özel yapım kırmızı kafatası kabzası ve cilalı krom namlusu üç bin dolardan aşağıya mal olmamıştı. Onun gibi biri için mükemmel bir hediye idi, ilişkilerinin ve paylaştıkları bağın bir kanıtıydı. Ancak ömür boyu sürmesi gereken bu bağ her ikisinden de acımasızca koparılmıştı.

Silahı kolaylıkla kaldırdı. Bu devasa yarı otomatik silahları hiçbir zaman sevmemiştim. Yol açtığım yıkım üzerinde tam kontrol sahibi olmayı tercih ederdim. Silahlar bana çok kişilsiz geliyordu. O şeyi ateşlemenin elinize bir çekiç vurmak gibi hissettirdiğinden bahsetmiyordum. Yine de Silas kolay görünmesini sağlıyordu. Sanki büyük bir mesele değildi.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak bekledim. Sağ omzunu yanağına doğru kaldırıp silahı ustalıkla tutmasını izledim. Rook kollarını iki yana açarak vücudunun etrafından ateş etmesi için alan bıraktı. Silah patlamadan önce Silas dramatik etki için bir an duraksamıştı. Tekrar tekrar ateş ederken neredeyse irkilmiyordu. Kurşunlar Rook’un yanından geçecek şekilde kendini ayarlamış, nişan alıyordu.

Silah boşaldıktan sonra onu yere doğrulttu. Yaptığı işe bakarken boynunu çıtlattı.

Hepimiz Rook’un hedeften uzaklaşmasını izledik. Arkasın-

* İncil’deki Mezmurlar 23:4’e göndermedir: “Ölümün gölgesindeki vadide yürüsem bile kötülükten korkmam, çünkü sen benimlesin.” (ç.n.)

daki kurşun delikleri, siluetini oluşturan mükemmel bir çizgi halinde sıralanmıştı. Silas iki kurşun daha sıkıp cips paketinde iki delik açana kadar silahın boş olduğunu düşünmüştüm.

“Üstten biraz almaya çalıştın. Değil mi, bok kafa?” diye alay etti Rook. Atıştırmalığı mahvolduğu için suratı asılmıştı.

Silas’ın yüzünde bir gülümsemenin hayaleti belirlediğinde ben de hafifçe gülümsedim. Rose öldüğünden beri öfke ya da ıstırap dışında onda gördüğüm ilk gerçek duyguydu. Rook bu konuda iyiydi. Silas’ı gülümsetmeyi, ona acısını bir süreliğine unutturmayı başarıyordu.

Buna ihtiyacı vardı. Arkadaşlarına ihtiyacı vardı. İyi olacağını ve eğer olmazsa bizim yanında olacağımızı bilmeye ihtiyacı vardı.

“Borcunu öde bakalım, sürük.” Rook, elini ceplerini karıştıran Thatcher’a uzattı ve avucuna bıraktığı yüz dolarlık banknotları karıştırdı.

“İskalaması yazık oldu. Biraz kan görmeyi umuyordum.”

“Elbette umuyordun, Dracula,” dedi parayı katlayıp arka cebine koyarken.

Dilimi dişlerimin üstünde gezdirdim. “Siz üçünüzle vakit geçirmeyi sevmediğimden değil ama acil durum mesajı almanın bir nedeni var mı?” Geldiğimden beri ilk kez konuşuyordum. Bu akşam Maça Ası’na gitmeyi planlıyordum ama grupta nadiren mesajlaşan Silas’tan acil bir toplantı mesajı almıştım. Bu yüzden önemli olduğunu biliyordum.

Bana ilk cevap veren Thatcher oldu. “Bu küçük evcil hayvanınla ilgili.”

Briar Lowell.

Evcil hayvanım değildi. Yalnızca bir hedefti.

O güzel ağzını açtığına dair endişem yoktu. Hem onu hem

de arkadaşını yakından izliyordum. Bu gözden uzak kalma yeteneğimin bir kanıtıydı çünkü ikisi de arkalarına bakmayı bırakmıyordu.

Özellikle de Briar.

Beni orada hissedebiliyordu ve sanırım gözlerimi vücudunda hissettiğinde beni bulamamak onu çıldırtıyordu. Kütüphanenin gölgelerinde, sınıflarının pencerelerinin ardında gizleniyordum. Tek bir kelime bile etmediğinden emin olmaya kararlıyım.

Tamamen gerekli olana kadar ciddi bir şey yapmayı planlamamıştım. Ancak hayati bir parçanın eksik olduğunu fark ettiğimde işler değişmişti. Onu kargaşada kaybettiğimi düşünmüştüm ama ortalık durulduğunda kaybetmediğimi fark etmiştim.

Benden çalınmıştı.

Yıllarca hırsızlık yapan pis parmakları yüzüğümü çalmıştı. Renkli gözlü saf bir şahitten hızla benden çalan bir kadına dönüşmüştü. Parmağımı kayıp yüzüğümün olduğu yere sürttüm, onsuz kendimi çıplak hissediyordum. Öfkem yüzünden bir taşla iki kuş vurmaya karar vermiştim.

Onu izlemek için kütüphaneye gitmeden önce gizlice odasına girmiştım. Almaya geldiğim şeyi bulmak için ortalığı dağıtmayı planlamıştım ama hiçbir yerde bulamadığımda yedek plana geçmiştim. Söylediklerimi kanıtlamam ve tanık oldukları olay hakkında tek kelime ederlerse başlarına gelecekleri anladıklarından emin olmam gerekiyordu.

Bir evcil hayvanı olduğunu bile bilmiyordum. Bu benim için şans, onun içinse ciddi bir talihsizlikti. Tabii ki hayvanın derisini yüzmeyi Thatcher'a bırakmıştım. Böylesine kanlı bir işe onu dahil etmemenin kabalık olacağım düşünüyordum.

Hayvanı bulduğunda Briar'ın yüzünü görmemişim ancak onu duymuştım. Öfkeli çığlığım, merdivenlerin dibinde beklerken odada fırlattığı şeylerin çarpışmasını dinlemiştim. Bu

öfke tamamen benimdi. Bunu ona ben yapmıştım. Onu harekete geçirmiştim ve bu duygunun her zerresi bana aitti. Tüm duyguları benimdi.

“Ne olmuş ona?” diye sordum. Bana ait olanı geri alma ihtiyacıyla yumruklarımı sıktım.

“Silas sonunda okulun giriş kartı erişim veri tabanına girdi,” dedi Rook. “Bir sigara ve iki paket *Doritos*’tan sonra Briar’ın dayısı Thomas Reid’in biyoloji profesörü olduğunu öğrendik.”

“Peki organizmalar üzerine yaptığı çalışmanın tam olarak neyle ilgisi var?” Anlamamıştım.

“Şu haline bak, Ali. Derslerini dinliyorsun. Ailen seninle gurur duyardı,” diye alay etti Thatcher. Dişlerimi gıcırdattım.

Ailemin canı cehennemeydi.

“Bana ne bulduğunu söyleyecek misin?”

“Thomas Reid kimya laboratuvarına üniversitedeki tüm fen öğretmenlerinden daha fazla girip çıkıyormuş,” dedi Silas. Çınlayan metalin sesini duydum. Gerçekten konuşuyor olması beni biraz şaşırtmıştı.

“Geçtiğimiz iki yıl boyunca mesai saatleri dışında, gece bir ya da iki gibi oraya gitmiş. Yüzlerce kez.”

Altdudağımı yaladım. “Yani Chris’e mesaj atan öğretmenin o olduğunu mu düşünüyoruz? Açıkça ortada olan bir şeyi tekrarlamak istemem ama ya Chris onu öldürmeyelim diye yalan söylediye? Ya bunu gerçekten o yaptıysa?”

Bu noktaları birleştirme saçmalığından nefret ediyordum. Kendimi yolsuzluğa karışmış bir dedektif gibi hissediyordum ve polis olmayı hiçbir zaman arzulamamıştım.

“O zaman neden bize cesedi yerleştirdiğini söyledi? Yalan söylemek isteseydi, hepsini inkâr etmez miydi? Ayrıca gecenin ikisinde hangi öğretmenin kimya laboratuvarına gittiğini gördün? Mesajı atanın o olması mantıklı ama gidip kafasını kesemeyiz.” Rook hınzırca gülümsedi. “Henüz.”

“Yine de bu bir ipucu. İhtiyacımız olan kanıtı elde edene kadar onu izleyebilir, takip edebiliriz,” diye devam etti. Rook’un çakmağı tıkırdadı, ardından sigarasını yaktı. “Ve sevgili yeğenin bu işe karıştığını ya da en azından bildiğini düşünüyoruz. Yani bir düşünün.” Bir nefes çekti. “Lanet kız beş parasız. Hollow Heights’in parasını bursuyla mı ödediğini sanıyorsun? Başlangıçta okula nasıl girdiği daha da iyi bir soru. Çok zeki ya da çok yetenekli diyemeyiz. Thomas’ın onu buraya getirebilmek için epey parası olmalı. Sıradan yeğenini prestijli bir üniversiteye sokacak türden bir para. İnsanların sessizliği karşılığında ödenen türden.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup yanağımın içini kemirdim. İşte bu Briar’ın peşinden gitmek için sağlam bir nedendi. Onu avlamaya yeterdi. Yaşamanızı ya da ölmenizi umursamayan insanlarla boyunuzdan büyük işlere kalkışmanın nasıl bir şey olduğunu ona göstermek için iyi bir fırsattı.

Zihnim çatırdıyor, düşüncelerim alevleniyordu. Dökülmemiş gözyaşları ve panikle ıslanacak büyük gözleri aklıma düştü. O ana kadar hayatıyla ilgili verdiği tüm kararları düşünürken titreyen altdudağını hayal ettim.

Ondan her şeyini alacaktım.

Neşesini. Arkadaşlarını. Sırlarını. Korkusunu.

Hepsi benim olacaktı. Çalmam için bana aitti.

“Evet, sana katılıyorum. Ama Rose öldürüldüğünde Ponderosa Springs’te bile değildi. Dayısının ona öldürdüğü kızlardan bahsettiğinden de şüpheliyim.”

Yine de ihtiyatlı davranmam gerekiyordu. Eğer yanlış kişilerin peşine düşer, yanlış adımlar atar ve yanlış kişilere zarar verirsek tüm bu operasyon yirmi saniye içinde sona ererdi.

“Onu mu savunuyorsun?”

Gözlerimi Thatcher’a çevirdim. Kollarım göğsünün üzerinde kavuşturmuş, duruşumu taklit ediyordu. Rüzgâr geriye ta-

ranmış saçlarını dağıtmıştı. Gri balıkçı yaka kazağı ve siyah ceketini onu olduğundan daha büyük gösteriyordu. Daha sofistike. Bu onun gözdağı verme yönteminin yalnızca bir katmanıydı.

Rolünün gerektirdiği gibi görün. Rolünü oyna. Ancak içinde huzur içinde çürüyebilirsin. İçinde istediğin kadar şeytani ve günahkâr olabilirsin. Thatcher maskelere inanırdı. Yüzeyin altında olup bitenleri dünyadan saklamaya.

Bense inanmıyordum.

Neysem oydu. Saklanmak için bir nedenim yoktu.

Thatcher görünüşü ve iletişimi ile sosyal besin zincirine uyuyordu. Ancak buzdan teninin altında gerçekte ne olduğunu sadece üçümüz görüyorduk. Bunu bilerek onu dezavantajlı kıldığımız için sadakatsizliğin ve ihanete uğramanın ihtimaline bile katlanamıyordu.

“Onu savunuyormuşum gibi mi görünüyorum, pislik? Ben sadece gerçekleri söylüyorum.” Kaşlarımı öfkeyle çatarak kabinin etrafından dolandım. Artık eşit şartlardaydık. Nefret ettiğim bir şey varsa, o da sadakatimin sorgulanmasıydı. Özellikle de onlara karşı duyduğum sadakatin.

Rook elini göğsüme koydu. “Kesin şunu, çocuklar. Kimse triplere girmesin. Cinayeti biliyor demiyorum. Uyuşturucu hakkında bir şeyler bildiğine dair içimde iyi bir his var diyorum sadece. Yani,” dedi bir kahkaha atarak. “Siciline bir bakın. Çok da yasalara uyan bir vatandaş sayılmaz.”

“Eh, hepimizin sicilimizi temizleyen babaları yok.” Thatcher artık şerefsizlik yapıyordu. Rook’un günün sonunda babasından gördüğü bu iyilik için nasıl bir bedel ödediğinin tamamen farkındaydı.

“Bugün baba meselelerine girmesek nasıl olur? Ne dersin, Amerikan Sapiğı?”

Rook'un bu yönüne hep hayranlık duymuştum. Acıya gülüp geçebilme, başkasını kızdıracak bir konuda şaka yapabilme yeteneğine sahipti.

Eğlenceye katıldım ve alaycı bir şekilde havayı kokladım. "Aldırma ona, özel gününde." Sırıtıp kıkırdayarak Rook'un omzuna vurdum.

Her zaman laf soker ama laf yemekten hiç hoşlanmayan Thatcher'ın gözlerine sinirli bir bakış yerleşmişti. İki parmağını da bize doğru kaldırdı.

Artık bir hedefimiz, yeni bir planımız ve ilgilendiğimiz başka bir kişi vardı. Ne kadar sinir bozucu olsa da gittikçe yaklaşıyorduk. Ruhumuzdaki her bir iz, döktüğümüz her damla kan sonunda buna değecekti.

Şu anda bununla biraz daha eğlenebilirdim.

"Şimdi sabırlı olmalıyız," dedim hepsinin beni dinlediğinden emin olarak. "Thomas'ı izleyeceğiz. Nasıl hareket ettiğini, ne yaptığını göreceğiz."

"Ya kızlar?" diye sordu Thatcher.

"Onları korkutacağız. Sessizliklerini sağlamak için ne gerekiyorsa onu yapacağız. Bu süreçte Briar'dan alabileceğimiz her türlü bilgiyi alacağız ama onlara elimizi sürmeyeceğiz. Henüz değil," diye uyardım.

Adım adım ilerlemeliydik. O kadar paranoyak olacaklardı ki, uyudukları o saniyelerin bizim saldıracağımız an olacağı korkusuyla gözlerini bile kırpamayacaklardı. Her an izliyormuşuz, hep oradaymışız gibi hissetmelerini sağlayacaktık. Saldırmaya hazır olduğumuzu düşüneceklerdi.

Akıllarından çıkmamak istiyordum. Taş kesilmelerini ve dehşete kapılmalarını istiyordum. Ancak o zaman, ihtiyacımız olan kanıtı elde ettiğimizde başladığımız işi bitirebilirdik. Uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım. Kanım deli gibi akıyor, ağzım sulanıyordu.

“Asıl gösteriden önce biraz ön sevişmeyi kim sevmez ki?”
Rook kaşlarını oynattı. Ardından silahı, ona dokunduğu için
bile ters ters bakan Silas’ın elinden almaya çalıştı.

Yaratıcı olmalıydık. Tekinsiz ve sinsi ilerlemeliydik.

Vücutlarını kasıp kavuran dehşetten kurtulmak için onları
öldürmemizi dileyeceklerdi.

İşte bunun için yaşıyordum.

BÖLÜM ON DÖRT

Başparmaklarımın Karıncalanmasına
Bakılırsa*

Briar

Resmen aşırı uyku yoksunluğu yaşıyordum. Kırk sekiz saatte sonra uykusuzluğun etkilerini yoğun bir şekilde hissetmeye başlamıştım. Endişeliydim, öfkeliydim ve hatta gecenin geç saatlerinde halüsinasyon görmeye bile başlamıştım. Ayak sesleri ve kapı gıcırıltıları işitiyor, boş yurt odamda gölgeler görüyordum.

Yatağıma uzandığımda bile gözlerim kapanmayı reddediyordu. Beynim uyanık ve tetikte kalmaya kararlıydı. Beni savunmasız ya da dezavantajlı bir durumda yakalamalarına fırsat vermek istemiyordum. Her zaman uyanık olursam, her an hazır olacağımı hissediyordum.

Ölü faremin yarattığı kargaşanın üzerinden birkaç gün geçmişti. Dedikodular hâlâ devam ediyor, insanlar sınıfta arkamdan konuşuyordu. Fakat ben eski halime dönmeyi öğrenmiştim.

* *William Shakespeare*'in *Macbeth* oyunundaki "Başparmaklarımın karıncalanmasına bakılırsa/ Şeytani biri geliyor bu yana," dizelerine atıfta bulunmaktadır. (Türkiye İş Bankası Yayınları, Hasan Âli Yücel Klasikler Dizisi, Sabahattin Eyüboğlu) (ç.n.)

Söylenenleri duymazdan gelip sırtımı Lyra'ya yaslamayı başarmıştım. Neyse ki bunu sorun etmiyor, o da bana yaslanıyordu.

Kapının üzerindeki pislği temizlemiş, Ada'yı hızla bir kutuya yerleştirmiş ve kanını silmişti. Birlikte onu okul binalarından birinin arkasındaki ağacın dibine gömmüştük. Odamıza dönüp *Harry Potter* filmlerini izlemeye başlamadan önce küçük bir cenaze töreni düzenlemiştik.

İyimser kalmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Her gün başka bir oyun, gözücuyla bir gölgenin hareketini yakaladığım ama döndüğümde kimsenin orada olmadığını fark ettiğim başka bir gün gibi geliyordu.

Dün Thomas dayım ile öğle yemeği yemiştim. Kendisi enerji doluydu, sürekli konuşuyordu. Bu da benim için iyi olmuştu. Tek yapmam gereken gülümsemek ve başımı sallamaktı. Öğretmenlerimden iyi bir öğrenci olduğumu duymuştu ve uyum sağladığım için memnundu.

Ona söylemek istesem de Lyra'ya söylemeyeceğime dair söz vermiştim. Bu yüzden her şeyi kendime sakladım ve boğazıma tırmanan gerçekleri tatsız yiyeceklerle bastırdım.

Dayım ise katılmak istemediğim yıllık bir okul etkinliğinden bahsetmeye devam ediyordu. Yine de bunun sadece bir tür toplantı olduğunu umarak ona gideceğimi söyledim. Dersler ve yurt odamda saklanmaktan başka bir şey yapacak havada değildim. Artık hayatımı daimi bir belirsizlik içinde yaşıyor, sürekli ne zaman biteceğini düşünüyordum.

Bugün dersten sonra çalışmak için kütüphaneye gitmiştim. Kısa sürede büyük binanın içindeki ısıtıcının sıcaklığı altında yorgun gözlerimle okumaya çalışmanın berbat bir fikir olduğunu fark etmiştim. En sonunda kitaplarımdan birinin üzerinde uyuyakaldım ve rüya gördüm.

Her zamanki gibi onunla ilgiliydi.

Başları dik yürüyen ve kampüste kasıla kasıla dolaşırken

Cheshire kedisi* gibi sırtan şeytan arkadaşları değildi. Hatta çakmağını çevirmesinin bir kişilik özelliği olduğunu düşünen aynı sınıfı paylaştığım arkadaşları bile değildi.

Rüyalarımnda yalnızca *onu* görüyordum.

Onun tavrında omurgamı dikleştirenin ne olduğundan ya da nasıl olup da korkmuş bir kedi yavrusu gibi hislerimi keskinleştirebildiğinden emin değildim. Daha önce hiç kimseye ona karşı duyduğum gibi bir korku duymamıştım.

Alistair Caldwell'de beni paniğe sürükleyen bir şey vardı. Ruhumun derinliklerine seslenen karanlık ve lanetli bir yanı vardı. Avlunun karşısından bana bakışı, sanki hayatımla ilgili her ayrıntıyı biliyormuş gibiydi. Korktuğum şeyleri, beni harekete geçiren şeyleri, geçmişimi, nereden geldiğimi...

Bana dair her şeyi biliyormuş gibi bakıyordu. Sanki ben daha yapmadan ne yapacağımı bile biliyordu.

Üstelik yüzüğünü çaldığımı da biliyordu.

Geriye dönüp o güne baktığımda onun elinden sağ çıkabileceğimden emin değildim ve beni kimin öldürdüğünü bilmeleri için üzerimde bir şey olması gerektiğini düşünmüştüm. İstedim için çalmamıştım. Buna mecburdum.

Gidip yüzüğü suratına da fırlatamazdım.

Ona karşı üstünlük kurmak hoşuma gitmişti.

Bende istediği bir şey vardı. İhtiyacı olan bir şey. Eğer geri istiyorsa, onu cansız ellerimden almak zorundaydı. Ona karşı bir kozum varmış gibi hissediyordum. Belki onun bana karşı olduğundan daha azdı ama yine de öyleydi.

Kısa uykumdan sıçrayarak uyandıktan sonra yüzmeye gittim. Havuzun soğuk suyu kaslarımı uyandırmış, bana ihtiyaç duyduğum enerjiyi vermişti. Eski hayatıma ait normal bir şey yapmak iyi gelmişti.

* *Lewis Carroll* tarafından yazılan *Alice Harikalar Diyarında* kitabında kendine özgü muzip gülümsemesiyle tanınan kurgusal bir kedir. (ç.n.)

Lisede çok iyi bir yüzücüydüm. Doğru soyadına sahip olmadığım için başlangıç yüzücüsü olmanın da bir önemi yoktu ama iyiydim. İşim bittiğinde saçlarım kimyasal kokuyordu. Parmaklarım buruşmuştu ve duşun uykumu getireceğinden endişelensem de havuz suyundan arınmam gerekiyordu. Nemli mayomun üzerine giysilerimi geçirdim ve kaslarımı rahatlatmak sıcak suyun altına girmeden önce yurda kadar koşmayı planladım. Havuz salonunun kapısını açıp kampüs boyunca yürümeye başladığımda bu düşünce karşısında ürpermiştim.

Rüzgâr tenimi kemiriyordu, tüm vücudum ürpermişti. Olabildiğince hızlı yürüyerek mümkün olduğunca fazla mesafe kat etmeye çalıştım. Yurdun kapısının üst penceresinden sızan ışığı görebiliyordum. Omuzlarıma farklı bir soğukluk çöktüğünde neredeyse güvendeydim. Arkamda birinin varlığını çok geç hissetmiştim. Güneş kaybolmuştu, yapayalnızdım ve içimde çılgılık atma isteği yükseliyordu. Hızla döndüğümde her zaman gördüğüm şeyi görmeye hazırdım. Koca bir hiçlik.

Onu görmeme izin vermiyordu. Yalnızca izlediğini anlamama yetecek kadar uzun süre kalıyordu. Yine de hazırlıklıydım. Hazırdım.

Bana yaklaştığını hissettiğimde yumruğumu sıkıp topuklarımda üzerinde döndüm.

“Br...”

Adımın başlangıcımı duymadan sadece bir saniye önce yüzüne temas etmesini umarak yumruğumu yukarı doğru savurmuşum.

Parmak eklemlerim anında zonkladı. Altın sarısı saçları gördüğümde yüzüm alev almıştı.

Aman Tanrım.

“Ne oluyor lan!” diye tısladı Easton. Hayatımın en iyi sağ

kroşesini geçirdiğim çenesini tutuyordu. *Ronda Rousey** benimle gurur duyardı.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Korkudan aniden sıyrılmanın verdiği his başıma hücum etmişti. Ellerimi ağzıma götürdüm. “Aman Tanrım. Aman Tanrım, çok üzgünüm,” diye mırıldandım.

Başımı çevirip bana baktı. Hâlâ yüzünü tutuyor, elmacıkke-miğindeki kırmızı noktayı ovuşturuyordu.

Acısına rağmen, “Vay canına, kızım. Seninle karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim,” diye şaka yaptı.

Gergin bir şekilde güldüm. “Çok özür dilerim, vurmak istememiştim. Sadece seni...” Donup kaldım. Cümleyi istediğim şekilde bitirmemenin en iyisi olacağına karar vermiştim.

“Beni ne? Soyguncu mu sandın?”

“Onun gibi bir şey. İyi misin?” diye sordum endişeyle. Yüzüne herkesten daha çok güvenen bir adama yumruk atmış gibi hissediyordum. Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Yaşayacağım. Asıl sen iyi misin? Cidden ürkmüş görünü-yordun.”

Ellerimi endişeyle yüzümde gezdirirken iç çektim. “Yorgunum, hepsi bu. İyi uyuyamıyorum, kafam allak bullak.”

Anlayışla başını salladı. Yüzündeki kızarıklık giderek artı-yordu, sabaha kadar moraracağına emindim.

“Eğer sana daha iyi hissettirecekse, sanırım parmağımı kırdım.” Çoktan şişmiş olan eklemi görebilmesi için kolumu kaldırdım.

Rahatlıkla elimi tuttuğunda bana kaçacak zaman bile bırakmamıştı. Bakışları parmaklarımı incelemek için aşağı kaydı. Başparmağı hassas tenimin üzerinde gezindiğinde hafifçe irkil-dim.

* *Ronda Jean Rousey*, Amerikalı profesyonel güreşçi, eski karma dövüş sanatçısı ve judocudur. (ç.n.)

“Sanırım kırmış olabilirsin. Gidip sana biraz buz getirmemi ister misin?” dedi elime üflerken. Dudakları tenime olması gerekenden daha yakındı. Sıcaklığını kendi bedenimde hissedebiliyordum. Elimi hızla geri çektim.

Hayatta birçok şey çalmıştım.

Blender, televizyon, saat, hatta uzaktan kumandaların pillerini bile arakladığım olmuştu.

Ancak başka birinin erkek arkadaşı bu listeye eklemeyi planladığım şeylerden biri değildi.

“Düzelir, sadece ufak bir şişlik. Yarın Mary’ye diğer adamın senden daha kötü görüldüğünü söyleyebilirsin,” diye araya girdim hafifçe gülümseyerek.

“Evet,” diyerek başını salladı. Çocuksu bir tavırla ensesini kaşıdı. “Bunu deneyeceğim. Sorun yok bu arada. Sana o şekilde yaklaşmamalıydım, sanırım şu anda herkes biraz korkmuş durumda.”

İşte yine gelmişti.

Panik.

Cevabını bildiğimden emin olduğum soruyu sordum. “Ne için?”

“Asistan Chris var ya? Uygulamalı matematik dersimizdeki. O kayıp. Son birkaç gündür öyleydi, şimdi de Coraline Whitaker kayboldu. Ailesi dün polise haber vermiş, herkes diken üstünde. Bu kasaba söylentileri körüklemeye ve hayalet hikâyeleriyle yabancıları korkutmaya bayılır.” Sırıttı. “Muhtemelen sadece kasabayı terk etmişlerdir. Ponderosa Springs’in baskısının birilerine ağır geldiği ilk sefer olmaz.”

Zaten yüzüne yumruk atmıştım, şimdi de ayakkabılarına kusmak üzereydim. Cinayeti gördüğümüzden beri ilk kez biri bana bundan bahsediyordu. Ağzım kupkuru olmuştu. Aklım Chris’in vücuduna dolanan yılanların görüntüleriyle doldu. Derisine batan keskin dişlerini, boğazından şelale gibi akan kanı, hayatı için çırpınırken çıkardığı sesleri hatırladım.

Titreyerek Easton'dan uzaklaştım. Odama gitmem gerekiyordu.

“Evet, muhtemelen okuldan ya da başka bir şeyden uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı,” diye cevap verdim. “Odama dönmeliyim, yarın derste görüşürüz.” Çantamın askısını tutarak, “Ayrıca yüzün için üzgünüm! Bir ara ödev cevaplarını vererek bunu telafi edeceğim,” dedim aceleyle. Bu konuşmayı bitirmek istiyordum.

Easton kararsızlıkla kaşlarını çattı. Yüzüne bir yumruk attığımı ve kafası kesilmiş tavuk gibi kaçtığımı göz önünde bulundurursak, muhtemelen ne kadar tuhaf olduğumu düşünüyordu.

Arkamı dönüp yurda doğru yürümeye başladım.

“Briar!” diye seslendi arkamdan.

Boynumu çevirip ona baktım. “Evet?”

“Dikkatli ol. Buradaki herkes görüldüğü gibi değildir.” Eli ni havaya kaldırdı ve benimkini süsleyen yüzüğe atıfta bulunarak ortaparmağım ovuşturdu. Yüzdükten sonra cebim olmadığı için onu taktığımı tamamen unutmuştum.

“Ah, tabii. Teşekkürler,” dedikten sonra yurt koridorunun güvenli kollarında kayboldum.

Harika. Mükemmel.

Artık Alistair'la birlikte olduğumu düşünüyordu. *Bunu da şu anda hayatımda olması gerekmeyen şeyler listesine ekleyelim.*

Neredeyse koşarak odama gittim ve kapıyı el yordamıyla açıp içeri girdim. Her şey dönmeye başlamıştı, olayların hızına yetişemiyor gibi hissediyordum. Lyra'nın başucundaki lamba dışında oda karanlıktı, loş ışık yüzüne gölge düşürüyordu. Huzur içinde uyurken okuduğu kitap göğsünün üzerindeydi.

Bunu yapabilmek için neler vermezdim.

Rüyalarımda *onu* görmemek için.

Onu düşünmemek için.

Kendimi banyoya kilitleyip tuvalete koştum ve sertçe dizlerimin üzerine yığıldım. Vücuduma giren azıcık yiyeceği de boşaltırken dizlerim fayansa gömülmüştü. Kaburgalarım sıkışıyor, boğazım mide asidim yüzünden yanıyordu. Arkalarında parazitler titreşen gözlerim kapandı.

Yılanlar. Bütün o kan. Bizi ormanda kovalarken attıkları kahkahaların sesi.

Bu onlar için bir oyundu.

Muhtemelen Chris'i de sadece eğlence amacıyla öldürmüşlerdi. Onlar için bir şakadan ibaret olmalıydı. Paralarından ve statülerinden çok sıkılıp çıtayı yükseltmeleri gerektiğini düşünmüşlerdi. Soyadlarının onları kendilerine yöneltilecek her türlü tepkiden kurtaracağını biliyorlardı.

Yakalanmaya yaklaşmazlardı bile çünkü tüm bu kaosun içinde ince bir hesap vardı. Her şey için bir nedenleri, bir planları vardı ve her zaman bir sonraki hamlelerini planlıyorlardı.

İşimin bittiğinden emin olana kadar ayağa kalkmadım. Ancak o zaman kıyafetlerimden kurtulup beyaz duş başlığının altına girebilmişim. Kolalı, plastik perdeyi çekerek gözlerimi kapattım. Parmaklarım soğuk metali çevirip suyu kavurucu sıcaklığa getirdiğinde başımı yukarı kaldırdım. Anıları bedenimden silip atmak istiyordum.

“Ah.” Keskin bir nefes aldım. Su sistemime bir şok etkisi yaratmıştı. Donmuş ayak parmaklarım sıcak suyun altında sızladı. O kadar iyi hissettirmişti ki, neredeyse inleyecektim. Başımı eğip suyun sırtımdan süzülmesine ve saçlarımı kaplamasına izin verdim. Her damlanın tenimden sıçradığını hissediyordum. Ayak parmaklarımın altındaki fayansa çarpan su dışında banyoya sessizlik hâkimdi. Nefesime, suya ve ne kadar sıcak hissettiğime odaklandım.

O günden beri neden cinayet işlediklerini düşünüyordum. Gerçekten o kadar sıkılmışlar mıydı? Başka bir şey mi olmuş-

tu? İnsanlar gerçekten canavar mı doğardı? Yoksa öyle olmaya mı şartlanmışlardı?

Ya o kız? Coraline? Ona bir şey yapmış olamazlardı, değil mi?

Bu beni daha da meraklandırdı. Eğer ona bir şey yapmışlarsa, Silas'ın sevgilisinin ölümüne de onlar mı sebep olmuştu? Birinin kendi kız arkadaşını öldürecek kadar zalim olabileceğini hayal bile edemiyordum ama bu dört çocuk gibisini de hiç görmemiştim, yani her şey mümkündü.

Her şey.

Bu kasabanın sırlarına ve düzenbazlıklarına dışarıdan bakan biriydim. Büyük bir dezavantajım vardı. Lyra her şeyi biliyordu. Benim bildiğim tek şey ise günden güne öğrendiklerimdi ve bu da beni olacıklara hazırlamaya yetmiyordu.

Parmaklarımla saçlarımdaki düğümleri açtım, suyun buharı göğsümü rahatlatmıştı. Kirpiklerimi araladım. Niyetim saçım için şampuanı almaktı ama gözümü kelimenin tam anlamıyla kan bürümüştü.

İlk başta parmaklarımin kanadığımı düşündüm ama bu çok fazlaydı. Etrafımı saran bu kadar kanın benden gelmesine imkân yoktu, aksi takdirde çoktan ölmüş olurdum. Sanki bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordu. Ellerim koyu kırmızıya bulanmıştı. Yüzümden aşağı akıyor, gözlerimin içine sızarak her şeyi bulanıklaştırıyordu. Kırmızı renk etrafımı sarmıştı.

Saçlarımı sola doğru savurdum ve beyaz fayansların üzerine sıçrayarak gidere doğru akmasını izledim. Kanı kollarıma, karnıma sürdüm. Ne kadar çok olduğunu görünce ağzım açık kalmıştı. Pürüzsüz tenimde ne kadar yoğun göründüğünü izledim.

Kalbim hızla çarpıyor, beni hayatta tutmak için uğraşıyordu. Neredeyse kokusuz olmasına rağmen demir ve eski bozuk paraların kokusu burnumu yaktı. Çok gerçekçiydi. Tüm bunlar çok gerçekçiydi.

Chris'i ve boynundan akan kanı hatırladım. Birine söylemediğim, bir hayvan gibi katledilmesine izin verdiğim için bu benim karmamdı. Gözyaşlarım kıpkırmızı suya karıştı, boğazım duygu yoğunluğuyla düğümlenmişti. Fakat çok geçmeden içimde düşmanca bir his yükseldi. Midemde kabarıp köpürüyordu çünkü bunun karma olmadığımı biliyordum. Bunu iki kolu ve bacağı olan biri yapmıştı. Kader ya da ilahi bir müdahale değildi.

Onlardan şüphe ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bizi işbirliğine zorlamak için ne kadar ileri gidebileceklerinden şüphe etmiştim. Yine yurdumuza sızmışlardı. Evimize ne kadar kolay girip çıkabildiklerini göstermiş, ne kadar savunmasız olduğumuzu kanıtlamışlardı.

Duş başlığına uzandım ve onu söküp parçalara ayırdım. İçine sahte kan damlayan beş sahte plastik kapsül yerleştirilmişti. Lyra'yı uyandırıp uyandırmayacağımı umursamadan onu yere fırlattım. Fayansları buldum ve başımı eğip derin nefes alırken iki elimi de duvara yasladım.

Sahte kan bir nehir gibi aşağıya akıyor, tenime çarparak yere sızıyordu. Kırmızı renk benimle alay ediyordu.

Bu, benim ellerimde de kan olduğunu söyleme şekilleriydi. Bana bu işte masum olmadığımı gösteriyorlardı. O adama bunu yapmalarını izlemiştim. Yardım için çılglık atmamış ya da durmaları için bağırmamıştım, sadece olmasına izin vermiştim.

En az onlarınki kadar benim ellerimde de Chris'in kanı vardı. Suçluydum. Hiçbirinden daha iyi değildim ve onlar da böyle olmasını istiyorlardı. Kirli olmamızı istiyorlardı. Yalancılar. Katiller. Suçluluğu ruhlarımızda hissetmemizi istiyorlardı.

İkimiz onların iplerine bağlı kuklaldık. Bir sonraki hamlelerini bekliyorduk. Tüm hayatımız onların elindeydi ve kim bilir daha ne kadar bu küçük oyunlarla bize bunu hatırlatmaya devam edeceklerdi.

Bizi tam da ihtiyaç duydukları yerde tutuyorlardı.
Saklanacak, kaçacak hiçbir yerimiz kalmamıştı.
Çıkış yolu yoktu.

BÖLÜM ON BEŞ

Şeytani Bir Şey Yaklaşıyor

Briar

Thomas'ın bana katılacağıma dair söz verdirdiği okul etkinliği kesinlikle bir toplantı değildi. Tüm okul -ya da en azından öyle görünüyordu- zamanımın çoğunu geçirdiğim Bursley Bölgesi'nin arka tarafında toplanmıştı. Matematik derslerinin çoğu burada yapılıyordu.

Arazinin göbeğindeki ortak alan, Iruine Bölgesi'nin arkasındaki dinlenme salonu ya da Rothchild Bölgesi'nin ötesindeki ürkütücü anıt mezar yerine burada çimlerden bir labirent vardı.

Hollow Heights'ın muhtemelen ürkütücü bir hikâyesi olan gösterişli bir labirente sahip olması gerçekten şaşırtıcı mıydı? Pek sayılmazdı. Bunun bölgenin gerektirdiği bir şey olduğunu çabuk öğrenmiştim. Ponderosa Springs ve onun üzerine inşa edilen üniversite, kalbi zayıf olanlara göre değildi.

Aşırı iddialı labirent, yedi eş merkezli daireden oluşuyordu. Binanın arkasındaki tüm alanı kaplıyor ve ormana karışmadan önce sona eriyordu. Giriş, ilerleyen sık çimlerin arasına açılan

tek bir geçitten ibaretti ve tahminime göre sadece bir çıkış yolu vardı. Merkezde, insanların kafasını daha da karıştırmak için çift sarmal merdivenli bir kule bulunuyordu.

Gece hızla çöktü. Öğrenciler karanlıkta parlayan bilezikler takıyor, ellerinde fenerlerle gruplar halinde toplanmış gülüyordu. Düşün günlerinde anlatacakları bir başka üniversite etkinliğinin tadını çıkarıyorlardı.

Onları kıskanıyordum.

Her şeyden habersiz oluşlarına ve ayrıcalıklı hayatlarına imreniyordum.

Öğrencilerin kaçırıldığını ve öğretmenlerin ormanda öldürüldüğünü bilselerdi kaç kişinin buraya geleceğini merak ettim. Yine de eğlenmeye devam ederler miydi? Zenginlik şemsiyesi onları ölüm kadar acımasız şeylerden bile korur muydu?

O kadar da emin değildim.

Başparmaklarımı uzun kollu gömleğimin manşetindeki deliklere geçirdim. Rüzgârın etkisiyle bedenime yapışan kumaş tenimde pürüzsüz bir his uyandırıyor. Lyra saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru sıkıca örmüş, sarı tutamları lekeleyen kırmızı boyanın izlerini gizlemişti. Dizlerimizin üzerinde saatlerce duşu ovalasak da pek sonuç alamamıştık. Beyaz fayans artık soluk pembe rengindeydi. Temiz bir duştan sonra bile tenimin hâlâ aynı renkte olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

“Buraya Labirent diyorlar,” dedi Lyra. Arnavut kaldırımlı basamaklardan aşağı, labirentin önündeki nemli çimlere doğru ilerlerken benimle uyum içinde yürüyordu.

Karnım açlık ve yorgunluktan guruldadı. “Tabii ki öyle diyorlar.”

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Hafifçe eğilerek girişe baktığımda karanlık ve az miktarda ay ışığıyla karşılaşmıştım. El feneri olmadan yolumuzu bulmamızın imkânı yoktu.

“Şu Yunan efsanesinden esinlenilmiş. Theseus ve Minota-

ur'u biliyor musun? Mimarlar Girit'tekinin bir kopyası olmasını istemişler. Bu oyunu her yıl birinci sınıflar için düzenliyorlar. Zorluk derecesi her zaman farklı ve genellikle bir tür bulmaca oluyor. Lisedeyken bunu hevesle beklerdim." Geçmiş zaman kullandığı gözümünden kaçmamıştı. *Hevesle beklerdim*. Yani şu anda umurunda bile değildi.

Sadece güven duygumuzu çalmakla kalmamış, neşemizi de alıp götürmüşlerdi. Eğlenceli bir şey yapmaktan korkar hale gelmiştik. Bir köşeden çıkıp bizi yerle bir edeceklerini düşünüyorduk. Bu berbattı çünkü bulmacalarda her zaman oldukça iyi olduğumu düşünmüştüm.

"Hollow Heights'ın birinci sınıf öğrencileri hoş geldiniz!" diye anons yaptı öğretmenlerden biri. Arkamızdaki basamakların en tepesinde, elinde bir mikrofon tutuyordu. "Sizleri burada yüzyıllık bir geleneğe dahil etmekten heyecan duyuyoruz! Her yıl farklı bir oyun oynanıyor ama ödül hep aynı. Labirent'in içindeki altın anahtarı bulursanız, okulun birçok gizli odasından birine giriş hakkı kazanacaksınız."

Ödülden çok yarışma için heyecanlandığına emin olduğum yaşitlarımızdan yüksek bir tezahürat yankılandı.

Burası kahrolası Papa'dan daha fazla plaket ve ödüle sahip ünlü bir üniversite olmasına rağmen organize spor seçenekleri sunmuyordu. Atletizmin eğitimden daha önemli bir hale gelmesinden korkuyorlardı ama böyle bir okulda bu asla olamazdı. Bir saniye için bile Hollow Heights'ın nesillerin en parlak genç beyinlerini rotasından saptırdığını düşünen olursa, itibarlarını kaybederlerdi. İnsanlar çocuklarını buraya sokabilmek, hatta başvurularına lanet bir ataç bile taktırabilmek için yıllarca uğraşıyordu.

Burası Amerika'nın geleceği idi.

Aramızdan dördünün çoktan tampon kadar kanlı birer sabıka kaydı olduğunu bilmek kafamı allak bullak ediyordu.

Bundan sonra ne yapmayı planlıyorlardı? Çocuklara yardım mı edeceklerdi? Özgür dünyayı mı yöneteceklerdi?

“Sadece iki ve üç kişilik takımlar! Her takımın anahtarı bulmak için labirente on beş dakikası olacak. Eğer başarısız olursanız, düdük çaldıktan sonra el fenerinizi havaya kaldırın ve bir öğretmenin gelip sizi çıkarmasını bekleyin. Her zaman olduğu gibi bu eğlenceli anlarda da güvenliğinizi sağlamak istiyoruz...”

Yarımızdan fazlasının yirmi saniye içinde hatırlamayacağı, diğer yarımızın da ilk seferinde dinlemediği bir dizi güvenlik önleminden bahsetmeye başladı. Gözlerimle öğrenci denizini tarıyor, içten içe onlardan birini arıyordum.

Öğrendiğim bir diğer ders de eğer Hollow Erkekleri’nden birini görürseniz diğer üçünün de çok uzakta olmayacağıydı. Biri olmadan diğerleri de asla olmazdı. Sürü halinde avlanan köpekbalıkları gibilerdi. Ancak endişelenilmesi gereken görünürdeki köpekbalığı değil, bacağımızdan bir parça koparma olasılığı daha yüksek olan gölgelerde gizlenendi.

Silas’ın siyah kapüşonunu ve Thatcher’ın buz rengi saçlarını görmüyordum. Rook’un *Zippo*’sunun sesini duymuyordum. Alistair’in gözleri üzerimdeyken oluşan baskıyı bile hissetmiyordum. Etrafta olduklarını genellikle bu şekilde anlardım.

Panik. Ter. Adrenalin.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm hisler bir araya gelmiş gibi oluyordu. Ancak aynı zamanda daha önce yaşadığım hiçbir şeye de benzemiyordu.

Tanrım, bunun için ondan nefret ediyordum.

Fakat bu gece onları görmemiştim. Varlıklarını hissedemiyordum. Organize okul etkinlikleri zaten onlara göre değildi. Çok fazla göz, yerine getirilmesi gereken çok fazla beklenti vardı.

Lyra’yı kalçamla dürtüp hafifçe sırttım. “Hâlâ eğlenebiliriz, değil mi? Saklanacak gizli bir yerimiz olması güzel olurdu.”

Titrekçe güldü. Son birkaç haftadır ağzından ilk kez neşeli bir ses çıkıyordu.

“Gerçekten de onu Tracy ve altın çocuk Garrett’tan önce bulacağımızı mı düşünüyorsun?” Gözleri hem görüntü hem de kişilik açısından güçlü bir çift olan Easton ile Mary’ye döndü. Easton’ın mükemmel yüzünü süsleyen morluğu ya da Mary’nin bilerek onun gömleğiyle aynı renk bir hırka giymesini gözden kaçırmamıştım.

“Bu kimin babacığının en büyük yatı alacağıyla ilgili değil. Bir labirentte yolunu bulmakla ilgili. Para yok. Statü yok. Elbette normalde üstünlük onlarda ama şu anda avantaj bizde.”

“Avantajımız büyüleyici kişiliklerimiz mi?”

Omzunu hafifçe ittim. Esinti buklelerini omzunun arkasına savuruyordu. “Onun dışında, ukala. Bizim avantajımız sokak zekâmız. Sence bu çocuklar daha önce hiç düşünmek zorunda kaldılar mı? Ya da anneleri ve babaları olmadan kendilerini zor bir durumdan kurtardılar mı? Bundan şüpheliyim.” Kötü niyetli değildim, sadece gerçeği söylüyordum.

Bu okulda milyonerlik sınırının altında büyüyen tek kişilerin Lyra ve ben olduğumuzu düşünüyordum. Elbette on sekiz yaşına girdiği için Lyra’nın artık parası vardı. Ancak sistemin içinde büyümüşü ve bunun nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordum. Koruyucu ailelerin çocuklara neler yaptığını görmüştüm.

Onları neye dönüştürdüğünü ve ne olmalarına yol açtığımı biliyordum.

Doğduğunuz andan itibaren kendi başınızın çaresine bakma yeteneğiniz olmadan bu dünyaya geliyordunuz. Başkalarından öğrenmek ve uyum sağlamak zorundaydınız. Çoğu insanın onlara rehberlik eden ve öğreten ebeveynleri vardı. Hayatın yanlışlarını ve doğrularını gösteren aile büyükleri olurdu.

Bir de diğerleri vardı.

Dışlanmışlar, terk edilmişler ve tüm bunları kendi kendile-

rine öğrenmek zorunda kalmış yalnızlar. Biz zor yoldan, başarısız olarak ve hatalar yaparak öğrenirdik. Sıcak kalpler yerine pençeler ve keskin dişler geliştirirdik. Zirveye ulaşmak için savaşırdık. Bizden olanla ilgilenir, kendi başımızın çaresine bakardık. İşte bu kadardı.

“Endişelenmiyor musun hiç...” Duraksadı. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. “Labirentin alev almasından ya da bir ayı tuzağına takılmaktan?”

Aslında gülmeliydim ama yapamamıştım. Böyle bir şey yapmalarına şaşırmazdım.

Endişeli miydim? *Evet.*

Bunun gecemi mahvetmesine izin verecek miydim? Veremeye çalışacaktım.

“Bu gece burada olacaklarından şüpheliyim. Ayrıca biz içrideyken labirente giremezler, her iki girişte de öğretmenler var. Bu gece eğlenecek kadar güvendeyiz, tamam mı?” dedim ona güven verircesine. Devam etmeyi planladığımı fark etmeden başım salladı. “Ama bence gerçekten birine söylemeyi düşünmeliyiz, Lyra.”

Bir süre ağzından hiçbir şey çıkmadı. Etrafımızda insanların Labirent’teki zamanlarının başladığını ve bittiğini işaret eden bir borunun tekrar tekrar çaldığını duyarken aramızda sessizlik hâkimdi.

“Bu gece bizim olsun. Yalnızca bu an. Normal bir gece geçirelim ve sabah ne yapmamız gerektiğini konuşalım.”

Bu şimdiye kadar ondan aldığım en olumlu cevaptı. Şu anda hayır demeye daha meyilli olduğunu biliyordum ama ufak da olsa bir kazançtı. Birine güvenme fikrine ısınmaya başlamıştı. Polise. Bir öğretmene. Bize yardım edebilecek herhangi birine.

Kolumu onunkine doladım. “Bu etekle ayak uydurabilecek misin?” Yeşil ve siyah ekose kumaş aklıma *Harry Potter*’daki *Slytherin* üniformalarım getirmişti. Lyra’nın tam bir paradoks

olması çok hoştu. Çamurun içinden ürpertici böcekler toplamak için ekose etekler ve kadife pantolonlar giyyordu. Odamıza her zaman dizleri ve avuçları kir içinde geliyordu. Kucağında bir kitapla otururken bacak bacak üstüne atar ama bir kutu kola içtikten sonra duyduğum tüm erkeklerden daha yüksek sesle geçirirdi. Bu kadar yumuşak, bu kadar kadınsı olabilmesi ve yine de erkeksi görülebilecek şeyler yapabilmesi... Kendi parçalarını bu kadar kolay dengeleyebilmesine hayrandım.

“Muhtemelen hayır ama bir deneyeceğiz,” dedi gülerek. Beni labirentin girişindeki gitgide kısalan sıraya doğru çekti. Zaman geçirmek için konuştuk ve öğrencilerin tekrar tekrar başarısız olmalarını izledik. Bir öğretmen başka bir takımın daha henüz anahtarı bulamadığım duyurmadan hemen önce tiz borunun sesi gökyüzünü delip geçti. Sıra bize gelmişti. Lyra’nın psikoloji öğretmeni ile benim istatistik profesörümün arasında durmuş, yemyeşil çitlerin arasında beliren karanlığa girmek için bekliyorduk.

Bir rüzgâr beni arkamdan vurdu ve kendimi labirentin kenarında bulana dek ileri itti. Esinti hızla geçip giderken ağaçların yaşlı dalları inliyor, ilerimizde sallanıyordu. Kalbimin ritmi hızlanmaya başladığında yumruklarıma ve avucumun içine gömülen tırnaklarıma baktım.

“Briar!” Lyra parmaklarını yüzümün önünde şaklattı ve beni yeryüzüne geri getirmeye çalıştı. “Sıra bizde.”

Gülümseyerek Labirent’e doğru ilerledi. Gözden kaybolurken çöken sis onu puslu bir karanlığa çekiyordu. Korku enseme yalayıp geçti ama hemen silkindim ve arkadaşımın peşinden gittim.

Bir elim labirentin çimden duvarlarına uzanırken diğer elim fenerimin düğmesine bastı. Işık Lyra’nın yüzüne vurduğunda gözlerini korumak için elini kaldırdı. Işığı önce sola, sonra sağdaki diğer yola tuttum. Sis uzağı görmeyi neredeyse imkânsız kılıyordu.

“Ayrılmak ister misin? Bu şekilde daha fazla yere bakabiliriz,” dedi Lyra.

İlk içgüdüm hayır demek olmuştu. Birlikte her zaman daha güçlüydük. Ancak bu bir okul etkinliğiydi, onlardan kaçmaya çalışıyor değildik. O yüzden başımı salladım.

“Ben soldan gideceğim. İyi şanslar.” Neşe içinde gülümse-dim.

Yollarımız ayrılırken derin bir nefes aldım ve boynumu rahatlatmak için başımı yana eğdim. İlerlemeye başladığımda her şey biraz daha bulanıklaşmıştı. Bu yüzden hızımı artırmaya çalıştım. Burada çok fazla zamanımız olmadığını biliyordum ve kaybetmekten nefret ederdim.

Labirentin içine girdikçe kendimi daha da kaybolmuş hissediyordum. Her dönüşte, her yön değişikliğinde yanlış yoldaymışım gibi geliyordu. Labirentin duvarları üzerinden bakmamı engelleyecek kadar yüksekti, bu yüzden merkeze yakın olup olmadığını bile anlayamıyordum. Borunun her an çalabileceğine emindim. Sadece bu düşünce bile beni daha hızlı koşmaya itti.

“Hayatım boyunca fare baktım ben, bu aptal şeyden kurtulabilirim,” diye homurdandım derin bir nefes alıp biraz da öksürerek. Ciğerlerim sisten ıslanmıştı. Ada’yı düşünmemle kalbim sızladı. Beni öldürmeden mezun olmama izin verirlerse, evcil hayvanımın intikamı için *onu* bıçaklamak üzere geri dönecektim.

Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve nefes almak için başımı eğdim. Tekrar doğrulduğumda fenerimi kaldırıp önüme baktım. Sisi yarıp geçen ışık, birkaç metre önümde yükselen kulenin beyaz boyasma çarpıyordu.

“İnanamıyorum,” diye fısıldadım sırtarak.

Yapıya yaklaşırken tek bir ipin ucunda basamaklardan sarkan altın anahtarı fark ettim. Ayaklarımın üzerinde yükseldim ve parmaklarımı metalin etrafına doladım. İçim gururla dol-

muştı. Anahtar ellerime düşerken ipin koptuğunu duydum. Birkaç saniyeliğine sahte altını hayranlıkla izleme fırsatım olsa da yaptığım hareket korkunç bir olaylar zincirini tetiklemiş gibi görünüyordu.

Sanki ip bir bubi tuzağıydı ve ben de mükemmel bir kurbandım. Etrafımdan çığlıklar, tiz ve kulak tırmalayıcı feryatlar yükseldi. Labirent'in dışından bağırma sesleri geliyordu. İrkilerek iki yanıma döndüm, yanımda birini görmeyi bekliyordum. Onun yerine gecenin içinde ardı ardına yükselen bir patlama sesi duydum. Bariz bir silah sesiydi.

Sadece havai fişeklerdir, dedim kendi kendime. Oysa ne bulutlara yükselen bir ışıltı ne de rengârenk bir parıltı vardı. Kendime istediğim kadar havai fişek olduğunu söyleyebilirdim ama bu gerçeği değiştirmeyecekti.

"Herkes sakın olsun ve lütfen avluya çıksın!" Öğretmenlerden birinin mikrofondan anons ettiğini duydum. Sesi bana doğru yankılanarak geldi.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Bu labirentin içinde kapana kısılmak mı, yoksa dışında neler olduğunu bilmemek mi?

Son birkaç haftadır hayatta kalma içgüdülerim daha önce hiç olmadığı kadar tetiklenmişti. Bu polise yakalanmaya ya da soyduğunuz adam tarafından neredeyse enselenmeye hiç benzemiyordu.

Çok daha kötüsüydü.

"Lyra!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Boğazım acıyla sızlıyordu. "Lyra!" Çoktan unutmaya başladığım adımlarımı geriye doğru takip ederken el fenerim bana yol gösteriyordu. Karanlığın içinde herhangi bir şey görmek çok zordu. Bir yandan Lyra'yı arıyor, bir yandan da bu labirentten sağ salim çıkmaya çalışıyordum.

Sis ve çığlıklar zaten duyularımı yeterince allak bullak et-

mişti. Şimdi buna bir de Labirent'in duvarlarını titreten bangır bangır müzik eklenmişti. Sözleri yoktu, sadece korkunç kademi işaret eden uyumsuz akorlar duyuyordum. İnsanları parlak renklere ve dönen hayvanlara çekmek için bir atlıkarıncada çalınan müziklere benziyordu. Sanırım bu yalnızca üst sınıfların genç öğrencilere yaptığı bir şakaydı. Hepsi buydu.

“Lyra!” diye tekrar denedim ancak karşılığında bana seslenen birini duymuyordum. Yüksek bir gümbürtünün sesi kulağıma ulaştı. Hemen ardından gözlerim sağa, tepesinden parlak kırmızı dumanlar püskürmeye başlayan ince siyah silindire kaydı. Yavaşça sızıyor, köpürerek kalın dalgalar halinde etrafıma yayılıyordu. Ayaklarımdan başlayarak vücudum boyunca yukarı doğru tırmanırken bir saniye daha beklemedim. İlerlemeye başladım, kollarım görkemli bir mumya gibi önüme uzanıyordu.

Güm. Güm. Güm.

Labirentin üstünden daha fazla duman bombası uçtu ve etrafımdaki rasgele noktalara indi. Sis görüşümü tamamen ele geçirmiş, etrafımı ürkütücü parlak kırmızı bir renge bürümüştü. Dehşet üzerime çöktü. Ensemdeki ince tüyler diken diken olmuştu. Gözlerim yanarken kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Ne ürkmüş ne de korkmuştum.

Hissettiğim şey işe yaramaz bir kelimenin ötesindeydi.

Hissettiğim aç bir canavar gibi üzerime sürünen somut, canlı bir güçtü. Etimi çiğ çiğ kemiriyor, kalbime ulaşana kadar göğsümü lime lime ediyordu.

Titreyen ellerimi artık kontrol edemiyordum.

Ciğerlerim öksürükle sarsıldı. Dumanı uzaklaştırmak için kollarımı güçlkle salladım. Her şey bir pustan ibaretti, tüm bunlar çok hızlı olmuştu. Birkaç dakika durdum, midem çalkalanıyordu. Gözlerimi kapattım ve tekrar küçük olmayı diledim. Teksas'taki evimde olmak, babamın kollarında teselli bulmak istiyordum. Onun beni korumasını istiyordum.

Babamı ve beni nasıl bundan daha güçlü olmam için yetiştirdiğini düşündüm. Kendisini yere sermeye kararlı olanların ayaklarına kapanan bu kızıdan daha cesurdum. Bana burunlarının dibindeki servetlerini nasıl çalacağım öğretilmişti. Gecenin tümseklerinden korkmamak için büyütülmüştüm çünkü gecenin içindeki tümsek bendim.

Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. El fenerim yüzümün tam önündeki duman bulutlarını aydınlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Çığlık seslerine, bağırışların yankılandığı yere odaklandım. Eğer o yöne doğru gidebilirim beni bu labirentten çıkarabilirdi.

“Lyra!” dedim zorlukla. Birinin boğuk sesimi duyacağımı umuyordum.

Anahtarı cebime soktum, el fenerini ağızıma sıkıştırdım ve kazağımı çekip çıkarırken onu dişlerimle tuttum. Siyah atletim göğüslerimin arasından karnıma doğru süzülen terin de yardımıyla tenime yapışmıştı. Nefesimi tutup paniğimi yatıştırmaya çalışarak çıkışa doğru ilerledim.

Tam o sırada birinin kıs kıs güldüğünü duydum.

Kaslarımın gerilmesine neden olan karanlık bir kıkırtıydı. Bu bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmeme neden olmuştu. Bir şeyin yakınlarda olduğunu biliyordum. *Yakındalardı* ve ben de onlarla birlikte burada kapana kısılmıştım.

Sesinden yayılan tehditkâr enerjiyle kemiklerim panik içinde titredi. Kahkahaları göğsümün içinde yankılanıyor, kafamın içinde uğulduyordu. Atlıkarınca müziği daha hızlı çalıyor, ileriye doğru attığım her adımda gittikçe yükseliyordu.

Arkamda rüzgârın esintisini hissettim. Belime dokunan bir el beni dönmeye zorladı ama yalnızca daha fazla dumanla karşılaşmıştım. Sol bacağımda hissettiğim bir başka dokunuşla tekrar döndüm. Buradaydılar. Sis perdesinin hemen ötesinde saklanıyor, benimle oynuyorlardı. Onlar bedenimi sıyrıp ge-

çerken, daireler çizerek uzaklaşmaya çalışıyordum. Sahte bir gerçeklikte sıkışıp kalmıştım. Parçası olmak istemediğim lanetli bir oyunun içine itilmiştim. Onlar kıkırdayıp bana dokundukça midem ağzıma geliyor, zihnim bulanıyordu.

Gölgelerin içinde bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Aynı anda hem her yerdeydiler hem de hiçbir yerde.

Hızlarına yetişmek imkânsızdı.

“Ne istiyorsunuz?” diye bağırdım. Oyunlardan bıkmış, bu kedi-fare işkencesinden yorulmuştum. Göğsüm öfkeyle inip kalkarken el fenerim dosdoğru ileriye gösteriyordu. “Ne istiyorsunuz?!” Tekrar boşluğa seslendim.

Daha fazla kahkaha yükseldi. Fenerim onlar yaklaştıkça yüzlerinden daha fazla parça yakalıyordu. Yan yana yürürlerken geniş omuzları birbiriyle tamamen senkronizeydi.

Bir palyaço maskesi en soldakinin yüzünü örtüyordu. Ortadakinde ünlü Testere maskesi vardı. Sonuncusu ise gözlerinin olduğu yerden kan sızan sade, düz beyaz bir maske takıyordu. Bana yaklaşırlarken midem ağzıma gelmişti. Sert bir şeye çarpana kadar geri çekildim. Cehennemin böyle bir yer olduğuna emindim. Beyaz maskeli olan, en uzun boyluları uzandı ve örgünden fırlayan bir tutamı parmaklarının arasına aldı. Ardından başparmağı ile işaretparmağı arasında okşadı. Bana doğru eğilip saçlarımı maskesinin burnuna bastırdı. Kokumu yüksek sesle içine çekerken öylece kaldım.

“Ne istiyorsun?” diye sordum boğuk bir sesle.

Labirentin bir parçası olduğunu düşündüğüm şey arkamda hareket etmeye başladı. Ondan uzaklaştım ancak yalnızca önümdeki bedene daha fazla yaklaşmıştım. Gidecek hiçbir yerim, kollarının beni sarmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sert vücudunu benimkine bastırırken avuç içi

ağzımın üzerinde kapandı. Gölgede gizlenen gecenin çocuğu. Yüzündeki maskeye rağmen onun kim olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Dehşetle bağırmak için kendimi hazırladım.

“Korkunu.” Hayvansı sesi müzik ve kargaşayı bastırdı. İri eline doğru inlerken deri eldiveninin tadını alabiliyordum.

Maskesinin önü burnuma değerken gözlerim, yüzünün üst kısmındaki siyah-beyaz kuru kafa desenini seçmeye çalışıyordu. Dudaklarının olması gereken yer sesini bozan kalın, siyah bir gaz maskesiyle gizlenmişti.

“Sessizliğini,” diye devam etti.

Plastik ve duman kokusu neredeyse eziciydi ama altta yatan karanfil ile karanlığın kokusu kadar güçlü değildi. Adrenalin sıvı altın gibi damarlarımda akıyordu. Her sinir ucum alev almıştı, her hücrem titriyordu. Yaşıyordum.

Siktir. Ölümün ellerindeydim ve kendimi çok canlı hissediyordum.

“Gerçeği,” diye hırladı.

Ne gerçeği?

Onun katil bir orospu çocuğu olduğu gerçeğini mi istiyordu? Bunu daha önce de söyleyebilirdim.

Alistair’ın kolu belime dolandı ve mümkünmüş gibi beni daha da kendine çekti. Maskenin altından gelen ağır nefes sesleriyle titriyordum. Karanlık gözleri maskenin içinden pençelerini ruhuma geçirirken irkildim.

“Artık senin sahibin benim, küçük hırsız. Sahibin biziz. Bize aitsin. Bunu unutmadığına emin ol.” Hırıltısıyla kemiklerim ve altdudağım titremişti. Söyledikleri karşısında sindim.

Bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı zaten biliyordum. Kendimi kurtaramazdım. Yaşananlara engel olamazdım. Kalbimin sert darbelerini göğsünde hissettiğini biliyordum. Bacaklarımın arası sıcak ve ıslaktı. Bedenim ilkel bir dehşetin etkisiyle

tahrik olmuştu. Kendime bunun sadece vücudumun doğal tepkisi olduğunu söyledim. Elimde değildi. Biyolojik bir tepkiydi.

Vücudumdaki parmakları sıkılaştı, ağzımın üzerindeki eli daha da sertleşti. “Korkmayı seviyorsun. Öyle değil mi, Briar? Biz canavarlarla gölgelerde oynamayı seviyorsun?” diye sordu beni bir çocuk gibi kışkırtarak.

Olabildiğince güçlü görünmeye çalışırken dokunuşunun altında sarsıldım. Kovalanmaktan ve beni yakalamasından bıkmıştım. Koşmaktan, bir hamle yapmasını beklemekten bitkin düşmüştüm. İçten içe öyle olmadığımı bilsem de artık korkak küçük kızı oynamak istemiyordum.

Bedenim neredeyse bana itaatsizlik ediyordu. İçimde bir parçam sıcaklığını ve vücudundan dalgalar halinde yayılan arzuyu keşfetmek istiyordu. Fakat bu dürtüye karşı koydum. Kalan tüm gücümle başımı geriye atarak burnuna savurdum.

Kafamın acıyla zonklamasına neden olan darbeye nasıl tepki verdiğini görmek için durmadım. Kollarından fırlayıp ters yöne doğru koşmaya başlamadan önce yalnızca tatmin edici bir çıtırtı duyulmuştu. Labirentin içinde tökezledim, çitlerine düştüm. Kollarım çizilmiş ve kesilmişti. Arkamda onu duyabiliyordum. Ağır adım seslerini, yere çarpan botlarını... Göğsüm dumanın karışmadığı temiz bir nefes almak ihtiyacıyla ağrıyordu, bir köşeyi daha dönerken bacaklarım yanıyordu.

Ne kadar yakınımda olduğunu görmek için bir anlığına döndüğümde başka biriyle çarpıştım. İlk tepkim onunla savaşmak, tekmeler savurmak, tırnaklarımı geçirmek ve çığlık atmak olmuştu.

“Briar! Briar!” diye ismimi haykırdı saldırganım. Ben tırnaklarımla ondan kurtulmaya çalışırken ellerimi avuçlarının içine almaya çalışıyordu.

“Yardım edin! Biri yardım etsin!” diye bağırarak karşı koymaya devam ettim. Delirmiş, tamamen aklımı kaçırmıştım.

“Briar! Ben Dekan Sinclair, yardım etmeye çalışıyorum!”

Bana saldıranlardan biri olduğumu sandığım kişi okulumuzun dekanı çıkmıştı. Dışarıdaki kargaşadan sonra içeride mahsur kalan iki öğrenciyi aramak için Labirent’e girmişti. *Onlardan* olmayan birinin kollarına yığıldığımda etrafımı saran duvarlar yıkılıyor gibi görünüyordu. Şeytan yardım eli uzatsa kabul ederdim.

Bay Sinclair kollarını etrafıma doladı, beni baharat kokan geniş göğsüne bastırarak başımın arkasını kavradı. “Sorun yok, iyisin.” Muhtemelen kalbimin düzensiz atışlarını hissediyor, bitkin düşen halimi görüyordu.

Gözlerimi kapattığım anda yaşlar akmaya başladı. Tam o anda ağlamaktan çok yorulmuştum. Kusmaktan ve çaresiz hissetmekten bıkmıştım. Onların uzman oldukları bir oyunu oynamaya çalışıyordum. Onların satranç tahtasındaki zavallı küçük bir piyondan başka bir şey değildim. Günlerimi, kâbuslarımı yönetiyorlardı. Hayatımı ele geçiriyorlardı. Sahip olmak için savaştığım hayatı benden alıyorlardı.

Ben ise sadece onu elimden almalarına izin veriyordum. Onlar benim dahil olmadığım bir kan davası güden şımarık piçlerdi. Beni öldürmek istiyorlarsa sorun değildi. Ancak işkencelerinden ve sapkın şakalarından bıkmıştım. Kukla olmaktan bıkmıştım. Bu kedi egemenliğindeki oyunda fare olmaktan bıkmıştım.

Oynamak istiyorlarsa oynayabilirlerdi.

Ben de oynayacaktım.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM ON ALTI

Kızımız Dişli Çıktı

Alistair

Onu çekici olduğu için çizmiyordum.

Zaten birçok kız çekiciydi. Güzel ve seksi bir sürü kız vardı ama şu anda önemli olan bu değildi. Güzel olması umurumda değildi.

Kalemimle yuvarlak yüzünün kıvrımlarını, telaşlandığında yanaklarının aldığı tonu daha da belirginleştirirken bu sözleri tekrar tekrar söylüyordum. Kemerli kaşlarının, hatta yara izinden dolayı çizik görünen sol kaşının üstünden geçtim. Pembe dudaklarının şeklini çizerken elimin baskısını hafiflettim.

Onu çiziyordum çünkü o, beni yaralamaktan başka bir işe yaramayan güzel bir şeyin başka bir hatırlatıcısıydı. Tüm hayatım parlak şeylerle, ışıltılı gülümsemeleri ve güzel evleri olan çarpıcı insanlarla çevrili olarak geçmişti. Tek yaptıkları alacak bir şey, incitecek insani bir parça kalmayana dek benden bir şeyler almak ve canımı yakmaktı.

Adının Briar* olması ne kadar da uygundu. Dikenli lanet bir çalıydı. Dürtüyor, batıyor ve canımı sıkıyordu.

Labirent eğlenceliydi. Heyecan vericiydi. Dokunuşumun altında titrerken ellerim ürkek bedenini sarmıştı. Karanlıkta bile etrafımızı saran dumanın içinden o renkli gözlerin dehşetle dans ettiğini görebilmişim.

Benim için titriyor, itiraz eden bakışların altında merhamet için yalvarıyorlardı. Kolay kolay ölmeyecekti, pes etmeyi ve teslim olmayı reddediyordu. Bu benim için iyiydi. İyiden de fazlasıydı.

Aldığı kadar vermeye istekli olması hoşuma gidiyordu.

Kalemimi kâğıda daha sert bastırdım, bu çizimler sadece birer hatırlatıcıydı.

Eylemler yerine güzelliğe güvendiğinizde neler olacağına dair uyarılardı.

Başparmağımla sert çizgileri karıştırmaya başladım. Ten dokusu almaları için gölgelendirme yaparken *ona* hak ettiğinden daha fazla derinlik verdim.

Telefonum cebimde titremeye başladı. Ders sırasında kafamı eskiz defterimden kaldıracabilecek tek şey buydu. Otorite figürlerinin seslerini bastırmayı küçük yaşta öğrenmişim. Artık okul benim için çocuk oyuncağıydı. Çocuklardan gelen birkaç mesaja baktım. Çoğunlukla Silas ve elinin yavaşlığı hakkında konuşuyorlardı. Hepimiz birkaç haftadır sızmaya çalıştığı güvenlik kayıtları hakkında bir şeyler duymayı bekliyorduk. Bunu yapmanın daha zor olduğundan bahsetmişti. Güvenlik duvarı gibi şeyler anlatmıştı. Sikeyim, ben de bilmiyordum. Tek bildiğim bu konuda hiç aceleci davranmadığıydı.

Thomas'ı hâlâ sırayla takip ediyor, gözümüzü üzerinden ayırmıyorduk ve henüz onu şüpheli bir şey yaparken yakalayamamıştık. Ana caddedeki apartman dairesinden gecenin bir

* “Briar” dikenli çalı anlamına gelmektedir. (ç.n.)

yarısı çıkmıyor, okuldan sonra arabasına uyuşturucu saklamıyordu. Onu kimya laboratuvarına girerken bile görmemiştik.

Artık her şeyi evinde sakladığını düşünüyordum. Chris'in kaybolması ve Şeker Kral'ın evinde çıkan yangında neredeyse ölmesinden sonra dikkat çekmemeye çalışıyor olabilirdi. İşin içinde kim varsa hedef olabileceklerini biliyorlardı. Sırada kendilerinin olduğunu biliyor ve muhtemelen varlıklarını gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Rook ve ben bütün gece evinin önünde kamp kurmuştuk. Yanlış giden en ufak bir şey bile olmamıştı. Yanlış adamı izlediğimize, kimya laboratuvarına girip çıkmalarının sadece bir tesadüf olduğuna inanmaya başlamıştım.

Mesajlarına cevap verdim, telefonumu cebime geri koydum ve üzerinde çalıştığım şeyi bitirmek için kalemi elime aldım. Derse nadiren dikkatimi verirdim. Şans beni bulup da lisede seçmeli olarak sanat dersi aldığımda bile öğretmenlerimi duymazdan gelirdim. Daha iyi olduğumu düşündüğüm için değildi. Yalnızca onların yardımına ihtiyacım yoktu. Onların rehberliğini istemiyordum.

Kitabımdaki bir sonraki boş sayfaya geçerek birkaç dövme tasarımı üzerinde çalışmaya başladım. Birkaçım kendime yapmak istiyordum, diğerleri başkaları içindi. Çalıştıkça siyah ve gri detaylı tasarımlara, hatta yaratıcılığımı deriye işleyebileceğim sürrealist çizimlere daha fazla yöneliyordum. Shade dövme sanatında tüm tekniklerde ustalaşmaya, temelden başlayıp ilerlemeye inanırdı. Bir uzmanlık alanınız, gerçekten iyi olduğunuz bir kategori olabilirdi. Ancak diğerlerini de aynı derecede iyi yapmanız gerekirdi. Bu yüzden geleneksel Japon tarzı çalışmalardan nefret etsem de kâğıdıma bir ejderha çizmeye çalıştım.

Defterim ben olmayan biri tarafından kapatılmadan saniyeler önce adımı duydum. "Bay Caldwell." Eskiz defterimin sayfaları çizim yapan elim ile kalemimin üzerine katlanmıştı.

Sınıfın geri kalanı aynı anda nefes alıyor gibiydi. Hepsi muhtemelen başka birinin bana açıkça saygısızlık etmesinin şokunu yaşıyordu. Elbette Hollow Heights'ta yetki profesörler-deydi. Dört yıllık yolculuğumuz boyunca bizi yönlendirmek ve rehberlik etmek onların işiydi.

Ancak beni değil.

Ne beni.

Ne Silas'ı.

Ne Rook'u ne de Thatcher'ı.

Bizi kendi halimize bırakıyorlardı. Soyadlarımız ve paramızın burada bulunduğumuz süre içinde verdiğimiz korkunç zararı karşılayacağı umuduyla çürük elmaların kendi kendilerine rehberlik etmesine izin veriyorlardı. Bize patronluk taslama zahmetine girmiyorlardı çünkü bunu duymazdan geleceğimizi biliyorlardı. Sadece kendi başımıza kargaşa çıkarmakla kalmazdık. İçimizden birini disipline etmek ailelerimizi kızdırma olasılığı anlamına gelirdi. Caldwell gibi bir isimle... Kasabanın yarısında, okul kütüphanesinde ve üniversitenin yönetim kurulu-nda olan bir isimle, benimkisi kızdırmak isteyeceğiniz son aileydi.

"Bana aksonun* tanımını yapmak ister misiniz? Anatomiye göre, elbette." Profesör Thomas Reid masamın önünde dikili-yordu. En önde oturmak gibi bir niyetim yoktu ama sınıfa gel-diğimde geriye bir tek burası kalmıştı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken gürültülü bir ses çı-kardım. Etrafımdaki öğrenciler nefeslerini tutmuş, beni izliyor-lardı.

"Kıçımı öpmek ister misiniz? Anatomiye göre, elbette."

İstediği cevap bu değildi ama benden beklediği cevap tam da buydu. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Thomas ve Briar'da sarı saçları dışında birbirlerine benzeyen bir yön

* Akson, bir sinir hücresinin (nöronun) bir uzantısıdır. (ç.n.)

görmemiştim. Eğer akraba olduklarını söylemeselerdi, kimse-
nin anlayabileceğini zannetmiyordum.

“Zekice, Alistair. Çok zekice. Ne derler bilirsin, iğneleme
espri anlayışının en düşük formudur.”

Sırıttım. “Ve zekânın da en yüksek formu. Belki de öğrenci-
lere *Oscar Wilde* hakkında ders vermek yerine, biyoloji öğret-
meye devam etmelisiniz. Sizin uzmanlık alanınız değilmiş gibi
görünüyor.”

Başarısız bir laf atma girişimiyle daha tavrı neredeyse tama-
men değişmişti. Ben ukalalık etmeden aklımdan geçenleri söy-
leyebileceği bir senaryo hayal ederken omuzlarına bir kızgınlık
yerleşmişti.

“Haklısın. Biyoloji dersindeyiz. O yüzden karalama ve çi-
zimleri sanat dersine saklayalım. Dikkatinizi verin, yoksa sizi
dışarı atarım.”

Belli ki sadece birkaç yıldır burada olan Profesör Reid, beni
ve soyadımı çevreleyen azılı şöhreti umursamıyordu. Buna say-
gı duyuyordum. Kendi çıkarımlarını yapan, başkalarının onu
işini yapmaması için korkutmasına izin vermeyen bir adamdı.
Bu onurlu bir özellikti, başka bir durumda ona daha fazla saygı
duymamı sağlayabilirdi. Ancak ne yazık ki, başka bir durumda
değildik ve tek yaptığı beni sinirlendirmek olmuştu.

Sandalyemi geriye ittiğimde zemin altında gürültüyle gı-
cırdadı. Eşyalarımı topladım. Gözlerinin içine bakmadan önce
kalemimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Eğer Profesör Reid
de işin içindeyse bakışlarımın, “*Senin için geliyorum,*” dediğini
umdum.

Ayaklandığım sırada çenem kasıldı, ondan birkaç santim
daha uzundum.

“Müsaadenizle,” diye mırıldandım. Beni kovup kovmaması
sikimde bile değildi. Yine de gidiyordum.

Tek kelime etmeden oradan ayrılacak, arabama yürüyüp eve

gidecek ve sonra da hıncımı kum torbasından ya da duvardan çıkaracaktım. Karmanın Reid için de geleceğini biliyordum. Ona daha sonra on katını ödetebileceğimi bilmek, beni o anda pervasızca bir şey yapmaktan alıkoyuyordu.

Ta ki elini göğsümde hissedene kadar...

Lanet eli.

Göğsümdeydi.

Beyaz gömleğimin önüne yapışmış ince parmaklarına bakmak için başımı eğdiğimde kanım fiziksel olarak kaynama noktasına yaklaşmıştı. Zihnim birkaç saniyeliğine dalıp gitti. Vücudundaki her bir kemiği nasıl kıracağıma dair sonsuz olasılıklar kafamın içinde dönüp duruyordu. Her biri yumruğumun altında çatırdayacak, nefes borusuna basarken ayakkabımın altında yavaşça ezilecekti. Onu parçalara ayırmak ve kalanları Silas'ın köpeği Samson için çiğneme oyuncağı olarak kullanmak istiyordum.

Ağzım var olmayan bir yiyeceğe duyduğum açlıkla sulandı.

Acı için. Kırık kemikler için. Merhamet çılgınlıkları için.

“Ailen yönetim kurulunda olabilir, Alistair. Ama bu seni dokunulmaz yapmaz. Hepimiz birilerine hesap verimiz,” dedi kulağımın dibinde sessizce.

Gözlerimi yavaşça kaldırırken derin bir nefes aldım. Burun deliklerimin, içime çektiğim saldırgan havayla genişlediğini hissediyordum.

“Çek ellerini üzerimden,” diye hırladım. Neden yumruğumu yüzündeki her kemiğe geçirmediğime dair aklımdaki tüm bahaneler bir anda yok olmuştu. Kontrolüm gittikçe elimden kayıp gidiyordu.

“Bir öğretmene mi vuracaksınız, Bay Caldwell? Soyadınız ne olursa olsun bu okuldan atılma sebebidir.”

Bu kahrolası ailenin nesi vardı? Sürekli sabrımı zorluyorlardı. Önce yeğeni başıma bela olmuştu ve onunla işim bittiğinde

kıcıyla başını ayırt edemeyecekti. Sonra da bu lanet olası herif çıkmıştı. İki de buraya, burada işlerin nasıl yürüdüğüne yabancıları.

Bitmek bilmeyen bir soyağacının üstünde olduklarını düşünüyorlardı.

Kırmızı noktalar görüşümü bulandırmaya başlamıştı. Kilit vurmaya zahmet etmediğim canavar hedefini mideye indirmeye hazır şekilde göğsümün içinde hırıyordu.

Elimi uzatıp bileğini sıkıca kavradım.

“Yapabileceklerimin pek bir sınırı yok, Profesör Reid.” Adı dilimden çürümüş bir et parçasıymış gibi dökülmüştü. Endişe bir an için gözbebeklerinde havai fişekler gibi patladı ve sonra söndü.

Bileğini bıraktım. İşimi garantiye almak için omzumla bedenini hafifçe ittim ve ona döndüm. Yüzündeki bakış başımı belaya sokmak için kullanabileceği herhangi bir şey söylemem için bana meydan okuyordu. “Dikkatli olmalısınız, Profesör Reid. İnsanlar ortadan kayboluyor falan.”

Bunu insanların önünde söylemek sorumsuzluktu ama onu sınıfın ortasında çıplak ellerimle öldürmekten biraz daha iyi olduğunu düşünüyordum. Kapıyı sertçe açıp koridorda ilerledim. Boş olmasına, otoparka doğru yürürken hırpalamam gereken kimse olmamasına şükretmişim. Yumruğum bir şeye ya da birine çarpmadan eve varabileceğimden şüpheliydim. Rook’u arayıp antrenman için benimle evde buluşmasını söylemek cazip geliyordu. Thatcher ile ters düştüğümüz konularda Rook ve ben birbirimize uyuyor gibiydik. Bazen onun yumruk yemeye, benim de atmaya ihtiyacım oluyordu.

Sanırım ona kimin vuracağını kontrolünün kendisinde olmasında bunu farklı kılan bir şey vardı. Tek bildiğim bazen buna ihtiyacı olduğuydu. Acıya ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona verebiliyordum. Biz birbirimiz için her şeyi yapardık. Ne

olursa olsun. Birbirimizin ağzını burnunu dağıtmak anlamına gelse bile.

Her bir zerremden öfke akıyor, anahtarımın kilit açma düğmesine basarken ellerim titriyordu. Parmaklarım kapının etrafında kıvrıldı ve çekerek açtım. Nefesimi toplamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan şey arabamın kapısını açtığımda içeride milyonlarca böceğin gezindiğini görmek değildi. Yüzlerce yassı oval gövde ön panelim boyunca geziniyor, koltuklarımın arasına giriyordu. Delice bir an için devasa birer uzaylı görünümündeki böceklerle yılanların da eşlik ettiğini düşündüm ama sesi çıkaranın onlar olduğunu hemen fark etmiştim.

“Sikeyim, bu ne?” diye küfrettim. Onları içeri çekebilecek bir şeyin üzerinden geçmediğimden emin olmak için aracımın dışını kontrol ettim. Hiçbir şey göremeyince tekrar koltuklarıma döndüm. Üzerine kırmızı mürekkeple bir şeyler karalanmış beyaz bir kâğıt gözüme çarptı. Belki yirmi tane böceğin bulunduğu yere uzanıp döşeme tahtalarının üzerine düşene kadar kâğıdı silkeledim. Koltuklarımdaki küflü, ıslak kokuyu çıkarmak aylarımı alacaktı. Böceklerden korkmuyordum ya da beni rahatsız etmiyorlardı, sadece oldukça sinir bozucuydu.

Görünüşe göre dünya bugün beni test etmeye niyetliydi.

Notu birkaç kez okudum. Önce hamamböceklerine bakıyor, ardından tekrar nota dönüyordum. Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi.

Senden korkmuyorum, Caldwell. Siktir git ve kendine yeni bir hobi bul. Böcek koleksiyonerliğiyle başlamanı öneririm. İşte, sana bir şans.

Başımı iki yana sallarken altdudağımı yaladım. Şu lanet kız ne kadar da savaşçıydı.

Botlarımın altında paramparça edeceğim bir savaşçıydı. Ben yokken gözlerinde parıldayan o küçük ukala ışığın sonsuza

dek yok olmasını izleyecektim. Bildiğini sandığı her şeyi alıp ters yüz edecektim.

İşte o an geldiğinde dilimdeki tadı bal gibi olacaktı.

Korkacak kadar insan, bunun onu etkilemesine izin veremeyecek kadar da güçlüydü. Aptal değildim, korktuğunu biliyordum. Yine de içimde artık onu ezip geçmemize izin vermeyeceğine dair sağlam bir his vardı. Elimdeki kaşıntıyla aşağıya baktım ve iri omurgalının derime süründüğünü gördüm. Ayağımla ezmeden hemen önce böceği yere fırlattım. Ağırlığımın altında çatırdamıştı.

Yüzlerce hamamböceğini içeri sokmayı başarmakla kalmamış, aynı zamanda alarmı tetiklemeden arabama girmeyi de başarmıştı. Yeteneğini gösteren bir hareketti. Umut vaat ediyordu. Boşa gidecek olması ne yazıktı. Her şeyi bildiğini sanan bir kızı alıp ona hayatın gerçekte ne olduğunu göstermem gerekecekti.

Onu karanlığa, saklanmaktan hoşlandığım gölgelere çekecek ve kâbuslardan yaratılmış birinden neden korkması gerektiğini gösterecektim.

Benim gibi birinden neden korkması gerektiğini öğrenecekti.

BÖLÜM ON YEDİ

Dalgaların Arasında

Briar

Tatmin duygusu bugün kanıma güçlü bir şekilde işlemiştir. Sabahtan beri adımlarımda farklı bir coşku vardı. Alistair'ın arabasını hamamböceklerinin pisliğinden temizlemekle meşgul olduğunu bilerek kampüste dolaşıyordum. Lyra bunun yalnızca onları kışkırtacağına inanıyor, durumumuzu daha da kötü hale getirdiğimizi düşünüyordu.

Belki de öyleydi. Belki de şaka bir hataydı ama en azından artık biliyorlardı. Yere yatıp yüzümüze tükürmelerini bekleme-yecektik. Labirent, bardağı taşıran son damla olmuştu. Kolay bir av olmaktan bıkmış, kazanmalarına izin vermekten yorulmuşum. Savaşı kaybetsem bile bir mücadele kazanmıştım. Alistair'a kendi ilacından bir kaşık dolusu vermiştim ve tadının bozuk süt gibi olmasını umuyordum.

Okulun dinlenme salonunun girişinden aşağı süzıldüm. Basit bir kilidi olan cam kapı, havuzla aramdaki tek şeydi. Ben yaklaştıkça suyun altındaki ışıkların parıltısı duvarlardan yan-

sıyordu. Yavaşça saçımdan iki tel toka çıkardım ve ilkinin alıp dişlerimle ayırdım. Diğerini kullanmak için yere çömeldim. Tokayı sokmamın ardından standart asma kilide baskı uygulamak için sola döndüm. İlk tokayı diğerinin üzerinden içeri kaydardım ve kilit mekanizmasıyla oynadım.

Aslında basit bir matematikti. Standart bir kilidin beş pimi olurdu ve açılması için her birinin yukarı doğru itilmesi gerekirdi. Ancak beni zorlayacak en az üç tane pim daha vardı, bu yüzden işe onlarla başladım. Doğru miktarda direnç hissedene kadar tel tokayı aşağı yukarı oynattım. Ardından memnuniyet verici tıkırtıyı duyana kadar sertçe bastırdım.

“Biri gitti, ikisi kaldı,” dedim fısıldayarak. Tüm pimler çekilene ve kilit pes edip açılana kadar devam ettim.

Havuz salonuna girmeden önce asma kilidi kapıdan çekip kenara koydum. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordum. Üstümde parıldayan karanlık gökyüzüne baktım. İngiliz sarmaşığı cam panellerin kenarlarından yukarı tırmanıyor, binanın üstünü oluşturan şeffaf plakaların bulunduğu çatının tepesine doğru ilerliyordu.

Gün boyunca ışık her yönden içeriği görmeyi sağlıyordu. Davetkâr ve sıcaktı. Ancak geceleri bir bilinmezlik hâkimdi. Ormana bakarken, ağaçların arasında sizi izleyen bir şey olup olmadığını merak ederdiniz. Eğer orada çok uzun süre kalırsanız, tam olarak aradığınız şeyi bulurdunuz. Dikkatli olmazsanız zihniniz karanlığın oyuncağı olurdu.

Telefonumu küçük bir hoparlöre bağladım. Duyabileceğim kadar yüksek ama kimseyi varlığımdan haberdar etmeyecek kadar sessizdi. Işıkları açmamaya karar vermiştim, havuzu aydınlatanlar yeterli görünüyordu. Parlak, sıcak ışıltı havuza deniz yeşili bir renk vererek suyu daha davetkâr hale getirmişti.

Heyecanla kıyafetlerimi çıkardım. Üzerimde yalnızca siyah bikinim vardı. Bütün gün serin suya girmek için beklemiştim.

Yüzmek bana tüy gibi hafiflediğimi hissettiriyordu. Bedenimin hareketleri dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Beynimi bir süreliğine kapatıp sadece kendimi suyun derinliklerine bırakacaktım.

Buna ihtiyacım vardı.

Hollow Erkekleri olmayacaktı. İntikam planları olmayacaktı. Okul ya da matematik problemleri olmayacaktı.

Sadece biraz yüzecektim.

Çıplak ayaklarım havuzun dışındaki soğuk zeminde dans ediyordu. Nemli havadaki kloru içime çektim. Havuzun etrafına ekilmiş mine çiçeği ve yabani güller onu tamamen olmasa da bastırıyordu. Bu kokuyu severdim. Kloru.

Tramplenin üzerinde durmuş, suya atlamaya hazırlanırken onu boya gibi içime çektim. Havada süzülen şarkı kirli melodiler, başkaldıran sözler ve isyanla doluydu. Kırık kalpleri ateşleyen ve dışlanmışlara kucak açan türden şarkılardı.

Hiç beklemeden üç metre derinliğindeki olimpik havuza daldım. Suyun akıntısı etrafımı koza gibi sarmış, yüzeyin üstündeki her şeyi önemsiz hale getirmişti. Basınç beni kucaklıyor, bu ana dek yoksun olduğum rahatlığı bahşediyordu.

Ailem fakir, babam da bir hırsız olabilirdi ama ben sevilerek büyümüştüm. Özgürce ve sık sık kucaklandığım bir evde. Yazın barbekünün hiç sönmediği, kömür kokusunun sıcak havayı sardığı bir yerde. Kışları karavan parkımızdaki en büyük tepeyi bulur ve saklama kaplarının plastik kapaklarıyla oradan aşağı kayardık. Annem yatmadan önce bana masallar okurdu. Evimin dışındaki herkes için görünmez olmaya alışmıştım. Okulda istenmediğimi hissetmeye, markette yargılanmaya... Ancak o iki odalı karavana girdiğimde evimde hissedeceğimi biliyordum. Ailem dışında *benim* diyebileceğim hiçbir şeyim yoktu ve şimdi ona bile sahip değilmişim gibi hissediyordum.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Evet, Lyra vardı. Thomas vardı. Annemi de sık sık arıyordum ama yeterli gelmiyordu. Burada olmak omurgamda daimi bir ürperti gibiydi. Her an kendimi savunmaya hazır şekilde omzumda bir yük taşıyordum.

Psikopat adamlar tarafından kovalanmak dışında, çoğu üniversite birinci sınıf öğrencisi böyle hissediyor olmalıydı. Umutsuzca uyum sağlamaya, dünyada tek başına ait olabileceği bir yer bulmaya çalışıyor olmalıydı. Ailenizden uzaklaşmak her zaman kulağa daha iyi gelirdi. Ta ki şehirlerce ötede, üç gündür yıkanmamış kapüşonlu bir tişört giyerken tek başınıza ramen yiyene kadar...

Ancak bu bir süreçti. Öyle ya da böyle geçeceğini biliyordum. Ya bu işkenceye alışmaya başlayacaktım ya da beni korkutup kaçırmamasına izin verecektim.

Ciğerlerim patlayacak noktaya gelene, göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar belirmeye başlayana dek suyun altında kaldım. Nefes nefese yüzeye çıktığımda saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp sırtıma ittim. Klordan yanan gözlerimi sertçe ovuşturdum. Yavaş hareketlerle sığ kısma doğru ilerledim. Bacaklarımı havuzun kenarına uzattım ve kollarımı göğsümde birleştirerek kaslarımı çalıştırdım.

Birkaç tur atmayı planlıyordum. Beni yoracağına ve bu gece biraz dinlenebileceğime emindim. Buna çok ihtiyaç duyuyordum çünkü yarın bir sınavım vardı. Üniversitedeki ilk sınavımda başarısız olmak istemiyordum. Ortadaki kulvarı, beş numarayı seçtim. İlk yüz metre için kurbağalama ile başlayarak suyun altına daldığım sırada şarkı değişti.

Beş yüz metre karışık her zaman benim olayım olmuştu. Sanırım takımda dört yüzme stilini de yapabilen tek kişi olmam yüzme koçumu içten içe öldürüyordu. Sırf onun yüzündeki kızgın ifadeyi görmek için yarışları kazanırdım çünkü herkes gibi o da benim başarısız olmamı bekliyordu.

Galiba tüm bunların sebebi de buydu.

Bu yüzden kuyruğumu kısıtırıp insanların kaçırılıp durduğu bu okuldan çok uzaklara kaçmıyordum.

Benden istedikleri şeyi onlara vermek istemiyordum.

Başarısızlık.

Bana bakan herkesin gördüğü tek şey buydu. Görünmez olmadığımı fark ettiklerinde tek gördükleri, sokaklarda sürünmeye mahkûm bir karavan parkı pisliğiydi. Kendim için daha fazlasını istiyordum. Hepsine yanıldıklarını kanıtlamak istiyordum. Yüzlerindeki şoku göreceğim anlar için yaşıyordum. İşte burada tam da bunu yapmaya çalışacaktım. Kendim için daha iyi bir gelecek inşa edecektim, böylece insanlar bana baktıklarında başarı ve özgüvenle dolu bir kadın görecektiklerdi. Beni başka bir şey olarak hayal bile edemeyeceklerdi.

O çocuklar bunu benden alamayacaklardı. Onların da beni başarısız görmelerine izin vermeyecektim. Kendi tahtlarından bana tepeden baksalar da, korkunç şakalarının beni kaçıracağını ve mahvedeceğini düşünseler bile geri adım atmıyacaktım. Benim sonum olmayacaklardı. Geleceğimi elimden alamayacaklardı.

Sırtüstü yüzdüğüm sırada kollarım yanmaya başladı. Daha keskin nefesler alıyor, yüzeyin altında giderek daha az kalıyordum. Yorgunluk kaslarımın derinliklerine işliyordu ama kendimi zorladım. Bedenimden daha fazlasını istedim çünkü zihnimin işi henüz bitmemişti.

Su benim için her zaman bir tür özgürlük olduğu için yüzüyordum. Yerçekimi kurallarından bir kurtuluş ve yüklerimden tamamen arınmış hissetme şansı sunuyordu. Suyun hareketinde bir şey vardı. Yakıcı etkisini aştığınızda doğal gelmeye başlardı. Dalgaların etrafımda dönme şekli, içinde hareket ettiğim sıradaki serinliği tanıdıktı.

Tesadüfen yüzücü olmuşum. On bir yaşındaydım ve annem

beni bir yaz programına yazdırmıştı. Böylece üç ayın tamamını havuzda geçirmiştım. Programın sonunda ise bir yarış vardı. Açık ara farkla kazanmıştım.

Bu bana yakıştırılan ilk olumlu sıfattı.

Balık gibi yüzebilen kız.

Bu yüzden hiç durmamıştım.

Suyun altında son bir kez takla attım. Ayak parmaklarım ile topuklarımı havuzun kenarına olabildiğince sert bir şekilde bastırdım, kendimi rüzgârda dönen hızlı bir hançer gibi suyun altında ileriye doğru ittim. Ardından yeniden yüzeye çıktım. Vücudumu son metreyi de bitirmeye zorlarken kollarımı daireler çizerek durmadan çeviriyordum. Kulaçlarım suyun içinde ve dışında süzülüyor, son gücüm de azalmaya başlarken bacaklarım kuvvetle çırpıyordu.

Parmaklarım ve ellerim betonun üst kısmını kavradığında turumun da sonuna gelmiştim. Sığ suda doğruldum. Derin bir nefes alırken bacaklarım titriyordu. Kenardan güç alarak görüşümü yeniden kazanmayı bekledim. Ufak bir güçle arkama yaslanıp suyun beni taşımasına izin verdim. Pencerelelerden yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakarken nefesim düzene girmişti. Tamamen kendime ait bir dünyaya sürükleniyordum.

Kendimi güçlü bir kadın olarak hayal ettim. İş sahibi, çığır açan biriydim. Önemliydim. Göz ardı edilemezdim.

Üniversiteyi karşılayabileceğimi hiç düşünmediğim için sonrasında ne iş yapmak istediğimi de bilmiyordum. Ancak şimdi olasılıklar sonsuzdu. Hollow Heights'tan alacağım süslü diplomayla seçeneklerim asla bitmeyecekti.

Gözlerim kendiliğinden kapandı. Su beni tamamen içine çekmişti. Sessizlik, kafamın içindeki kaosu yatıştırıyordu. Ne kadar süre orada öylece yüzdüğümü bilmiyordum ama parmaklarımın buruşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Kirpiklerimi yeniden araladığımda havuzdan gelen ışık artık

pencerelerden yansımıyordu. Her şey simsiyahtı. Suyun etki-
siyle bir an gözlerimin hâlâ kapalı olduğunu düşündüm. Ancak
ayaklarımı zemine basıp göz kapaklarımı ovuşturduğumda ka-
ranlıkta olduğum gerçeğini kabul edebilmişim. Sadece karan-
lık da değildi, zifiri bir hiçliğin içindeydim. Yüzümün önündeki
elimi bile göremiyordum. Yıldızlardan gelen ışık dahi karanlığı
delmeye yetmiyordu.

Bu çok saçmaydı. Havuz ışıklarının muhtemelen söndüğünü
ya da zaman aşımına uğradığına emindim. Basit bir açıklaması
olmalıydı. Fakat mantıksız korkular omurgama doğru ilerliyor,
kulağıma fısıldıyordu.

Ya bu üniversitede geceleri dışarı saldıkları köpekbalıkları
varsa? Veya timsahlar? Tehlikeli ve ürkütücü her türlü şeye sa-
hiplerdi, bu neden olmayacaktı ki?

Suya baktım. Mürekkep gibi siyah sıvı kulaklarımda sadece
bir sesten ibaretti. Altımda ne olduğunu görmek bir yana, ha-
vuzun üstünü bile zar zor seçebiliyordum. Ayak parmaklarım
karıncalanıyor, onları bu havuzdan çıkarmamı istiyorlardı. Ka-
nım damarlarımda hızla dolaşıyordu. Kalbim, her sert atışında
derime çarpıyordu. Ağzım sanki boğazıma pamuk tıklmış gibi
kurumaya başlamıştı.

Bu normal, insani bir tepkiydi. Herkes böyle hissedirdi. Bir
şeyin uzanıp ayağınızı yakalayacağı ve sizi suyun altına çeke-
ceğini düşünürdünüz. Yüzeyi bir daha asla göremeyeceğiniz
ihtimali zihninize dolardı. Vahşi, büyük bir beyaz balina ya da
bir insan olması fark etmezdi.

Neyse ki hâlâ zemine dokunabiliyordum. Pervasızca yüzdü-
ğüm için kenardan ne kadar uzakta olduğumdan emin değildim.
Parmak uçlarımla ilerlemeye başladım. Bir yandan kolumu
uzatmış, havuzdan çıkmama yardım edebilecek sağlam bir şey

arıyordum. Arkama bakmam söz konusu değildi. Omzumun üzerinden sonsuz karanlığı gördüğüm an iyice panikleyeceğimi biliyordum.

Ampuller patlamıştı, hepsi bu...

Şlap.

Kuruyan dudaklarımı yaladım, neredeyse donmuşlardı.

Az önce benimle birlikte suya giren her neyse, bunu hiç de nazıkçe yapmamıştı. Havuzun dibini ağırlığıyla sarsılmış, zaten bitkin düşen bacaklarım titremişti.

Dev bir anakonda mıydı?

Kızgın bir boğa köpekbalığı?

Ya da intikam için gelen bir insan mıydı?

Sesin geldiği yöne doğru bakarak yavaşça geri çekilmeye başladım. Suyun belime oturduğu yerde durdum. Ne kadar geriye gidersem, karnımın etrafında biriken su o kadar azalıyor. Bu da sığ kısma ilerlediğim anlamına geliyordu.

Eğer gelen bir hayvansa, işim bitti demekti. Bu karanlıkta beni görebilirdi. En ufak hareketimi hissedebilirdi. Kalp atışlarımı bile rahatlıkla fark ederdi.

Fakat eğer bir insansa... İntikam peşinde biriye... O zaman bir şansım vardı çünkü o da beni daha iyi görebiliyor olamazdı. Sadece tek bir ses gelmişti, yani burada benimle birlikte yalnızca bir kişi vardı. Ancak diğer üçü pekâlâ tüm çıkışlarımı kapatmış, bir hamle yapmamı bekliyor olabilirdi.

Suyun önümde dalgalandığını hissettim. Sezgilerimde haklıysam belki yalnızca birkaç metre ilerideydi. Bir dalga daha ve sonra bir tane daha hissettim. Sanki ben ne kadar yavaş geri çekiliyorsam o da o kadar yavaş bana doğru ilerliyordu. İkimiz de zıt nedenlerle dikkatli davranıyorduk.

Ben fark etmeyeceklerini umarak mümkün olan en az hasarla ve en sessiz şekilde bu havuzdan çıkmak istiyordum.

Onlar ise kaçmayayım diye beni ürkütmek istemiyorlardı.

Su aniden soğumuştı. Buz kesilmişti. Tıpkı Alaska sularının kışın ayazında aktığını hayal ettiğim gibi hissettiriyordu. Uyluklarımdaki ve kollarımdaki tüylerim diken diken olmuştu, altdudağım titremeye başlamıştı. Daha önce hiç sudan çıkmak istememiştim. En azından şu anda olduğu gibi çaresizce istememiştim.

Sırtım havuzun kenarını bulduğunda ruhum aniden rahatladı. Kollarımı kaldırıp avuç içlerimi zemine bastırdım. Eşyalarımı alıp buradan koşarak kaçmaya hazır bir şekilde kendimi yukarı çektim.

Ancak gerçek hayatta, kafamın içinde olduğu kadar ileri gidememiştim.

Eller, insan elleri kalçalarımın kavrayarak beni hiç acımadan suya geri çekti. Sanki hiç çıkmamışım gibi tekrar havuza düştüm. Ciğerlerim güçlü bir çığlıkla dolup taşıyordu. Yardım istemek için dudaklarımı araladım ama avucu ağzıma kapandı.

“Sessiz ol, Briar. Kampüste dışarı çıkma yasağı başladıktan sonra girmemen gereken yerlere girdiğini kimsenin bilmesini istemeyiz.”

Bu ses. Bu eller. Bu his.

Nefret, katıksız bir nefret damarlarımda kaynıyordu. Beni tekrar yakalaması, ellerinin üzerimde olması ve bedenimin bunu yalayıp yutmasına dayanamıyordum. Ağzımın suyu akıyor, saf küçük bir kız gibi bir sonraki hamlesini bekliyordum. Kalçamdaki eli beni kolayca duvara yasladı. Sert ve sırlıslıkla kot pantolonunun çıplak bacaklarıma sürtündüğünü, yumuşak tişörtünün kollarına yapıştığını hissediyordum. Kim üzerinde kıyafetlerle havuza atlardı ki?

Çenemi elinden kurtardım. “Sanırım cinayet, havuza izinsiz girmekten daha önemli olurdu. Öyle değil mi, Alistair?”

Onu göremiyor, sadece belirsiz hatlarını seçebiliyordum. Kash omuzlarını, cevabım karşısında başını eğdiğini fark ede-

bilmiştim. Dudaklarında ölümcül bir sırıtış olduğunu bilmek için gözlerime ihtiyacım yoktu. Devasa taşlar göğsüme ağırlık yapıyordu. Onun yanındayken aldığım her nefes canımı yakıyordu. Sanki ortamdaki tüm oksijeni o alıyordu. Bana içime çekmem için kendi ateşli kokusundan başka bir şey bırakmıyordu.

“Neden seni ilgilendirmeyen bir konu hakkında çeneni yoruyorsun ki? Arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum,” diye azarladı. Sözlerinin altındaki tehdit midemi bulandırmış, başımı döndürmüştü.

Başparmağının çıplak karnımı okşadığını hissettim. Kasıklarım küçük dalgalarla sarsılıyordu. Sorularını tamamen görmezden geldim. Bir cevabı hak etmiyordu.

“Yalnız mı geldin? Yoksa beni alt etmene yardım etmesi için evcil hayvanlarını da getirdin mi?”

Sinirlerim gerilmişti çünkü sert ve talepkâr başparmağının tenime gömüldüğünü hissediyordum. Acıyla yutkundum. Arkadaşları onun için dokunmamam gereken büyük kırmızı düğmelerdi. Ona saldıracaklardınız ama dikkatinizi kölelerine çevirdiğiniz anda atağa geçiyordu.

Ellerinden kurtulmaya çalıştım ancak yine olduğum yere çakılıp kalmıştım. Sırtım havuzun kenarına çarptı.

“Hamamböcekleri. Senin gibi bir serseri için bile biraz çocukça.”

“Havuza kıyafetlerle girmek. Küçük penisli bir adam için bile biraz özgüvensizce.”

Güldü. Sesi tıpkı bitter çikolatalı bir kek gibi yoğun ve zengindi. Başta acı gelirdi ama yavaş yavaş dilinizde eriyerek şekerli, yapışkan bir hal alırdı. En sevdiğim çikolata türüydü. Bedenim ellerinin altında titredi. Beynim bir kez daha vücudumun geri kalanıyla savaş halindeydi.

İçim heyecanla dolmuştu. Bacaklarımı karıncalandırıyor,

merkezimi sarıyordu. Yutkundum ve o görmese de çenemi havaya diktim. Boştaki eli omzumda gezinmeye başladı. Yalnızca parmak uçlarıyla bedenimi okşuyordu. Sanki beni elleriyle görüyordu.

“Sende bana ait olan bir şey var, küçük hırsız.” Tüm kahkahalar uçup gitmişti. İnsanlığını hatırlatan her şey solmuştu.

Gözlerim hâlâ müzik çalan hoparlöre, ardından yanındaki sandalyede duran gömleğime kaydı. Yüzüğünün ön cebimde olduğunu biliyordum. Beni göremediği için ilk kez şükrettim.

“Ve onu geri istiyorum,” diye hırladı. Sesi dişlerini gösteren vahşi kurtlar gibi tenimi kemiriyordu.

“Bende hiçbir şey yok,” diye karşı koydum. Bir anlamı yoktu ama geri adım attığımı düşünmesini istemiyordum. Kalbim bu apaçık yalanla sertçe atıyordu. Eli başımın arkasını kavradı ve saçlarımı sarhoş edici bir hırçınlıkla tuttu. Kafamı aşağı doğru çekip yüzümü kendine çevirdi. Ağzının benimkinin üzerinde süzüldüğünü hissedebiliyordum. Kendime bir söz verdim, eğer beni öperse dilini ısırıp koparacaktım.

“O asistana ne yaptığımızı gördün, değil mi?” Bir an bile aklımdan çıkmıyordu. “Benden bir şeyler alan insanlara böyle olur, Briar. Sonunda hep ölürler.”

Nefesi duyularıma anestezi gibi geliyor, her şeyi uyuşturuyordu. Sesindeki zehir gözeneklerime sızıyor, beni enfekte ediyordu. Geceleri beni rahatsız eden tüm o görüntüler geri gelmişti. Kan, yılanlar, o... Onunla ilgili olanlar en kötüsüydü çünkü her seferinde sırtımdan aşağı süzülen ter ve nemli iç çamaşırımla uyanıyordum.

“Senden korkmuyorum,” dedim geri çekilerek. Başka bir yalan daha dudaklarımdan süzüldü.

“Öyle mi? Kanıtla.” Konuşurken üstdudağının benimkine çarptığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Elini daha sıkı sararak saçlarımı beni kontrol edeceği bir

tasma haline getirdi. Ardından hızla sıırıslıklaı olmuş sağ ba-
cağını benimkilerin arasına yasladı. Hem uyluklarımı aralamış
hem de bedenimi kaldırmıştı. Derin bir nefes aldım. Boğazım
düğümlenmişti. Sürtünmenin hissi merkezimden parmak uçla-
rıma kadar yayılırken başım eline doğru düştü. Kemiklerime
adeta yıldırım çarpımıştı.

Her şey kaybolmuş, her bir molekül yok olmuştu. Bu muaz-
zam enerjinin gücü içimde dalgalanıyordu. Yalnızca bir saniye-
lik bir dokunuştu ama daha uzun hissettirmişti. Ağırlığımı diz
kapağının üzerine verdi, şimdi tüm baskı merkezime yönelmiş-
ti. Sert kot pantolonu bacaklarımın arasındaki hassas noktayı
okşadı. Ellerimin omuzlarında durduğunu fark etmem birkaç
dakikamı almıştı.

“Hâlâ korkmuyor musun, küçük hırsız?”

Dişlerimi sıkıp nefes almaya çalıştım ama burnuma tek do-
lan onun kokusuydu. Dumanlı nefesi içimi dolduruyor, doldu-
ruyor ve dolduruyordu. Patlamak üzereydim. Dehşet sarmalları
boğazımı sarmış, beni boğuyordu.

Evet, korkmuştum. Aklım da kalbim de korkuyordu.

Ancak bedenim -benim hasta, kafayı yemiş bedenim- bun-
dan hoşlanmıştı.

Hem de çok fazla.

O kadar çoktu ki, beni haklı çıkarmasına engel olamamış-
tım.

“Bok ye,” diye karşılık verdim.

Kendini beğenmiş sıırışını dudaklarımın tam üstünde his-
settim. Benimle alay ediyordu. Benimle oynuyordu.

Dalgalar halinde geldi. Ufak daireler çizerek hareket etme-
ye başlayan dizi, klitorisimden bir an bile ayrılmayan o gerili-
mi körüklüyordu. Çıplak tenime dokunuyormuş gibi her şeyi
hissedeabiliyordum. Bikinimin ince kumaşı sürtünen bacağına
yardımcı olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yoğunluk yavaş yavaş artmaya başladı. Isırıp durduğum dilim ağzımın içinde şişmeye başlamıştı, iniltilerimin dışarı kaçmasına engel oluyordu. Birdenbire ısındığımı hissettim. Az önce buza dönüşen su şimdi erimiş lav gibi geliyordu. Dizinin her hareketi alevleri daha da harlıyor ve ben sadece izleyebiliyordum. Cehennem büyürken tek yapabildiğim hissetmektir.

Ellerinin verdiği hazzın karşısında önce kora, ardından küllere dönüştüm.

Tanrım, o da bunu çok iyi biliyordu.

Dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. Bu sırada benimkine de hafifçe değdiğinde az da olsa onun tadını almıştım. Dünyada sizi öldürebilecek tek uyuşturucuyu neredeyse tatmanın ne kadar korkutucu olduğunu biliyor muydunuz?

Alistair'ın kollarında, ölüm ve yaşam savaşı veriyordum. Benden sessizliğimi isteyen birinde zevk arıyordum.

Bu sadece sözlerimi kanıtlamak için. Kendime bunu hatırlatıp duruyordum. *Sadece sözlerimi kanıtlıyorum.* Ona pes etmeyeceğimi ve beni korkutamayacağımı gösteriyordum. Artık korkutamazdı.

Biraz daha doğrulduğunda boğazımdan ıstırap dolu bir inilti koptu. Alistair da keskin nefesler alıyor, dudaklarımızdan karşılıklı inilti dökülürken zevkimi içine çekiyordu. Bacaklarımın arasından sızan ıslaklığı inkâr edemezdin. Belki suçu havuza atabilirdim ama biliyordu. O da en az benim kadar iyi biliyordu. Bedenim bunu arzuluyordu.

“Sadece duymak istediğim şeyi söyle. Benden korktuğunu söyle, serseri,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Küçümseyici sesiyle midem ısınmış, yanaklarım yanmaya başlamıştı. Belki de kalçalarımı kaslı uyluğunun üzerinde utanç verici bir şekilde çevirdiğim için yanıyorlardı. Bacağı ağırlığının altında esniyor, geriliyor ve beni gittikçe uçurumun kenarına doğru itiyordu.

“Cehennemde çürü, züppe piç.” Sesim çok zayıf çıkmıştı, küfrümün bir tehdit olarak algılanması zordu. Sanki usulca sevgilimin adını fısıldıyormuşum gibi söylemiştim. Ancak aşağılayıcı sözlerim büyük bir nefretle doluydu.

Bunu sevmemi sağladığı için ondan nefret ediyordum.

Tırnaklarımı etine geçirdim. Buradan çıktığında benden izler taşıdığından emin olmak istiyordum. Böylece sabah o altın aynaya baktığında tırnaklarım ve keskin dişlerim olduğunu hatırlayacaktı.

Şu anda bu kadar tahrik olmuşken duygularımın böylesine zıt olması nasıl mümkün olabilirdi? İçimdeki gerilim, arzum arttıkça daha da kötüleşiyordu. Titreyen bacaklarım suyun etrafımızda sıçramasına neden oldu. Kalçalarım kendi istekleriyle hareket ediyor, orgazmın ve kabul görme hissinin peşinde koşuyordu. Hiç böyle hissetmemiştim. Bir daha böyle hissetmek istediğimden emin de değildim.

Bu kadar sıcak. Bu kadar yüksek. Bu kadar pervasız.

Çok fazla adrenalin vardı. Kalbim buna dayanamazdı.

Göğsümden güçlü bir çığlık yükseldi. Bükülüydüm. Hayır. Yapışkan, ilahi bir arzu havuzunun derinliklerine gömülüydüm. Midemin içindeki yumak daha da sıkılaşmıştı. Hepsi de bu kötücül oyunlarla dolu adam yüzündendi. Daha fazla yaklaşabileceğini düşünmemiştim ama yaklaştı. Dudaklarını benimkilere bastırdı ama bu bir öpücük değildi.

“Beni kullanamazsın. Ne dar, pembe amcığınızı boşaltmak için. Ne arkadaşınla oynadığınız aptalca oyunlar için. Ne de başka bir şey için. Benim olanı alacağım, Briar. Bunun için seni öldürmem gerekse bile.” Ağzım her kelimesiyle birlikte hareket ediyordu.

Bekle, ne?

Etrafımdaki su, zevk dalgalarına dönüşmüştü. Bir kez daha buz kesene kadar beni haz dolu bir akıntıya çekmek üzereydi.

Alistair beni havuza bıraktı. Bu ani değişimiyle kendimi yeniden soğuk suyun içinde bulmuştum. Geri çekilmeden önce düşüncelerimi topladım ve hava almak için öksürdüm. Aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Kendime geldiğimde etrafıma bakındım. Havuzun ışıkları yeniden yanmaya başlamıştı ve Alistair Caldwell'den hiçbir iz yoktu.

Göğsüm ağırlaşmıştı, aklım karmakarışık. Gerçekten burada mıydı? Yoksa havuzda uyuya mı kalmıştım? Gördüğüm yalnızca başka bir rüya mıydı?

Uyluklarımın arasındaki sızı bana aradığım cevabı vermişti. Kafamın arkasındaki zonklama tüm bunların gerçek olduğunu söylüyordu.

Korkuyordum.

Öfkeliydim.

Bomboştum.

Bir yüzük için nasıl bu kadar kızgın olabilirdi? Tanrı aşkına, sadece bir mücevher parçasıydı. Hikâyesinde görebildiğimden daha fazlası varmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Hikâyesini bilmek istemiyordum. Umurumda değildi. Alistair, iki yaşındaki bir çocuktan daha fazla öfke nöbeti geçiren sadist bir veletti. Davranışlarının hiçbir mazereti yoktu.

Hem de hiç.

Sanki son otuz dakika hiç yaşanmamış gibi başka bir şarkı çalmaya başladı. Hayat yeniden akmaya başlamış, beni Alistair'in içine çektiği zaman tünelinden kurtarmıştı.

Hissettiğim hayal kırıklığının ağırlığıyla kendimi havuzun dibine bıraktım. Bir kaya gibi batarken dibe çökene dek yüz-düm. Ardından gözlerimi açtım. Klorun onu hafızamdan yakıp silmesine izin verdim. Sonra ağzımı araladım ve...

Çılgılık attım.

BÖLÜM ON SEKİZ

Terapi Seansları

Alistair

“Daha sert.”

“Daha sert!”

“Hadi ama, dostum. Daha sert dedim! Tüm yapabildiğin bu mu? Yedek olmana şaşmamalı.” Tükürüğü çıplak göğsümü buldu. Yüzü yangın musluğu rengindeydi. Bağırmaktan, kavga etmekten kıpkırmızı kesilmişti.

Sargılı ellerim çıplak karnına indi. Gözlerim orada ve göğsünde uzanan derin yara izlerini fark etmekten kendini alamamıştı. Başımı omzuna yasladım ve sol elimi boynuna dolayarak onu sıkıca tuttum. Ardından karnına yumruk üstüne yumruk indirmeye başladım.

Yedek.

O lanet isimden nefret ediyordum.

Birinin bana bu kelimeyi tekrar söylemesini duymak yerine, Thatcher’ın bana hayatımın geri kalanında her gün Ali demesini yeğlerdim.

Beni sadece bu şekilde görüyorlardı. Herkes beni her zaman bu şekilde görmüştü.

Yumruğumun her darbesi kemiklerini parçalayacak kadar hastalıklıydı. Böyle darbeleri kaldırabilecek çok fazla insan tanımıyordum. Sanırım yıllardır gördüğü şiddetten sonra buna alışmıştı. Bu iki arkadaş arasındaki çarpık bir bağıdı.

Şiddetli bir öfkenin altına gömmeyi sevdiğim eski yaralarım, bu bodrumda gün yüzüne çıkıyordu. Parçalanıp açılıyorlar, içlerinden süzülen kanla birlikte neden doğmamış olmayı dilediğimi de ortaya döküyorlardı.

Ailem bana bilerek ya da yanlışlıkla cehennemin baş celladı ve işkencecisinin adını vermişti. Henüz idrak yeteneğim gelişmeden önce bile kim olacağımı gösteren bir isimle doğmuştum. Ruhlara acı veren birinin izini taşıyordum. Kötü ruhlara ve kötü huylu kişilere verilen bir isimdi.

Daha mükemmel olamazdı.

Rook tıpkı yapacağını bildiğim gibi sözleriyle öfkemi körüklüyordu. Tam da ihtiyacım olanı bana veriyordu.

“Zayıfsın, Alistair,” diye hırladı. Onu parçalara ayıracak kadar hasar vermeme rağmen hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Başım hücum eden kanla zonkladı. “Kapa çeneni, Rook.”

Burası yılların acısını özgürlüğe dönüştürdüğümüz yerdi. Birbirimizin kemiklerine işleyen azabı söküp atıyorduk.

Boynundaki kolumla yüzünü göğsüme doğru çektim ve ellerimi ensesinde birleştirdim. Ardından diz kapağımı, göğüs kafesinin hemen altındaki yumuşak noktaya geçirdim. Bacaklarımın yorgunluktan sızlamasına neden olan bir hareketti. Rook’un derisinde kızarıklıklar oluşmaya başlamıştı. Vücutlarımız terden yapış yapıştı. Birbirimizi çocukken hiç sahip olmadığımız birer çıkış yolu olarak kullanıyorduk.

Ter, duman ve paspastan gelen kalıcı kauçuk kokusu burnumu tıkıyordu. Ancak tenime sülük gibi yapışan o egzotik çiçek

aromasını unutturmak için yeterli değildi. Klorun içine öyle işlemişti ki, duştan sonra bile kokusunu alabiliyordum. Hâlâ onun kokusunu alabiliyordum.

Orgazm olmak için ne kadar kasıldığını bilerek onu orada, iliklerine kadar ıslanmış halde bıraktıktan sonra hissettiğim güç kelimelerle tarif edilemezdi. Suyun içinde bile sıcaklığını, kadınlığından akan suları hissedebiliyordum. Küçük zihnini allak bullak ettiğimi biliyordum.

Ona bizden daha iyi olmadığım göstermiştim. Gecenin içinde sürünen şeylerden zevk alan edepsiz, cesur bir kız olduğunu yüzüne vurmuştum. Nefret ettiği bir adamın kollarında inlemesini izlemiştim. Ölümü olacak adamın bacağına zirveyi kovalamasını sağlamıştım. Sarhoş ediciydi. Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemiştim.

Kafam burada değildi. Her geçen saniye bu dövüşten biraz daha uzaklaşıyordum. Dalgınlıkla Rook'a ellerini göğsüme koyma fırsatı verdiğimde beni geriye itip kendinden uzaklaştırdı. Çeneme baştan savma bir sol kroşe attı ama altdudağımı patlatacak kadar güçlüydü. Kanın çenemden aşağı damlamaya başladığını hissediyordum.

Bir an donup kaldık, ikimiz de şoktaydık. Rook'un gözleri biraz daha açıldı. Parmağımı dudağıma bastırıp geride kalan parlak kırmızı sıvıyı incelemek için çektim.

Daha önce hiç darbe almamıştım.

Daha önce kimsenin bana vurmasına izin vermemiştim.

Kimin daha çok şaşırdığından emin değildim. Ben miydim, yoksa Rook muydu? Gençliğimizden beri ilk kez kanımı akıtacak bir yumruk isabet ettirebilmişti.

Kahrolası Briar her şeyi mahvediyordu. Kokusu, acması iniltileri, fazla istekli kalçaları ve düzensiz nefesleri konsantreyonumu bozuyordu. Onun varlığı hayatımı altüst ediyordu.

Onunla, ondan kurtulmakla ve onu sessiz tutmakla fazla

meşgul olduğum için diğer kadınları görmez olmuştum. Hepsi odağımın dışında kalmıştı. Algılarım pusluydu çünkü bakışlarım onun ne yaptığına, nerede olduğuna, kiminle konuştuğuna odaklanmıştı.

Havuzdaki gece, ondan istediğim her şeyi yapmıştı. İpleri elimde olan bir kukla gibi davranmıştı. Ona kontrol edebileceğim bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını göstermek istemişim. Niyetim bacağıma sürtünmesini sağlamak değildi ama bu durumun tam olarak kimin kontrolünde olduğunu öğrenecekti.

Geri adım atmayacağını biliyordum. Korkudan altına işese bile bunu göstermezdi. Briar Lowell'ın içinde onu korkutan şeylere sırtını dönmesine izin vermeyen bir parça vardı.

Ve ben, onu çıplak ellerimle ezmekten başka bir şey istemiyordum.

Düşüncelerim karmakarışık, çılgına dönmüştüm. Öfkeyle Rook'un üzerine atıldım. Onu mindere yuvarladım ve sert bir sesle yere düştüğünü duydum. Tenimin altı cızırdıyor, içimdeki ateş hızla yükseliyordu. Derimin yakında erimeye başlayacağından emindim.

Onu yok etmek istiyordum. Her şeyini tüketmek istiyordum.

O küçük hamamböceği maskaralığından sonra ipleri yeniden elime almıştım ama yakında karşılık verecek başka bir şey bulacaktı. Boyun eğmekten ve acısına son vermem için bana yalvarmaktan başka çaresi kalmayacak kadar parçalara ayrılmasını, kaybolmasını istiyordum. Nefesi kesilmiş ve savunmasız bir halde dizlerinin üzerine çökmesini görmeye ihtiyacım vardı.

Rook altımda nefes nefese kalmıştı. Etrafında dönüp onu boğarken tekniğim özensizdi. Bacaklarımı beline doladım, sağ kolum boğazını çevreledi. Sol kolum ise bir levye gibi nefes borusunu sıkıca kavramıştı. İçimde gizlediğim şeytanlar ve

cehennem zebanileri sürünerek dışarı çıkıyor, bunu yaparken içimi paramparça ediyorlardı. Etrafımı zar zor seçebiliyordum, görüşüm bulanık ve kıpkırmızıydı. Neredeyse hiç şekil yoktu, sadece ışık huzmeleri vardı.

Dilimde kendi kanımın tadını almam, boynunu daha sert sıkırmama neden oldu. Sanki Rook’a ne kadar zarar veririm, Briar’ı yakalamaya o kadar yaklaşıyordum. Onu tamamen mahvetmeye bir adım daha atıyordum. Ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek durmayacaktım. Aynaya baktığında kendini bile tanıyamayacaktı. Belki o zaman dayısını ve onun karanlık işlerini korurken iki kez düşünürdü. Belki o zaman Rose’un ölümünün bir parçası olduğu için pişman olurdu. En iyi arkadaşlarımdan birinin yıkımına ortak olarak neye bulaştığımı anlardı.

“Ali... Alistair, pes ediyorum! Do... dostum. Pes... ediyorum!” Rook kollarımın arasında gürleyerek beni gerçek hayata döndürdü. Bana onu öldürmeme on saniye kaldığını hatırlatmıştı. Şu ana kadar koluma defalarca vurduğunu bile hissetmemiştim.

Onu hemen bıraktım ve doğrulup odanın diğer tarafındaki banklara doğru sürünmesine izin verdim. Terden sıırılsıklam olan uzun saçları gözlerinin önüne düşmüştü.

Oturduğum yerden kalkmadan arkamdaki duvara yaslandım. Başımı ellerimin arasına alıp yüzümü yere çevirdim. Kendime gelmem gerekiyordu.

Briar beynimde çok fazla yer kaplıyordu.

Beynimin tamamını ele geçirmişti.

“İyi misin?” diye sordum Rook’a. Dört litre suyu on beş saniyeden kısa bir sürede kafaya dikmişti.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım,” dedi yorgun bir sırıtışla. Boynundaki şişlik ve kızarıklık açıkça ortadaydı.

Nefeslerimiz düzene girene dek sessizce oturduk ve kendimizi topladık. Anın coşkusunun yatışmasına, adrenalinin etki-

sini yitirmesine izin verdik. Bu bana onu ilk kez yumruklama-mı istediği zamanı hatırlatmıştı. On dört yaşındaydık, Rook'un evinin arka bahçesindeydik. Gözü, bir önceki gece babasıyla yaşadıklarından dolayı zaten mosmordu. Tüfekte gökyüzünde uçan kuşlara sırayla ateş ediyorduk. Bir an sonra gözlerinde o bakışla bana dönmüştü. Bana ihtiyacı varmış gibi bakıyordu. Sanki yardımıma ihtiyacı vardı.

İhtiyaç duyulmanın ne kadar iyi bir his olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Bir arkadaş olarak istenmenin ve yardım için aranmanın ne demek olduğunu anlamıştım. Bu yardım psikopatça bir şey olsa bile hoşuma gitmişti. Tipik Rook her zamanki gibi ilk başta şaka yapmış, gerçekten ne kadar sert vurabileceğimi görmek istemişti. Ancak tüm gücümü vermediğimde, işte o zaman insanların nadiren gördüğü bir yönünü görmüştüm. Ben ve diğer çocuklar bile fark etmemiştik. İçinde hâlâ yaralı bir çocuk vardı.

"Acıya ihtiyacım var, Alistair. Ne yaptığımı unutmamak için buna ihtiyacım var."

Benim ya da bir başkasının ondan öğrenebildiği tek şey bu olmuştu.

Ondan sonra bir daha bu konu hakkında konuşmamıştık. Yalnızca beni aradığında gitmiş ve sanki Rook benim kişisel kum torbammış gibi işe koyulmuştum.

Saçlarını geriye doğru tararken, "Annenle baban ne zaman eve gelecek?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ne bileyim, haftaya belki. Okulun yönetim kurulu toplantısı yaklaşıyor, başarılarıyla gösteriş yapma fırsatını kaçırmazlar. Tatil de geliyor, annemin gösterişli partilerini planlamaya başlaması gerekiyor."

Tatiller her zaman en kötüsüydü.

Noel, Şükran Günü, Cadılar Bayramı.

İnsanların onlara hayran olabileceği bir toplantıya ev sahip-

liği yapmak için herhangi bir bahane yeterliydi. İlgi odağı olmak için her fırsatı değerlendiriyorlardı.

Ev her zaman kelebek kılığına girmiş eşek arıları gibi dolaşan insanlarla dolu olurdu. Her zaman çok gürültülü, çok parlak ve çok sahteydi. Bu yüzden tatillerde genellikle Thatcher, onun büyükannesi ve büyükbabasıyla kalırdım. Sonuçta Noel sabahı evde olup olmamam fark etmezdi. Umurlarında değildi. Nerede olduğumu sorma zahmetine de girmezlerdi. Ayrıca Thatch'in büyükannesi sabahları harika krepler yapıyordu.

“Silas seni suçlamaz, biliyorsun.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Rose’a ne olduğunu öğrenmeden gitmeye karar verirsen seni suçlamaz. Burada neler yaşadığını biliyor. Hiçbirimiz seni suçlamayız.”

O ana kadar hiç yüksek sesle söylenmemişti ama bunu zaten biliyordum. Hepimiz biliyorduk.

“Sen kendini suçlar mıydın? Cevapları almadan önce onu acısıyla baş başa bıraksan kendini suçlar mıydın?” diye karşılık verdim.

“Onu bıraksam kendimden nefret ederdim.”

“O zaman sana benim farklı hissettiğimi düşündüren ne?”

Cevabımı kabul ederek başını salladı. Bundan şüphe duymuyordu ama sanırım sırf mecburiyetten kalmadığıma emin olmak için söylemesi gerektiğini hissetmişti.

Bu kasaba yalanlar ve beş para etmez ebeveynlerle lanetlenmiş olabilirdi. Ancak ben burada uğruna cehennemın kapılarını yıkabileceğim insanları bulmuştum. İçine doğduğunuz insanlar aileniz değildi. Aile, uğruna kan dökeceğiniz kişilerdi.

Thatcher. Silas. Rook.

Benim için önemli olan tek insanlar onlardı.

Üst kata çıkıp ikimiz de duş almak için farklı yönlerle ayrıldık. Ön kapı açılmadan önce temizlenmek için yeterince za-

manımız olmuştu. *Oxford* ayakkabılarının tıktısından gelenin Thatcher olduğunu anlamıştım.

“Ne bok giyiyorsun sen öyle?” dedi Rook mutfağımdan. Belinde sadece bir havluyla sandviç yiyordu.

Tişörtümü başımdan geçirirken üzerinde bir kuzudan alınmış gibi duran kahverengimsi, krem rengi bir kazak olan Thatcher’a baktım.

“İtalyan marka, tatlım. Sol testisinden daha pahalı.”

Bir kahkaha patlattım. Silas hemen arkasından içeri girdi, kolunun altına birkaç klasör sıkıştırmıştı. Bu sabah hepimiz burada buluşmayı planlamıştık. Silas da Rook da okula gelmemişti çünkü güvenlik kameralarını *hack*’lerken ikisi de bütün gece uyumamışlardı.

Silas erken saatlerde ilgimizi çekecek bir şey bulduğuna dair mesaj atmıştı. Rook çoğu zaman onunla kalıyordu. Bunu biraz ona göz kulak olmak, biraz da ilaçlarını aldığından emin olmak için yapıyordu. İhtiyacımız olan son şey, onun öfkesine yenik düşmesi ve şizofreni ilaçlarını bırakmasıydı. İkisini de mutfğa kadar takip ettim. Sırtına hafifçe vurarak onu selamladıktan sonra Silas dosyayı mermer ada tezgâha koydu.

“Thomas ve Briar bu işe dahil değil.” Daha içindekini açmadan ağzından çıkan ilk şey bu olmuştu.

Adını duymamla ayak parmaklarım kıvrıldı. İçim aniden dişlerimi gösterme isteğiyle dolmuştu. Diğer insanların onun adını söyleme şeklini sevmiyordum. Bununla ilgili bir şey beni yanlış yöne sürüklüyordu.

“Pardon, ne?” dedim. Ses tonumdan şaşkınlığım açıkça belli oluyordu.

Beyaz klasörü açtı. Siyah ve gri fotoğraflarla birlikte üzerinde saatler yazılı olan sayfalar çıkardı.

“Sonunda güvenlik kameralarına sızdım ve bunları buldum,” dedi Silas. Hepimizin bakması için kâğıtları ortaya yaydı.

Parmaklarım fotoğraflardan birini kavradı ve Thomas olmayan bir profesörün laboratuvardan çıktığını gördüm. Bu da şu noktada milyonlarca anlama gelebilirdi.

“Bay West’e benziyor. Organik kimya hocam. Onun bu işle ne alakası var?” diye sordu Rook.

“Greg West laboratuvara girip çıkmak için Thomas’ın kartını kullanıyormuş. Nasıl yaptı bilmiyorum ama onları değiştirmiş. Bakın.” Elindeki zaman çizelgesini ortaya itip giriş ve çıkışları gösterdi.

“Greg her giriş yaptığında sistem Thomas’ın kimlik numarasını kaydediyor. Thomas için de tam tersi. Gece yarısından sonra laboratuvara gizlice giren kişi Greg. Biri uyuşturucu işini öğrenirse diye kışını kurtarmaya çalışıyordu.”

Midem bulanmaya başladı.

Thomas Reid’i kan kaybından ölene kadar yumruklamak için tek bahanem de artık pencereden uçup gitmişti. Şimdi yalnızca beni kızdırmaktan zevk alan kasıntı bir öğretmendi.

“Haftalardır yanlış insanları izliyoruz,” diye lanet ettim.

Thatch gözlerini bana dikti. “Ah, ah.” Dilini şaklattı. “Thomas’ın sevgili yeğenini gözetlemekten zevk almamışsın gibi davranmayalım, Ali.”

“Her zaman benimle yer değiştirebilirdin. Thomas’ın ofisi ve dairesini karıştırmaktansa ateşli bir hatunu takip ederdim. Adam iç çamaşırlarını renklerine göre diziyor,” diye şaka yaptı Rook ağzı yemekle doluyken.

Onu görmezden gelerek azı dişlerimi gıcırdattım. “Bizi ispiyonlamalarını mı istiyorsunuz? Sen lanet ayakkabılarını cila-larken birinin onlara göz kulak olması gerekiyor, Thatch.”

Thatcher kurnaz bir sırıtışla ellerini havaya kaldırdı ve bulduğu diğer şeyleri anlatması için Silas’a izin verdi.

“Birkaç ay geriye gittim. Greg ayrıldıktan birkaç saat sonra Chris’in gelip içeri girdiğini ve bir spor çantasıyla çıktığını görebilirsiniz.”

“Yani Chris’e cesedi yerleştirmesi için mesaj atan profesör Greg. Bu da ya onun yaptığı ya da kimin yaptığını bildiği anlamına geliyor. Hepimiz böyle mi düşünüyoruz?”

Silas onaylayarak başını salladı. Rose’un ölümünden bahsedildiğinde yumruklarını sıkıyordu. “Chris’le arasında bağlantı kurabildiğimiz tek kişi o. Ayrıca neden Thomas’ın kartını çalsın, neden kendininkini kullanmasın ki? Tabii...”

“Tabii saklayacak bir şeyi yoksa,” diye tamamladım.

Bir süre öğrendiğimiz yeni bilgileri sindirmek için bekledik. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve avuçlarımı şakaklarıma bastırdım. Bütün bir ayı yanlış kişiyi araştırarak heba ettiğimizin farkındaydık ama bunun kolay olmayacağını da biliyorduk. Bunu başlamadan önce konuşmuştuk. Ona ne olduğunu öğrenmemizin yıllar alabileceğini biliyorduk.

Fakat şu an elimizdekiler, bir ipucuna en yakın şeydi. Bu işin sonunun yaklaştığını hissedebiliyordum. İhtiyacımız olan kanıt bulduğumuzda Greg’le yüzleşeceğimizi ve o gece tam olarak ne olduğunu öğreneceğimizi biliyordum.

Hayatına son veren kişi her kimse, aynı kaderi paylaştığını bilecek ve nihayet Rose’u huzur içinde uyuması için rahat bırakabilecektik.

BÖLÜM ON DOKUZ

Tilly'nin Lokantası

Briar

“İki *double cheeseburger*, soğan olmayacak. Bir porsiyon Tilly'nin kıvrıcık patateslerinden ve iki çilekli *milkshake*. Doğru mu, hanımlar?”

Garsonumuz siparişimizi bize tekrarlarlarken midem guruldu. Yağlı, lezzetli lokanta yemekleri şu anda hayatımda ihtiyacım olan her şeydi.

“Evet.” Lyra ile aynı anda cevap verdiğimizde uyumumuza güldük.

“Gidip şunu sıraya koyayım öyleyse!”

O giderken başımı çevirdim. Yanımdaki pencereden karanlık yola ve arabalarla dolu otoparka baktım. Bu küçük dükkân, bu kasabada bana evimi hatırlatan ilk yerdi.

Kösedeki müzik kutusunda eski bir şarkı çalıyordu. Damlı zemini, kiraz kırmızısı oturma alanları ve parlak mavi neon ışıkları vardı. Tüm bunlar beni Teksas'a, evimden birkaç kilometre uzaklıktaki Waffle Palace'a geri götürmüştü. Kızartma

yağının kokusu ve kahkahalar buraya ilk geldiğimizde yüzüme bir gülümseme kondurmuştu.

İkimiz de saatlerdir ders çalışıyorduk. Yorgun ve aç bir şekilde kendimizi Lyra'mn arabasına atmış, yirmi dakikalık yolun ardından buraya gelmiştik. Saat henüz yediydi. Bu yüzden içerisi kalabalık ve yoğundu. Lokanta, burada olmasını asla beklemeyeceğiniz insanlarla doluydu. Takım elbiseli erkekler, topuklu ayakkabı giyen kadınlar vardı. Sanki lüks hayatlarına bir mola vermişlerdi. Herkesi, huni keklerden balık ve patates kızartmasına kadar her şeyi sunan mütevazı bir işletmede bir araya getiriyordu.

Ekim ayma gireli bir buçuk hafta olmuştu ve çamlar hariç yapraklar tamamen dökülmüştü. Görünüşe göre onlar yıl boyunca koyu yeşil kürklerini koruyorlardı.

Havuzda Şeytan'ın Çocuğu ile son karşılaşmamızdan bu yana onlardan haber almamıştık. Kısa süreliğine kampüste görsek de şakalar, mektuplar, hepsi ayın ilk günlerinde sona ermişti.

Hâlâ ara sıra Alistair'm varlığını hissedebiliyordum. Beni izliyor, etrafta geziniyordu ama eskisi gibi değildi. Ya bizi kaçırmak ve öldürmek için görkemli bir plan yapıyorlardı ya da işkencelerinin sessizliğimizi güvence altına aldığına ikna olmuşlardı.

Bir yanımız gördüğümüz her şeyi unutmak istiyordu. Onların radarından ve bakışlarından uzak olmak istiyordum. Bu sessiz kalmak anlamına gelse bile biraz olsun rahatlamak istiyordum. Okula odaklanmak, sanki o gece hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum. Görünüşe göre Lyra bu konuda benden çok daha iyiydi.

Diğer yanım ise alev alacakmışım gibi hissediyordu. Hayatımın sonuna kadar böyle bir sırrı saklamak... Bunun beni canlı canlı yiyeceğinden emindim. Ancak havuzda yaşananlardan

sonra bu okuldan mezun olacağıma, kendimi koruyacak güce erişeceğime ve *sonra* birilerine anlatacağıma dair kendime söz vermiştim.

Onlara gördüğüm her şeyi anlatacak ve adaletin yerini bulmasını umacaktım. Fakat bunu şimdi yapamazdım. Teksas'tan beş parasız bir kız olarak Ponderosa Springs'in en önemli çocuklarını cinayetle suçladığımla kalırdım. Ne kadar çok senaryo düşünürsem düşünüyem, bunun sonu benim için hiçbir seferinde iyi bitmiyordu.

Verdiğim söz endişemi biraz yatıştırmıştı. En azından iştahımın geri gelmesine yetmişti. Bu benim için iyi bir şeydi çünkü Thomas giderek zayıfladığım konusunda endişelenmeye başlamıştı.

"Easton Sinclair bugün sınıfta bana seni sordu," dedi Lyra. Sırtını cama yaslamış, ayaklarını kabinin diğer ucuna uzatmıştı. "Anaokulunda sarı boya kalemimi ödünç istediğinden beri benimle konuşmamıştı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden sormuş?"

Yanlışlıkla *Jackie Chan*'e dönüştüğümünden beri onu sadece sınıfta ve bir kez de kütüphanede, çalışma rehberinin cevaplarını birlikte gözden geçirdiğimiz sırada görmüştüm. Lyra'ya beni sormasını gerektirecek bir şey yaptığımı sanmıyordum.

"Telefon numaranı istedi," dedi kıkırdayarak. Yumuşak bir sesle, "Birileri senden hoşlanıyor," diye şakıdı harfleri uzatarak. İşaretparmağını bana doğru sallıyordu.

Hafifçe gülüp gözlerimi devirdim. "Muhtemelen ödevin cevaplarını falan istiyordur. Ona defolup gitmesini ve kız arkadaşını için endişelenmesini söyledin mi?"

Başını salladı. "Hayır, ona numaranı vermek isteseydin çoktan vereceğini söyledim." Onu bu yüzden daha da çok seviyordum. "Hem Easton hiç senin tipin gibi görünmüyor."

"Bir tipim mi var?" diye sordum. Kendimi hiçbir zaman tipi

olan biri olarak düşünmemiştim. Tabii ilgilendiğim erkeklerin bekâr ve reşit olmalarını şart koştüğüm gerçeği sayılmazdı.

“Sabah dokuz akşam beş çalışan bir adamla birlikte olacak bir kıza benzemiyorsun. Çok sıkılırsın,” dedi arkadaşım. “Ben-
ce iki tür kadın vardır, rahatlık arayanlar ve aşk arayanlar.”

Daha önce kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamış-
tım. Yani ikisine de sahip olabilirdik, değil mi? Hem istikrarlı
bir ilişkimiz olabilir hem de âşık olabilirdik. Bu birçok insanın
başına geliyordu.

“İnsanların ikisine de sahip olamayacağımı mı düşünüyor-
sun? Âşık olduğunda kendini rahat hissetmen gerekmez mi?
Biri olmadan diğerine sahip olabileceğini sanmıyorum.”

Tam o sırada garsonumuz elinde tepsimizle geri geldi. Her
şeyi önümüze bıraktıktan sonra başka bir şey isteyip istemedi-
ğimizi sordu. Reddettiğimizde bizi yemeğimizle baş başa bı-
raktı.

Lyra *milkshake*’inin üstündeki kirazı alıp ağzına attı. “Bana
göre aşk rahat olmamalı. Aşk seni *rahatsız* etmeli. Sana mey-
dan okumalı, sınırlarını zorlamalı. Bir insan olarak büyümeni
sağlamalı ve tüm bunları yapmak için konfor alanının dışında
olman gerekir. Bu yüzden hayır, ikisine birden sahip olunabile-
ceğini sanmıyorum.”

Onu dinlemeyi seviyordum. *Criminal Minds*’ın bir bölümü
üzerine hararetli bir tartışmaya girdiğimizde bile onun hayat,
aşk ve felsefe hakkında ne hissettiğini duymayı seviyordum.
Söylediği her şey sanki yıllardır beyninde mayalanıyormuş gi-
biydi. Utangaç olduğundan dolayı onu ilk gördüğünüzde bunu
tahmin edemezsiniz ama Lyra komikti. Sarkastik cevaplar ver-
mek konusunda bir ustaydı ve okulda bunu bilen tek kişi oldu-
ğum için üzülüyordum.

Onunla arkadaş olma şansını tepen herkes çok şey kaçı-
rıyor.

Bir patates alıp ketçaba batırdım. “Yani sen aşk isteyen kızlardansın, öyle mi? Topraktan solucan çıkarmana yardım eden ve kirlenmesini bilen maceracı bir adam belki?” Kaşlarımı alaycı bir şekilde oynattım ve tuzlu kızartmayı ağzıma atıp çiğnedim.

Yüzünden bir gülümsemenin hayaleti geçtiği sırada homurdandı. Sanki bir adamı ya da belki de kızı düşünüyordu. Ona cinsel yönelimini hiç sormamıştım.

“Onun gibi bir şey. Kim bilir?”

Hamburgerimi elime aldım. Kenarından erimiş peynir sızıyor, ekmeğin altından pastırma parçaları görünüyordu. Hayatımda yediğim en büyük lokmayı aldığımda ağzım çoktan sulanmıştı.

“Lyra Abbott! Sen misin, tatlı kız?”

Devasa lokmamı çiğnemeye çalışırken neredeyse boğuluyordum. O anda takım elbiseli bir adam masamıza yaklaştı.

“Merhaba, Başkan Donahue,” dedi Lyra yumuşak bir sesle. Düzgünce tıraş edilmiş sakalı ve açık kızıl saçlarıyla bana bakan adama gülümsedi.

Elbette ülkenin en prestijli şehirlerinden birinin belediye başkanıyla ağzım yemekle doluyken tanışacaktım. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp olabildiğince hızla çiğnedim.

“Merhaba,” diye mırıldandım acı içinde yutkunarak. “Üzgünüm, ben Briar.” Ellerimi peçeteye silip selamlaşmak için uzattım.

O da gülümseyerek karşılık verdi ve elimi nazikçe aşağı yukarı salladı. “Memnun oldum, Briar. Buradaki tüm yüzleri tanımakla övünürüm ama seni tanıdığımı söyleyemem! Kasabada yeni misin?”

Başımı salladım. “Evet, efendim. Hollow Heights’ta okuyorum.”

“Lütfen bana Frank de. Dünyanın başka köşelerinden öğrencilerimizin aramıza katıldığını bilmek heyecan verici! Şu ana kadar ilk döneminizden keyif aldınız mı, hanımlar? Geçen gece geleneksel labirent avında bazı havai fişeklerin kazara ateşlendiğini duydum.”

Lyra ve ben o geceyi düşünerek birbirimize baktık ama o hemen toparlanmıştı. “Her şey yolunda gidiyor. Sadece kitap karıştırıyor ve biz öğrencilere yüklenen beklentileri karşılamaya çalışıyoruz,” diyerek durumu kurtardı.

“Öyleyse sizleri yemeğinizle baş başa bırakayım. Lyra, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Tamam mı?” Lyra başıyla onaylayarak onun kapıya doğru uzaklaşmasını izledi.

“Belediye başkanıyla tanıyor musunuz?” dedim yerimize yerleşip yemeğe devam ederken.

“Annemi tanıyordu. Büyürken kızlarıyla hep aynı sınıflardaydım.” Duraksadı. Bir kızartma aldı ve *milkshake*’ine batırdı. Bu ikili kafamı karıştırdığı için burnumu kırıştırdım ama arkadaşımın tuhafıklarını sorgulamamayı öğrenmiştim. “Onun için çok üzülüyorum.”

“Neden?”

Konuşmadan önce kimsenin olmadığından veya bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafımıza baktı.

“Sadece karısı onu başka bir adam için terk etmekle kalmadı, aynı zamanda altı ay içinde iki kızım da kaybetti. Her şeyi elinden gitti. Hâlâ nasıl gülümsemeye devam edebildiğinden emin değilim.”

Lyra’nın belediye başkanının ölen kızından bahsettiğini hatırlıyor gibiydim. Hollow Erkekleri’yle ilgili bir şeyler ararken bir haberde okumuştum. Yerel bir eğlence mekânında bulunduğu ve polisin yanlışlıkla aşırı dozdan öldüğüne karar verdiği söyleniyordu. Ancak görünüşe göre dedikodu kazanı zaten sızlayan bir yaraya tuz basmaktan hoşlanıyordu. Okulda kime sor-

sanız ya kendini öldürdüğünü ya da Silas'ın onu başka biriyle yattığı için öldürdüğünü söylüyordu.

Bana sorarsanız, her halükârda üzücüydü.

İnsanlar sırf kendi sıkıcı dünyalarına heyecan katmak için benim yaşımda, hayatının en güzel dönemini yaşamaya bile başlamamış bir kız hakkında tahminlerde bulunuyor ve yalanlar uyduruyordu. Acınacak haldelerdi. Haberlerdeki fotoğraflara bakılırsa çok güzeldi. Ölüm ilanına bakılırsa sevilen biriydi. Zamanı çok erken gelmiş sıradan bir kızdı.

“Rosemary'nin bir kız kardeşi mi vardı?” İki çocuğumu birden kaybetmeyi, hem de böyle yakın aralıklarla olmasını hayal bile edemiyordum.

“İkiz kız kardeş,” diye iç çekti. “Adı Sage. Rose öldükten sonra Başkan Donahue onu Washington'da bir akıl hastanesine yatırmak zorunda kaldı. Kendini kaybetmişti sanırım. Rose'un ölümü ve birinin onu öldürdüğüyle ilgili konuşmayı bırakamıyordu. Onu koridorlarda görmek üzücüydü. Sanki kendisinin bir yarısını kaybetmiş gibiydi ve sanırım bir bakıma öyle de oldu.” Hikâyenin hüznü kalbimi sızlatmıştı. “Onunla arkadaş olmasam da son senemizdi. Yaşlandığımızda hatırlayacağımız eğlenceli anılar olması gerekiyordu. Onun hatırlayacağı tek şey ise kız kardeşinin öldüğü yıl olacak.”

Kardeşim yoktu ama bir ikizi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim. Dünyaya birlikte gelmişlerdi ama bir tanesi daha on sekiz yaşındayken hayattan koparılmıştı. İkizi öldüğünde muhtemelen kendisinin bir yarısını da kaybetmişti. Ancak bir psikiyatri tesisine yatırılmak? Bu bana biraz acımasızca gelmişti.

“Akıl hastanesi sence de biraz ağır değil mi? Yani belki de sadece yas tutuyordu. Böyle yakın olduğun birini kaybetmek bazı garip davranışlara yol açabilir.”

Yargılayıcı görünmek istemiyordum. Sadece kızlarından bi-

rini yeni kaybetmiş bir babanın diğerini neden gönderdiğini anlamakta zorlanıyordum. Yani onu elinden geldiğince uzun süre yanında tutmak istemez miydi? Gözünün önünden ayırmaması beklenmez miydi? Çocuklarının etrafında pervane olan o ebeveynler gibi olmaz mıydı?

“Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim. Yani belki de öyledir? Tüm detaylardan emin değilim ama birisi başkanın onu küvette bileklerini keserken bulduğunu söyledi. Bence sadece elinden gelenin en iyisini yapıyordu, o kadar. Onu korumak için elinden geleni yapıyordu.”

Bir yudum almadan önce patateslerinden birini tekrar *milkshake*’ine daldırdı.

Artan yemeğimi tabağımın kenarına ittim. Sessizliği garip hale getirmemek için bir şeylerle oyalanırken kelimeler havada asılı kalmıştı. Yalnızca beynimin tüm bunları özümsemesine izin verdim.

Bu şehirde ne tarafa dönsem karanlık, hastalıklı ve üzücü bir şeyler vardı.

Neden insanlar burada yaşıyordu ki?

“Yalnızlar Topluluğu Kulüp Evi’nde Netflix izlemeye var mısın?” diye sordu Lyra konuyu değiştirerek. Yüzünde kremadan bir bıyık oluşmuştu.

Labirentin karmaşasında Dekan Sinclair bana güvenli bir yere kadar eşlik ettikten ve Lyra’nın çoktan çıktığını gördükten sonra anahtarı bulduğumu hatırlamıştım. Dekana verdiğimde o da bizi galip ilan etmişti.

Anahtar bize Rothchild Bölgesi’nin üçüncü katındaki YT Kulüp Evi adını verdiğimiz gizli bir odaya giriş izni sağlıyordu. İçeride kanepeler, masalar, televizyon ve hatta küçük bir patlamış mısır makinesi vardı. Birinci sınıfın sonuna kadar bu oda ikimize aitti ve zamanımızın çoğunu orada geçirmeye başlamıştık. Kısmen bizim olduğu için, kısmen de kapıyı anahtar-

la kilitleyebildiğimiz ve kendimizi güvende hissettiğimiz için orada takılmayı seviyorduk.

“İlk filmi ben seçtiğim sürece.” *Milkshake* bardağını ona doğru kaldırdım.

“Anlaştık.”

Bardaklarımızı tokuşturduk ve bir an için kendimi sıradan bir üniversite öğrencisi gibi hissettim. Sanki oda arkadaşıyla film gecesi yapmak üzere olan sıradan bir kızdım.

O anda Lyra’nın haklı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamamıştım. Ben meydan okunmaya ihtiyaç duyan bir kız mıydım? Aşk seçmeye ihtiyaç duyan? Hayatımda daha fazla heyecana ihtiyacım var mıydı? Gerçekten benim için kötü ama macera duygum için iyi olan bir adam mı istiyordum?

Çünkü bu, ne kadar basit olsa da benim için yeterliydi.

BÖLÜM YİRMİ

Yerel Avcı

Alistair

Bir keresinde, sekiz yaşındayken büyükbabam beni ava götürmüştü.

Daha çok büyük av hayvanlarıyla ilgileniyordu. Bağırsaklarını deşebileceği, derisini yüzebileceği ve duvarına asabileceği ya da birçok şöminesinden birinin önüne kilim olarak serebileceği yaratıkların peşinden gidiyordu. Öldürmekten hoşlandığı için değildi, kazanmaktan hoşlanıyordu.

Evine yeni insanlar geldiğinde mutlaka onları çalışma odasına götürür ve birçok leşinden biriyle övünürdü. Sonunda her zaman kahraman olduğu saçma bir hikâye anlatırdı. Henüz genç bir delikanlıyken bir ayıyı nasıl cesurca arkadaşlarının üzerinden savuşturduğu ya da yaralı bir geyiği otuz kilometre boyunca nasıl takip ettiğiyle ilgili anlatacak bir şeyleri hep olurdu.

Babam böbürlenme huyunu kesinlikle ondan almıştı.

Öğle saatlerinde çadırımızın önündeki ağaçları hışırdatan

alacalı bir kürk gördüğümüz sırada şafaktan beri ormanın ortasındaydık.

“Güzel bir dişi.” Sigara yüzünden kalınlaşmış sesi, kulaklarımı kara tahtaya çakılmış çiviler gibi tırmalardı.

Puma parlak sarı gözleriyle önündeki alanı kolaçan etti. Doğrudan sağına bakmayı düşünmemişti. Büyükbabam o sırada aşırı büyük silahı ellerime tutuşturdu. Bu lanet şeyle ne yapmamı istediği konusunda kafam karışmış bir şekilde ona baktım çünkü daha önce hiç silah kullanmamıştım.

“Hadi bakalım. Eninde sonunda bir erkek olmak zorundasın.” Başını masum hayvana doğru salladı.

Bunu hiç anlamamıştım. Erkekliğini kanıtlamak için bir şey öldürme ihtiyacı anlamsız gelmişti. Bana her zaman insanları seri katillere dönüştüren bir numara gibi görünmüştü. Ancak bugün onunla gelmem için beni seçmesiyle gururlandığımdan ağır silahı kaldırdım. İzlediğim tüm batı filmlerini taklit ederek namlusunu doğrulttum. Küçük parmağımı tetiğin üzerine yerleştirdim ve birkaç derin nefes aldım. Her şey ağır geliyordu, onu tutarken kendimi garip hissediyordum.

Vücudum henüz gelişmemişti, sadece uzuvlar ve kemiklerden ibarettim. Onu tutacak kadar güçlü bile hissetmiyordum. Kendime Silas'ın oynadığı oyuncak silahlardan farklı olmayacağını söyledim. Şu kauçuk uçlu plastik mermiler atan silahlardan farksızdı.

Bunu yapmak istememişim ama tetiğe bastığım an patlayan tüfek vücudumu sarstığında gözlerimi kapattım. Ani bir acıyla irkilerek onları sıktım. Omzum sanki havaya uçmuş gibiydi ve on saniye boyunca yanlışlıkla kendimi vurduğumu düşünmüştüm. Fakat acıya rağmen kulak zarlarım agresif bir şekilde çınılıyordu.

Aslanlar ya da kaplanlar gibi pumanın da kükreyeceğini düşünmüştüm. Gücüyle yeri titreten derin, boğuk bir sesi olacaktı.

Onun yerine, sefil bir çığlık atmıştı. Bir çocuğun feryadına benziyordu, tekrar tekrar inliyordu. Gözlerimi açtığımda hayvanın yere yığıldığını, başını sağa sola savurduğunu ve acı içinde haykırırken dişlerini sıkıldığını gördüm.

Büyükbabam o gün bana çok önemli bir ders vermişti. Bu zamana dek hatırladığım tek dersti. Beni ağrıyan kolumdan tutup inleyen hayvana doğru sürüklemişti. Botundan hızla bir çakı çıkarıp bana uzun, kalın bıçağını göstermişti.

“Bazen bir şeyin acısına son vermek kolaydır, Alistair. Bu puma gibi,” dedi. “Belli ki acı çekiyor, bu yüzden ona yardım edeceğiz.” Bıçağı hızla göğüs kafesinin tam altına sapladı ve sanırım kalbini deldi. Kulaklarımdaki sesi kaybolmuş, hayvanın gözleri kapanmış ve böylece hayatı sona ermişti.

“Bazı zamanlarda bir şeyin ne zaman sona ermesi gerektiğini söylemek o kadar kolay olmaz. Bunu hemen göremeyebilirsin ama her zaman gözlerdedir. Tamamen sağlıklı olsalar bile bir kişinin ölüp ölmediğini gözlerinde görürsün. Kalpleri atıyordur ama gözlerinin ateşi çoktan sönmüştür.”

Yıllar boyunca söylediklerini çok düşünmüştüm. Özellikle de aynaya baktığımda sıklıkla aklıma gelirdi.

Silas'ın arkasında yürürken bunu daha da çok düşündüm. Sadece ayakkabılarımızın altındaki toprağın çıtırtısını ve Silas'ın çığlıklarının hafızamdaki yankılarını duyabiliyordum. Tıpkı sekiz yaşındaki o puma gibi haykırıyordu. Sanki uzuvları parçalara ayrılıyordu. Bu bir kükreme değil, camı kıran bir çığlıktı. Rosemary'nin cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlayışını izlerken parçaları göğsüme saplanıyordu.

Elleri tekrar tekrar göğsünü pompalıyordu. Hiçbir işe yaramadığını bilirken onu zar zor izleyebiliyordum. O kadar acı vericiydi ki, umut bir seçenek bile değildi. Kaburgalarının çatırtısı havayı doldurduğunda irkildim. İşte o anda, Thatcher yardım çağırırken Rook ve ben bir şeyler yapmak zorunda kalmıştık.

Rose ölmüştü. Öleli saatler olmuştu. Onu gördüğümüzde hepimiz bunu biliyorduk.

Hiçbirimiz arkadaşımıza bunu söylemeye cesaret edememiştik. Ta ki yarardan çok zararı dokunana dek...

Ellerim omuzlarını kavradı. "Silas." Sanırım bu çocukluğumdan beri sesimin en yumuşak olduğu andı. "Durmalsın. O gitti, o gitti."

"Siktir git! Siktir git, Alistair!" dedi ağlayarak. Göğsüne uyguladığı baskıyı şiddetlendirdi. Rose'un vücudu ise gücüne karşı sıfır direnç gösteriyor, her seferinde titriyordu. Normalde pembe olan yanakları hastalıklı bir griye bürünmüştü. Onu böyle görmek gözlerimi yaşartıyordu.

Koltuk altından tutarak onu daha da sert çekiştirdim. Rook beni takip etti, sesini duyabiliyordum. "Si. Lütfen, dostum." Sesi ağlamaklıydı, gözyaşları genzine akıyordu. "Durumu daha da kötüleştireceksin, bırak onu."

Uzaktan polis sirenlerinin uğultusunu duyduk. Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar dışarıdaki ağaçlardan yansıyor, gençlerin ailelerinin haberi olmadan kafayı bulmak için kullandıkları harabeyi delip geçiyordu.

"Hayır! HAYIR! Rosemary, uyan. Rosie, lütfen! Bırakın beni! Ona yardım etmek zorundayım. LANET OLSUN, ROSE!"

Onu Rose'un üzerinden çekip alırken kollarım gerginlikten yanmaya başlamıştı. Silas ise bizimle mücadele ediyor, tekmelemler savuruyordu.

Arkadaşlarım için çok şey yapmıştım. Bu en zoruydu.

Silas'ı vahşi bir hayvan gibi yere yatırdık, söyleyebileceğimiz hiçbir şey onu sakinleştiremezdi. Gecenin karanlığında sevgilisinin adını haykırmaya devam etti. Sanki ay yakarışlarını duyacak ve onu hayata döndürecekti.

Onun için bunu çok istiyordum.

Rose ile yer değiştirebilseydim... Biri bana bu seçeneği sun-

saydı, onun yerine beni almalarına izin verirdim. Sırf Silas iyi olsun diye bunu yapardım.

Polis ve sağlık görevlileri bir arı sürüsü gibi geldiler Etrafta vızıldıyor, kısık sesle konuşuyorlardı. Silas şoku biraz atlattığında onun geri gelmeyeceğini ve ilk yardım ekibinin üzerini örtmekten başka yapabileceği bir şey olmadığını anladığında sustu.

Boğazım arkadaşım için acıyordu. Yardım edebilmemiz için onu arabaya sokmaya çalışmamıza rağmen gitmeyi reddetti. Zihinsel olarak tükendiğim için, benim içimde de mücadele edecek güç yoktu. Arabaya kadar onunla güreşemezdim, bu yüzden Silas'la birlikte bekledik.

Bizi sorguladıktan sonra bile polisin işi bitene kadar bekledik. Hareket bile etmemiştik. Ta ki onu sedyeye kaldıracakları ana kadar ve işte o zaman Silas tekrar atıldı. Öfkeli bir boğa gibi onları iterek tekrar sevgilisinin yanına doğru ilerledi.

Memurlar ona doğru uzandı. Sanki soruşturmalarından kırk dakika önce orada değilmişiz gibi sarı bandı geçmesine izni olmadığını bağırdılar. Silas onları duymazdan geldi. Metalden seken kurşunlar gibi sesleri onu durdurmak konusunda hiçbir işe yaramamıştı.

Rook omzunu tuttu. "Silas, ne yapıyorsun dostum?" Vereceği cevaptan korktuğu için endişeliydi.

Rose'un bezle örtülü bedeninden birkaç metre uzaktayken döndü. Önce polislerle ile sonra bize, arkadaşlarına baktı. Bunu söylerken sanki bizi görmüyor gibiydi.

"Onu bir kez daha taşımak istiyorum. Dışarıda ayakkabı giymediği zaman ayakları üşüyor."

Rose'u kollarının arasına alırken hiç kimse onu durdurmaya çalışmadı. Cansız kolu beyaz çarşafın altından sarkıyordu, parmaklarının uçları parlak kırmızıya boyanmıştı. Silas onu ambulansa taşıırken Thatcher, Rook ve ben arkasından yürü-

dük. Rose'un elinin yanında sallanışını, saçlarının kollarına dökülüşünü izledim ve bir daha asla gülemeyeceğini bilmekten nefret ettim. Bir daha asla kötü şakalar yapmayacaktı ya da Rook'a saç konusunda takılmayacaktı. Bizlere... normal hissettirmek için yanımızda olamayacağı gerçeğinden nefret ettim. Ponderosa Springs'in piç çocukları yerine sıradan insanlarmışız gibi hissetmemiz için orada olmayacaktı.

Bu kadar çabuk gidecek olmasına rağmen nasıl da kalbimin boşluklarına sızmış ve arkadaşım haline gelmişti? Ortaokulda Silas'ın elini ilk kez tuttuğunda koridorda insanların ona nasıl baktığını umursamamıştı. Herkes belediye başkanının kızıyla el ele tutuşan tuhaf şizofreni konuşmuştu.

Oysa Rose'un umurunda değildi.

Silas'a bunların hiçbiri önemli değilmiş gibi bakıyordu.

Şimdiyse Silas onun cesedini yerin iki metre altına gömmülden önceki son duraklarından birine taşıyordu.

Hayatı bu şekilde sona ermişti. Hiçbir uyarı olmadan.

Bizden alınmıştı.

Çalınmıştı.

"İlaçlarını alıyor musun?"

Rook'un sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Benim hayallere dalmama ve onun da ilaçları sormasına ayıramayacak kadar kısıtlı bir zamanımız olduğunu bana hatırlatmıştı.

Silas masanın arkasından ona baktı. Çekmeceleri karıştırırken elleri kâğıtlarla doluydu. Başını biraz eğdiğinde, "Şu an bunu bana gerçekten soruyor musun?" diyormuş gibiydi.

"Bana öyle bakma. Saat on iki oldu, şimdi almazsan yemekten sonra unutursun. Yemek yedikten sonra hep unutuyorsun," diye karşı çıktı Rook. Bir yandan gömme raftaki kitapları karıştırıyordu.

“Yanımda değiller, sonra alırım,” dedi Silas homurdanarak.

O geceden sonra aylarca bir daha insan gibi görünüp görünmeyeceği konusunda endişelenmiştim. Gözlerinin altındaki torbalar kaybolacak mıydı? O korkunç solgunluk yerine normal bronz tenine dönecek miydi? Hepimiz sırayla kapısının önünde nöbet tutmuş, içeriye yiyecek, su ve ilaç taşımıştık. Sadece bekliyorduk.

Üç hafta sürmüştü.

Odasından çıkmadan önce üç hafta beklemiştik.

Gözle görülür bir kilo kaybı ve Rose’a ne olduğunu bulma isteğiyle geri dönmüştü. Yardım etmeyi kabul ettiğimizde sanki ona uğruna çabalayacağı bir şey vermiştik.

Belki de bunu yapmamız bir hataydı. Belki de hiç gerek yokken eşeleyerek durumu daha da kötü hale getiriyorduk ama ona yardımcı olmuştu.

Yeniden yemek yemeye başlamış, benimle birlikte spor salonunda antrenman yaparak kaslarını tekrar kazanmıştı.

Ancak o zaman bile, şimdi bile gözlerine baktığımda bunu görebiliyordum. Rose’un kalbinin durduğu gece onun da gözlerinin ateşi sönmüştü.

Rook sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yaptığı işi aniden bıraktı. Çantasına doğru yürüyüp yan cebini açtı. İçinden iki beyaz hap olan küçük bir poşet çıkardı.

Onun masaya yaklaşmasını izlerken, “Şaka yapıyorsun,” dedi Silas.

“Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?” diye meydan okudu Rook.

Rook Van Doren, aramızda bu kasabadan ayrılıp gerçekten iyi bir insan olabilecek tek kişiydi. Bir yanımda onun kaotik yönünü bu kadar körüklediğimiz için suçluluk duyuyordu. Babasının sözlerinde doğruluk payı vardı.

Rook zaten berbat durumdaydı. Ancak biz herkes gibi gizle-

mesini söylemek yerine bunu benimsemesini sağlamıştık. Nereden baktığınıza bağlı olarak bu iyi de olabilirdi, daha fazla zarar vermiş de olabilirdi.

“Pekâlâ, Hemşire Jackie,” diye araya girdim. “Lanet ilaçlarını al da buraya yapmak için geldiğimiz işi bitirelim.”

Silas ilacı aldı ve alçak sesle bir teşekkür mırıldandı.

Her köşeyi, halıların altını, koltuk minderlerinin diplerini aramıştık. Buna rağmen elimiz boş dönüyorduk. Ciddi bir çık-maza doğru ilerlediğimiz için tansiyon yüksekti. Greg West’in Rose’la bir bağlantısını bulamazsak yapabileceğimiz fazla bir şeyimiz kalmayacaktı.

Her öğretmenin odasına giremezdik. Bu da Rose’un cina-yetinin çözölemeyeceği anlamına geliyordu. Soruşturacak bir polis, takip edecek bir ipucu olmadığından ölümü sonsuza dek bizim ve Silas’ın vicdanını sızlatacaktı. Thatcher’ın onu sırf öldürmek için öldürebileceği gerçeği dışında mahvolmuştuk.

Silas’ın sayfaları karıştırmasını izledim. Gözleri herhan-gi bir şey arıyordu. Gece geç saatlerde Greg’i ziyaret etmek için bahanemiz olacak en ufak bir ipucunun peşindeydi. İşte o zaman ihtiyacımız olan bilgiyi almak için ne gerekiyorsa yapacaktık. Silas çaresizce bir cevap arıyordu. O an öğrenmenin daha kötü olup olmayacağını düşündüm.

Öldürüldüğünü bilmek ama yine de katilini yakalayamamak... Acaba en başta bu işin peşine düşmemeli miydik diye düşünmeden edemiyordum. Ona hayır deyip yas tutmasına izin mi vermeliydik? Ancak bunu yapsaydık, başka bir cenaze için giyiniyor olacağımızı biliyordum.

Aklını yitiren Silas’m Rose’dan başka uğruna yaşayacağı bir şey yoktu. Bu av, ona başka bir neden vermişti. Birkaç dakika sonra kendini öldürmesi için bu amacı elinden alan arkadaşı ben olmayacaktım. Bir on dakika daha aramaya devam ettik. Saniyeler çok hızlı geçiyor, zamanımız ve sabrımız tükeniyordu.

“Burada hiçbir şey yok! Üzerinde liseli kızlar olan dergiler onun lanet bir sapık olduğunu kanıtlıyor, lanet bir katil değil,” diye bağırdı Rook. Hayal kırıklığı hepimizden dalgalar halinde yayılıyordu.

“Peki ne bekliyordunuz, taş kafalılar? Duvarda büyük harflerle ‘*Rosemary Donahue*’yu ben öldürdüm’ yazmasını mı?” diye çıkıştım. Kızması gereken biri varsa o da Silas’tı. Arkadaşları olarak bizim görevimiz onun için kendimize hâkim olmaktı. İşler istediğimiz gibi gitmediğinde patlama lüksümüz yoktu.

“Biliyorsun, bu kadar lanet bir adi olmana gerek yok,” diye karşılık verdi Rook.

“Büyük harfler yok ama perdenin arkasına saklanmış metal bir kasaya ne dersiniz?” Thatcher’ın sesi Rook’un dişlerini kırmamamın tek nedeniydi.

Döndüğümde Thatch’in perdeyi tuttuğunu gördüm. İlk başta ardında bir pencereyi sakladığını düşünmüştüm. Sanırım Bay West’in istediği de buydu. Duvarda şifreli kilitte donatılmış büyük bir kasa vardı. Yakalanmadan içeri girebilmemizin tek yolu şifreyi çözmekti ve görünüşe bakılırsa o da gizemli kasasının şifresini bir kenara yazacak bir adama benzemiyordu.

“Kasayı kırabilecek birini tanıyan var mı?” diye mırıldandı Rook köşeden.

Tam o sırada telefonumun alarmı çalmaya başladı. Beni güvenlik kameralarının tekrar çalışmasına sadece on dakika kaldığı için gitmemiz konusunda uyarıyordu.

“Eğer yakalanırsak, birini tanıyıp tanımamamızın önemi kalmayacak. Hadi gidelim,” dedim elimi sallayarak. Kapıyı açıp iki tarafı da kolaçan etmeden önce her şeyi eski yerine koyduğumuzdan emin oldum. Kimsenin gelmediği anlaşıldığında kapıyı arkamızdan kilitleyerek kolayca dışarı çıktık. Rothchild Binası’nın koridorundan çıkışa doğru ilerledik.

Tamamıyla bir başarısızlık denemezdi. Aldığımız en iyi haber

de değildi ama yine de bir şeydi. Başka bir görev, peşine düşülecek başka bir isim bulmuştuk. Silas'ın en sevdiği silahını kendisine çevirmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktık.

Bu yıl başka bir arkadaşımı daha gömmek istemiyordum.

Binadan çıktığımızda Rook çoktan tanıdıklarının yarısına mesaj atmış, güvenilir ve bu konuda uzmanlaşmış insanlar hakkında sorular sormaya başlamıştı. Kütüphanenin, üzerinde adımın yazılı olduğu kütüphanenin önündeki iki kişi dikkatimi çektiğinde ortak salonun önünden geçmek üzereydim.

Ölümcül günahlardan biri olan öfkeyle oldukça yakındım. Eğer şeytan en çok hangisini temsil ettiğimize dair ödül dağıtıyor olsaydı, bileğimin hakkıyla kazanırdım. Şehveti tanıyordum. Gururum beni sayamayacağım kadar çok kavgaya sürüklemişti. Sanırım oburluk ve açgözlülük de başa baş gidiyorlardı. Cezalandırılmaya açtım.

Kıskançlık ise sık sık işlemediğim günahlardan biriydi. Kıskançlık ve onun yeşil canavarı tek bir kişinin etrafındayken ortaya çıkmış, yıllar geçtikçe yavaş yavaş solmuştu. Büyüdükçe onun sahip olduğu hiçbir şeyin benim istediğim gibi olmadığını fark etmiştim. Böylece istenmeyen küçük kardeş olarak kıskançlığım kısa sürede nefrete dönüşmüştü. Sevgili ağabeyimin yaşaması ya da ölmesi umurumda bile değildi ve bunu olabilecek en içten şekilde söylüyordum.

Ancak şu anda, hayatımda hiç bu kadar çok birinci dereceden cinayet işlemek istememiştim.

Dorian Caldwell.

Varlığımın en büyük laneti, *benim* dikenli çalımla duyamadığım bir konuşma içindeydi.

Üç yıl önceki o Noel'den beri kardeşimi görmemiş, o gidene kadar evden çıkmamaya özen göstermişim. Şimdiyse birkaç adım ileride duruyordu. Omuzlarında çuval gibi duran aptal bir tüvit ceket giymişti.

Sineklerin boka gittiği gibi başarı ve zenginlik de onun üzerine yapışmıştı. Saçına verdiği şekilden dolayı ondan biraz daha fazla nefret ediyordum. Saçlarım onunkiyle aynı kömür rengine sahipti, sadece benimki daha az jöleli haliydi.

Farklı şekillerde mahvetmek istediğim iki karşıt güç tam önümde duruyordu.

Hava güzeldi. Briar'ın annelerimizin seksenli yıllarda giydiği bir şort giymesine yetecek kadar sıcaktı. Uzun bacaklarını yırtık *Converse*'lerine kadar takip ettim. Sol tekinin yan tarafında bir parça gümüş koli bandı vardı. Hâlâ açıkça görünen koca deliği örtmek için orada olduğunu varsayıyordum.

Kitaplarını yerden toplamasına yardım eden ağabeyime gülümserken saçları esen rüzgârla arkasına uçtu.

Onu böyle gülümsetebildiği için Dorian'ın kollarını koparmak istiyordum.

Onun ilgisini kazandığı için.

Tırnaklarım avucuma gömüldü. O kadar güçlü sıkıyordum ki, kanımı akıtabileceğimi düşündüm. Briar'ın ağabeyimin söylediği bir şeye gülmesi, Dorian'ın kitaplarını verirken parmaklarını bilerek birbirine değdirmesi...

Önce ağabeyimi öldürmek mi, yoksa Briar'ı cezalandırmak mı istediğimden emin değildim.

Dorian'ın en az bir iki hafta daha burada olmaması gerekiyordu. Lanet tatillerde eve hiç bu kadar erken dönmezdi. Erken döndüğü yıl da benim olanı almaya çalışıyordu. Bir kez daha, bana ait olanı ellerimden söküp alıyordu. Onun yedeğinden başka bir şey olmadığını kanıtlıyordu. Sahip olduğum her şey her zaman ona ait olacaktı.

Ancak bu sefer öyle olmayacaktı. Briar olmazdı.

O benimdi.

Eziyet etmek için bana aitti.

Manipüle etmek için.

Diz çöktürmek için.

Benim kurallarına göre oynamadığında neler olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Gözlerimi onlardan fiziksel olarak ayırmam gerekiyormuş gibi hissederek çocuklara döndüm. “Sanırım bu kasa konusunda bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum.”

O istese de istemese de.

BÖLÜM YİRMİ BİR

İşaretlenmiş

Briar

Yüzümü örten torba beklenmedik bir anda çekilip alındı. Boynumu acı içinde sızlatacak kadar sertti. Su damlaları yanığıma çarptı. Dişlerimi sıktım. Gözlerimi birkaç kez kırıştıtarak loş ışığa uyum sağlamaya çalıştım.

Buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışırken hafızam da dahil olmak üzere her şey bulanıktı. Hatırladığım son şey, güneş batarken kütüphaneden ayrıldığımdaydı. Her şey karanlığa gömülmeden önce yurt binamın hemen dışına ulaşmıştım.

Dilimdeki metalik tadı alabiliyordum. Bakırdan daha keskin, kandan daha acıydı. Etrafımı incelerken bilinmeyenin korkusu ağzımın içinde dönüp duruyordu. *Converse*'lerim geniş küf desenleriyle dolu beton bir zemindeydi. İçinde bulunduğum binanın çürük kokusunu alabiliyordum.

Ara sıra etrafı aydınlatan mumlar bana içeride başka ne olduğunu göstermeye yetmişti. Vitray pencereler kırıktı, eskiden tabutların bulunduğu oyuk kare alanlar boştu. Tüm bunlar bana

daha önce burada bulunduğumu söylüyordu. Burası, birinin ölümüne tanık olmadan birkaç dakika önce Lyra'nın beni sürüklediği anıt mezardı. Görünüşe göre benim de son durağım olacaktı. Ne kadar da uygundu.

Etrafıma bakındım ama oda arkadaşımından hiçbir iz göremedim. Kaybolduğumu birine söyleyecek kadar telaşlanacağını umuyordum. Tabii kendisi de çoktan yakalandıysa başka bir sorunumuz vardı. Tek umudum, onlar başladıkları işi tamamlamadan önce yardımın gelecek olmasıydı.

Alistair bir ileri bir geri oyunlarımızdan resmi olarak sıkılmıştı. Son iki haftadır bize yanaşmamalarından ciddi bir şeyler planladıklarını anlamıştım. Demek bu cehennemin destansı finalini bir araya getirmekle meşgullerdi.

Tüm dehşetimi ağzımda topladım. Korku içinde ölmeyi reddediyordum. Özellikle de bu pisliklerin önünde bunu yapmayacaktım. Buraya geldiğimden beri onlara korkumu yeterince göstermiştim.

İleri atılıp birinin botuna tükürdüm. Thatcher her zaman *Oxford* giyiyordu. Rook kendisini çapkın bir pislik gibi gösteren her şeye düşküncü. Silas ise spor ayakkabıyla yetiniyordu. Bu yüzden tükürüğümün hedefindeki kurbanı isabet ettiğini biliyordum. Şeytani tarikatlarının en az sevdiğim üyesi botunu hafifçe silkeledi.

Thatcher'ın zarif sesi sessizliği delip geçti. "Bundan daha azı için öldürdüğüm insanlar oldu."

Homurdandım. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Thatcher Pier-son yerin iki metre altında olurdu.

"İyi ki seninkine tükürmemişim o zaman," diye cevap verdim. Boğazım kaşınıyordu. Biraz su için sol ayağımın başparmağını verebilirdim.

Alistair bana yaklaşarak eğildi. Şimdi sabit bakışlarım yüzündeki siyah çukurların üzerindeydi. Obsidyen kristalleri par-

lıyor, adeta ruhuma uyarı sinyalleri yolluyordu. Yüzümü meydan okurcasına çevirdim ve kendimi duvara yaslanmış Silas'a bakmaya zorladım. Gözlerim bileğinin iç tarafındaki dövme odaklanmıştı. Rook hemen sol yanıdaydı, çakmağıyla oynuyordu.

Bu ikili de kendilerince ürkütücüydü. İçlerinden birini kızdırırsam beni ateşte kızartıp sonra da evcil hayvanlarına yem edeceklerini biliyordum. Thatcher'ın ününden haberdardım ve bu tek başına kâbuslar görmem için yeterliydi. Ancak ne kadar ürkütücü ve dehşet verici olsalar da onlara bakmak yine de daha kolaydı.

Hepsine bakmak *ona* bakmaktan çok daha kolaydı.

Sıcak bir dokunuşla parmaklarını yanaklarıma bastırdı. Dudaklarımı büzmüş, beni başımı öne çevirmeyi zorlamıştı. Elleleriyle bir kez daha ona bakmamı emrediyordu.

"Gözlerin bende olsun, küçük hırsız," dedi tehdit edercesine. Sesi tenimi elektriklendirecek kadar sertti. "Yoksa sahibinin ben olduğumu unuttun mu?"

Bir saniye bile geri adım atmadan ona bakmaya devam ettim. Abanoz gözlerinin benimkileri delip geçmesine izin verdim. Kavrayışının sahiplenici doğası beni iyice meydan okumaya itiyordu.

Korkumun sahibi *oydu*. Diğerleri değildi. Gözleriyle bunu söylüyordu.

"Korkun benimle başlıyor ve benimle bitiyor. Sadece benimle," diye devam etti. Sözlerinden gelen gücün tadım çıkarırdı. Alistair ne olursa olsun, arkadaşlarının beni asla onun gibi korkutamayacağını biliyordu. Asla onun gibi kalbimi hızlandıramayacak ya da tenimi yakamayacaklardı. Beni asla onun gibi kontrol edemeyeceklerdi.

İkimiz de haklı olduğumu biliyorduk ve bunu içten içe itiraf etmek bile beni rahatsız ediyordu. Böylesine birbirine sıkı

sıkıya bağı bir sosyopat grubu için Alistair pek de paylaşımcı sayılmazdı.

“Kendini...” Yüzümü onunkine yaklaştırdım. Nefeslerimiz havuzda olduğu gibi birbirine karışıyordu. “Bir şey sanma,” dedim sandalyeye yaslanarak. “Senin bir bokun yok, Alistair. Bu ailenin parası. Soyadı olmadan hiçbir şeyin yok,” diye küçümsedim. Kalp atışlarımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Beni nasıl olsa öldüreceklerdi, değil mi? Onlara her biri hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleyebilirdim.

“Alay edecek durumda olduğunu sanmıyorum, taşra kızı,” diye arkadaşını savundu Thatcher. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, beyaz gömleğini dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Belirgin damarları ürkütücü bir kobalt mavisiydi.

“Ah, öyle mi?” Gözlerimi ona diktim. “Peki bu konuda ne yapacaksın, *Norman Bates*?* Anneciğin ve babacığın seni sevmeyi diye beni doğrayacak mısın?” Alaycı bir şekilde dudaklarımı büzdüm.

Lyra onun hakkında konuşurken hep fısıldıyordu. Sanki Thatcher her zaman yatağın altında bizi dinleyen bir öcüymüş gibi davranıyordu. Onu henüz iş başında görmemiş, bu yüzden hiç ciddiye de almamıştım.

Kıytırık paltolar ve balıkçı yakalarla ortalıkta dolaşıyordu. Bana göre o sadece acilen tedavi edilmesi gereken ve şiddetli anne sorunları olan bir adamdı. Ta ki şu ana dek... Sofistike maskesi bir çapa gibi denizin dibine düşüp beni de beraberinde sürüklemişti. Her türlü duygudan yoksun gözleriyle beni tehdit ederken midem ağzıma gelmişti. Bir ruhu olduğundan bile emin değildim.

“Yapma.”

Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki, Alistair’ın bunu söy-

* *Norman Bates*, Amerikalı yazar Robert Bloch’un 1959 tarihli korku romanı *Psycho*’nun baş kahramanı olan kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

lemek için arkasını dönmesine gerek bile yoktu. Thatcher'ın bir anlık öfkeyle hareket edeceğini zaten biliyordu.

Elleri bacaklarımı buldu ve onları sıkıca kavradı. Karnım zonkluyor, vücudum eriyordu. Sandalyemde irkilerek ona doğru atıldım. Dokunuşundan kaçmak istiyordum. Ancak bu çaba, sadece kelepçelerin bileğimin hassas derisine daha da gömülmesini sağlamıştı.

“Öldürecekse öldür beni. Lanet olsun, yap şunu artık! Bıktım bundan!” diye bağırdım. En azından bağırmaya çalıştım ama boğazımın kuruluğu yüzünden sesim çatlamıştı.

Rook köşeden kahkaha attı. Bir patlama gibi gürültülü ve rahatsız ediciydi. “Kimse ona ne kazandığımı söylemeyecek mi?” Çakmağını parmakları arasında domino taşı gibi döndürüyordu.

Çırpınmayı bırakarak her birine dikkatle baktım. Ne kazandığımı anlayamamıştım. Bu hiç de bir ödül gibi hissettirmiyordu.

Önümde dikilen Alistair'a bakarak, “Neyden bahsediyor bu?” diye sordum.

Bacaklarımdaki elleri daha da sıkılaştı. Beni bırakmadan önce bir süre daha orada öylece durdu. Bir adım geri çekildi. “Seni öldürmeyeceğiz.”

O arkamdan dolanırken Thatcher bana gözlerini devirdi. “Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi,” diye ekledi.

“Siktir git,” diye tısladım.

Alistair şimdi arkamdaydı ve beni endişelendirmeye başlamıştı. Eğilerek ağzını kulağıma yaslariken beklentiyle titredim. Sıcak nefesi boynumun hassas derisini yakıp geçti. Zincirleme bir reaksiyonla tüylerim ürpermişti. Ne zaman yanıma gelse, bir kasırga ya da fırtına öncesindeki uyarı işaretleri gibi hissediyordum. Kafamın içinde sirenler çalıyor, beni diken üstünde tutuyordu.

“Peki ne olacak? Benimle oynamaya devam mı edeceksi-

niz? Ne korkaksınız ama,” diye homurdandım. Vücudumun üst kısmını ondan uzaklaştırdım.

Bir bıçağın ucu bileklerime sürtündü. “Yardıma ihtiyacımız var.”

Kahrolası aklını yitirmiş olmalıydı. Muhtemelen çocukken doğrudan başlarının üzerine düşmüşlerdi ve lanet kafatasları çatlamıştı. Benden ölene kadar da yardım isteseler de suratlarına tükürürdüm. Bunu söylemeleri bile o kadar komikti ki, gerçekten gülmeye başladım.

“Şaka yapıyorsun. Şaka yapıyor olmalısınız,” diye kıkırdadım. “Siz manyak psikopatlar, tüm bunları size yardım etmem için yaptığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz? Vay canına, bir kadına nasıl davranılacağını iyi biliyorsunuz!”

Bıçak plastiği keserken bileklerimdeki gerginliğin azaldığını hissettim. Burada öylece oturup bu saçmalığı dinleyeceğimi düşünüyorlarsa çok yanılıyorlardı.

Ancak Alistair karşılık vermeme çoktan hazırlıklıydı. Omzuma yapışarak beni sandalyeye sabitledi. Eğilip yanağım başımın yan tarafına bastırdı.

“O tatlı kıcını orada tutmaya ne dersin? Uslu bir kız ol, söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin.”

Ondan kaçmam mümkün değildi. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bunu en son dendiğimde yere kapaklanmış ve favori kot pantolonumda bir delik açmıştım. Kollarımı bir kalkan gibi önüme çekerek bileklerimi ovuşturdum.

Ellerim ağrıyor, omuzlarım bulundukları rahatsız pozisyon-
dan dolayı acı içinde zonkluyordu. Parmaklarımı oynattım. Onları esnetirken sağ ortaparmağымda siyah bir şey gördüm. Elimi yüzüme yaklaştırıp gözlerimi kısıtım. Parmağımın üst kısmında, eklemimin hemen altında yaklaşık madeni para büyüklüğünde A.C. harfleri vardı.

Dehşete kapılmış bir halde, kalemle çizilmiş olduğunu um-

duğum şeyi hızla silmeye çalıştım. Başka hiçbir şeye dikkatimi bile veremiyordum. Sadece parmağımı temizlemeye çalışıyordum. Üzerinde Alistair'ın baş harfleri olan parmağımı.

“Ovalamaya devam edersen bok gibi iyileşecek.” Alistair'm yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı gördüğümde onu yere sermek istedim.

“Bana dövme mi yaptın?” dedim tiz bir sesle. Ayaklanıp göğsümü onunkine bastırdım. Çenemi öfkeyle havaya diktim. Koyu gözleri içimi yakıyordu. Başını dudaklarıma doğru eğerken koyu renk saçlarının bir kısmı yüzüne düştü.

“Kime ait olduğunu unutmama izin veremem. Sana söyledim, Briar,” diye fısıldadı. “Sen benimsin.”

“Sırf sana bu bölgeni işaretleme saçmalıklarını geri yedirebilmek için o lanet gümüş kaşığı ağzından söküp atacağım.”

“Kaşık diye bir şey yok, küçük hırsız. Ben zenginliği, bıçaklardan yalayıp öğrendim.”

Orada durup birbirimize bakarken kimin önce göz kırpaçım bekledik. Nefeslerim düzensizdi. Kalbim muhtemelen daha hızlı atamazdı. Bana dövme yapmıştı. Çok kalıcı, çok görünür bir şeydi. Tüm dünya bunu görebilecekti.

Damgalanmış hissediyordum. Onun malı olarak işaretlenmiştim. Beni rahat bıraksa bile ondan asla kurtulamazdım. Her zaman elimdeki siyah mürekkebe bakacak ve gözlerinin ne kadar koyu olduğunu ya da vücudunu benimkine bastırduğunda nasıl koktuğunu hatırlayacaktım.

Bunu bu yüzden yapmıştı. Böylece bir parçam her zaman ona ait olacaktı.

“Gidip biraz yağ almak üzereyim. Bu kaliteli bir porno gibi,” dedi Rook. Bu mezarlığın dibinde yalnız olmadığımızı açıkça ortaya koymuştu.

“Ben gidiyorum.” Omzumu Alistair'ın göğsüne çarparak yanından geçtim ve merdivenlere ilerledim. Tek bir kelime bile

etmeyen Silas bana engel oldu. Çıkışın önünde kollarını kavuşturmuş, boş gözlerle bana bakıyordu.

“Buradan çıkarsan sen ve dayın eşyalarınızı toplamaya başlayabilirsiniz.”

Dişlerimi sıkarken omurgam kaskatı kesilmişti. Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim.

“Pardon?”

“Bir kasayı açmamıza yardım edecek birine ihtiyacımız var. Eğer yardım etmek istemiyorsan, sorun değil. Ama bursuna veda edebilirsin ve Thomas da gidip başka bir öğretmenlik işi aramaya başlayabilir,” dedi duygusuzca.

Alistair blöf yapmıyordu, beni kapı dışarı etmek için gereken ipleri kolayca çekebilirdi. Annesi ve babası okulun yönetim kurulundaydı. Parmağını bir kez şıklatmasıyla sadece benim değil, Thomas’ın da hayatı mahvolabilirdi.

Dayım kendini o bataktan kurtarmak için çok çalışmıştı. Okumuş, kendini geliştirmişti. Hepsi ben buraya gelip onun hayatını mahvedeyim diye miydi? Uğruna çalıştığı her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar elinden almam için miydi?

“Kasa mı? Sana yardım edebileceğimi düşündüren ne? Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum!” diye yalan söyledim. Çaldığımı bildiği tek şey yüzüğüydü. Başka bir şeyden haberi olduğunu sanmıyordum.

“Geçmişinden kaçabilirsin ama sabıka kaydından kaçamazsın.” Rook bir sigara yaktı ve dumanını ağzından salıverdi.

Kendimi çırılçıplak hissediyordum. Hepsinin gözleri üzerimdeyken çok savunmasızdım. Her biri benim hakkımda her şeyden haberdardı ve ben sadece gazetelerin onlar hakkında yazdıklarını biliyordum. Ciddi bir dezavantajım vardı.

“İşte, cevabınızı aldınız. Eğer sabıkam varsa, belli ki hırsızlıkta iyi değilim.”

Başka bir yalan daha söyleyivermiştim.

Tutuklandığım ya da yakalandığım tüm zamanlar küçükken, hırsızlık sanatında ustalaşmadan önceydi. Bir kasayı kolaylıkla açabileceğimi biliyordum. Sadece zamana ve bir stetoskopa ihtiyacım vardı. Fakat bu adamlara yardım etmek istemiyordum. Onlara hiçbir konuda yardım etmek istemiyordum. Kendilerini bulaştırdıkları şey her neyse hiçbir ilgim olmasını istemiyordum. Bir tür çete, uyuşturucu, cinayet... Bunların hiçbirini istemiyordum.

“Üzülerek aynı fikirde olduğumu söylemeliyim. İhtiyacımız olan şeyi yapabileceğini tam olarak nereden biliyoruz? Bu kız cahil, berbat giyinen bir taşralı. Kötü bir olasılık söz konusu olamaz mı?” Thatcher’ın sesi gittikçe sinir bozucu çıkmaya başlamıştı. Onu yumruklama isteğim her saniye artıyordu.

“Cüzdanını çal.”

Alistair’a dönüp bir kaşımı kaldırdım. “Yapamam.”

“Tamam o zaman, git. Varoşlardan uzak geleceğine veda et. Yarın ilk uçakta olacaksın.”

Bir seçim yapmak zorundaydım. Hemen şimdi.

Onlara yardım edip bundan tamamen kurtulabilirdim. O zaman bir şey söylemeyeceğimi bildikleri için beni rahat bırakırlardı. Çünkü söylersem beni de kendileriyle birlikte otobüsün altına atacaklardı.

Bu benim de ellerimi kendileriyle beraber kirletmenin bir yoluydu.

Ben de aynı derecede suçlu olacaktım.

Ya da eve dönebilirdim. Burayı terk ederdim ve tüm umutlarım ile hayallerim boşa giderdi.

“Şu anda cüzdanını çalamam. Bu işler böyle yürümüyor.” Altdudağımı yalayarak nemlendirmeye çalıştım. Boğazıma pamuk sıkıştırılmış gibi hissetmeden zar zor nefes alabiliyordum. “Bir adamın yanına gidip, ‘Hey, cüzdanını çalacağım,’ diyemem. Onu hazırlıksız yakalamam gerekir.”

“Gördün mü? Sana söyledim, o bir yalancı.”

Thatcher’ın çenesinden bıkmış usanmıştım. Üzerine atıldım ve onu iki elimle sertçe ittim. Duygularım çok yüksekti, en ufak bir harekette patlayabilirdim. Öfke nöbetim onun uzun bedenini sadece biraz sarsabilmişti. Bu beni daha da kızdırdı ama mesajımı iletmiştim.

Tepkimi görmezden gelerek, “Yapacak mısın şunu?” diye emretti Alistair.

Sinirliydim, yorgundum ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordum. Derin bir nefes aldım. Thatcher her hareketimi bir şahin gibi izlerken ona yaklaştım. Evet, bu kesinlikle birinin cüzdanını çalmak için ideal bir durumdu.

“Adama doğru yürüyorum, göz temasından kaçınıyorum ve kenara çekiliyorum.” Anlattığım her şeyi canlandırırıyordum. Thatcher’ın yanından geçerken yere baktım. “Gözlerine bir kez bakıyorum ve sonra *bum*. Ortadan kayboluyorum.”

Onun yanından geçip topuklarımın üzerinde döndüm ve bir kez daha karşılarında durdum. Ellerimi bir sihirbazlık numarasının sonundaymışım gibi önüme uzattım. Thatcher pantolonunun içine uzanıp cüzdanını çıkardı ve havada oynattı.

“Hâlâ burada, seni domuz. Bakın söyledim size, hadi kurtulalım şun...”

“İçini kontrol et.” Yüzümde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Ben kollarımı arkamda sallarken dediğimi yaparak cüzdanını açtı ama içi boştu. Dikkatlice arka cebime uzanarak birkaç yüz dolarlık banknotu çıkardım.

“Her şey dikkat dağıtmakla ilgili,” diye mırıldandım. Gıcır gıcır banknotlar, ben onları yüksek sesle sayarken parmaklarımmın arasından kayıyordu.

Thatcher’ı ittiğimde cüzdanını kolayca yürütmüştüm. Elimi cebine atmış ve o daha ne olduğunu anlamadan kapıvermiştim. Diğer herkes sadece onun saçmalıklarından bıktığımı düşün-

müş olmalıydı. Gerçekten de bıkmıştım. Ancak aynı zamanda bana bir fırsat da vermişti. Sonra onu gizlice geri koymuştum, sadece bu sefer içi boştu.

Para ellerimde güzel görünüyordu. Banknotları ona doğru fırlattım. Havada uçuşup kirli zemine düşmelerini izledim.

Bunu yapmak istememiştim. Bu, Teksas'tan ayrıldıktan sonra kendim için hayal ettiğim bir şey değildi. Hırsızlığı arkamda bırakmak istiyordum ve belki bundan sonra bırakabilirdim. Her şey sona erdiğinde ihtiyaç duyduğum yeni başlangıca sahip olabilirdim.

Yalnızca önce bir grup şeytanla anlaşma yapmam gerekiyordu.

“Peki hangi kasayı açıyorum?”

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Aile Ağacı

Alistair

“Yanına takım elbise aldığından emin ol.”

O sırada spor çantasına bir tişört daha atıyordum. Odamı gözden kaçırmış olabileceğim şeyler için tekrar taradım. Böylece önümüzdeki birkaç ay boyunca başka bir şey için buraya dönmek zorunda kalmayacaktım.

“Evet, tabii,” diye homurdandım.

Masamdan yeni bir eskiz defteri ve kalem seti alıp onları da çantanın içine attım. Eşyalarımın çoğu zaten yurt odamdaydı ancak Noel ve Şükran Günü tatili geldiğinde herkes okuldan ayrılmıştı. Ayrıca Thatcher’ın ailesini ziyaret ederken beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Anne tarafından tüm uzak akrabaları ziyarete gelmişti. Normalde kutlamaların ikinci gününde kendimi odama kilitlerdim. Ancak gürültüye ve rahat edeceğimden daha fazla insan olmasına rağmen bunu, kendi evime tercih ediyordum.

Hiç onlarla birlikte kutlamamış olsam da Thatch’in evin-

de bayramlar her zaman daha samimi gelirdi. Çılgınca dekore edilmiş bir balo salonu ya da yüz kişilik bir davet olmazdı. Noel ağaçları ve arka planda çalan çan sesleriyle normal bir aile yemeğinden ibaretti.

Babası öfkeli bir psikopat olmasaydı, Thatch ileride sıradan zengin şerefsizlerden biri olabilirdi. Eğer işler farklı gitseydi, ondan nefret edeceğimi biliyordum. Muhtemelen ömür boyu düşman olurduk.

Onu duymak zorunda kalmamak için gömme dolabıma yöneldim. Işığı yakıp hiç giymediğim kıyafetlere baktım. Çoğunlukla takım elbiseler, smokinler, bana hediye edilmiş ya da onları giymeye zorlanabileceğim kadar küçükken satın alınmış giysilerle doluydu.

“Maskeli baloya kot pantolonla gelmeyeceksin, Alistair. Bu çok uygunsuz. Ayrıca zaten olduğundan daha fazla göze batar-sın. Ortama uyum sağlamalıyız.” Doğru bir noktaya değinmiş-ti. Yine de haklı olması, gömlek giymeyi düşündüğümde kaşın-tımın durmasını sağlamıyordu.

“Neden gitmemiz gerektiğini bile anlamıyorum. Tabii sana saçma sapan bir şey giyme bahanesi çıkması dışında,” diye homurdandım. Askıdan siyah bir takım çektim. Çantama na-sıl koyacağımı düşünmeden önce üzerime uyup uymayacağını görmem gerekiyordu.

Küçük gelmesini umuyordum, böylece giymemek için bir bahanem olurdu.

“Çünkü bu en güvenli seçeneğimiz. Tüm öğretmenlerin ve öğrencilerin nerede olacağını biliyoruz. Evcil hayvanının aptal-ca bir şey yapmaya kalkışması ihtimaline karşı bize daha fazla zaman kazandırır.”

Evcil hayvanım.

Briar gelmiş geçmiş en kötü evcil hayvandı. Sırf beni kızdırmak için, kanepeye işemekten vazgeçmeyen yaralı bir köpeğe benziyordu.

Cadılar Bayramı Arifesi Balosu, Hollow Heights'ın düzenlediği birçok çirkin gelenekten biriydi. Mezuniyet balosu gibiydi ama çok daha kötüsüydü. Annemde hâlâ babamla birlikte katıldıkları yıllara ait fotoğraflar vardı. Her yıl yapılıyor, yıllar geçtikçe daha abartılı hale geliyordu. Benim yapılacaklar listemde olmadığı kesindi ama dediğim gibi Thatcher haklıydı.

Herkes bunun gizlice Greg'in ofisine girmek için en doğru zaman olduğu konusunda hemfikirdi. Ayrıca Briar'ın da ondan istediklerimizi yapması için daha fazla vakti olacaktı.

Kıyafetlerimi çıkarıp pantolonumu giyerken telefonum kulağımla omzum arasındaydı. Hırsızımın ne kadar saf olduğunu düşündüm. Benden tutmaya hiç niyetimin olmadığı sözler istemişti. Lyra'ya söyleyeceğini biliyorduk ama bu bizim için sorun değildi. O da ötmeyecekti, zaten bu işten sıyrılamayacağı kadar çok şey görmüştü.

Asıl mesele bunu yaptıktan sonra onu rahat bırakmamızı bekliyormuş gibi konuşmasıydı. Elbette çocuklar buna uyacaktı. Fakat klorofille kendinden geçmişken parmağına işlediğim küçük dövmenin orada olmasının bir nedeni vardı.

O benimdi. Uygun gördüğüm süre boyunca da öyle kalacaktı.

Rosemary'nin ölümünün bir parçası olmadığını bilmek onu bir düşmandan çok diz çöktürülmesi gereken bir kız haline getirmişti. Parmak sallayıp onu rahat bırakmamızı, bir daha asla rahatsız etmememizi emreliyordu.

Gerçekten duracağımı mı sanıyordu? Havuzda gözümün önünde parçalara ayrılmaya bu kadar yaklaştıktan sonra dehşetimin bu kadar kolay sona ereceğini gerçekten düşünüyor muydu? Elini sıktığımda söylediklerimde ciddi olduğuma inanmış mıydı?

Dövme içimdeki sahiplenici adam içindi. Böylece Easton Sinclair ona tekrar kütüphanede çalışmayı teklif ettiğinde Briar'ın kime ait olduğunu bilecekti. Ayrıca ağabeyim onunla tekrar karşılaşırca -ki mümkün olduğunca bunun yaşanmamasını sağlayacaktım- Briar Lowell'in asla sahip olamayacağı birkaç şeyden biri olduğunu bilecekti.

Onu izlemiştim. Böyle bir yere ait olmadığını düşündüğü yanlarını umutsuzca saklamaya çalıştığını görmüştüm. San-ki karanlık arzuları saklaması gereken iğrenç bir şeymiş gibi davranıyordu. Ancak ben biliyordum, bunu görebiliyordum. O Easton gibi bir pislikle birlikte olacak türden bir kadın değildi.

Easton onun teninin altında gizlenen merakı besleyemezdi. Benim yapabildiğimi yapamazdı.

Durmak gibi bir planım yoktu. Onunla işim bittiğinde kendisinin gerçekte ne kadar sapkın olduğunu görecektim ve her saniyesine bayılacaktı.

Thatcher'ın kulağımın dibinde konuşmasını dinlerken siyah gömleğimi omuzlarımdan geçirdim.

“Beni dinliyor musun?”

Kesinlikle dinlemiyordum.

“Evet, gömleklerin kaybolmuş falan. Onları benim alıp almadığımı mı soruyorsun? Çünkü bu ciddiye yersiz bir soru olurdu. Asla ve bunu en içten şekilde söylüyorum, asla sana ait bir şeyi giymem.”

“Oda arkadaşımın dolabımı karıştırdığını düşündüğüm için kusura bakma. Belki de Rook almıştır. Neyse, sonra görüşürüz. Saat kaçta burada olacaksın?” diye sordu.

Gözlerimi devirmekten kendimi alamamıştım. *Evet, kundakçı herif senin on bin dolarlık kaşmir gömleklerinle ortalığı yakıp yıkıyordur.*

Ancak şimdi düşününce muhtelen Rook onları çakmaktaşı olarak kullanıyordu.

“Önümüzdeki birkaç saat içinde. Yola çıktığımda mesaj atarım.” Telefonu yatağa fırlatmadan önce vedalaştık. Ardından gömleğimin kalan düğmelerini ilikleyip pantolonumun içine soktum. Sandalyeden ceketimi kaptığım gibi boy aynasının önünde durup omuz silktim.

Başımı kaldırıp kendime baktığımda arkamda annemin yansımasını gördüm. Omzunu kapımın çerçevesine yaslamıştı. Üzerinde yıllar boyunca kendini aç bırakmanın vücuduna neler yaptığını gösteren koyu mor bir gecelik vardı.

Şimdiye kadar yaklaştığını duymuş olmalıydım. En azından viski bardağının şangırtısından veya *Chanel* parfümüyle örtmeye çalışsa bile dalga dalga yayılan *Virginia Slims* sigarasının kokusundan kendini verişini fark etmeliydim.

Beni izlerken sessiz kalmayı tercih etti. Tamamen odama girmeden önce beni baştan aşağı süzmüştü. Gömleğimin düğmelerine bakarak onlarla uğraşıyormuş gibi davrandım. Bir duman bulutu yüzüme çarptığında küçümseyerek kafamı kaldırdım.

Yüzümün hatlarına sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakarken hiçbir konuşmadık, tek bir kelime bile söylemedik. Sanki evindeki bir yabancıydım. Onun gözünde muhtemelen öyleydim.

Yıllar sonra ilk kez elini kaldırdı ve parmak eklemlerini elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirdi. Soğuk teni çenemin gerilmesine neden olmuştu.

“Güzel çocuk...” diye fısıldadı. Sesi kasvetli ve pusluydu.

Eskiden kendime annemin neden bana diğer çocukların anneleri gibi bakmadığını ya da dokunmadığını sorardım. Çocukların annelerinin kollarına koşarak teselli ve övgü arayışlarını izlerdim. Aralarındaki sevgiyi ve annemin benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığımı merak ederdim.

Neden dokunuşu her zaman üzerime bulaşan çamur gibi his-

settiriyordu? Niye bakışları asla sıcak gelmiyordu? Neden gözleri hep soğuk ve yargılayıcıydı? Neden kötü rüyaları kovmak yerine onları üzerime çekiyordu?

Yüzümü geri çekip ona baktım. Planlamadıkları tek şey bu kadar uzun boylu olmamdı.

“Yine de iliklerine kadar çürümüş,” diye ekledi.

İşin ilginç yanı, acımasız olmaya falan çalışmıyordu. Beni incitmek gibi bir amacı yoktu. Sadece söylediklerini düşünecek kadar beni umursamıyordu. Beni incitmesinin umurunda olması gerekirdi ama değildi.

“Seninki gibi bir yüzün harcanması utanç verici. En azından baban ve ben yakışıklı çocuklar yaptığımızı söyleyebiliriz.”

Burun deliklerim genişlerken dudak büktüm. “Bir çocuğunu diğerinin gölgesinde büyütürsen böyle olur, anne. Bir kâbusa dönüşürler.”

Beyaz silindiri ağzına götürdü ve derin derin içine çekti. Hafifçe gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıştı. Aramızdaki havada dumanlar dönüyordu. Takım elbisemi değiştirme zahmetine girmedim. Yatağa doğru yürüdüm, spor çantasını alıp omzuma attım.

“Noel sonrasına kadar gittiğin yerde kalmalısın. En iyisi bu, canım.”

Nereye gittiğimi sormak yerine ortadan kaybolmamı istemek tam da benim sorunlu anneme yakışırdı. Bir uyuşturucu satıcısına gidiyor da olabilirdim. Sanırım sonunda ailemin beni tehlikeli bir yere gitmeye teşvik edebileceklerini kabul etmiştim. Öldürülmem benden kurtulmanın temiz bir yolu olurdu. Böylece itibarlarını kurtarmak için beni etraflarında tutmayı bırakabilirlerdi.

“Anne, hastane çantamı gördün mü...”

Görünüşe göre bir aile buluşmasına geç kalmıştım. Dorian yatak odasının kapısının önünden geçti ama içeride bizi görün-

ce durdu. Babamın ağaran saçlarının da köşeden fırlamaması için sessizce yalvardım. Gelse bile bir anlığına bana bakar, sonra yokmuşum gibi davranmaya devam ederdi. Onu herkese tercih ederdim. Benden hoşlanıyormuş gibi davranmaya çalışmıyordu.

Her oğlan çocuğu, örnek alabileceği bir ağabeye sahip olmanın hayalini kurardı. Kendisini zorbalara karşı korur, nasıl yumruk atılacağını öğretirdi. Pes edip sizinle video oyunları oynamaya ikna edene kadar sinir ederdiniz. Bir ağabey böyle olmalıydı. Bir koruyucu. Bir rehber. Güvenebileceğin biri.

Sanırım benimki deccalin ta kendisiydi.

Hollow Heights'tan mezun olduktan sonra tıp fakültesine gitmek için Boston'a yerleşmişti. Sanırım şu anda da stajyer ya da onun gibi bir şeydi. İnsanların hayatlarının ona emanet edilmesini neredeyse komik buluyordum.

Bir insan nasıl ona bakıp da bencil ve aşağılık bir pislik olduğunu görmezdi?

Üstelik ailemin beni tıpkı ona benzemem için yaptığını bilmek... Onun bir yansıması olmamı istemişlerdi.

Bunu düşündüğümde bile derimi yüzmek istiyordum.

Duraksadı ve tiksintiyle bana baktı. "Hâlâ burada mısın? Şimdiye kadar seni çoktan bir çukurda ölü bulmuşlardır diye düşünmüştüm."

"Bu seni çok keyiflendirirdi, Dorian. Bunu istemeyiz, öyle değil mi?"

"Biri nasıl olur da birbirimize benzediğimizi düşünür, aklım almıyor. Bu benim genlerime bir hakarettir."

"İnan bana, ben de kimsenin bana maymun kışına benzediğimi söylemesini istemiyorum. Ama başa gelen çekilir," dedim küçümseyici bir gülümsemeyle.

"Benden sonra durmaları gerekirdi. Bunun yerine eve her geldiğimde yedek parçalarımı bakmak zorunda kalıyorum."

Bunu hatırlattığı için ona vurmak istiyordum ama tepkisiyle uğraşmaya hiç niyetim yoktu. “Ne kadar eğlenceli olsa da burada ikinizle daha fazla durmaktansa gidip kendimi öldürmeyi tercih ederim.”

Odamdan çıktım. İkisiyle de son kez konuşuyor olsam bile umurumda değildi. Acımasızca olduğunu biliyordum ama bu daha az doğru oldukları anlamına gelmiyordu.

“Dikey kestiğinden emin ol. Bu şekilde hayatta kalma olasılığın çok düşük,” dedi Dorian. Sesi kafamın arkasında yankılanmıştı. Merdivenlerden inerken onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyordum.

Sürücü koltuğuna atlayıp eşyalarımı yolcu koltuğuna bıraktım ve aracımı çalıştırdım. Garaj yolundan çıkarken arkamdaki çakıl taşları savrulmuştu. Bu sırada bir ya da iki cam kırmayı umuyordum. Araziden çıkıp evimin yanındaki yolda hızla ilerleyene kadar nefes almadım. Artık beni duyamayacaklarından ve göremeyeceklerinden emin olana kadar bekledim.

Çocuklarla tanıştıktan sonra kendim için üzölmeyi bırakmışım. O zaman ailenin içine doğduğun insanlar olmadığını öğrenmişim. Aile, uğruna cinayet işleyeceğin kişilerdi. Annem, babam ve ağabeyim gerçek iblislerle yaşıyormuşum gibi hissettirseler bile yine de arkadaşlarıma sahiptim. .

Altı yaşındaydık ve ailelerimizle birlikte bir golf kulübünün yaz partisindeydik. Onlarla ilk kez o zaman tanışmışım. Rook ve Silas'ı küçük bir havai fişek patlatmaya çalışırken bulduğumda Thatcher da yoldan geçenlerin dikkatini dağıtıyordu.

Zengin ailelerden gelen, yine de hayatlarında kaos arayan üç çocuktı. O yaşta bile zihinlerindeki ve evlerindeki dehşetle başa çıkmak için kargaşaya ihtiyaç duyuyorlardı. Farklı olduğumu düşünmemiş ya da olduğum kişiyi değiştirmeye çalışmamışlardı. Beni olduğum gibi kabul etmiş ve kim olduğumu benimsememi sağlamışlardı.

Birbirimizi asla saklanmaya zorlamamıştık. İyi, kötü ve en kötüsünü görmüştük.

Tüm o belanın, işkencenin ve kötülüğün altında biz sadece yaralı çocuklardık. Hiçbir koruma olmadan bu dünyaya fırlatılmış masum çocuklardık. Bize gerçekten başka seçenek bırakmamışlardı.

Artık canavarlar birbirlerini koruyordu.
Sadece birbirlerini.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Benimle Baloya Gelir Misin?

Briar

Ekim ayı geldiği hızla sona ermek üzereydi. Salonlar bu vesileyle süslenmiş, her şey ürkütücü turuncu dekorlarla donatılmıştı. Ortak alanlara oyulmuş balkabakları yerleştirilmiş, kara tahtalara çocukça yazılar yazılmıştı.

Sonbahar Oregon sahilini tamamen sarmıştı. Dışarıda ceksiz dolaşmak imkânsızdı. Cadılar Bayramı yaklaştıkça heyecanım azalıyordu. Tüm derslerimin finalleri aralık ayının ilk haftasındaydı, yani çoktan onlar için çalışmaya başlamıştım. Kasım ayı flaş kartlar ve fosforlu kalemlerden ibaret olacaktı.

Eskiden Cadılar Bayramı'nı severdim.

Kostüm giyme kısmını değil, *Syfy* kanalındaki *Cadılar Bayramı'nın Otuz Bir Günü'nü** severdim. Okuldan sonra ailemle birlikte bir torba şeker ve patlamış mısırla kanepeye kıvrılıp eski korku filmlerini izlerdik. Hepimiz boktan çekimlere ya da

* Her ekim ayında *Syfy* kanalında yayınlanan korku ve gerilim temalı film/dizi maratonudur. (ç.n.)

dandik senaryolara gülerdik. Dünyada bunu yenebilecek çok fazla şey yoktu.

Bu yıl ise neredeyse hiçbirini izlememiştim.

Hayatım zaten yeterince gerilim filmi gibiydi.

Bir de önümüzdeki hafta yapılacak olan balo vardı. Buna daha önce fırsatım olmamıştı ama her zaman şık bir elbise giymeyi denemek istemiştim. Fakat balo başladıktan birkaç saniye sonra hiç umurumda olmayan dört kişiye yardım etmek için ortadan kaybolacağımı bilmek işin eğlencesini kaçırıyordu.

Thomas bana elbise almam için para verdiğinde de bu durgunluktan kurtulamamıştım. Lyra ile birlikte kıyafetlerimizi seçtikten sonra bile bunun için heyecanlanmayı başaramamıştım. Kindar yanıma kasayı açamamamı ya da alarm olduğu için yakalanmalarını umuyordu. Diğer yandan, eğer yakalanırlarsa ben de yakalanırdım. Onlar hafif bir ceza alır, bense okuldan atılırdım. Lyra başından beri haklıydı, onlar burada dokunulmazlardı. Yıllar ve yıllar boyunca soyadlarıyla kazandıkları itibar, onları cezalandırmayı imkânsız hale getiriyordu.

“Özyinelemeli bir fonksiyonun tekrarlanma sayısını kontrol etmek mümkündür. Doğru mu, yanlış mı?” dedi Lyra kütüphaneye masasının karşısından. Sandalyesinde arkasına yaslanırken ağzının kenarından bir *Twizzlers** sarkıyordu. Ayakları yerden hafifçe yükselmişti.

Masaya bakarken başımı ellerimin arasına aldım. “Doğru.”

“Doğru! Matematik dehasmdan bir doğru cevap daha.” Elindeki kartı önümüzdeki yığının üzerine attı. Karşılıklı oturmuş, dizüstü bilgisayarlarımızı açmıştık. İkimizin önünde de en az üç kitap, notlar, tükenmez ve fosforlu kalemler vardı. Fianallere çalışmayı zamana yaymanın mantıklı olduğunu düşünmüştük. Planımız, dört sayfalık ödevler yazarken aynı anda üç farklı şeye odaklanmaya çalışana kadar iyi görünmüştü. Nasıl

* Bir şekerleme markasıdır. (ç.n.)

oluyordu da matematik okurken *hâlâ* kahrolası kompozisyonlar yazıyordum?

Mavi kartlardan birini elime aldım. “Bana lipidlerin yapısını söyle.”

Lyra entomoloji bölümünde okuyordu ve tabii ki biyoloji de yan dalıydı. Mezun olduğunda bazı böceklerin nasıl potansiyel tıbbi öneme sahip olabileceği konusunda klinik araştırma yapmak istiyordu. Bunu bana ilk söylediğinde onun deli olduğunu düşünmüştüm. Ancak sonra yılan zehrinin nasıl bazı kalp ilaçlarında kullanıldığını hatırladım. O halde neden böcekleri de kullanamayacaktık ki?

“Monomer, gliserol ve üç yağ asidi. Elementleri karbon, hidrojen ve oksijen.” Ben başımı sallamadan önce kırmızı burgu şekerden bir parça çiğneyip yuttu.

Tek kaşımı kaldırdım. “Çalışmana gerek var mı ki?” dedim gülümseyerek.

“Muhtemelen hayır,” diye omuz silkti ve elindekini bana fırlattı. Şeker göğsüme isabet ettiğinde ikimiz de güldük.

En rahat hissettiğim anlar böyleleriydi. Hayatım istediğim her şeye dönüşmüş gibi hissettiriyordu. Arkadaşım diyebileceğim biriyle ders çalışıyordum.

Dalgın bir şekilde başparmağımı bir yüzükle oynuyordum gibi ortaparmağımın üzerinde gezdirdim. Eklemimin altındaki hafif kabarık deri aşağı bakmama neden oldu. *Hâlâ* orada olmasının şokunu yaşıyordum.

“Acıyor mu?” diye sordu Lyra merakla.

Üzerine sürdüğüm kapatıcı silinmeye başlamıştı, yakında tazelemem gerekecekti.

“Hayır. Bence acısa daha iyi olurdu.”

“Neden?”

“O zaman ondan nefret etmeye daha meyilli olurdu.”

Lyra’ya karşı her konuda açık ve dürüst olacağıma dair

kendime söz vermiştim. Dövmenin kendisinin güzel olması da buna dahildi. Harflerin parmağımdaki boşluğa oturuşunu seviyordum. A ve C harfleri gül fidanlarının etrafındaki sarmaşıklar gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı. Tüm bunlar olup bittikten sonra onu gerçek bir gülle kapatmayı düşünüyordum. Bunu sırf üzerime atacağı her şeyin üstesinden gelebileceğimi Alistair'ın yüzüne vurmak için yapacaktım.

Bu ona dair kalıcı bir anı olsa bile.

"Bu çalışma toplantısına davet edilmediğim için alınmalı mıyım?" Easton Sinclair'in sesi bana sabah kahvesini hatırlatıyordu. Pürüzsüz, sıcak ve güne başlamak için ihtiyacınız olan her şeydi.

Başımı kaldırıp gülümseyerek ona baktım. "Hem de çok," dedim şakayla. "Numaram kaybettim, yoksa seni davet ederdim."

Küçük, beyaz bir yalandı. Numarasını gerçekten kaybetmiştim çünkü onu atmıştım. Easton iyi biriydi. Harika bir adam olduğuna emindim ve fırsatım olsa ondan gelecek bir çıkma teklifini kabul edebilirdim. Ancak kız arkadaşı varken olmazdı. Gördüğüm kadarıyla çok da güzel bir kızdı. Bana onun ayakka-bılarını boyuyor olmalıymışım gibi bakmasına rağmen iyi birine benziyordu. Ayrıca hiç kimse asla aldatılmayı hak etmezdi. Annem bana başkasını benimle aldatan birinin, *beni de* aldatacağını öğretmişti. Hem de bunu Teksas aksanıyla yapmıştı.

"Sorun değil," diye cevap verdi. Oda arkadaşımın varlığını fark ettiğini göstermek istercesine usulca el salladı. "Selam, Lyra."

"Merhaba." Lyra parmak uçlarını sallayarak karşılık verdi. Ardından bir parça şeker daha alıp çiğnemeye başladı.

"Babama gelecek yılki meyve ağaçlarını sordum ve sanırım bir kiraz ağacı fikriyle onu kazandım. Artık marketten sevkiyat beklemek yok."

Lyra'nın gözleri ışıldamış, içlerinde havai fişekler patlamıştı. Easton'a bakarken şüpheyle gözlerimi kırıştırdım. Kabul etmeliydim, arkadaşımı kazanmak için çok akıllıca bir hamleydi.

"Bu harika. Teşekkürler, Easton," dedi heyecanla. Lyra'nın mutlu olmak için ihtiyacı olan tek şey yurttan çıktığı gibi ağaçtan kiraz toplayabilmektir. Tabii bir de böcekleri vardı.

"Aslında rastladığımıza sevindim, sana bir şey sormak istiyordum." Easton dikkatini bana çevirdi. Ellerini arkasında birleştirmiş, topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu.

"Tabii, ne oldu?" Uygulamalı matematik kitabımı kapatıp dikkatimi ona verdim.

"Önümüzdeki cuma günü Cadılar Bayramı balosu var. Eğer henüz gitmemeye ant içmediysen, benimle gelip gelmeyeceğini bilmek istiyordum. Annemin bizim için kaçınılmaz olarak alacağı korsajla dalga geçmene bile izin veririm." Dağınık sarı saçları yüzünün önüne düşüyordu. Mavi gözleri kendinden emindi.

Evet diyeceğimi biliyordu.

Yani Easton Sinclair'e kim hayır diyebilirdi ki?

Bu özgüvenini çekici mi, yoksa sinir bozucu mu bulduğumdan emin değildim.

"Şaşırdım. Yani, gururum okşandı." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak güldüm. "Ama sen Mary ile gitmiyor musun? Cadılar Bayramı Kral ve Kraliçesi için ikinize oy verdiğimden oldukça eminim."

"Mary ve ben geçen hafta ayrıldık." Elini saçlarında gezdirip iç geçirdi. "Yürümüyordu işte. Sadece arkadaş olmamızın daha iyi olacağına karar verdik."

"Yani bekâr mısın?" dedim duraksayarak.

"Bir insan ne kadar bekâr olabilirse o kadar. Bu bir evet mi?"

Onunla bu baloya gitmek istiyor muydum? *Muhtemelen.*

Easton tatlıydı, sempatikti ve herkes onu seviyordu. Mükemmel bir beyefendi gibi davranacağından, kapımı açacağından ve beni elbisemle gördüğünde güzel olduğumu söyleyeceğinden emindim.

Hayır demek için bir sebebim yoktu. Artık yoktu.

Yine de hayır demek istiyordum ve bunun nedeni yalnızca oraya vardığımızda onu ekmek zorunda kalacak olmam değildi. Easton'dan etkilenmişim ama ondan *hoşlanmıyordum*. En azından onunla çıkacak kadar değildi. Hoşlandığınız erkekleri düşündüğünüzde onların sizi öpmesinin nasıl bir his olduğunu, vücudunuzun onlarınkine nasıl uyacağını, kalbinizi nasıl çarptırdıklarını düşünmeniz gerekiyordu.

Onunla ilgili tek düşündüğüm platonik bir arkadaşlıktı.

“Çok isterdim ama benim...”

“Onun zaten bir kavalyesi var.”

Sandalyelerin gıcirtısı kulaklarımda çınladı. Birinin ağırlığı ahşap iskemleye çökmeden önce tam yanımdaki sandalye kabaca çekilmişti. Rook, Lyra'nın yanına yerleşti. Bir kibriti diliyle yuvarlarken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Gölgem arkamda belirmiş, etrafımdaki her şeyin üzerini kaplamıştı. Tüm ışığı alıyor, beni de kendisiyle birlikte karanlığın derinliklerine çekiyordu. Beni istediği yer orasıydı. Tam orada, gölgelerin içinde onunla birlikte olmalıydım. Filmelerde hep ışığın karanlığı yendiği söylenirdi. İyilik, kötülüğü alt ederdi. Öyleyse Alistair neden ona meydan okumaya çalışan her şeyi yok edebiliyordu?

İyilik de ışık da onunla boy ölçüşemezdi.

“Hanımlar,” dedi Rook sinsi bir şekilde göz kırparak. Lyra'nın gözucuyla ona bakmasını, sandalyesini kaldırıp ondan uzağa kaydırmasını izledim.

“Pardon, ne dedin?” dedi Easton durumu anlamaya çalı-

şarak. Eminim bana teklif etmeyi düşündüğünde Alistair Caldwell ve arkadaşları denklemin bir parçası değildi.

“Dedim ki...” Alistair sandalyemin kenarından tutup kendine doğru çektiğinde beni de iyice ağına düşürmüştü. “Onun zaten bir kavalyesi var.”

Başım hissettim, benimkinin hemen yanındaydı. Saçlarımı kokluyor, bedenime doğru eğiliyordu. Kendimi göğsüne bırakarak durumu daha da kötüleştirdim. Elbette tamamen yanlışlıkla olmuştu, ani hareketiyle dengem bozulmuştu.

Kaslı kolu omzumun üzerinden boynuma dolandı. Vücudumdan aşağı sarkıyor, parmakları göbek deliğimin hemen üzerinde kendinden emin bir şekilde sallanıyordu.

Yanağımın içini sertçe ısırdım. “Easton bu görüldüğü gibi değil, o...” Ellerimi geçiştirmek istercesine salladım. Bunu olduğundan daha kötü göstermemeye çalışıyordum.

“O ne? Erkek arkadaşın değil mi?” Alistair’ın bana dokunmasına izin verdiğim için bile iğrenmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen Easton’ın hayal edebileceğinden çok daha fazla parası olmasına rağmen yine de arkamdaki adama tepeden bakıyordu. Sanki bir şekilde ondan daha iyi olduğunu düşünüyordu.

“Hayır, değil,” dedim dişlerimin arasından. Başımı hafifçe çevirerek omzumun üzerinden Alistair’a baktım. “Biz sadece...” Kendimi dilimde tuhaf bir tat bırakan o kelimeyi söylemeye zorladım. “Arkadaşız.”

Alistair’ın dudaklarının saçlarıma değdiğini ve sırtıttığını hissediyordum. *Kendini beğenmiş piç kurusu*. Easton uzaklaştığında bunun için onu yumruklayacaktım. Baloda birlikte olmamızın kimseye garip gelmemesi için arkadaşça görünmemiz gerektiğini biliyordum ama bu çizgiyi aşıyordu.

Yalnızca benim duyabileceğim şekilde, “Hadi ama, küçük hırsız. Biz arkadaştan daha fazlasıyız,” diye fısıldadı. “*Golden Retriever*’a geçen gece küçük amcığının sularının nasıl da di-

zime aktığını anlatmadın mı? Bunun için bana neredeyse yalvardığını?”

Titriyordum ama soğuk yüzünden değildi.

Yüzünü başımdan uzaklaştırmadan, “O benim, Sinclair. Eminim bu beyaz atlı prens numaralarıyla kandırabileceğin başka umutsuz bir kız bulabilirsin,” dedi Alistair yüksek sesle.

Easton’ın gözleri bir öfke kasırgasına dönüşmüştü. Bir zamanlar sakın gökyüzünü andıran açık mavi renk, şimdi ortalığı kasıp kavurmak üzere olan bir fırtınadan önce gelen karanlık uyarı işaretlerine dönüşmüştü.

“Zamanını böyle bir adamla mı geçirmek istiyorsun, Briar? Ahlaksız, lanet bir pislikle mi? Kendi ailesi bile ona katlanamıyor, o bir hiç.” Easton sert sözlerini bir kırbaç gibi savuruyor, bu sırada birilerini incitmeyi umuyordu.

Alistair’ın ailesi hakkında pek bir şey bilmesem de diğer insanları yargılamanın Easton’ın haddine olmadığını düşünüyordum. Caldwelllerin evinin kapalı kapıları ardında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alistair ondan kaçmak istememe neden olan öfke sorunlarına sahip bir şeytan mıydı? *Evet.*

Fakat sevgi dolu bir aile tarafından yetiştirilip de bu hale geldiğinden şüpheliydim.

Herkesin sırları vardı. Herkesin bir hikâyesi vardı.

Kahramanların bile.

Kötülerin bile.

“Salya akıttığın kızı beceren bir hiç.”

Verdiği yanıt karşısında nefesim kesildi. Anında inkâr etmeye hazırlandım ama Easton çoktan karşılık vermeye başlamıştı. Hayretle titrerken tavırları anında değişti. “Salya akıtmak mı? Lütfen. O güzel kıçlı yeni bir kız sadece. Ama bu bile sen ya da dengesiz arkadaşlarınla uğraşmaya değmez.”

Şaşırmamalıydim.

Yine de acıtmıştı.

Easton gibi erkeklerden çok vardı. Her şeye sahipmiş gibi görünen, tatlı dille kalbinize girmeye çalışan ancak istediklerini vermediğinizde de üzerine basıp geçen hoş çocuklar her yerdeydi. En azından Alistair'ın nasıl bir pislik olduğu konusunda açık sözlü olmasına saygı duyabilirdim. Asla olmadığı bir şey gibi görünmeye çalışmamıştı. Hoşunuza gitmese bile size ne gösteriyorsa onu sunuyordu.

“Muhtemelen yatakta iyi bile değilsin,” diye homurdandı. Bana ayakkabısının altındaki bir pislikmişim gibi bakıyordu.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.” Yüksek çıkan sesim kütüphane görevlisinin beni susturmasına neden olmuştu. Kadının kıstığı gözleri öfkeyle doluydu. Etrafımda bizi izleyen diğer öğrencilere baktığımda yanaklarım ısındı.

“Arkadaş mı? Saf ve yatağa atması kolay gibi görünüyordun. Sen sadece kenar mahalleden bir kızsın,” dedi Easton. “Senin için beyaz atlı bir prens yok. Hayatına hoş geldin, Briar. Tek gecelik ilişkiler ve hızlı seks, sen bunun için yaratılmışsın.”

“Rook,” diye homurdandı Alistair. Başıyla arkadaşına işaret verdi.

Her şey çok çabuk oldu, neredeyse göremeyecektim. Rook Van Doren, Easton'ı masanın üstüne yapıştırdı. Kalemler ve kâğıtlar yerlere saçıldı. Kütüphanedekiler çıt çıkarmadan onları izliyordu. Bir şey dedikleri anda bu azgın köpeklerin onları da parçalayacağından korkuyorlardı.

Alistair tüm heybetiyle doğruldu. Devasa gölgesi, Rook'un tutuşundan kurtulmaya çalışan Easton'ın üzerine düştü.

“Onun adını bir daha ağzına alırsan,” dedi Alistair korkutucu bir sesle. “Tüm dişlerini sana yediririm.”

Rook onu bırakınca Easton hızla doğruldu. Gömleğini düzeltip üzerindeki hayali tüyleri silkeledi. Yanakları yaşadığı utançla kızarmıştı.

“Lanet olası kaçıklar,” diye mırıldandı.

Karşılık vermeyi düşünecek bir saniyem bile olmamıştı çünkü Lyra çoktan atılmıştı.

“Siktir git. Yaralı egonu insanların umursadığı bir yere götür.”

Easton başka bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı ve bizi az önce olanları sindirmemiz için yalnız bıraktı.

Dönüp Alistair’a baktım ve oturduğum yerden kalktım. “Sen.” Parmağımla onu gösterdim. “Sana sadece bir kez yardım edeceğim. O kadar. Biz arkadaş değiliz ve kesinlikle de sevişmiyoruz. Kendi bölgeni işaretliyormuş gibi gelip üzerime işeyemezsin.”

Görünüşe bakılırsa ciddi görünmek konusunda fena halde başarısız oluyordum. Başını eğip kaşlarım kaldırdı. “*Az önce bana ne dedin sen?*” dercesine baktığında gergince yutkundum.

Elini bileğime doladığı sırada işaretparmağımı geri çektim. Kütüphanedeki ışıklar gözlerini aydınlatıyor, içlerindeki çikolata renkli halkaları sergiliyordu. Gece yarısı siyahına o kadar alışmıştım ki, yeni keşfettiğim bu renk beni şok etmişti.

Öne doğru eğildi, bakışlarımız birbirine kilitlenmişken nefesi tenimde geziniyordu. Beni şaşırtarak ortaparmağımı ağzına götürdü. Onu izlerken dudaklarımdan istemsizce bir nefes kaçtı. Sıcak ağzının parmağımı sarmalaması ve yumuşak dilinin etrafında dönmesiyle ayak parmaklarım karıncalanmıştı. Dudağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Yavaşça ağzını çekti. Bileğimi bırakıp başparmağını altdudağında gezdirdi.

“Bunu kapatmazsan,” dedi parmağımdaki dövmeyle bakarak. “Ben de hiçbir yere işlemek zorunda kalmam.” Sandalyesini benden uzaklaştırıp ayağa kalktı. Üzerimde kule gibi yükselirken yer ağırlığıyla inlemişti.

Gün ışığında ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. Güneşin altında normal biriymiş gibi görünüyordu.

Işımlar bronz teninden yansıyıp biçimli vücudunun hatlarını vurguluyordu.

Ellerimi yumruk yaptım ve yaladığı yere kısa bir bakış attım. Bir zamanlar orada olan makyaj malzemesi, tükürüğünün etkisiyle tamamen yok olmuştu. Tabii ki olmasını istediği şey de buydu.

Lanet olası pislik.

Botlarının sesi kulaklarımda yankılanıyor, gidişinin sinyali veriyordu. Ancak son bir kez bana döndü. “Ve Briar,” dedi geri geri yürürken. “Cuma günü benim için güzel bir şeyler giydiğinden emin ol.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

İşinde Usta

Alistair

Rothchild Binası'nın dışına sırtımı yasladım, uzaktan keman sesleri yankılanıyordu. Salvatore Yemek Salonu dikdörtgen masalarından ve sıkıcı atmosferinden kurtulmuş, *Gatsby*'nin* gerçekten katılmak isteyebileceği bir şeye dönüştürülmüştü.

Henüz içeri girmesem de sarkan avizelerin ve pahalı süslemelerin beni beklediğini biliyordum. Sadece bir giriş yapmamız gerekiyordu. İnsanların katıldığımızı görmesine yetecek bir şov sergilemeliydik.

Bunu ne kadar çabuk yapabilirsek, elimizdeki göreve de o kadar çabuk başlayabilirdik.

“Gelmekten vazgeçmiş olabilir.”

“Burada olacak,” dedim Thatcher'a. Sigaramın izmaritini yere atıp parlayan kuru ağırlığının altında ezdim.

Eğer gelmezse, sonrasında başına geleceklerden kendisi sorumluydu.

* Amerikalı yazar *F. Scott Fitzgerald*'ın *Muhteşem Gatsby* adıyla Türkçeye çevrilen romanındaki kurgusal karakter. (ç.n.)

Rook ve Silas güvenlik kameralarını kapatmakla meşguldü. Bu yüzden Thatcher ile ben gösterişli Cadılar Bayramı balosunda kızlara eşlik edecektik. Bu etkinlik özünde, öğrencilerin ve öğretmenlerin birbirlerini açıkça yargılamalarının bir yoluydu. Kıyafetlerini, kavalyelerini, kendini beğenmiş gözlerinin görebildiği her şeyi aşağılıyorlardı.

Her zaman en çok taşı atan, camdan evlerde oturanlar olurdu.

Telefonum titrediğinde cebimden çıkarıp aydınlanan ekranı kontrol ettim. Yeşil mesajlaşma uygulamasına tıkladım. Shade'den kaşlarımı çatmama neden olan bir mesaj gelmişti.

Tavsiye mektubumu gönderdim, başvurmayı düşünmelisin.

Ekte, New York'ta yeni sanatçılar alan bir dükkânın linki vardı. Siyah ve gri dövmeler konusunda uzmanlaşmış birini arıyorlardı. Bu teklifi kabul edersem, hayatımın nasıl olacağını düşündüm. Lisansımı almama birkaç ay kalmıştı, istediğim yerde çalışabilirdim. Rose öldürülmemiş olsaydı, çoktan Doğu Yakası'nda olacaktım.

Muhtemelen adımı bilen tek bir kişinin bile olmadığı New York'ta tek odalı bir dairede yaşıyor, yürüyerek gidip geldiğim bir dükkânda çalışıyor olurdum.

Yapayalnız olurdum.

Çocukların olmadığı bir hayatı sevebilir miydim? Thatcher'ın zaten doğuya taşınacağından hiç şüphem yoktu. Rook'un geleceğinden de emindim. Ancak Silas burada Rose'la kalmayı planlamıştı. Hep birlikte gidebilir miydik? Kan izlerinin peşimizi bırakacağı ve sadece... *yaşayabileceğimiz* yeni bir hayata başlayabilir miydik?

Evet demek istiyordum ama bu iyimserlik olurdu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Thatcher. Burnunu ekranıma uzatmıştı.

"Sen hep böyle meraklı mıydın?" Telefonumu gözlerinden uzağa çekip tekrar cebime soktum.

“Hiç zorunda kalmamıştım. Daha önce bu kadar gizemli davrandığın olmamıştı.” Sanki ondan bir şey çalmışım gibi bakıyordu. Bizim hakkımızda her şeyi bilme konusundaki bu delice takıntısı sıkmaya başlamıştı.

“Dinle... Ben eve ellerin kan içinde döndüğünde sana neler yaptığımı sormuyorum, tamam mı? Hepimizin kendimize sakladığımız şeyler var, senin bile.”

İnsanları öldürdüğünü sanmıyordum. Yani olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Bence onun da hepimiz gibi öfkesini boşaltmak için kendine özgü yöntemleri vardı. Thatcher’inki sadece biraz daha ürkütücüydü. Sözlerim yakamı bırakmasını sağlamıştı çünkü o bile kendi sırlarını itiraf etmeye hazır değildi.

“İşte, bulabileceğim en basitini seçtim.” Bana bir maske fırlattı. Simsiyahtı ve önü şeritlerle çevriliydi.

“Bunu takmayacağım.”

Ben gözlerimi ona dikmişken koyu kırmızı ve siyah olanı yüzüne takıp başının arkasından bağladı. Maske yüzünün üst yarısını kaplıyordu. Aynı renkteki takım elbisesiyle uyumluydu.

“Bu kadar pısırik olma, tak şu maskeyi.”

Plastiği yüzüme bastırıp başımın arkasından sıkıca bağlar-ken sinirle homurdandım. Benimki sol tarafımın çoğunu, bur-numun bir kısmını, sağ elmacıkkemiğimi ve dudaklarımı kapatıyordu.

Bu şeyin içinde gülünç göründüğümü biliyordum.

Topuklu ayakkabıların çıkardığı tıkırtıyla başımı çevirdim. Gelenin aynı elbisenin bir varyasyonunu giymiş, ayakkabılarıyla yürüyemediği için sevgilisine yapışan başka bir kız olmadığını umuyordum.

Lyra’nın elbisesi kat kat tüllerden yapılmıştı. Kıpırmızı dantel belinin etrafını sarıyor, günlük kıyafetlerinin altına sakladığı dolgun vücudunu ortaya seriyordu.

Peri masalları dinleyerek büyümüş bir kızı hatırlatıyordu. Tabii ki sadece kurbağaları öpüp sonsuza dek mutlu yaşanan masallardan bahsetmiyordum. *Grimm Kardeşler* tarzındaki masalları kastediyordum. Vahşet ve ölümden bahseden; sadece altın ve çalıntı öpücükleri değil, kan ve kara büyüünün gücünü anlatan hikâyelerden gelmiş gibi görünüyordu.

Balo elbisesi tarzındaki kıyafeti, uçlara doğru koyu bir siyaha dönüşüyordu. Bize doğru yürürken etekleri hafifçe yere sürtünüyordu. Siyah simli maskesinin üzerine dökülen kaküllerinin beyaz tenini öne çıkarmasının ve kırmızı rujunun çok seksi olduğunu ben bile kabul edebilirdim.

Çaktırmadan eğilerek, “Görünüşe göre birisi senin imza rengini çalmış, Thatch,” diye mırıldandım.

“Belli ki,” dedi sessizce. Sanki sahip olduğu tüm oksijen bu basit kelimeyi söylerken tükenmişti.

Böceklerin kraliçesi şaşırtıcı bir şekilde topuklu ayakkabılarla gayet iyi yürüyordu. Bize yaklaşırken suratı asıktı. Yani en azından bana karşı öyle görünüyordu.

Ağzımı açtım ama bir şey diyemeden sözümü kesti.

“Briar’ın dayısının yanma gitmesi gerekti. Annesine göndermek için fotoğraf çekmek istiyormuş. Birazdan burada olur.”

Havayı dolduran garip sessizlik insanı öldürmeye yeterdi. Lyra ve Thatcher tuhaf bir şekilde göz gözelerdi. İkisi de konuşmuyor, sadece birbirine bakıyor ve diğerinin göz kırpmasını bekliyorlardı.

Böcek toplamaktan ve ellerini çamura bulamaktan hoşlanan Lyra’nın, tanıdığım en temiz insanlardan biri olan Thatcher’la takıldığını düşününce neredeyse gülecektim. Thatcher takıntılı derecede titizdi. Giysileri önce markaya, sonra renklerine göre düzenlenirdi. Yatağı her zaman yapılı olurdu ve her şeyin bir yeri vardı. Yine de burada durmuş gözleriyle birbirlerini beceriyorlardı.

“Thatcher,” diye öksürdüm. “Bu Lyra. Lyra, bu da Thatcher,” dedim alaycı bir şekilde. Ancak görünüşe bakılırsa Lyra onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

“Evet, kim olduğunu biliyorum. Demek istediğim...” Boğazını temizleyerek bana baktı. “Hepinizin kim olduğunu biliyorum.”

Lyra onu izlerken sanki maskesindeki deliklerden doğrudan ruhuna bakıyordu. Bakışlarına yerleşen korku değil, meraktı. Thatcher’la arasına mesafe koymak istemesine rağmen onu ilgi çekici buluyordu. Bu çoğu kızın cesaret edemeyeceği bir şeydi. Lise birinci sınıfta, bir kız erkeklerin soyunma odasından çıplak bir şekilde kaçmıştı. Çünkü tam Thatcher’ın kucasına atlayacakken arkadaşım ona bıçak çekmişti.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Thatch. Dudaklarında bir sırıtışla elini ona uzattı.

“Şimdi de kendini mi tanıtıyorsun? Tanışma faslının birinin arabasını spreyle boyayla mahvedip onu ormanda kovaladıktan sonra gerçekleştiğini bilmiyordum.”

Tanıdık sese doğru döndüm. Bakışlarım bize doğru yürürken topukları patıkaya çarpan Briar’ı buldu. Gözleri alev alevdi. Dişlerini birbirine kenetlemişti, sanki Lyra’ya baktığı için Thatcher’ı parçalamaya hazırdı. Arkadaşıma karşı savaşmayı bekliyormuş gibi saldırgan bir tavır takınmış olmasına rağmen ne kadar zarif görüldüğünü fark ettiğimde şaşırdım.

Elbisesinin karnının hemen üzerinde son bulan yakasını takip ederken ağzım sulanmıştı.

Ellerimi ceplerime sokarak teninde gezinmelerine engel oldum. Cildi yazın açan çiçekler kadar yumuşak görünüyordu. Onun tadına bakmak için resmen salyalarım akıyordu.

Sadece bir kez...

Göğüslerinin arasındaki vadiyi, açıkça gözlerimin önüne serilmiş tenini acı verici bir yavaşlıkla yalamak için tek bir ana ihtiyacım vardı.

Mor kumaş, tam da onu altımda terletirken ellerimin duracağı gibi boynunun etrafını incelikle sarıyordu. Elbisenin kumaş şeritleri göğüslerini zar zor kapatıyordu. Serin rüzgârın ya da belki de bakışlarımın etkisiyle meme uçları benim için sertleşmişti.

Balo elbisesi yerine daha sade bir şey tercih etmişti. Vücuduna yapışan ipek kumaş, kıvrımlarını aşağı doğru takip ediyordu. Daha çok lila tonuna çalan mor, alacalı gözlerindeki yeşili ortaya çıkarmıştı.

Kan aletime hücum etti. *Boxer*'ım aniden kasıklarımı sıkmaya başlamıştı ve bunun nedeni dik meme uçları ya da güzel gözleri değildi. Hayır, nedeni küçük elini kulağına doğru kaldırıp birkaç tutam saçını tekrar geriye itmesiydi. O anda dövmem ışığın altında parlamıştı. Küçük olmasına rağmen seçtiğim süslü yazı tipi elbisesine çok iyi uyuyordu.

Baş harflerim onun vücudunda ne kadar da zarifti. Parmaklarında ne kadar güzel görünüyorlardı. Vücudunu adımla kaplamayı, baş harflerimi teninin her bir yanına damgalamayı düşünürken daha da sertleştim.

Onu koklamak istiyordum. Sevdiğimi bile bilmediği, egzotik çiçekler ve tatlı şeyler gibi kokan o parfümü sıkıp sıkmadığını görmeliydim. Tam önünde durana kadar ona yaklaştım.

Topuklu ayakkabılar boyunu biraz daha uzatmıştı, başı şimdi tam burnumun hizasındaydı. Elimi boynuna yasladım ve parmağımı köprücük kemiği ile boğazının alt kısmında gezdirdim. Parmak uçlarım nabzına değdiğinde boynunu beni hissetmesini sağlayacak kadar sıktım.

Gözlerinin etrafındaki maske, dokunuşum yüzünden yanaklarının nasıl kızardığını gizlemeye yetmiyordu. Yüzündeki makyaj zaten var olanı iyice güzelleştirmişti.

Birçok seksî kız vardı. Seksi olmak kolaydı.

Ancak çoğu kız benim adımın onun gibi taşıyamazdı.

“Saçlarını böyle sevdim,” dedim ona bakarak. Dokunuşumun altında hızla çarpan kalbini hissediyordm.

Bal rengi saç tellerinin hepsi başının sağ tarafında toplanmış, dalgalar halinde omzuna dökülüyordu. Sol kulağının hemen yanındaki parlak toka buklelerini geride tutuyor olmalıydı. Boynunu gözlerimin önüne sermesi hoşuma gitmişti. Narin, kremsi teni tam karşımdaydı.

Gülümsedi. “O zaman bir daha asla böyle yapmadığımdan emin olacağım. Sanırım maskeyi takmaya devam edersen, bu geceyi öğürmeden atlatabilirim.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek sııttım. “Bugün cesur olmaya mı karar verdin?”

Hafif bir güçle elimi göğsünden çekip beni uzaklaştırdı. “Sadece saçmalıklarından bıktım ve şu işin bir an önce bitmesine çok hazırım.”

Ne yazık ki, bu iyiliğinden sonra bile onunla işim bitmeyecekti.

Dirseğimi uzatıp koluma girmesini istedim. “O zaman bitirelim şu işi,” dedim soğuk bir tavırla.

Birlikte balonun girişine doğru yürüdük. Tahmin ettiğim gibi kristal avizelerin ışıkları yumuşak bir parıltıyla yanıyordu. Her bir pencerenin önünde üçer tane mum vardı ve her şey 16. yüzyıl Rönesans panayırından alınmış gibi görünüyordu. Tüm öğrenciler ve öğretmenler benzer maskeler takmış dans ediyor, konuşuyordu. Bu tür etkinliklerde görebileceğiniz normal davranışlardı.

Çevredeki insanlar, Thatcher ve benim kimsenin gelmemizi

beklemediği bir etkinlik için giyinip kızlarla kol kola girişimizi fark edene kadar her şey olması gerektiği gibiydi. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamamıştım. Çoğu muhtemelen bir şey yapmış olmamızdan korkuyordu. Ön sıradan izlemek istediğimiz bir eşek şakası yaptığımızdan şüpheleniyorlardı.

Onu salonun ortasında dans eden bedenlerden uzakta, boş bir masaya çekerken Briar'ın eli takım elbisemi kavradı. *Tchaikovsky*'nin *Kuşu Gölü* bestesi odayı sarmıştı. Parçayı biliyordum çünkü babam varken evde sürekli çalınırdı. Piyanoda çalmayı bildiği tek şey buydu. Nedense misafirlere gösterdiğinde bunun kendisini daha gösterişli yaptığını düşünüyordu.

“Neden sana bakıyorlar? Tanrı aşkına, sanki Papa'sın,” diye mırıldandı. Başını öne eğmişti, meraklı bakışlardan uzakta kalmaya çalışıyordu. Benimle birlikte bu odaya girmemiş olsaydı asla göremeyeceği ilgiden dolayı utanmıştı. Her yönden gözler bize çevrilmiş durumdaydı ve Thatcher'ın bunun her saniyesine bayıldığını biliyordum. Herkesin tüm ilgisini bize çevirmek için akşamıma ara vermesi onun açısından harikaydı.

Eğilip dudaklarımla kulağının üst kısmını okşadım. “Çünkü biz onların olmak istedikleri her şeyiz, küçük hırsız.”

Beni şaşırtarak hafifçe güldü. “Tam da daha fazla kibirli olmayacağını düşünüyordum.”

“Bunu ailemin parası yüzünden söylemiyorum,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Biz Ponderosa Springs'in çocukken bizim için koyduğu kurallara uymayı reddediyoruz. Bize baktıklarında asla sahip olamayacakları özgürlüğü, isyanı görüyorlar. Kızlar size bakıp merak ediyorlar.” Ağır nefesim tenine vuruyordu. Soluklarının sığlaşmasından bunu anlayabiliyordum. “*‘Bu kızda onun dikkatini çekebilecek ne var ki? Nasıl bu kız gibi olabilirim?’* Zengin kızlar için uyuşturucu gibiyiz. Çünkü geceleri polo tişörtlü, onlara malikâneler alacak ve sekreterleriyle aldatacak erkek arkadaşlarıyla yattıklarında aslın-

da benim gibi adamları düşünürler.” Kolumu beline dolayarak elbisesinin yumuşak kumaşının avucumu kaşındırmasına izin verdim. “Benim gibi acımasız, korkunç ve karanlık adamlar iç çamaşırlarını ıslatıyor. Benim kalplerini kıracağımı düşündükçe daha da sert boşalıyorlar. Hem de erkek arkadaşları onları becerirken. Yani evet. Bana bakıyorlar ama aynı zamanda sana da bakıyorlar.” Kalçasımı sıktım. Kokusunu kaybetmemek için onu iyice kendime çektim. “Onlara hatırlayacakları bir gösteri sunduğundan emin ol.”

Bunların hepsi doğrudur.

Etrafımızdaki kızlar bizim için fazlasıyla istekli olurdu ama hepsi bunu kendilerine itiraf etmekten korkuyordu. Bu kasabanın piçleri tarafından becerilmekten hoşlanacakları gerçeğini, babalarının ve rahiplerinin öğrenmelerinden çok korkuyorlardı.

Biz kendimize ayırdığımız masamızda otururken yaşlılarımız etrafımızda kuklalar gibi dönüyor, bakışlarıyla bizi taşıyorlardı. Balodaki ilk saatimizi böyle geçirmiştik.

En azından Briar’la benim yaptığımız buydu.

Thatcher on beş dakika önce Lyra’yı dansa kaldırmıştı ve onu mermer zeminde daireler çizerek döndürüyordu. Lyra ona ayak uydurmaya çalışırken kahverengi saçları arkasında savruluyordu. Briar ise tıpkı bir şahin gibi onları izliyordu. Gözleri Thatcher’ın elleriyle birlikte hareket ediyordu. Sanki yanlış bir hareket yaptığı anda onları kesmeye hazırды.

Dışarıdan uyumsuz çoraplara benziyorlardı.

Telefonumu cebimden çıkardığım anda Silas’tan önümüzdeki birkaç saat tehlike olmadığına dair bir mesaj gelmişti. Bay West’in herhangi bir nedenle partiden ayrılması ihtimaline karşı Thatch ve Lyra onu kontrol edeceklerdi. Rook ile Silas da onlara yardımcı olmak için buraya geliyorlardı.

Böylece West ofisine gelmeden önce bize çıkmamız için mesaj atabileceklerdi.

Planımız kusursuzdu.

En azından öyle olduğunu umuyordum.

Ana salondan gizlice çıkıp dışarı doğru ilerken, “Gösteri zamanı, küçük hırsız,” diye mırıldandım.

Thatcher’ın arabasına uğrayıp Briar’ın istediği stetoskopu aldıktan sonra ofisinin bulunduğu bitişik binaya doğru yola koyulduk. Biz yürürken rüzgâr saçlarını savuruyordu. Titremesinin soğuktan mı, yoksa sadece gerginlikten mi kaynaklandığından emin değildim.

Karanlık etrafımızı sarmıştı. Pencerelemin ardındaki ayın zayıf ışığı, ayaklarımızı merdivenden yukarıya yönlendirmemize yardımcı olan tek şeydi. Koridorlarda sessizce ilerlerken ağaçların gölgeleri yürüyen bedenlerimize uzanıyordu. Yol boyunca adımlarımız birbirini takip etti.

En sonunda kapıya vardığımızda cebime uzandım. Rook’un kilidi açmam için verdiği aleti almaya çalışıyordum ancak Briar çoktan tel tokalarını çıkarmıştı. Metali dolgun dudaklarının arasından geçirdi ve dişlerini kullanarak onları istediği gibi bükte. Usta ve hızlı hareketlerle kilit üstünde çalışmaya başladı. Tokaları doğru bir şekilde yerleştirdince kapı bir *klik* sesiyle açılmıştı.

İçeri girdiğimizde, herhangi birinin pencerelere bakma ihtimaline karşı ışığı kapalı bıraktım. Partide olması gerekirken Bay West’in ofisinden gelen bir parıltı görmelerine izin vermezdim.

Ona perdenin arkasındaki kasayı gösterdim. “Bana bir kalem ve biraz kâğıt ver,” dedi Briar.

“*Lütfen* kelime dağarcığının bir parçası değil mi?” Maun masaya doğru yürüdüm. Kâğıt ve kalem bulana kadar çekmeceleri karıştırdım.

“Kasanın açılmasını istiyor musun, istemiyor musun?” Gözleri bana dönerken kalm kaşlarından birini kaldırmıştı. Varlı-

ğıyla ilgili her şey bana çalışma modunda olduğunu ve odaklanması gerektiğini söylüyordu.

“Beni yendin.”

İstediği şeyleri verdim. Briar tuşların olduğu kadrarla oynamaya başlarken kasanın yanındaki duvara yaslamp onu izledim. Birkaç kez sola, sonra sağa çevirdi. İçindeki dişlilerin kaydığını ve yerine oturduklarını hissetmişti.

Stetoskobu her iki kulağına yerleştirerek göğüs parçasını kilidin hemen üzerine yasladı. Burada, sadece saf deha olarak adlandırılabilir bir şeye tanık oluyordum. Dilini dışarı çıkarmış, kasayı dinlerken dalgınlıkla ısıırıyordu.

Ardından sayıları yazmaya, kâğıt üzerinde grafikler oluşturmaya ve onları formüllere dökmeye başladı. Aklım tamamen karışmıştı. Filmlerde sadece stetoskopla kilidi çevirip doğru sesleri dinlerlerdi. Görünüşe göre doğru kombinasyonu elde etmek için tek yöntem bu değildi.

Steteskobu çıkarıp yere koyarken bir yandan sayfaya rakamlar karalıyor, çoğu kişinin hesap makinesi kullanması gereken işlemleri zihninden yapıyordu.

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordum. Birinin hırsızlık hobisine nasıl başladığını merak etmiştim.

“Zaten bilmen gerekmiyor mu? Sabıka kaydımı okudun. Benimle ilgili başka şeyler de görmüşsündür.”

Gözlerimi devirdim. “Üzgünüm, dosyanda hobilerinle ilgili bir bölüm yoktu. Tabii ikinci sınıf yüzme takımı fotoğrafını saymazsak.” Karanlıkta hafifçe gülümsedim. Bir an için kızaran yanaklarını görmüştüm.

“Babam,” diye mırıldandı. Bir dizi numarayı karalayıp yeniden yazdı. “Hayatım boyunca hapse girip çıktı. Ama evdeyken bana mesleğin inceliklerini öğretirdi. Yankesicilik, kasa kırma, kart sayma. Bana hızlı nakit para anlamına gelen her şeyi gösterdi.”

“Tuhaf bir bağ kurma yöntemi.” Parmaklarının kilitte farklı kombinasyonlar denemeye başladığını fark etmiştim. Briar’ın daha küçük bir versiyonunu hayal ettim. Evinin zemininde oturmuştu, kilitlerle oynuyor ve cüzdan çalıyordu.

Biz hayatta kalmanın parayla pek ilgisi olmadığını, her şeyin büyüdüğünüz çevreye bağlı olduğunu kanıtıydık.

“Hepimiz ebeveynlerimizle kışları İsviçre Alpleri’nde, yazları Prag’da bağ kuramayız.”

Dilimi şaklattım. “Evet, benim o,” dedim yumruklarımı esnetip parmaklarımı uzatırken. “Şımarık, kibirli, tüm dünya ayaklarının altında olan zengin çocuk. Hayatta daha başka ne isteyebilirim ki?”

Çalışmasına ara vererek bana baktı. “Hayatının altın tepsiler ve uşaklarla geçmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Orada durup zor günler geçirmiş gibi davranma. Işıkları yakacak kadar paran olmadan büyümenin, bir daha ne zaman yemek yiyebileceğin konusunda endişelenmenin ya da babanın nerede olduğunu öğrenmek isteyen bir polisin kapınızı bir daha ne zaman çalacağını düşünmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İçerideki insanlardan daha iyi değilsin. Sadece sen ve arkadaşların diğerlerinden daha delisiniz.”

“Burada oturup kimin hayatının daha üzücü olduğunu mu tartışmak istiyorsun? Kimin çocukluğunun daha kötü geçtiğini mi konuşalım? Bektan şeyler yaşayanın bir tek sen olduğunu mu sanıyorsun? Benim hakkımda böyle şeyler düşünmek seni daha iyi hissettirecekse, devam et. Seni durdurmayacağım,” diye karşılık verdim.

Her şeye rağmen haklıydı.

Fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

Her zaman param ve acıktığımda evde yiyeceğim olmuştu. Temel ihtiyaçlardan daha fazlasına sahiptim.

Fakat bilmediği ve ukala tavrıyla bilmeyi hak etmediği şey

ise çocukken sahip olduğum tüm parayı, beni seven ebeveynlerle takas etmek için yalvardığımdı. Beni önemseyen bir aile uğruna hepsini verirdim. Sevgiye aç kalmaktansa, aç kalıp sevmeyi tercih ederdim.

Sonra büyür ve size dağıtılan kartlarla yaşamanız gerektiğinin farkına varırdınız. Çenenizi kapatıp yolunuza devam ederdimiz çünkü yalvarmak ve dua etmek sizi bir yere götürmüyordu. Bazen sadece ağacın dibine düşen çürük bir elma olmanız gerekirdi.

Yine de Briar’la tartışmayacaktım.

Buna değmezdi. İnsanların asla anlayamayacağı bazı şeyler vardı.

Bir daha konuşmadık ve kasanın sesinin boşluğu doldurmasına izin verdik. Sessizlik, en sonunda numaraları doğru sıraya koyup yüksek sesli bir gıcırtyla kasanın kapısını açana dek sürdü.

“Çocuk oyuncağı,” diye fısıldadı kendi kendini överek. İyi ki de yapmıştı çünkü bunu onun için ben yapmayacaktım.

Çömelip içeri baktım. Buradaki bir şeyin bana ihtiyacım olan bilgiyi vereceğini umuyordum. İhtiyacımız olanı bulmalıydık. Kasadan telefonu ve zarfı alıp masasma götürdüm.

İlk işim telefonu açmak olmuştu. Basit bir kilit ekranı belirmeden önce beyaz elmanın gitmesini bekledim. İçerideki bilgileri koruyan bir şifre olduğunu görünce şaşırmamıştım. Dişlerimi gıcırdatarak, “Kasanın şifresi neydi?” diye sordum Briar’a.

“5749.”

Telefonda numaraları tuşladım ama titreşerek bana yanlış olduğunu söyledi. Daha fazla sinirlenmekten başka işe yaramayacağını bildiğimden onu bırakıp zarfı açtım.

İçinde birkaç yüz doların dışında umut verici görünen bir

flaş bellek vardı. Dikkatlice masaüstü bilgisayara takıp dosyanın açılmasını beklerken Briar da omzumun üzerinden ekranı izliyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Başımı çevirip ona baktım, kaşlarım çatılmıştı.

“Kasaya giren bendim. Çalınmasına yardım ettiğim şeyi görebilmeliyim.” Sanki bu güçlü duruşu beni korkutacakmış gibi kollarını önünde kavuşturdu.

“Git de kapıya göz kulak ol.” Başımı girişe doğru salladım. Hiçbir şey olmasa bile bunun içinde ne olduğunu görmesine izin veremezdim. Rose ve ölümü hakkında bilgi veren bir şey çıkarsa, olması gerekenden çok daha fazla bu işe karışmış olacaktı.

Kötü şans Briar’ı ilk kez anıt mezardayken yoluma çıkarmış, yanlış bir ipucu onu orada tutmuştu. Bu kasayı kırmamıza yardım etmesi, intikam yolculuğumuzda oynayacağı son roldü. Onu ipin ucunda, zaman zaman oynayabileceğim bir kukla olarak tutacaktım. Ancak Rose ve onun ölümünde parmağı olan insanlara yapacaklarımızla hiçbir ilgisi olmayacaktı.

“Hayır,” dedi yerinde kalarak. “Ya izlememe izin verirsin ya da çığlık atarım.”

“Bunun için suçu üstlenmeye hazır mısın?” Yaptığımız şey yüzünden onu otobüsün altına itebileceğimizi çok iyi bilerek kaşlarımı çatıttım.

“Eğer bunu yapmak flaş bellekteki bilgileri alamayacağın anlamına geliyorsa, elbette.”

Omuzlarının dikleşmesi ve gözlerimin içine bakması ikna edici olsa da sanırım blöf yapıyordu. Seçeneklerimi tarttım, bunun için zamanım olmadığımı biliyordum.

“Tamam ama burada ne bulursak bulalım, o kalın kafanın içinde kalacak. Anladın mı?”

Onaylarcasına başını salladığında ikimiz de tekrar bilgisayara döndük.

Ekranı görmek için üzerime eğildiğinde göğüslerinin omzuma sürtündüğünü hissedebiliyordum. Kokusu burnuma dolduğunda aletimin sertleşmesine engel olamamıştım.

Acaba onu masanın üzerine yatırsam ve yakalanmaktan korkarken ne kadar sert boşalabileceğini göstersem bana engel olur muydu? Ben adrenalinin vücudunda akışını izlerken kalbinin ne kadar hızlı atacağını öğrenmek ister miydi? Bu görüntüleri aklımdan uzak tutmak için dişlerimi, tıpkı hayallerimde onun tenine yaptığım gibi altdudağıma geçirdim.

Dosya bir *ding* sesiyle açıldığında üstüne iki kez tıkladım ve bir güvenlik kamerası görüntüsü açıldı. Neresi olduğundan emin değildim ama bir depo ya da inşaata benziyordu. Beton zemin ve yüksek tavanlar bana en ufak ipucu bırakmamıştı.

Odanın ortasında sandalyeye bağlı bir adam vardı. Greg West ise onun tepesinde duruyor, daireler çizerek yürüyordu. Sesi açtığımda hoparlörlerden yükselen konuşması kulaklarıma doldu.

“Sana karşı fazlasıyla esnek davrandığınızı düşünüyorum. Şimdi bize epey para borçlusun,” dedi West. O anda gizemli adam başını kaldırıp yüzünü kameraya göstermişti.

Briar’ın hayret dolu nefesi boynuma çarptı. “Bu...”

Yanağımın içini ısırırken başımı salladım. “Evet, o.”

Birlikte Belediye Başkanı Donahue’nun kendisini tutan iplere karşı mücadele edişini izledik. Konuşurken kıpırdanmaya devam ediyordu. “Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, Greg! Sadece biraz daha zaman, sonra hepsini vereceğim, tamamını.”

Midemden yükselen asit boğazımı yakıyor, beynim gözlerimin gördüklerini idrak edemiyordu. Tabutunun başında hıçkıra hıçkıra ağlarken izlediğim adamın kızının ölümüyle bir ilgisi olmadığım biliyordum. Bu lanet adama acımış, onun için fazlasıyla üzülmüştüm.

Elim masanın kenarını buldu. Parmak uçlarımı ahşaba bastırırken bilgisayarı duvara fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Bunu altı ay önce de söylemiştin. Sana verecek daha fazla zamanımız yok, Frank. Patron beklemekten yoruldu. Ya parayı şimdi verirsin ya da işimize yarayacak başka bir şey. Yoksa...” Greg duraksadı. Başkanının önünde durup omuz silkti. “Eh, eğer iş oraya gelirse sana ne yapacağımızı bilmek isteyeceğinden emin değilim.”

Frank Donahue, kendimi bildim bileli kızlarını tek başına yetiştiren adam ve bu lanet kasabada saygı duyduğum sayılı insanlardan biriydi. Şimdi ise yirmi saniyeden kısa bir süre içinde nefret ettiğim her şeye dönüşmüştü.

“Siktir!” diye inledi. “Ne istiyorsun? Sadece söyle ve senin olsun!”

Midem yanıyor, şeytanlar dışarı çıkabilmek için beni parçalamaya hazır bir şekilde göğsümün içini tırmalıyordu.

“Son kampanyanız için bizden çok para aldınız, başkan,” diye alay etti Greg.

“Mecburdum! Almasaydım iflas edecektim,” diye karşı çıktı Frank. Sesi biraz çatallanmıştı.

“Birçok insan iflas ediyor, Frank. Ama buna rağmen geri ödeme yapmayı düşünmedikleri insanlardan borç almıyorlar. Sana verdiğimiz paranın başka bir kız satın almaya gideceğini düşünürsek, mala ihtiyacımız var.”

Briar’ın elinin hızla ağzına kapandığını hissetmiştim. İkimizin de beklemediği bir gerçek ortaya çıkarken hayret dolu nefesini bastırdı.

“Coraline’ı da oraya götürmüşler. Kaçırılmış,” diye mırıldandı. Sesi korkuyla titriyordu. Yanaklarından aşağı dökülmek üzere olan gözyaşlarını bile duyabiliyordum.

Coraline Whittaker’ın kaybolduğunu sadece birkaç hafta

önce öğrenmiştim. Aklıma gelen ilk şey, herkes gibi yollara düşüp bu lanetli kasabayı terk ettiği olmuştu. Aklım dakikada milyonlarca kilometre hızla çalışıyordu. Başka kayıp kızlar da var mıydı?

“Patron çok açgözlü davranmak istemiyor, bu yüzden sana nazik davranıyor, Frank. Kızlarından yalnızca birini istiyor. Bırakmadan vazgeçersen, borcunu ödemiş sayılacaksın.” Greg ellerini sandalyenin kollarına yaslayıp yüzünü belediye başkanına doğru eğdi. “Tamamını.”

Cennet ve Cehennem’in kavgası ruhumu ikiye ayırmaya çalışıyordu. Kafamın içinde hiç beklemediğim bir savaş başlamıştı.

Frank Donahue’yu ezip geçecektim.

Her kemiği ellerimin altında toz haline gelecekti. Bir daha asla yürüyemeyeceğinden emin olacaktım. Ardından Thatcher’ın onu güzelce doğramasına, kalan parçalarını bu lanet kasabaya altın tepside sunmasına izin verecektim.

“Kızlarımdan birini mi istiyorsun?” dedi titreyen sesiyle.

“Ya da parayı. Seçim senin.”

“Onu... onu öldürecek misiniz?”

Bu soruyu sorması bile hasta hissetmeme neden olmuştu. Bunu tartışıyor olması midemi bulandırıyordu. Ne yapacağını bildiğim için daha da iğreniyordum çünkü cevabı doğrudan Rose’un ölümüne yol açacaktı.

Bunların hiçbirini hak etmeyen tatlı, masum Rose’u ölümüne sürükleyecekti. En iyi arkadaşım Silas, geceler boyu kendisinin yaptığı bir şeyin veya yoluna çıktığı birinin sevgilisinin ölümüne neden olduğundan endişe edecekti.

“Saf olma, Frank. Onlardan birini bir seks operasyonuna satmış olacaksın. Biz kızları satar ve takas ederiz. Onları satın aldıktan sonra sahiplerinin ne yapacağı ise bizim elimizde değil.”

“Aman Tanrım,” diye inledi Briar.

Greg silahını çıkarıp Frank’ın kafasına dayadı. Cevabını beklemeyeceği açıktı.

“Bekle. Be... bekle! Bir saniyeye ihtiyacım var, sadece bir saniye!”

“Sana yeterince vakit verdik. Zamanın doldu.” Silahın emniyetinin açıldığını duydum. Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Frank herkesin hayatının akışını *sonsuz* dek değiştirecek o cümleyi söyledi.

“Rose. Rosemary’yi al.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Karanlıkta Yaşananlar

Briar

Hayatımın sonraki birkaç dakikası aceleyle alınmış kararların yarattığı pusun içinde geçti. Az önce Alistair'ın ikimizin de izlediği video yüzünden neredeyse alev almasına tanık olmuş-tum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Başkanın Lyra'ya sarıldığını, arkadaşımın onun için ne kadar üzüldüğünü düşünmek beni hasta ediyordu. Oysa tüm bunları kendi kendine yapmıştı. Bir kızını kaybetmesinin ve diğerinin de deliliğin eşğine sürüklenmesinin nedeni kendisiydi.

Yine de böylesine şok içindeyken bile gözlerimle Alistair'ı takip etmeyi bırakamıyordum. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, zemine izini kazırcasına sert adımlarla volta atıyordu. Kanı o kadar güçlü akıyordu ki, kollarındaki damarlar bir ağacı boğan kalın sarmaşıklar gibi belirginleşmişti.

Düşünceler, zihnimde birbirine dolaşmış zincirlerden ibaretti. Tanık olduğum ve duyduğum parçaları kafamda birleştir-

miştim. En sonunda hepsi bir araya gelerek şok edici bir gerçeği ele vermişti.

İnsanları öylesine öldürmüyorlardı. Sırf yapabildikleri için öğretmenleri öldürüp kızları kaçırmıyorlardı. Bunu Rosemary'nin başına ne geldiğini anlamak için yapıyorlardı.

Siyah gözlerinin lavların üstündeki yeryüzü gibi çatlayıp parçalandığını görebiliyordum. Frank'in kızından satılık bir domuzmuş gibi vazgeçmesini dinlerken derinlerdeki magma'nın ışıltısı karanlığın içinde parlıyordu.

Video, yüzünde daha önce hiç görmediğim gerçek ve ham bir savunmasızlığı uyandırmıştı. Öfke ve gazapla maskeleyemeye çalışsa bile hâlâ o ekrana bakarken duyduğu acıyı hissedebiliyordum.

Rose onun için önemliydi.

Ve ellerinden alınmıştı.

Alistair Caldwell'den bir şey aldığınızda ne olacağını en iyi benim bilmem gerekiyordu. Bunun sonu neredeyse hiçbir zaman iyi bitmezdi.

Aşağı inmeden önce sakinleşmesi için zamanımız olacağını düşünmüştüm. Onu rahat bırakacak, bir şeyleri yumruklamasına izin verecektim. Oysa henüz ofisten bile çıkamamıştık. Kendimizi videoya kaptırdığımız için ikimiz de çok geç olana kadar ceplerimizde titreyen telefonlarımızı fark etmemiştik.

Lyra binlerce kez aramış ve mesaj atmıştı, hepsinde de aynı şey yazıyordu. *O ofisten hemen çıkın.* Greg partiden dönüyordu ve biz uyarıları okuduğumuzda o çoktan kapı koluyla oynamaya başlamıştı.

Her şeyi aceleyle geri koyup kasayı mümkün olduğunca sessiz ve hızlı bir şekilde kapatırken kalbim ağzımda atıyordu. Gözlerim çılgınca saklanacak bir yer aradı. Kilidin sesiyle sırtımdan aşağı ter damlaları akıyordu.

Boku yemiştik.

Tam o sırada Alistair dirseğimi kavrayıp beni odanın diğer ucundaki dolaba doğru sürükledi ve kapısını hızla üstümüze kapattı. Dolabın ahşap panjurlu kapağı sayesinde dışarıda olup bitenleri kısmen görebiliyorduk.

Nefes alamıyordum. Ellerimi dar duvarlara yaslarken halsiz ve sersemlemiş hissediyordum. Sırtım Alistair'm göğsüne yaslanmış halde gerginlik içinde bekliyorduk.

Bay West'in ofisine girmesini izlerken donup kalmıştım. Masasma doğru ilerlediği sırada pahalı ayakkabıları halının üzerinde süzülüyordu. Alistair'm göğsünden taşan öfkeyi hissedebiliyordum, kalbi omurgama doğru şiddetle çarpıyordu.

Aptalca bir şey yapmak istiyordu. Öfkesi onu ele geçirmişti.

Arkadaşının hayatına mal olan anlaşmayı teklif eden adam sadece birkaç adım ilerideydi ve ben barajı tutan bir kürdandan başka bir şey değildim.

Duruşunun değiştiğini hissettiğimde paniğe kapıldım.

Elim onunkine gitti ve teselli arayan bir çocuk gibi uzun parmaklarına dolandı. Avucumla elini sertçe kavradım. Bunu onu korumak için değil, kendimi korumak için yapıyordum. Eğer buradan çıkarsa, ikimiz de mahvolurduk ve onunla birlikte batmaya hiç niyetim yoktu. Bu durumdan ne kadar nefret etsem de bu işte beraberdik.

Greg sandalyesine yerleşip bilgisayarına baktı. Orada ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve burada sonsuza kadar durabilir miydim bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım. Dünyada tahammül edemediğim tek adamla bu daracık dolapta değil de başka bir yerde olduğumu hayal etmeye çalıştım. Nefeslerim düzensizdi. Dört nala koşan kalbimi sakinleştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Beynim tehlike sinyalleriyle doluydu. Bu endişe tüm sisteminin durmasına neden olmuştu. Her şey darmadağın olmuş

gibiydi ve vücudumun işlevini yerine getirmesi pek mümkün görünmüyordu. Gözlerim hâlâ kapalıyken Alistair'ın parmaklarını avucumdan çektiğini hissettim. Her iki elini de kalçalarıma koyup beni sıkıca olduğum yere sabitledi. Nefeslerimi midemde hissediyordum. Göğüs kafesim tekrar tekrar çöküyordu.

Nazik dokunuşlarla vücudumun kıvrımlarını saklı bir yol gibi takip etti. Parmak uçları elbisemin kumaşının üzerinde geziniyordu. Göğsüme kadar geldiğinde duraksadı.

Bir hayalin içindeydim, burada hiçbir şey gerçek hissettirmiyordu.

Elleri kumaşın altında kayarken, nasırlı avuç içleri hassas meme uçlarıma dokunup kadınlığıma küçük titreşimler yollarken bile gerçeklikten kopmuş haldeydim. Aklımın bir köşesi, öfkelenmem gerektiğini biliyordu. Onu durdurmalıydım ama sanki başka biri bedenimi ele geçirmişti.

İkinci bir kişiliğim beni korkumdan korumak için ortaya çıkmıştı.

Başımı omzuna yasladım. Burnum onun jilet gibi keskin çene çizgisine değdi. Tenimi keseceğine yemin edebilirdim.

“Bunu hissedebiliyor musun, küçük hırsız?” diye mırıldandı. Sesi o kadar alçaktı ki, halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşündüm.

Başımla onayladım. Göğüslerimi yoğurmaya, küçük daireler çizmeye, parmak uçlarının tenime iyice gömülmeye devam etmesini istiyordum. Bay West'in sandalyesinde kıpırdandığını ve klavyeye bir şeyler yazmak için eğildiğini duyduğumda serserim halimden biraz sıyrılmıştım.

“Buna duygu baskını deniyor.” Sesini duyduğumda bacaklarım seğirdi. “Endorfin salgısı içini dolduruyor. Beynin bunu ölmek üzereyken yapar, böylece daha az acı çekersin. Seni çakırkeyif ve arzulu hale getirir. Bu yüzden korkmayı seviyorsun. Bu yüzden her şeyin altında...” Göğsü titredi. “Sen ve ben aynıyız.”

Bunu hissedebiliyordum.

Bu güçlü coşku, vücudumu baştan aşağı kuşatıyordu. Beni ihtiyaç içinde boğuyordu.

Bacaklarımın arasındaki kıpırtı ne kadar da canlıydı. Bay West sadece birkaç adım ötede olduğu için her şey daha da yoğunlaşmıştı. Her an bizi yakalayabilirdi. Alistair'ın elleri göğsüme saldırıyordu. Ben kıızılmış bir köpek gibi nefes nefeseyken sırtım ona doğru kavislenmişti.

Kendimi ölüme çok yakın ama bir o kadar da canlı hissediyordum.

Parmakları güneye kayarken sertçe yutkundum. Elleri elbisemin eteğini yukarı, belime doğru çekiştirdiğinde siyah tangamın dantelli üstü ortaya çıkmıştı. Koyu renk olduğu için minnettardım. Şimdiden orada biriken arzuyu karanlıkta göremeyeceğini umuyordum.

“Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum, Briar. Amin havuzda bana muhtaçtı, şimdi de bana muhtaç ve sikeyim, daha sana dokunmadım bile.” Sözleri sanki başım beladymış gibi hissetmeme neden olmuştu. Avuçları kalçalarımın kıvrımlarında gezinirken bana tepeden bakıyordu.

Vücudum bu hisle titredi. Arkamda bana doğru ittiği aletini hissedebilmek için kıpırdandım. Ağzımın sessiz bir zevkle arandığını hissedebiliyordum. Bedenim daha önce kendim üzerinde sahip olduğum her türlü kontrole ihanet ediyordu.

Yine de dudaklarım ona teslim olmamıştı. Henüz değildi.

“Siktir git, Alistair,” diye fısıldadım dişlerimin arasından.

Ağzının benimkine kapanışı bir yanardağ patlaması gibi hissettirmişti. Birbirimizi keşfederken dillerimiz ve dişlerimiz çarpışıyordu. Dudaklarımız tutku ve öfkenin peşinde birbirine karışıyordu. Tadının ne kadar güzel olduğunu inleyerek anlatmak istiyordum. Tıpkı bitter çikolataya benziyordu.

Beyaz dişleri altdudağıma gömüldüğünde dilimi ısırdım.

Dudağımı serbest bırakmadan önce sertçe emdi. Ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum, metalik yapısı beni diri diri yakıyordu. Parmaklarım onun giysilerini kavradı. Öfkeden miydi, yoksa arzudan mıydı emin değildim.

“Kendine yalan söylemeyi bırak, sıktı artık.” Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. “Buna ihtiyacın var. Bunu deli gibi istiyorsun.”

Acımasız parmakları bacaklarımın arasına uzandı. Kadınlığımın kıvrımları boyunca kayarken kucağında titredim. Kendimi hiç onun kaslı kollarının arasında olduğum kadar küçük, minicik hissetmemiştim. Her bir parçası beni içine çekiyor ve gitmeme izin vermiyordu.

Hafifçe sürtünen parmağına doğru kıvrandım. Ağzım, gururum bunu yüksek sesle itiraf etmeme asla izin vermezdi. Haklı olduğunu itiraf edemezdim. Geceleri kan ter içinde uyandığımda tekrar uyuyabilmemin tek yolunun parmaklarımı bacaklarımın arasına sokmak ve onu düşünerek dans etmelerine izin vermek olduğunu dile getiremezdim. Havuzdaki gecedен sonra onun yüzünü hayal etmeden boşalamadığımı söyleyemezdim.

Karnımdaki sancı şiddetli ama çok, çok iyiydi.

Ve hepsini istiyordum.

Dar alanda kafamı kaldırıp ona baktım. Dudaklarımız birbirinin üzerindeydi.

“Ya savaş benimle ya da becer beni, Caldwell. Oyun oynamaktan sıkıldım.”

Bu sözlerle bilinçli bir şekilde öfkeli bir canavarı serbest bırakmıştım. Daha önce hiç böylesi bir güç hissetmemiştim. Beni bütünüyle yutuyordu. Ona karşı olan tüm irademi alıp ateşe vermişti.

Elini arkamdan uzatıp kadınlığıma ilerledi. İki parmağı merkezimi okşayarak daireler çiziyor, kıvrımlarımı ayırıp ıslaklığımı her yere yayıyordu. Tembel, bilinçli okşayışları sıril-

sıklam olan kadınlığı keşfediyordu. Doğal kayganlaştırıcı klitorisimden yakınındaki büzüşmüş girişime kadar yayarken dudaklarımdan çıkan alçak sesleri duyabiliyordum.

Benimle oynuyor, baştan çıkarıyordu. Beni izlerken aldığı boğuk nefesleri kulağımdaydı. Aşağıya bakıp kalçalarımın onun parmaklarına nasıl sürtündüğünü izlerken o zirvenin peşinden koşuyordum.

Vücudum öne doğru eğilirken ellerim dengemi sağlamak için dolabın kenarlarına tutundu. Başım kapıya yaslanmıştı. Üzerindeki aralıklardan uçuşan saç tutamlarım görünüyordu. Bakışlarım, panjurlu kapının ilerisinde, bizi görebilmek için ışığı açması yeterli olan öğretmende idi. Kızarmış yanaklarımı, bacaklarımın arasından damlayıp ayak bileklerime kadar akan sıvının parıltısını görebilirdi.

Alistair'ın tutuşunun altında titriyordum, ateşim her geçen saniye daha da artıyordu. Fermuarını aletini çıkaracak kadar aşağıya çekmek için bana dokunmayı bıraktı. O anda, yalnızca bir saniyeliğine ne halt ettiğimi sorguladım.

Tanrım, Briar. Ne bok yiyorsun sen?

Ardından aleti sanki hiç ortaya çıkmamış gibi gözden kayboldu. Sertliğini kadınlığıma bastırıldığı an tenime karıştığını hissettim. Tatlı kokulu ıslaklığımla kayganlaşan uyluklarımın arasında hareket etmeye başladı. Kalın aletindeki damarlar hassas bölgelerime çarpıyor, kalçalarının her sallanışında klitorisimi okşuyordu. İkimizden de hırıltılı nefesler yükseldi.

Bakışlarımı aşağı çevirip bacaklarımın arasında açtığı boşluğa nüfuz edişini izledim. Aletin ucu kadınlığımanın tepesine kadar geliyordu. Kendini sıkı duvarlarımın içine gömdüğünde sessiz kalmanın ne kadar zor olacağım ortaya koyuyordu. Bu hayatımın en erotik deneyimiydi.

“Korkuyor musun?” Sesi kulak zarımda gök gürültüsü gibi hissettirmişti.

Başımı reddedercesine salladım çünkü korkmuyordum. Yanıyordum. Arzudan deliye dönmüştüm. Sanrılar içindeydim. Lanet derecede çaresiz durumdaydım ama korkmuyordum. İlk defa onun yanındayken korkmuyordum.

O anda ileri doğru uzanarak yumruğunu kasten dolabın duvarına geçirdi.

Bir kez.

İki kez.

Üç kez.

Odada yankılanan sesle Bay West'in bakışları olduğumuz tarafa döndü. Oturduğu yerden bizi göremiyordu ama kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Az önce duyduğu her neyse onu araştırma ihtiyacı duyuyordu.

Aman Tanrım.

Ne yapıyordu o?

“Alist...”

Kendini tamamen içime ittiği anda avucunun ağzıma kapandığını hissettim. Bana alışmam, uyum sağlamam için bir saniye bile tanımamıştı. Alistair benimle seks yapmıyordu, beni beceriyordu. Sahip olduğum her duyguyu söküp alıyor ve benden çaldıklarıyla ziyafet çekiyordu.

Islaklığım şiddetli darbelerini kolaylaştırıyordu, yine de ani hareketinin verdiği rahatsızlığı hissedebiliyordum. Greg masasından kalkarken parmaklarım kapının çerçevesine gömülmüş, gözlerim dehşetle açılmıştı.

Yakalanma ihtimalini düşündüğümde damarlarımda buz gibi bir korku akmaya başladı. Alistair ne yaptığım, yakalanırsak neler kaybedebileceğimi çok iyi biliyordu. Sanırım vahşi saldırısını körükleyen de bu düşünceydi.

Arkamdaki acımasız darbeleriyle sersemlemiştim. Onu her yerde hissedebiliyordum, kokusu beni boğuyordu. Aleti o kadar derinimdeydi ki, bir daha nasıl boş hissedeceğimi bilemiyordum.

“Korkuyor musun?” diye hırladı.

Çok fazla duyguya kapılmıştım. Her şey çok fazlaydı. Kalbim yakalanma korkusuyla çarpıyordu. Sadece ofisinde değil, dolabında sevişirken de yakalanacaktık. Böyle bir şeyin olması halinde başıma gelecekleri biliyordum. Ancak Bay West bize doğru yürümeye başladığında bile Alistair’a yavaşlamasını söyleyemedim. Fırsatım olsa bile ona durmasını söyleyemedim.

Midemde, o içime daha sert girdikçe yükselen bir ateş vardı. Kimsenin duymamasına şaşırdığım kısa, acımasız darbelerine devam etti. Ağzıma kapanan avucu çığlıklarımı yutuyordu. Ne kadar istesem de gözlerimi kapatamıyordum. İzlemeye devam etmek zorundaydım. Kafa kafaya çarpışan iki arabayı izlemeye benziyordu. Gözlerimi dehşetten ayıramıyordum. Nasıl sona ereceğini görmeliydim.

Bay West’in attığı her adımda doruk noktama daha da yaklaşıyordum. Alistair’ın aletinin içimdeki hassas noktalara bıraktığı darbeler gittikçe yoğunlaşıyordu. Kendimi ona daha da sert bastırıyor, çarpabileceği sağlam bir şey sunuyordum.

Sessiz zevk hırıltıları ve kalçamı sabit tutan eli tüylerimi ürpertiyordu. Dudakları artan bir hızla boğazımda ilerledi. Kokumu ciğerlerinin derinliklerine çektiğini hissedebiliyordum. Beni oraya hapsediyordu.

Boşalmak istiyordum.

Arzumun yoğunluğundan dolayı artık yakalanmak umurumda bile değildi.

Zihnim bomboştu, bedenim kollarında adeta erimişti. Her şey dönüyordu. Ayaklarımın altında cenneti hissederken odağım beyaz noktaların titreşimiyle doldu. Duvarlarım onun etrafında sıkıca kenetlenmişti.

“Söyle bana, küçük hırsız. Duymak istiyorum. Sikeyim, hemen şimdi söyle.”

Güçlü duyguların etkisiyle gözlerim yaşlarla doldu. Elini ağzımdan çektiğinde artık yardım için çığlık atmak ya da ona tam olarak duymak istediği şeyi söylemekte özgürdüm.

Fazlasıyla gergindim, çoktan uçurumdan düşmek üzereydim. Kasıklarındaki lastik bant neredeyse kopacaktı. Başparmağı klitorisimi bulup acımasızca okşadığında kendimi tutamadım.

“Evet, korkuyorum,” diye fısıldadım. Benden çıktığına inanmadığım zayıf sesim ürkmeme neden olmuştu.

Bay West elini dolabın koluna attığı an zirveye ulaştım. Alistair beni arkadan becermeye devam ederken kapıyı açmasına ve milyonlarca parçaya ayrıldığıma şahit olmasına hazırdım. Orgazm beni şiddetle sarstı. Vücudumun her santimini titreten bir zevk saldırısıydı.

Yapışkan arzu sıvılarım bacaklarımdan aşağı süzüldü ve Alistair’in aletini sıırılsıklam yaptı. Kadınlığım kasılıyor, onu içime çekerek gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Orgazmımı ondan söküp alırken içimdeki sertliğinin her bir eğimini ve kıvrımını hissedebiliyordum.

“Siktir, geri çekilmem lazım.” Sesi gergin, hırıltılı ve boğuktu. Sanki bunu benden çok kendine söylemişti.

Dişleri omzuma battı. Bu sadece küçük bir aşk dokunuşu değildi, cildimi sıızlatan vahşi bir ısırıktı. Alistair kendini kolaylıkla çekmeden önce kalçalarını birkaç kez daha içime itti. Boşalırken dudaklarından adımlı duyduğumda göğsüm bir başka sarsıcı tatmin dalgasıyla dolmuştu. Bunun sık olup olmadığı merak etmeden duramadım. Duştayken elini aletine sardığında dudaklarında adımla boşalana kadar mastürbasyon yapıp yapmadığımı düşündüm.

Öyle kendimden geçmişim ki, iniltilerimi bastıran yangın alarmının sesini bile fark etmedim. Bir anda dünyaya geri dönmüştüm. Alarmın yankısını duydukça eylemlerimin sonuçları

giderek daha gerçek hale geliyordu. Kampüsün her yerinde duyuluyordu.

Bay West bir küfür savurdu. Benimle aynı havayı soluyacak kadar yakındaydı. Neyse ki dolabından gelen gümbürtüleri çabucak unutmuştu. Gururum ile itibarımı kurtaran yangına müdahale etmek için aceleyle ofisinden çıktı.

Dolaptan dışarı fırladım. Ter ve hormonlarımızdan uzak temiz hava, az önce yaptığım şeyin acımasız bir hatırlatıcısıydı. Ya cinsel yolla bulaşan bir hastalığı varsa ne olacaktı? Prezeratif bile kullanmamıştık. Tanrım, hamile kalamazdım. Elimi göğsüme koydum ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Ona bakarken elbisem terden kalçalarımaya yapışmıştı.

Alistair pantolonunu yukarı çekip fermuarını kapatırken, “Lütfen bana temiz olduğunu söyle,” diye mırıldandım.

Titreyen elini saçlarında gezdirdiği sırada ona bakmamaya çalışıyordum. Sanki bunlar onu rahatsız etmiyormuş gibi dar alandan sakince çıktı.

Gözlerinde parıldayan bir şey vardı. Sinir miydi? Yoksa hayal kırıklığı mıydı?

“Temizim,” dedi dişlerinin arasından.

Şu anda uğraştığım en büyük sorunlardan birini halletmiş olmanın rahatlığı içime doldu. Hafifçe pencereye doğru koşarken siren çalmaya devam ediyordu. Ortak alandaki ağaçlardan birinin turuncu alevlerle kaplandığını gördüm. Ateş yüksek sesle uğulduyor, yaşlı ağacı tükettikçe daha da yükseliyordu.

“Aman Tanrım, Lyra,” dedim panikle. Dört psikopatın üçüyle yalnız bıraktığım arkadaşım için endişelenmişim. Bu ofisten çıkıp onu geride bıraktığım büyük salona dönmeye hazırdım.

Bir adım bile atamadan Alistair beni yakaladı. Elleri kollarımı sıkıca kavramıştı.

“Lyra iyi.” Gözlerindeki insani bakış kaybolmuş, yerine karanlıktan başka hiçbir şeye yer bırakmayan siyah küreler gelmişti.

“Öyle mi? Peki bunu nereden biliyorsun?” diye karşı çıktım.

Dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirmiş, yüzünü olduğu çarpıcı kötü adama dönüştürmüştü.

Midem tepetaklak oldu. Tanrım, onunla seks yapmıştım. Onunla hayatımın en iyi seksini yapmıştım. Şimdi ne olacaktı?

“Çünkü Rook’un yangını çıkarmasına yardım etti.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Karanlıkta Kalanlar

Alistair

“Senin kendi yurt odan yok mu?” Masamdaki sandalyeye yaslandım. “Ve kendi yatağın?”

Rook başını yastığımdan kaldırıp kaşlarını oynattı. “En iyi iki arkadaşım ile takılamaz mıyım?”

“Thatcher duşta ve ben de seni resmen görmezden geliyorum. Sadece odanda yalnız oturmak istemiyorsun.”

“Silas Mezarlık’ta, yalnız gitmek istedi. Kendi başına bir şeyler yapması konusunda ona güvenmeyi öğrenmeliyim. Ama dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan odamızda oturursam, aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için onu takip etmek zorunda kalacağım,” diye itiraf etti. *Zippo*’sunu havaya fırlatıp düşerken usulca yakaladı.

Başımı sallayıp masanın üzerindeki taslağıma geri döndüm. Kalemim kâğıda baskı yapıyor, güle daha fazla boyut kazandırmak için dışını gölgelendiriyordu.

“Silas’tan bahsetmişken,” diye devam etti Rook. Doğrulup

ayaklarını yatağımın kenarından sarkıttı. “Greg’le zaten ilgileniyoruz, biliyorum. Ama başkan konusunda ne yapacağız? Sebep olduklarını bilerek yaşamasına izin mi vereceğiz?”

Uyguladığım baskı yüzünden kalemimin ucu kırıldı.

“Bu bizim kararımız değil,” dedim hâlâ çizimime bakarken. “Si’in kararı. Greg’i halledip ondan alabileceğimizi alırız. Sonra Frank’in peşinden gidip gitmeme işini Silas’a bırakırız. Bu onun savaşı. Biz sadece askeriz.”

Onlara gördüklerimi anlattığımda bunu sindirmelerinin biraz zaman alacağımın farkındaydım. Gerçek, zaten kanayan yaralarımızı bir kez daha yakmıştı. Greg’le bu işe karışması konusunda yüzleştığımızda, uyuşturucuyu enjekte eden ve Rose’u öldüren kişinin o olup olmadığını anladığımızda Silas’ın yön değiştireceğini biliyordum.

Planımız Greg’i öldürüp USB’yi herkesten önce ele geçirmek ve onu isimsiz olarak polise göndermeye hazır olana kadar saklamaktı. Rosemary’nin ölümüne karışmış olanları istiyorduk, hedefimiz bir seks çetesi değildi. Gündemimizde bu yoktu ama başka kızların da kayıp olduğunu biliyorken bu bilgiyi kendimize saklayamazdık. Hak ettiğimiz intikamı aldıktan sonra bununla polisin ilgilenmesine izin verecektik.

Belediye Başkanı Donahue her halükârda hak ettiğini bulacaktı. Benim yapmam veya hapishane sisteminden kaynaklanması fark etmezdi, bundan sağ çıkamayacaktı.

Geçtiğimiz birkaç gün, o video hakkında saatlerce düşünmüştüm. Frank için ne kadar kolay bir karar olduğunu zihnimde tekrarlayıp durmuştum. Pazarlık için kızlarından birini ne kadar da çabuk seçmişti.

İçten içe kendimi suçlu hissediyordum.

Bir parçam bundan sorumlu hissediyordu çünkü muhtemelen kız kardeşi yerine onu seçmesinin sebebi Rosemary’nin bizimle olan ilişkisiydi. Sage Donahue küçük çemberimize dahil

olmamıştı, hatta etrafında bile değildi. Rose kirlenmekten, kötü şöhretli kişilerle takılmaktan ve maskaralıklarımıza göz yummaktan çekinmezdi. Kız kardeşi bundan daha zıt olamazdı.

Sage bir amigoydu, Ponderosa Springs'in sevgilisiydi ve benim gibi insanların yanında görünemezdi. Bize karşı kaba değildi, aksine yokmuşuz gibi davranmayı tercih ederdi. Sorun değildi, bizim de ona hoş görünmek için çabaladığımızı söyleyemezdim.

Silas, Rose'u görmeye gittiğinde kız kardeşinin hiç ortalıkta görünmediğini söylemişti. DNA'larını paylaşan ikizler olsalar da birbirlerinden daha zıt olamazlardı. Saç renkleri dışında hiçbir ortak özellikleri yoktu. Biri şeker pambesini severken diğerrinin nefret ettiği düşünülduğünde bu bile büyük bir benzerlikti.

"Sen yapar mıydın?" diye sordu Rook. Bakışlarını bana çevirdiğinde çenesi gerilmişti. Zihninde kopan fırtınayı görebiliyordum.

"Ne yapar mıydım?"

"Frank olsaydın seçim yapar mıydın? Çocukların arasından birini seçer miydin?"

Kalemimi kulağımın arkasına sıkıştırıp eskiz defterimi ittim. Kollarımı göğsümde kavuşturarak tavana baktım. Yanağımın iç tarafındaki deriyi ısırdım.

"Kızlarımdan birinin ölümüne sebep olmaktansa Greg'in beni öldürmesine izin verirdim."

Ben hangi oğullarını seveceklerini önceden seçmiş bir ailenin ürünüydüm. Bu sadece ufak bir iltimas değildi, en sevilen çocuk yarışına dahil bile olmamıştım. Çocukluğumdan itibaren varlığımı sorgulardım. Dünyaya geldiğim andan beri benden bu kadar nefret ediyorlarsa, neden doğmuştum ki? Eğer Dorian o kadar mükemmelse, neden başka bir çocuk yapmışlardı? İlk seferinde doğrusunu tutturmuşlardı, öyle değil mi?

Bu kasabada sırların sizi sinsice ele geçirmek gibi bir huyu

vardı ve bu sorununun cevabı da farklı değildi. Herkesin hikâyesinde kötü olarak tasvir edilebilirdim. Yine de benim için değerli birine zarar vermektense kendimi feda ederdim.

Kapı çaldığında konuşmamız daha başlamadan kesilmişti.

“Silas’tır muhtemelen,” dedi Rook. Kapıyı açmak için yataktan fırladı.

Neden kapıyı çalacaktı ki? Öylece içeri girmez miydi?

Kapı yavaşça açıldı. Rook’un boyu koridoru görmeme engel oluyordu, bu yüzden tek duyduğum sesi olmuştu.

“Vay, vay, vay. Eninde sonunda şeytanın kapısını çalacağım biliyordum.” Yüzündeki sırıtışı buradan bile görebiliyordum.

Briar’ın iğneleyici sesi odaya doldu. Artık etrafımdaki her şeyin daha da çok farkındaydım.

Rook bana dönüp başparmağını arkasına doğru salladı. “Senindir, dostum.”

Derin bir nefes alarak sandalyemden kalktım, ardından aralık kapıya doğru yürüdüm. Parmaklarımı tepesine dolayarak iyice açtım ve Briar’a bakarken çerçeveye yaslandım.

Gözleri çıplak göğsümde takılıp kalmıştı. Daha önce görmediği dövmelemleri, her şeyimi inceliyordu. Bunu yapmasma izin verdim. Bu sayede ben de onu açıkça izleyebiliyordum. Her zaman giydiği düz paçalı kot pantolonunu, göbeğinde biten ve karnını gözler önüne seren uzun kollu çizgili tişörtünü inceledim. Odama gelirken bu yurttaki kaç erkeğin tam da oraya, tenine baktığını merak etmişim.

Parmaklarım kapıyı sıkıca kavradı. “Dikizlemen bitti mi?” Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı ama sorun değildi.

“Evet, şey... Evet, ben sadece... Güzel dövmelemler.” Beni bariz bir şekilde gözleriyle becerdiğini gizlemeye çalışıyordu ama acınası bir çabaydı.

Karnımın alt kısmındaki sikke dışında gövdemdeki tek parça olan dövmeye baktım. Göğsümdeki koç kafatası ve dikenler

kendi tasarımımdı. Beni yedi saat boyunca zapt etme onurunu ise Shade üstlenmişti.

“Teşekkürler,” diye homurdandım. “Burada olmanın bir nedeni var mı? Yoksa yalnızca kendini olmaman gereken yerlerde bulmaktan hoşlanıyor musun?” Kaşlarımı kaldırarak topuklarının üzerinde ileri geri sallanmasını izledim.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora göz attı. “Sadece teşekkür etmek istemiştım.” Yurttaki boktan ışıklandırmanın altında gözleri donuk görünüyordu. Ne için teşekkür ettiğini biliyordum, yine de bir pislik gibi davranmaya karar verdim.

“Seni boşalttığım için mi? Teşekküre gerek yok.” Kızarmaya başladığında yüzümdeki gülümsemeyle mücadele etmek için uğraşmadım. Dolgun yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun,” diye tısladı. “Ada için teşekkür ediyorum.”

İç çekerek koridora çıktım. Kapıyı arkamdan kapatıp yaslandım ve kollarımı önümde kavuşturdum. Greg’in ofisinden sıvıştıktan sonra ona olanları açıklamak da bana düşmüştü. Dolapta düzüşmeden önce Rook’a çıkabilmemiz için bir şeyler yapmasına dair mesaj attığımı anlatmışım.

Avluda bir ağacı yakacağını düşünmemişim ama işe yaramıştı. Zavallı Lyra, Rook’un elinden kibriti almaya çalışırken alevleri tutuşturduğu için kundakçılığın suç ortağı haline gelmişti. Briar’ın içine gömüldüğüm sırada yerimizi açık ederken kendime bu kadar güvenmemin nedeni de buydu. Zamanlamayı daha iyi planlayamazdım ama yakalansak bile endişe etmezdim.

Greg West benim gözümde ölmüştü. Yerin iki metre altındayken bana ya da Briar’a ne yapabilirdi ki?

“Bu kadar büyütme.”

“Ama öyle. Biliyor musun...” Sanki bu konuşmasına en-

gel oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. Ardından cebine uzandı, “Önemi yok. Sadece bunu iade etmek istedim, bir tür ateşkes olarak.” Elini uzattığında ışık avucundaki yüzüğüme çarptı.

Onda olduğunu biliyordum.

Ofisten, seksten ve tüm olanlardan sonra ölü faresiyle ona işkence etmeye gerek yoktu. Eğer konuşmak isterse, onu mahvedeceğimi biliyordu. Bu yüzden aptal kemirgenini iade etmem çok da önemli bir mesele değildi. O fareyi en başta öldürmeliydim. Kahrolası hayvan için malzeme ve yiyecek almaktan daha kolay olurdu. Lanet şey yurt odama aldığım ilk üç gün içinde beni ısırmişti.

Thatcher dersteyken o beyaz sıçanla büyük bir tartışmaya girmiştım. Kendine çekidüzen vermezse oda arkadaşımın derisini yüzmesine izin vereceğimi söylemişim. Thatcher’ın bir hayvanın derisini yüzmesine izin vermek konusunda yalan söylemiyordum. Sanırım bir sincaptı. Yurt kapısındaki not için onu kullanmıştık.

“Artık birbirimizden arındığımıza göre...” Mücevheri ondan almamı bekleyerek sözlerini bitirdi. “Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma.”

Neredeyse gülmek istiyordum. Birbirimizden arındığımıza göre mi? O dolapta tam tersini yapmıştık. Ellerimi ve aletimi onunla kirletmişim. Parmaklarım ve dudaklarım, hepsi Briar’ın kokusuyla kaplanmıştı. Sonrasında aldığım duşta yalnızca daha da sertleşmişim. Yakıcı suyun altında dururken onun kokusu üzerimden buğuya karışmış, elimi becermemi çok daha kolay hale getirmişti.

Onunla lekelenmişim.

Arınmanın imkânı yoktu.

Şimdi değildi.

“Buradaki insanların sana baktıklarında ne gördüklerini biliyor musun, Briar?” Sorum ikimizi de hazırlıksız yakalamıştı.

Gözlerini devirerek geri çekildi. “Bunu duymak için sabırsızlanıyorum.” Boynumu ona doğru eğdim. Gözlerim ince boğazından aşağı, muhtemelen diş izlerimin süslediği omzuna doğru kaydı. Bir tutam saçını kulağının arkasına ittim.

“Hiç. Bir hiç görüyorlar,” diye mırıldandım.

Tepkisinde haklıydı. Elimi savuruşu, dişlerini sıkması ve buraya zeytin dalı uzatmaya geldiğine pişman olmuş bir halde savunmaya geçmesi...

“Çok nazıksın, Alistair. Gerçekten, bana ne kadar boktan biri olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim.”

Peşinden gitmeden önce kendini daha iyi hissetmesine yetecek kadar benden uzaklaşmasına izin verdim. Eninde sonunda onu yakalayacağımı bildiğimden dolayı bir süre olduğum yerde kaldım.

“Çöp görüyorlar,” diye devam ettim. “Bir döküntü.”

Tırabzanlara ilerlerken bu sözcükler adımlarını iyice hızlandırmalarına neden olmuştu. Söylediğim her kelimeyi duyabilmesi için ona yaklaştım.

“Hiçlikten gelen, buraya ait olmayan bir kız. Amacı ve geleceği olmayan, görünmez bir kız.”

Sözlerim sertti.

Ancak gerçekleri söylüyordum.

Öğretmenler ona diğer öğrencilere olduğu gibi potansiyeli yüksek biri gözüyle bakmıyordu. Onu, sanki hayatta ulaşabileceği son noktaya kadar gelmiş biri olarak görüyorlardı. Burada olması bile yeterliydi. Onu zeki ya da yetenekli olarak görmüyorlardı.

Hatta onu görmüyorlardı bile.

Aniden döndü, gözleri hayal kırıklığı ve acıyla parlıyordu. O durmuş olsa da ben durmadım. Vücudu benimkine yapışana dek adım adım peşinden gitmeye devam ettim. Sırtını duvara yaslayıp kokusunu alana kadar ilerledim.

“Sadece bunun bitmesini istedim, Alistair. Bana bunu neden anlatıyorsun? Neden hâlâ bunu yapıyorsun?” Cevaplar için gözlerimi ararken sesi çatlamıştı. Çenemi dik tuttum, yüzüm ifadesizdi. İçimde görebileceği hiçbir şey yoktu.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” Sorularını tamamen görmezden geldim.

“Hayır.”

Dinlemedim. Parmaklarımı pantolonunun kemer halkalarına geçirip Briar’ı yavaşça kendime çektim. Ağzım onunla aynı havayı soluyor, burunlarımız birbirini okşuyordu.

Pürüzlü bir sesle, “Bana da öyle bakıyorlar,” diye fısıldadım.

Kuşaklardır süren bir zenginlikten geliyordum, yine de elinde neredeyse hiçbir şey olmayan bir kızla aynı muameleyi görüyordum. Bunun parayla hiçbir ilgisi yoktu, her şey içimizdekilerle ilgiliydi.

“Bana bir hiç olacaktım gibi bakıyorlar. Yıllar içinde bundan hoşlandığımı öğrendim. Gölgelere ittikleri kişi olmayı seviyorum.”

Kalçalarımız birbirine baskı yaparken gözleri tutkuyla parladı. Sağ elim boğazındaydı, parmaklarım boynunun etrafında hafifçe kıvrıldı. Elimin altında hızlı kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirdim, bu sırada onun ki ne de değmişti. “Orada büyüyorum. Gölgelelerin içinde ne istersek yapabiliriz. Ben oraya aitim. Görünmezliğimiz bizi zayıf yapmaz, küçük hırsız.” Elimin baskısı arttığında dudaklarından küçük bir inilti döküldü. “Bize güç verir.”

Bakışları kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu. Gözlerinde arzu vardı. Onu öpmemi istiyordu. Dudaklarını, boynunu, omzuyla boynu arasındaki tatlı yeri, dolgun göğüslerini, omurgasının kıvrımını... Beni her yerinde, içinde istiyordu.

Biz asla birbirimizden arınamazdık.

Sözlerimin tenine işlemesini istiyordum. Karanlık ve çarpık yanlarının saklanması gereken bir şey olmadığını fark ettiğinde etrafına ne kadar zarar verebileceğini anlayacaktı. Bunlar onu ileriye iten şeyler olmalıydı.

Buradan canlı çıkabilmesinin tek yolu buydu.

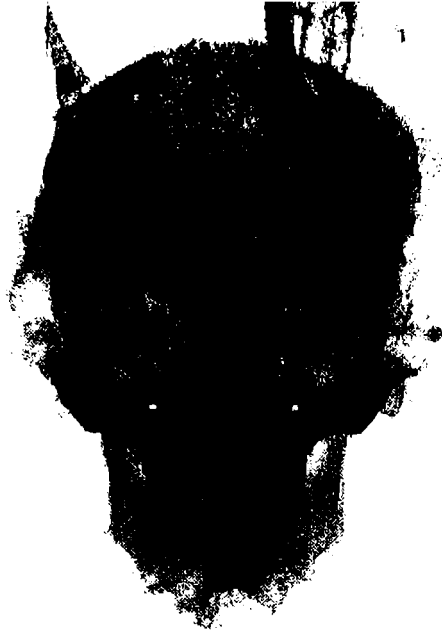
Briar'ı bıraktım ve aramıza mesafe koymak için arkasındaki duvardan destek aldım. Aletim sıcaklığından uzaklaştığım için benden nefret ediyordu. Bir süre daha orada durup onu, göğsünün inip kalkışını izledim. Kızarmış yanakları onu olduğundan daha masum gösteriyordu. Ona burada, bu koridorda sahip olmak çok kolay olurdu. Bunun yerine arkamı dönüp bacaklarımı Rook ve Thatcher'ın muhtemelen bardakla kapıyı dinlemeye çalıştığı yurt odama doğru ilerlemeye zorladım.

“Bekle... Alistair, bekle.” Konuşmasımı beklerken sadece bir saniyeliğine duraksadım. O da bunun farkındaydı. “Bilmek istiyorum,” diye mırıldandı. “Gölgeleri bu kadar harika yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana göstermeni istiyorum.”

Damarlarıma ateş hücum ederken yumruklarımı sıktım. Heyecan kanıma karışıyordu. Gülümsememi bastırmak için dilimi ısırdım.

Briar'ın kim olduğunu biliyordum. Onu o partide gördüğüm anda nasıl bir kız olduğunu ve olabileceğini anlamıştım. Buraya verebileceği zararı biliyordum.

Şimdi bunu kendi gözleriyle görmesinin zamanı gelmişti.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Gazap Tanrısı

Briar

Motorların gürültüsü içine girdiğim beton stadyumu titretiyordu. Yanık lastik ve ot kokusu burnuma doluyordu. O küçük tepenin altındaki otoparktan yukarı yürürken bu yerin devasa ışıklarının hâlâ çalışıyor olmasına hayran kalmıştım. Birilerinin ailesinin parasıyla yeniden açıldıklarını varsayıyordum. Yeraltı rap'inden *death metal*'e kadar farklı türlerdeki şarkılar geceye yayılıyordu.

On dört yaşından büyük görünmeyen çocuklar pistin ortasında sigara içmekle meşguldü. Otuzuna yakın insanlar bile bir araya toplanmış, çatlamış pistte yarışan delilere bahis oynuyordu.

Mezarlık, olmasını beklediğim her şeydi.

Kaos, kargaşa ve isyanla doluydu.

“Polis burayı nasıl kapatmadı?” diye bağırdım beni bir sıra beton koltuğa yönlendiren Lyra’ya. Çok yukarıda değillerdi, bu yüzden her şeyi oldukça net görebiliyorduk. Stadyumun or-

tasındaki derme çatma boks ringi de buna dahildi. Ortasında, üzerine defalarca basıldıktan sonra çimlerin büyümeyi reddettiği büyük bir toprak parçası vardı.

Benim yaşlarımda bir çocuğun yüzüne yediği diz darbesiyle yere yığılmasını izlerken içim acıdı. Teksas'taki küçük kasabamda böyle bir şey olsaydı, şerif ve ilçe polislerinin yarısı anında müdahale ederdi.

“Bu konuda hiçbir şey yapamayacaklarını biliyorlar. Hepimizi tutuklayamazlar. Tutuklasalar bile buradaki insanların çoğunun onlar daha takamadan kelepçelerden kurtulacak kadar parası var. Bir anlamı yok.”

Hava serindi, bu yüzden kat kat giyindiğim için kendime teşekkür ettim. Kapüşonun yumuşak malzemesi, üzerine attığım büyük düğmeli montla birleştiğinde beni sıcak tutma konusunda mükemmel bir iş çıkarıyordu. İncecik *Converse*'lerim ise farklı bir hikâyeydi, gece bitmeden ayaklarımın donabileceğinden oldukça emindim. Parmaklarımı ısıtmak için ellerimi ceplerime sokarken başlangıç çizgisinde sıraya giren iki arabayı izledim.

“Hanımlar, beyler, fahişeler ve piçler! Mezarlık'a hoş geliniz!”

İşte bu iyiydi, diye düşündüm. Etraftaki kalabalığın uğultusu arttı, çığlık atmaya başladılar. Alkışlar, yuhalayanlar ve tezahüratlar içimi heyecanla doldurmuştu. Lyra da alkışlara katılırken omzuma vurarak beni cesaretlendirdi.

“Her zaman olduğu gibi eğer yarışıyorsanız zaten pitlerden birinde bekliyor olmalısınız. Lütfen yarış sırasında kimse pistte yürümesin, bu gece asfalttan beyin kazımak istemiyorum,” dedi şakacı bir tonla. Sözleri kalabalığın daha yüksek sesle tezahürat yapmasını sağlamıştı. Bunun onları korkutması gerekiyordu ama sadece heyecanlarını daha da ateşlemişti.

Isınan arabalar gürültüyle motorlarını çalıştırdı. İlk otuz da-

kikayı *Mustang*'lerden *Ferrari*'lere kadar çeşitli araçlar pisti yıkıp geçerken alkışlamakla geçirdik. Kimi desteklediğimizden bile emin değildim ama eğlenceli olduğu kesindi.

Yarışlar arasında Alistair'ı aramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İmzası olan deri ceket de arkadaşları da görünürde yoktu. En azından henüz ortaya çıkmamışlardı. Merakım peşini bırakmama izin vermiyordu. Onu bırakamıyordum.

Yurduna aklımda bir planla gitmiştim. Faremi öldürmediği ve zarar görmeden geri getirdiği için ona teşekkür edecektim. Aslında öncesine göre daha tombul bile görünüyordu, bu da Ada'yı biraz fazla beslediği anlamına geliyordu. Ancak yine de yaptığının biraz sevimli olduğunu düşünmüştüm.

Yüzüğü geri verecektim ve yollarımızı ayıracaktık.

Rose'un ölümünde parmağım olmadığını biliyordu. Chris hakkında konuşmayacağımı garantilemişti. Ayrıca aramızdaki cinsel gerilim her ne ise onu da tedavi etmiştik. Görüşmeye devam etmemiz için hiçbir neden yoktu.

Onunla işimin bitmiş olması gerekiyordu.

Sonra Alistair en iyi yaptığı şeyi yapmıştı. Beni kışkırtarak baştan çıkarmıştı.

Beynim onunla hiçbir alakam olmasını istemiyordu. Alistair'la ilgili her şeyin benim için sorun ve acıdan başka bir şey getirmeyeceğinin farkındaydı. Fakat merakım ve bedenim biraz daha fazlasını istiyordu.

Üstelik içten içe neyin peşinde olduklarını da bilmek istiyordum. Rose'un ölümünü neden bu kadar çok araştırdıklarını ve bunun onları Bay West'in ofisine nasıl getirdiğini anlamak istiyordum. Eğer onlar bir şey söylemeyi planlamıyorlarsa, ben söyleyecektim. Çünkü görünüşe göre dışarıda daha fazla kayıp kız vardı ve onların öylece satılmasına izin veremezdik.

O sırada stadyumun girişinde, Thatcher'ın ay ışığında parlayan sarı saçlarını gördüm. Daha iyi bir zamanlama olamazdı.

Silas da hemen arkasından geliyordu, ilk kez kapüşonunu açmıştı.

Kızlar da benim gibi bunu hemen fark etti.

Başında gri bir bere vardı, burnundaki ince hızmayı yeni fark ediyordum. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. Altında ne olduğunu gizlemek konusunda pek de işe yaramayan dar beyaz bir tişört giyyordu.

O videoyu, içinde sakladığı acının ne kadar korkunç olabileceğini düşündüm. Bana onlar adına üzülmemi gerektirecek hiçbir neden vermemelerine, bana cehennemi yaşatmış olmalarına rağmen Silas için üzülüyordum.

Kalabalığı tarayıp oturacakları yeri aradıkları sırada Thatcher'ın gözleri bana takıldı. İşte ona üzülmem için çok şey gerekirdi. Alistair'a karşı medeni davransam bile Thatcher Pier-son'a katlanamıyordum. Belki babası, belki de onun namının kendisine bulaşmasına izin vermesi yüzündendi. Sanki babasının insanların canını aldığı gerçeği onu hiç etkilemiyormuş gibi davranıyordu. Lyra'nın kim olduğunu bilmemesine rağmen yine de ona bakışlarından nefret ediyordum.

Merdivenleri tırmanmaya başladı, doğruca bize doğru geliyordu. Omurgam kaskatı kesildi. Kendimi beni bekleyen kaçınılmaz laf dalaşma hazırladım.

"Hanımlar," diyerek bizi selamladı. Arkamızdaki sıraya geçip heyecanla ellerini birbirine sürttü. "Kim küçük bir kan banyosuna hazır?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sanırım hiç şansın yok, *Dahmer*.* Buraya geldiğimden beri pek kan görmedim," diye alay ettim gülümseyerek.

O da aynı alaycı gülümsemeyle karşılık verdi. Benim enerji-me ayak uyduruyordu. "Bunun nedeni Alistair'ın henüz dövüşmemiş olması. O ringe çıktığında her zaman kan olur."

* Jeffrey Lionel Dahmer, Amerikalı seri katil. (ç.n.)

Silas sessizce yanına oturup sigarasından bir nefes çekti. Onunla istediğimden daha uzun süre göz teması kurmuştum. Orada oturmuş, birbirimize bakıyorduk. Bakışmamız, elini cebine atıp sigara paketini bana uzatana kadar devam etti. Sanırım o kadar sert baktığım için bir tane istediğimi düşünmüştü.

Başımı iki yana sallayarak reddettim. “Sigara içmiyorum. Yine de teşekkürler.”

“Görünüşe göre tek ortak noktamız bu,” dedi Thatcher.

Thatcher’a dönerek, “Sigara içmiyor musun?” diye sordu Lyra. Sanki tüm başarılı seri katillerin sahip olduğu o korkutucu yakışıklılığa sahip değilmiş gibi kuzu postuna bürünmüş bir kurtla sohbet ediyordu.

Thatcher ona baktı. Bir çocuğu izliyormuş gibi hayranlıkla başını eğdiğinde otomatik olarak Lyra’ya yaklaştım. Onu bu adamdan koruma ihtiyacı hissediyordum.

“Kendini yavaşça öldürmeye inanmıyorum, sevgili Lyra. Eğer bunu yapacaksan...” Köpek dişlerini yalayarak başparmağını boğazında gezdirdi. Kan düşüncesi muhtemelen onu acıktırmıştı. “Çabuk yap derim.”

“Babasının oğlu,” dedim jilet gibi keskin bir ses tonuyla.

Gözlerini arkadaşşımdan ayırıp bana çevirdi. Sanki dikkatini Lyra’dan çekmek onu öldürüyormuş gibi bir tavrı vardı. Hepsinin farklı bir zayıf noktası, onları uçuruma sürükleyen bir şey vardı. Thatcher’ınki de babasıydı.

Buz gibi bakışları kaskatı kesilen vücudumu delip geçti. Bir an için beni öldürebileceğini düşündüm. Dudakları *Heath Ledger*’ın *Kara Şövalye* filmindeki haline rakip olacak kadar vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldığında kanım donmuştu.

Hollow Heights’ın dışında neler yapabileceğini bildiğimden içim korkuyla doldu. Buradan mezun olacak, bir şirket miras alacak, sıkıcı ama güzel bir kadınla evlenecek ve üç çocuğu olacaktı. Görünüşte normal bir hayat sürecekti. Zengin arka-

daşlarıyla cumartesi günü golfe, pazar günleri de *brunch*'a gidecekti. Ancak geceleri, karısının küçük projeler üzerinde çalıştığını sandığı bodrum katında masum insanlara işkence ediyor olacaktı. Kimse herkesin hayranlık duyduğu bu adamdan şüphelenmeyecekti ama o aşağılığın tekiydi.

Onu asla yakalayamayacaklardı çünkü Thatcher hem etkileyici hem de çok zekiydi.

“Hayır, tatlım. Babamın bir tipi yoktu, sadece mümkün olduğunca çok kadının hayatına son vermek istiyordu. Bilirsiniz, anne sorunları falan,” dedi şakayla.

Bana doğru eğildiğinde yüzü benimkine yaklaşmıştı. Kalbim göğsümde art arda sertçe çarpıyordu. İşaretparmağını kaldırıp altın sarısı saçlarımın bir tutamına doladı.

Şiddetli bir kusma dürtüsüyle dolmuştum.

“Ben ise koyu renk saçları tercih ediyorum ve onlara zaman ayırmayı seviyorum. Yavaşça kanlarını akıtmayı, kesmeyi. Parçalamak,” derken derin bir nefes aldı ve bunu yaparken titredi. “Beni heyecanlandırıyor.”

Bu mesafeden odunsu kokusunu alabiliyordum. Yağmur sonrası bir ormana benziyordu. Gözleri karardı. Saçlarımı parmağına sıkıca dolayıp kafa derimi köklerinden çekmeye başladı.

“Zevksiz ve aptalca yorumlarını görmezden geleceğim çünkü Alistair seninle bizzat ilgilenmeyi seviyor. Ayrıca sana başka kimsenin dokunamayacağını açıkça belirtti. Ama yoluma çıkar-san seni öldürür ve sonra saçını boyarım.”

Koltuğuna geri yaslandığında motorların sesi diğer her şeyi bastırdı. Boğazım endişeden kurumuştı. Yutkunmak için kaslarımdaki tüm gücü harcadım. Görünüşe göre Thatcher aramızdaki alaycı tartışmalardan sıkılmıştı. Çizgiyi fazlasıyla aşmıştım.

Piste bakmak için önüme döndüm, arkamda olması beni tedirgin ediyordu. Orada ne yapıyor olabileceği hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Saçımı makasla kesmeyi, sırtımı doğramayı planlıyor olabilirdi.

“Van Doren kaybetmese iyi olur. O herife çok para yatırdım,” diye yakındı önümüzdeki adam kız arkadaşına. Sıraya giren yarışçılara doğru daha dikkatli baktım. Her ikisi de spor motosikletlerinin üzerinde oturmuş, yeşil ışığın yanmasını beklerken ayaklarını yere sağlamca basıyorlardı. Rook’un baştan aşağı siyah motorunu hemen tanıdım. Çoğu sabah sınıfta otururken okulun otoparkına girdiğini duyuyordum. Başımı çevirip pencereden dışarı baktığımda her zamanki gibi geç kalmış oluyordu.

“O şeyin dışını nasıl görebiliyor ki?” diye sordu Lyra. Rook’un siyah kot pantolonuna, kollarında turuncu alevler olan siyah kapüşonlusuna bakıyordu. Kaskı mattı ve yüz siperi gecenin karanlığını yansıtıyordu. O siperlikten ışığın geçtiğine bile emin değildim.

Tereddüt dolu bir sesle, “Şans?” diye cevap verdim.

Aralarından sarkan Noel ağacı şeklindeki ışık kırmızıdan sarıya doğru yanıp sönmeye başladı. Rook’un motorunu çalıştırmak için bileklerini döndürmesini izlerken nefesimi tuttum. Çıkan sesle kulak zarlarım uğulduyordu. Işık yeşile döndüğünde debriyayı bıraktı ve delicesine bir hızla öne atıldı. Lastikleri, altındaki asfaltı yutarken iki ayağı da pedalların üzerindeydi.

Motorun gürültüsü mükemmel bir şekilde tezahüratlara karışıyordu. Pistte onu takip etmeye başladığımda gözlerim stad-
yumun ortasında birinin sırtındaki büyük kafatası dövmesine takıldı. Alistair, bütün gece dövüşlerin olduğu çimenlik alanın ortasında duruyordu. Onun ve rakibinin etrafında küçük bir insan çemberi toplanmıştı. Çıplak gövdesini, her nefeste gerilen kaslarını ve gecenin içinde parlayan terini görebiliyordum.

Dikkatim Rook’tan tamamen ona kaymıştı.

Daireler çizip duran motosikletler, zihnimde kasırga etkisi

yaratsa bile gözlerimi ondan alamıyordum. Onu izlemenin heyecan verici bir yanı vardı.

Alistair'ın rakibi hem boy hem de ağırlık olarak ondan daha iriydi. Kolları ağaç gövdelerine, bacakları ise binalara benzeyen bir adamdı. Bedenleri arasındaki bu fark bana adaletsiz görünmüştü

Suratına bir yumruk yediği anda Alistair'ın çenesi darma-
dağın olurdu.

Ancak hamleleriyle hiçbir şeyin vücudunu sıyrıp geçmesine bile izin vermiyordu. Dev yumrukların altından sıyrılıp kavgalarını kırmış olması gereken darbelere karşılık verirken çevik ve hızlıydı.

Saldırmaya hazır hayvanlar gibi birbirlerinin etrafında döneüyorlardı. Gözlerini bir an birbirlerinden ayırmıyor, asla arkalarına geçmelerine izin vermiyorlardı. Etraflarındaki kalabalığı korkutan bir sağ kroşe savurmadan hemen önce Alistair'ın yüzü görüş alanıma girdi. Diğer adamın düşüşünü bile izlemedim. Alistair rakibinin suratına yumruk üstüne yumruk indirip kafatasını altlarındaki toprağa gömerken neredeyse başka hiçbir şey göremiyordum.

Çıplak göğsünde kan lekeleri vardı. Seyirciler gözlerini kaçırmasa da hepsinin yüzü dehşetle doluydu. Bu hızla devam ederse adamı öldürebilirdi. Yine de tek odaklanabildiğim yüzünün hatları, kaşındaki kavis ve üstdudağının kıvrımıydı.

Böylesine hiddetli birini daha önce hiç görmemiştim ama bunu çok güzel gösteriyordu. Tüm gözeneklerinden sızan yakıcı bir öfke tüm vücudunu sarmıştı. Görebildiğiniz tek şey buydu. Dokunduğu herkesi yakıp kül eden acımasız bir volkandı, yine de doğanın nasıl bu kadar inanılmaz olabildiğine hayret ederek orada duruyordunuz.

Bir gazap tanrısı.

Buraya gelmemin sebebi işte buydu.

Alistair'ın bana Teksas'ta bıraktığım, Ponderosa Springs gibi bir yerde hayatta kalabilmek için orada ölmesi gerektiğini düşündüğüm parçalarımı hatırlatabilmesi için buradaydım. Onun birini incitmesini izlerken karnımın sıkışmasını ve içimin acımasını seven, çoğu kişinin teşebbüs bile edemeyeceği belaların içinde çiçek açan taraflarımı bulmaya gelmiştim.

Artık bir hırsız olmama gerek yoktu ama bu, yaşam tarzımı geride bırakmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu, maceradan uzak ve sıkıcı bir hayata razı olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Birkaç el onu yerdeki adamdan uzaklaştırdı. Onu durdurmak için yedi kişi gerekmişti. O zaman bile kendisini çekmelerine izin vermiş gibi görünüyordu. İsteseydi tüm o kalabalık derisine asılana kadar devam edebilirdi.

O sırada Rook çoğunun dikkatini üzerine çekti. Ön tekerini kaldırmış, pistte bir ileri bir geri giderek zafer turu atıyordu. Ayaklarını motosikletin arkasına yaslayıp doğrulduğunda ve dimdik bir şekilde sürmeye devam ettiğinde Lyra elleriyle yüzünü kapattı.

Alistair'a bakmaya geri döndüğümde onu hiçbir yerde bulamadım.

Otuz dakika daha orada oturup yarışları ve dövüşleri izlerken hava buz kesmişti. Bir sürü insanın bu noktada kışından ter akıyordu. Lyra ve ben gitmek üzere ayaklandığımızda Thatcher ve Silas da aynısını yaptı.

“Bizi mi takip ediyorsunuz?” Bir kaşımı şüpheyile kaldırdım.

“Tesadüf,” diye cevap verdi Thatcher.

Dördümüz stadyumdan çıktığımızda erkekler bizden farklı bir yöne döndüler. Lyra'nın arabasına gitmeden önce tuvaleti kullanmak için durduk. Yürüyüşümüz kısa sürmüştü, kendimizi sıcak tutmak amacıyla yol boyu konuşup durmuştuk.

Arabasını birkaç adım ötedeki çim park yerlerinden birinde gördüm. Birkaç adım ötede Alistair kendi aracının kaputuna yaslanmış, arkadaşlarıyla konuşuyordu. Parmak eklemlerindeki şiddetli kızarıklığı fark etmiştim, birkaçı kanıyordu. Dövüşten sonra üstü hâlâ çıplaktı, ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Onu görmezden gelip Lyra ile arabaya binmem gerektiğini, öylece çekip gitmem gerektiğini biliyordum. Fakat yapamadım. İçimden bir ses ona bir şey söyleyene kadar gitmeme izin vermeyecekti.

“Hemen döneceğim,” dedim Lyra’ya. Arabasının yanından geçip Alistair’a ilerledim.

Beni ilk fark eden Rook oldu. Yüzündeki sırtış onu tokatlamak istememe neden oluyordu. Düşünmeye başladığımda yanaklarım kızardı. *Onlara ne yaptığımızı söylemiş miydi?*

Aman Tanrım. Ne yaptığımızı hepsi biliyor muydu?

Gecenin ayazında kendimi aniden daha da savunmasız hissetmiştim. Kuyruğumu kısıtıp geri dönme dürtüm çok güçlüydü ama içlerinden biri beni fark ettiğine göre artık bunu yapamazdım.

Hepsi bana doğru döndü. Orada durmuş birbirimize bakarken hayatımın en garip on beş saniyesini yaşamıştım. Gözlerim Alistair’a bakmayı reddediyordu çünkü sırtıttığına emindim.

“İşaretimiz geldi, çocuklar.” Rook onların sırtını sıvazladı. Ardından Alistair’a bakarak, “Mutlu yıllar, dostum,” diye ekledi.

Mutlu yıllar mı?

Ben kolumu arkama atıp gerginlikle tişörtüme asılırken onlar uzaklaşmaya başlamışlardı.

“Bugün doğum günün mü?” Onunla konuşmaya başlamanın en iyi yolu bu gibi görünmüştü. *Birini yumrukladığını görmek beni tahrik etti çünkü sanırım tehlikeli şeylerden etkileniyorum,* diyerek lafa giremezdim.

Başını salladı ve telefonunun tuşuna basarak saati gösterdi. “Son üç dakikadır öyle.”

“Bu gece arkadaşların ve şehrin yarısıyla parti vermeyecek misin?” Bu bir şakaydı. Neşesini yerine getirmesi gerekiyordu ama görünüşe göre başarısız olmuştu.

Tişörtünü yakasından tutup kafasına geçirdikten sonra gözlerimin içine baktı. “Doğum günlerimi kutlamıyorum.”

Omuzları ciddiyetle çökmüş, sesi donuklaşmıştı.

“Hadi ama, daha kaç yaşındasın ki? On dokuz mu? Yasalara göre en az kırk yaşına kadar doğum gününden nefret etmemen gerekir.”

Dudaklarından kısa, alaycı bir kahkaha döküldü. “Doğum günleri dünyaya geldiğin günü kutlamak içindir, değil mi?”

Başımı salladım.

“Dünyaya gelmeyi bile istememişken bunu neden kutlayayım ki?”

Alistair Caldwell’in sert tavrının altında gerçekte kim olduğu bilmecesi hâlâ sürüyordu. Onun hakkında sadece onu izleyip kötü yanlarına şahit olarak edindiğim bilgilere sahiptim. Öfkeli olduğunu biliyordum. O üç çocuğa ölümüne sadık olduğunu ve ne zaman ailesi hakkında konuşulsa bundan kaçtığını biliyordum.

Büyürken hayatım baktandı, zordu ama asla yaşamıma son vermek istememiştim. Burada olmamayı hiç istememiştim. Birinin bunu istemesi için bir nedene ihtiyacı vardı, hem de çok iyi bir nedeni olmalıydı. Alistair bir gizemdi, meraklı bir kız için kriptonit gibiydi.

“Kalçandaki dövme. Daha önce görmüştüm. Silas’ta da var, öyle değil mi?” Konuyu değiştirdim. Bulmacasının başka bir parçasını daha elde etmeyi umuyordum. Tişörtünü yavaşça kaldırıp üzerinde bir iskelet olan sikke çizimini açtı. Gözlerimi kırsarak altında ve üstünde yazan kelimelere baktım.

Yüksek sesle okudum. “Styx Nehri’ne bir kişi.”

Parmaklarım hiç düşünmeden uzanarak tenindeki mürekkebi okşadı.

“Bu *Charon*’un obolosu*. Birçok kültürde, ruhları yaşayanlar diyarından ölüler diyarına götüren kayıkçıya ödeme yapmak için bir sikken olması gerektiğine dair efsaneler vardır. Bu yüzden bazı insanlar ölülerinin gözlerinin üzerine bozuk para koyarlar.”

“Yunan mitolojisindeki *Styx Nehri* gibi,” dedim elimi çekerken. “Peki neden ikinizde böyle bir dövme var? Zamanı geldiğinde bozuk para sıkıntısı çekeceğini sanmıyorum.”

Tişörtünü serbest bırakıp dövmeyi tekrar kapattı. “Hepimizde var. Rüşvetle birbirimize geri dönebilelim diye. Ölümde bile.”

Onları gibi bir sadakati daha önce hiç görmemiştim. Elbette duymuştum. İnsanlar sadık olmaktan bahsettiklerinde durumu böyle açıklıyorlardı ama hiçbirini bunu gerçekten yapmıyordu. Alistair ve arkadaşları gibi değillerdi.

Birbirleri için gözlerini kırpmadan ölebilirlerdi ve bu yaptıkları her şeyde açıkça görülüyordu. Sanki tüm kırık parçaları birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Karanlıkta birlikte güçlenebilir, kimsenin onlara zarar vermeye kalkışamayacağı o yerde birbirlerini koruyabilirlerdi.

Doğum günü için hiçbir şey yapmamasının ne kadar üzücü olduğunu düşündüm. İmkânları olan bir gençti. Ailem karavan parkında her yıl benim için bir parti verir, herkes yemek için bir araya gelirdi. Müzik ve oyunlar olurdu. Bir *Disney World* değildi ama benim için özeldi.

Kimse doğduğu günden nefret etmeyi hak etmiyordu.

Alistair bile.

“Hadi gidip bir şeyler yapalım,” diye teklif ettim. Bana “*yok artık*” diyen bir bakış attı.

* *Obolo*, eski Yunan parası *Drahmi*’nin 1/6’sı kadar olan gümüş meteliktir. (ç.n.)

“Ne yapacağız?” Dilini dişlerinde gezdirdi ve sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi sırttı. Onu durdurmak yerine içimin heyecanla dolmasına izin verdim.

“Ne istersen. Bugün senin doğum günün. O sikkeyi kullanmadan önce en azından bir tanesinin tadını çıkarmalısın.”

“Sana kutlamadığımı söyledim.” Önüne geçtiğimde nefesi yüzüme çarptı.

“Evet ve umurumda değil. Ayrıca bana borçlusun.” Yüzümde istemsizce bir sırtış belirdi. Neye bulaşacağımızdan emin değildim ama bundan zevk alacağımı biliyordum.

“Sana ne borçlu olabilirim ki, Briar?” Adımı söyleme şekli yumuşacıktı. Sesinden bunu duymak, özellikle de kaşlarını kaldırıp bana yem atarken hoşuma gitmişti. Yavaşça ortaparmağımı kaldırdım ve tenimdeki baş harflerini göstererek ona hareket çektim.

“İlk dövme deneyimimi çaldığın için bana borçlusun. Yani aslında bu senin doğum gününle ilgili bile değil, bunu telafi etmenle ilgili.”

Ağzımdan gök gürültüsünü andıran bir kahkaha döküldü. Bu ani ses karşısında nefesim kesilmiş, bu kadar hoşuma gittiği için midem altüst olmuştu.

Yine de kesinlikle daha fazla duymak istediğim bir sestti.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Bul Beni

Alistair

Bu eve daha önce çocuklar dışında hiç kimseyi getirmemiştim. Onlar bile uzun süre kalmamışlardı. Briar'ı neden buraya getirdiğimden emin değildim. Buraya gelmek veya ona evi göstermek için bir neden yoktu. Zaten burası benim evim değildi.

Belki de bir parçam ona tüm bu zenginliğin bana ne kazandırdığını göstermek istiyordu. İçinde kimsenin olmadığı devasa bir evdi. Görünürde ne sevgi ne de samimiyetin olmadığı duvarlardan ibaretti. Sadece pahalı mobilyalar ve abartılı aydınlatmalar vardı.

“Burası büyüdüğüm kasabanın tamamını içine alabilir.” Kanlı eklemlerime ılık su tuttuğum sırada o mutfağı inceliyordu. Çerçeveye yaslanırken ne düşündüğünü merak ettim. Gözleri tezgâhın üzerinde dolaşıyor, parmakları her şeyde geziniyordu.

“Güzel ama...”

“Beklediğin gibi değil mi?”

Başını salladı. “Evi, insanın kendini ifade edebileceği bir yer olmalı. Aile fotoğrafları yok, rahatlatıcı hiçbir şey yok. Burası,” derken kollarını açarak etrafında döndü. “Göstermelik bir eve benziyor. İçinde kimse yaşamıyormuş gibi hissettiriyor.”

Bunun ne kadar ironik olduğuna gülebilirdim.

“Burası bir ev. Yuva değil,” dedim dürüstçe.

“Onlardan bu yüzden mi nefret ediyorsun? Ailene duyduğun nefretin sebebi bu mu?” Bunu söylerken yüzüme bakmadı. Muhtemelen bana böyle bir soru sorma cesaretini göstermesi kendini de şok etmişti.

“Bana bir yabancı gibi davrandıklarından dolayı onlardan nefret etmiyorum. En başta beni dünyaya getirdikleri, hayatlarının geri kalanında nefret edeceklerini bildikleri bir çocuk yaptıkları için onlardan nefret ediyorum.” Vücuduma dolanan yılanları yavaşça çözmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Çekingeni bir şekilde kafamın içine, tenimin altına zaten olduğundan daha fazla girmenin yollarını bulmaya çalışıyordu.

“Böyle söyleme. Öncesinde iyi bir şeyler olmalı. Ebeveynler çocuklarından doğdukları andan itibaren nefret etmez, Alis-tair. Bir nedeni olmalı.”

Yumruklarım şiddet arzusuyla sızlamaya başladı. Lavaboya akan kurumuş kana baktım.

Saf.

İşte Briar buydu.

O bile, hiçbir şeyi olmadan büyümüş ve muhtemelen dünyanın sunabileceği her türlü kötülüğü gördüğünü düşünen bir kız bile insanoğlunun acımasızlığına karşı hâlâ saftı.

Ona bunu söylemek istiyordum. Herkesin boktan şeyler yapmak için bir nedeni yoktu. Onlar sadece dünyadaki boktan insanlardı çünkü öyle olabiliyorlardı.

“Bunun hakkında konuşmayacağız,” diye konuyu kapattım.

Hayatımı zaten olduğundan daha fazla kurcalamasına gerek yoktu.

“Tamam o zaman,” diye mırıldandı sessizce. “Banyo nerede?”

Ona banyonun yönünü işaret ettikten sonra telefonumu elim alıp çocuklardan gelen mesajları kontrol ettim. Silas çocukluğumuzdan bir fotoğraf göndermişti. Belki sekiz ya da dokuz yaşındayken birbirimizi oyuncak tabancalarla vurarak geçirdiğimiz günün ardından babası çekmişti. Rook’un saçları hâlâ uzundu, yüzlerimiz değişmişti ama hâlâ bizdik. Beynimde onların bir parçası olmadığı mutlu bir anı yoktu. Tüm olumsuzluklara rağmen onlarsız iyi bir şey yoktu.

Silas fotoğrafın ardından hızlı bir mesaj eklemişti. “MY.”

Thatcher hâlâ sekiz yaşında bir çocuk gibi giyindiğime dair bir yorum yaptı. Ben de ona ortaparmak emojiyle karşılık verdim.

Duşun açılmasının ardından koridorda yankılanan sesle anında dikkat kesilmiştim. Dorian ve ailem bir konferans için hafta sonunu Seattle’da geçirecekti. Öyle olmasaydı, Briar’ın araziye adımını atmasına izin vermezdim. Ona burada büyümenin gerçekliğini göstermek istesem bile onu getirmezdim.

Yani asıl soru *onun* ne halt yaptığıydı?

Banyoya doğru yürüdüm. Kapı ışığın içeriden sızacağı kadar hafifçe aralıktı.

“İnsanları davet etmeden evlerinde duş almak hiç de kibar bir davranış değil,” dedim yüksek sesle.

Cevap gelmeyince biraz daha hızlandım. Kapıyı tamamen açtım ancak içerisi boştu. Birkaç dakika önce burada olan kişi duşta da değildi.

Ne bok dönüyordu?

Ancak lavabonun üzerindeki aynayı gördüğümde kayıp ev misafirimini yerini öğrenebilmişim.

* Mutlu Yıllar. (ç.n.)

Gel de bul beni.

Kelimeler camın buğusuna yumuşak, zarif bir el yazısıyla yazılmıştı. İçim heyecanla doldu.

Oynamak istediği oyun bu muydu? Benim bölgemde?

Akıllı bir kız için ne kadar aptalca bir hareketti.

Suyu kapattıktan sonra mutfğa geri döndüm. Ceketimi telefonumla birlikte mutfak adasına bırakıp aramaya başladım. Merdivenlerden çıkmadığını biliyordum çünkü antreye ulaşmak için beni geçmesi gerekiyordu. Bu da oyun alanının evin arka kısmı olduğunu gösteriyordu.

Yavaşça ilerlerken dudaklarımdan alçak bir ıslık döküldü. Küçük hırsızımı bulmak için acelem yoktu. Kapıların arkasını ve yatakların altını kontrol ederek her odayı aradım. Hiçbirinden bakmadığım yer kalmayana dek çıkmadım.

Onu nefesini tutmuş, ellerini ağzına kapatıp dudaklarından en ufak bir ses bile çıkmasını engellemeye çalışırken bulmak istiyordum. Kalbinin adrenaline çarpmasını, teninin korku ve heyecan ile kızarmasını görmek istiyordum.

Eskiden evdeki en sevdiğim yere doğru ilerlerken botlarımla sesi duvarlarda yankılanıyordu. Kapıyı parmak uçlarımla ittim. El değmemiş ofiste bir masa, etrafa saçılmış birkaç kitap ve eski bir sehpa vardı. Evin bu kısmını örten camdan kubbe sayesinde yıldızlar ve ay odanın içinde parlıyordu.

Evimin etrafındaki ormana baktım. Karanlık yüzünden ağaçların arkasında nelerin gizlendiğini görmek imkânsızdı. Burada bizi her şey izliyor olabilirdi. Loş ışığa rağmen masanın kenarından ayakkabı bağına benzer bir şeyin fırladığını seçebilmişim. Sanki birisi altında diz çökmüş de dışarıdaki canavarlardan saklanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde masanın yanına yaklaştım. Tam avucumu masanın üstüne vurmadan önce ıslık çalmayı bırakmışım. Dudaklarımda bir sırtışla aşağıya eğilip

baktım. Orada hiçbir şey olmadığını gördüğümde gülümsemem silinmişti.

Bir an için şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. *Converse*'i masanın kenarında yüzüstü duruyordu. Numara yaptığını düşünmüş olmam gerekiyordu. Noktaları birleştirme konusunda pek iyi sayılmazdım ama iki el belimi kavradığında her şey netleşmişti.

“Böö,” diye fısıldadı sessizce. “Korkutulmak hoşuna gidiyor mu, Alistair?”

Kollarının arasında dönüp yüzündeki sırtışı baktığımda kaşım hafifçe kalktı.

“Beni korkutmaya mı çalışıyordun?” Parmaklarım çenesini kavradı. Eğildiğimde başını bana doğru kaldırdı. “Bundan daha iyisini yapman gerekecek, küçük hırsız.”

Ardından onu Mezarlık'ta tribünlerde gördüğümde beri yapmak için sabırsızlandığım tek şeyi yaptım. Doğum günüm için istediğim tek şey buydu.

Ağzımı onunkine bastırdım, birbirimize karışırken hemen tadına baktım. Başını ellerimin arasına alıp onu kendime daha çok çektim. Bu şekilde tadını daha derinden alabilecektim. Dilim ağzının içinde dolaşırken onu masanın üzerine itmeyi, bacaklarını aralamayı ve diğer dudaklarının tadına bakmayı planlıyordum. Ancak görünüşe göre onun başka planları vardı.

Beklediğimden çok daha büyük bir güçle ellerini göğsüme bastırarak beni geriye itti. İçgüdüsel olarak arkama uzandım. Kendimi üzerine bırakmak için sağlam bir şey ararken döner koltuğun kolçağını kavramıştım.

Oturup ona baktım. Bacaklarımın arasında dururken içinde kaybolmak isteyeceğim türden bir belaya benziyordu. Ay vücudunun sağ tarafını vurguluyor, dokunmak istediğim tüm kıvrımlarını gözlerimin önüne seriyordu.

Düşük bel kot pantolonu kalçakemiklerinin altına oturmuştu. Dar tişörtü göğüslerini sarıyor, daha dolgun görün-

melerini sağlıyordu. Kumaşın altından görünen meme uçları sertleşmişti.

Çenem ve aletim aynı anda kasıldı. Onu bu şekilde görmüş olabilecek diğer tüm erkekleri düşündüm. Meme uçları soğuktan dikleşmiş, yanakları kızarmıştı. Sırf onu bu şekilde gördükleri için hiç tanımadığım erkeklerin gözlerini oymak istiyordum.

Briar, kadın vücudunun en mükemmel haliydi. Bundan daha erotik, daha güzel bir şey olamazdı.

Bilinçli hareketlerle saçlarını yana savurdu. Elleri göğsüm-den aşağı inerken tırnaklarının baskısını tenimde hissediyordum. Kalçalarını sallayıp önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde kendinden çok emin görünüyordu.

Doğrudan cennete giden bir bilete benziyordu ve ona sahip olmak için cehennem ateşinin içinden geçebilirdim.

Parmaklarının üst bacaklarımda gezindiğini, o parlak gözleriyle bana baktığını hissediyordum. Ay ışığı gözlerinin içindeki her pis, kirli düşünceyi ortaya seriyordu.

“Hazır dizlerinin üzerindeyken bir şeyler yapmayı mı planlıyorsun?” diye sordum. Bir kaşımı kaldırmış, sanki bir şey yapması *gerekliyormuş* gibi ona bakıyordum. Sanki beni etkilemesi *gerekliyormuş* ama bunu yapabileceğini bilmeme rağmen, beni tatmin etmeyi beceremeyecekmiş gibi bir tavır takınmıştım.

Fakat benim küçük hırsızım kendisine meydan okunmasından keyif alıyordu.

“Kimse sana nasıl sabırlı olunacağını öğretmedi değil mi, Alistair?”

Öne doğru eğilerek kot pantolonumdaki kalm çizgiye yaklaştı. Sıcak nefesini kumaşın üzerinden hissedebiliyordum. Bu aletimin beklentiyle seğirmesine neden oldu. Altdudağımı yalayıp dişlerimi geçirdim.

“Dikkatli ol. İsteddiğimi almadan önce benimle uzun süre oynamana izin vermeyeceğim.”

Tam bunları söylediğim sırada dili pembe ağzından dışarı fırladı ve kumaşın üzerinden aletim boyunca gezindi. Saçlarını kavrayıp kendimi boğazma itmemek için parmaklarımı kolçağa geçirdim.

Onun içinde olmak istiyordum. Hangi girişi olursa olsun, fark etmezdi. Hepsini istiyordum.

Başımı eğip kot pantolonumun düğmesiyle uğraşmasını izledim. Bir yandan da dudakları cüzdan zincirimle oynuyordu. Soğuk metalde bir aşağı bir yukarı gezdirdiği dilini zincirin halkaları arasında dolaştırdı. *Siktir, bu çok ateşliydi.* Daha bana dokunmadan ne kadar zevk aldığımı belli etmek istemiyordum, bu yüzden düşüncemi kendime sakladım.

“Erkeklerin cüzdanlarını böyle mi çalıyorsun?” Dilim üst-dudağımı buldu ve gülümsememi sakladı. “İyi teknik,” diye devam ettim.

Bu açıdan gülümsemesini görebiliyordum. En azından bir kısmını. Dikkatim daha çok kucağıma dökülen sarı saçlarında, burnunun ucunda ve sıcak ağzından dışarı uzanan dilindeydi. Ancak yine de gülümsemesini fark etmiştim.

“Çok komik,” dedi gülerek. Bacaklarımm arasındaki titreşimle vücudum hafifçe sarsıldı.

Düğmemi çözdükten sonra onun yardımıyla pantolonumu, aletimi çıkarabileceği kadar aşağı indirdim. Ağzından artık anlamlı kelimeler çıkmıyordu. Zonklayan sertliğim dimdikti. Başı kızarmış, beklentiyle şişmişti. Briar’ın gözleri biraz açıldı, ardından bakışlarını aletime dikti. Daha önce de içinde olduğumu, en derin yerlerine ulaştığımı düşünerek sırtıttım. Bu hevesi beni her defasında etkiliyordu.

Elini aletimin köküne sarması, hızla hayalarımaya doğru ilerleyen bir elektrik dalgası gibi hissettirmişti. Dudaklarım tamamen etrafına sarmadan önce ucundaki beyaz meniyi yalamak için durduğunda hareketsiz kalmak için savaştım.

Dişlerimi sıkarak inledim. O bedenime mükemmel bir şekilde uyum sağlarken çenem kasılmıştı. Aletimin üzerinde gittikçe alçalırken ağzının etrafımda gerildiğini hissedebiliyordum. Elim kendiliğinden ileri atıldı ve saçlarımı kavrayıp yumruğumun etrafına doladı.

Dili hızla sertliğini tükürüğüyle kaplarken bir yandan da elini uyumlu bir ritimle aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Bacaklarımın arasındaki oyununa devam ettiği sırada başımın geriye düşmesine izin verdim.

Bir süre tempoyu onun kontrolüne bıraktım. Dilini aletimin kökünde gezdirirken beni sarmalayan sıkı ağzı sıcacıktı. Hepsini aldığı anda aletim boğazının arkasına çarptı. Onu bir saniyelikine de olsa orada tutmaktan kendimi alamamıştım.

Geri çekilmek için mücadele etmedi. Boğazında kalmama izin verdiğinde işi biraz daha ileri götürdüm. Elimle ağzının aletimdeki hareketlerini kontrol etmeye başladım. Dudaklarını yukarı ve aşağı doğru yönlendirdim.

“Siktir,” dedim inleyerek. Islak ağzı beni çok iyi kavriyordu. Parmaklarım sıkışmış, aletim daha fazla oyuna dayanmadan önce hızım biraz artmıştı.

Tamamen doğrulup iki elimi başının arkasına koydum. Parlak gözleri bana ihtiyaçla bakıyordu. Ben boğazımdan aşağı doğru kayarken inledi. Kalçalarımı kendine çekerken tırnaklarının etime battığını hissediyordum.

“O daracık ağzını becermeme yardım mı ediyorsun, Briar? İstedğin bu mu, bebeğim? Sert olmasını mı istiyorsun?” diye sordum onu aletimin köküne doğru bastırırken. Nefes alması için ellerimi çekmeden önce cevabını bekledim.

Sadece yaşlarla dolan gözlerini, dizlerinin üzerinde bana ne kadar muhtaç olduğunu görmek bile boşalmak istememe neden oluyordu. Hevesle başını salladığında ihtiyacım olan izni bana vermişti.

Kalçalarımı ileri doğru hareket ettirerek aletimi sonuna kadar ittim. Boğazının sertliğimin etrafımda daraldığını hissediyordum. Ağzına gömülü haldeyken kalçalarımı kısa hamlelerle oynattım. Ellerimi ise yüzünü sabit tutmak için kullanıyordum.

Bakışlarımın, bacaklarımın arasında özenle çalıştığı yere doğru kaymasına izin verdim. Sırılsıklam olmuş aletim dudaklarının arasına hızla girip çıkıyor, yanakları her darbeye içe çöküyordu.

Ağzını kullanabildiğim kadar kullanmaya devam ettim. Kendimi boğazının derinliklerine itmeye devam ederken nihayet o tatmin edici öğürme sesini duymuştum. Her darbemde dudakları sikimin etrafına kenetleniyor, yapabildiğinde dilini oynatıyordu.

Verdiğim her şeyi aldı. İstekle yalıyor, aldığı kadar iyi karşılık veriyordu. Onu benim için dizlerinin üzerinde görmekten daha ateşli bir şey olamazdı.

Sanki izlediğimi biliyormuş gibi gözlerini, o yeşil küreleri bana çevirdi ve orada tuttu. Tüm bu süre boyunca aletimi ağzına almayı bırakmamıştı. Hâlâ yalnızca benim için dizlerinin üzerindeydi. Başı aşağı yukarı sallanıyor, kalçalarımın ritmini hiç kaçırmıyordu.

Hiç bu kadar canlı olmamıştım. Seks hiç böyle hissettirmemişti. Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

Islak sesler havada yankılanıyor, ellerim saçlarının arasında kıvrılıyordu. Aşağıda olduğu her saniye ondan daha fazlasını istiyordum. Sonsuza dek burnundan nefes alamayacağı kadar büyüktüm. Bu yüzden geri çekildim ve ağzından çıkıp soluklanmasına izin verdim.

“Siktir,” dedi boğuk bir sesle. Çenesini silerken biraz öksürmüştü. Yaptıklarımızın agresif doğası yüzünden yanaklarından dökülen gözyaşlarıyla bana baktı. Telefonum yanımda olsaydı fotoğrafını çekirdim. Böylece hayatımın geri kalanında her gün ona bakarak mastürbasyon yapabilirdim.

Gözleri ve yanakları kızarmış, dudakları şişmişti. Salyası ağzının kenarından akıyordu. Mahvolmuştu, altımda nefes nefese kalmıştı ve benim tek istediğim daha fazlasıydı.

Onun paramparça olmasını, gözyaşlarını bir kavanozda biriktirip daha sonra sikimi sıvazlamak için yağ olarak kullanmayı istiyordum. Olduğu her şeyi içime çekmek, parçalamak ve işim bitene kadar kullanmak istiyordum.

Eğilip parmaklarımı yanaklarına bastırdım. Onu dizlerinin üzerinden kaldırarak dudaklarıma doğru çektim. Öpüşüm acı vericiydi. Dillerimiz yılan gibi birbirinin etrafına dolanırken ağzını kendiminkiyle cezalandırıyordum.

Sandalyeye geri oturup kotunun düğmesini açabilmem için onu tekrar bacaklarımın arasına çektim. Parmaklarımı ilmeklere geçirdim ve kumaşı ince bacaklarından aşağıya doğru indirdim.

Pantolonunun içinden zarifçe çıktı. İç çamaşırını çıkarırken destek almak için omuzlarıma tutunmuştu. Kontrolü bir kez daha ele alarak kucağıma sürtündü. Sıcaklığının sert aletime karşı titreştiğini hissediyordum.

Elimi uzatıp boğazına dolayarak onu bir kez daha ağzıma doğru çektim. “Sikimi içine alacaksın. Değil mi, Briar? Ben boşalana kadar seni becermeme izin vereceksin?”

Arkama uzanıp cebime attığım prezervatifi buldum. Paketi dudaklarımın arasına aldım, dişlerimle yırtarak açtım ve aletimden aşağı kaydırdım. Bu sırada gözlerimi bir an bile ondan ayırmamıştım.

Usulca başını salladı. Sağ eli aletimi kavramak için aramıza uzanmıştı. Başını kadınlığının tepesinden girişine kadar sürükledi ve beni ıslaklığıyla kapladı. Ucu dudaklarının arasına girdiğinde bir an için orada durdum. Ardından sıkı kalçalarını kavrayarak onu aletimin uzunluğu boyunca aşağıya doğru ittim.

Başımı omzuna yaslarken zevkle inledim. Briar benim bü-

yüklüğüme alışmaya çalışırken hem zevk hem de hafif bir rahatsızlık içinde hayretle soludu. Kulağımda derin nefeslerini duyabiliyordum. Kalçaları üstümde sallanmaya başladığında nazik iniltileri duyularımı ele geçirmişti.

Meme uçlarının tişörtünün altından vücuduma gömüldüğünü, sıcak gövdesinin ve o dolgun, yuvarlak kalçalarının benimkilere baskı yaptığını hissedebiliyordum. Kendini her üzerime bırakışında ağzından bir inilti çıkıyor, aletimi bir kez daha içine alarak dar kadınlığını dolduruyordu.

Tırnaklarını kürekkemiklerime geçirdi. İvmesi artmış, vücudundaki tüm kasları aletimin üzerinde zorlarken öne doğru eğilmişti. Dilimi boğazı boyunca gezdirerek ter damlalarını topladım ve dilimdeki tuzlu-tatlı tadının keyfini çıkardım.

“Alistair, ben...” diye inledi. Ritmini kaybetmişti, bunun daha fazlasını arzuladığı için olduğunu biliyordum. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Dudaklarımı süsleyen bir sırtışla kulağına eğildim. “Ne, bebeğim? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana vereyim.” Yalnızca söylediğini duymak istiyordum. Kendini kaybetmesini ve benden istediğini duymak istiyordum.

“Ben... Siktir, bu çok iyi hissettiriyor. Nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?” diye inledi. Kalçalarıyla daireler çizerken o mükemmel noktayı bulmaya çalışıyordu.

Sol kolumu beline dolayarak onu aletimin üzerine ittim ve her bir santimi alması için zorladım. Küçük kadınlığı sertliğimin etrafında gerilmişti.

“Bana ne istediğini söyle, Briar,” diye emrettim.

“Becer beni. Lütfen? Beni becermeni istiyorum,” dedi muhtaç ve yumuşak bir sesle.

Kalçalarımı onunkilerle buluşturmadan önce ihtiyacım olan tek şey buydu. Aletimi kaygan duvarlarına itmek için onu sıkı-

ca tuttum. Ardından sanki benim için yaratılmış gibi hissettiren kadınlığından içeri kaydım.

Birbirine çarpan tenlerimizin sesleri kış bahçesinde yankılanıyor, orgazmım hızla yükseliyordu. Önce onun boşalmasına ihtiyacım vardı. Patlamadan önce onun etrafımda kasılıp adımı haykırdığını duymalıyım.

Boştaki elimle boğazını sardım ve boynunu sıkarak nefes borusuna baskı yaptım. Gücümü artırdığımda oksijen alma dürtüsüyle savaşımaya çalıştı. Gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izleyerek onu kollarımda sıkıca tutmaya devam ettim.

Beynindeki “savaş ya da kaç” içgüdüsünü tetikliyordum. Ona güvenle aşırı doz alabileceği bir uyuşturucu veriyordum. Ayak parmaklarının kıvrılmasını, kanının alev alıyormuş gibi hissetmesini sağlıyordum.

Lanet bir tanrıçaya benziyordu.

Uslu bir kız gibi aletimi içine alırken vücudu bana doğru kavislenmiş, başı geriye düşmüştü. Ağzı aralıktı, yıldızların parladığından emin olduğum gözleri sımsıkı kapalıydı. Kum saatini andıran vücudunun kucağıma oturuşu, aletimin tekrar tekrar içinde kayboluşu... Boşalmazsam ölecektim.

“Aman Tanrım...” Kollarımda neredeyse tamamen gevşediği sırada sesi boğuklaştı. Aletimin her yanına boşalırken kucağım zevk sıvılarıyla ıslanmıştı. Etrafımda kenetlenen duvarları hareket etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

İnlemek, nefes almak için çırpındığını duyduğumda boğazını serbest bıraktım. O sırada orgazm beni ele geçirmişti, kendimi içinde olabildiğince derine gömerken duyularımı ezip geçiyordu. Kasılan aletim nabız gibi atıyordu. Zevk birkaç dakikalığına dünyadaki diğer her şeyi bastırırken karın kaslarım gerildi.

Briar’ın vücudumdaki elleri gevşedi. Başım omzuma bırakıp nefeslenirken bedeni benimkine doğru eğilmişti. Kendimizi

toparlamaya çalışırken odaya sessizlik hâkimdi. İkimiz de hareket etmiyorduk. Gözümü kırptığımı bile sanmıyordum. Kırparsam bu anın biteceğinden çok korkuyordum.

Orgazm sarhoşluğundan farklı olarak üzerime çöken başka bir duygu dalgası vardı. Zihnim şimdilik kendisiyle savaşmayı bırakmış gibi hissediyordum. Hiçbir şey ağır gelmiyordu. Her şey sadece... vardı.

Başının hareket ettiğini, kulağıma doğru döndüğünü hissettim. “Mutlu yıllar, Alistair,” diye fısıldadı. Hafif kahkahası havaya karıştı.

İlk defa...

Gerçekten de öyleydi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Karnaval

Briar

“Pamuk şekerin insanların yiyebileceği en ilahi yiyecek olduğunu biliyor muydun?” Pembe renkli yapışkan şekerden bir avuç daha alıp ağızıma tıktım. Dilimde eridiğinde hafifçe inledim.

“Seninle tartışırdım ama bunun tadı o kadar güzel ki, yapabileceğimi sanmıyorum,” diye yanıtladı Lyra. Mavi bir bulutu andıran şekerini ısırды.

“Kızlar! Çalışıyor musunuz, yoksa sadece yan gelip yatıyor musunuz?” diye seslendi dayım. Eski yeşil şarap şişeleriyle dolu bir kutuyu önümüzdeki banka bıraktı.

Lyra ve ben birbirimize bakıp kahkahalarla güldük. Kendimize geldikten sonra, “Üzgünüm, Thomas. Öğle molası vermiştik. İnsanları otuz dakikalık bir mola vermeden çalıştırmak yasa dışı,” diye şaka yaptım.

Gözlerini muzipçe devirip ikimize güldü. “Henüz buraya geleli bile otuz dakika olmadı!”

Pamuk şekerlerimizi kenara koyduk, standın kurulumuna yardım ederken bile gülmeye devam ediyorduk. Güneş battığı sırada müziğin yavaş yavaş başladığını duyabiliyordum. Işıklar gökyüzünü aydınlatıyordu. Hava kızarmış yiyecekler ve tatlıların kokusuyla dolmuştu.

Ponderosa Springs Karnavalı öğrencilerin de katkı sağlaması için bu yıl Hollow Heights tarafından düzenleniyordu. Genellikle üst sınıflar stand açacak ya da şişe çevirmece gibi oyunları yönetecekti. Biz de dayıma halka atma standını kurmasında yardım ediyorduk. Ardından birkaç eğlence aracına binip yurda dönmeyi planlamıştık.

Masadaki şişeleri düzenlediğim sırada Thomas'ın adımı seslendiğini duydum. "Ne oldu?" diye sordum hafif bir gülümsemeyle.

Ensesini kaşıyarak yanıma geldi ve benimle birlikte şişeleri kurcalamaya başladı. "Biliyorum, sen büyürken çok ortalarda yoktum ve senin baban da değilim," diye başladı. Şimdi iyice gergin görünüyordu. "Ama burada biraz da olsa velin sayılırım. En azından öyle hissediyorum, anlıyor musun?"

Kaşımı kaldırdım. "Yoksa benimle kuşlar ve arılar konuşmasını mı yapacaksın? Annem o işi çoktan halletti."

"Hayır, hayır, hayır." Başını hızla sallarken ellerini öne doğru uzattı. "Ondan bahsetmiyorum." Derin bir nefes aldı. "Sadece son zamanlarda Alistair Caldwell ve arkadaşlarıyla takıldığımı biliyorum."

Beklediğimden daha çok şaşırmıştım.

Yani kampüste el ele dolaşmıyorduk ama daha ilk günüm-den beri birlikte görülüyorduk. İnsanların konuşacağını biliyordum. Alistair'in doğum gününden bu yana birkaç hafta geçmişti ve o günlerin çoğunu birbirimize dokunabileceğimiz yerler bulmaya çalışarak geçirmiştik.

Arabasında, Lyra dersteyken yurt odamda, duşta... Böyle kısa bir süre içinde hiç bu kadar çok seks yaptığımı hatırlamıyordum. Ancak kendisi ya da Rosemary hakkında konuşmaya çalıştığım her seferde anında kendini kapatıyordu.

Sadece seksle yetinmekten nefret ediyordum. Bana bir şeyler sunmadıkça onu terk edeceğime karar veriyordum ancak hiçbirinde bu kararımı uygulayamıyordum. Bazı parçalarına sahip olduğum sürece aramızdakine devam etmeye istekli olduğumun farkındaydım ve bundan utanç duyuyordum.

Ruhunun derinliklerinde bir şeyler olduğunu içten içe biliyordum, sadece görmeme izin vermiyordu. Onu ilk gördüğüm anda Alistair'in alışkanlık yapan bir uyuşturucu olduğunu fark etmiştim. Ne kadar bağımlılık yarattığını ise nihayet tadını aldığımda anlamıştım.

Alistair'ı bırakmak kolay değildi. Özellikle tenime dokunuşlarını ve birlikte olduğumuz zamanlarda bana sarılışını tattıktan, yan yana uzandığımızda bana bakarken yumuşayan gözlerini gördükten sonra iyice zorlaşmıştı.

Etrafıma gittikçe sıkılaştan bir ağ örüyordu ve ben de buna izin veriyordum.

"Biz sadece arkadaşız," dedim basitçe geçiştirerek. Yalan söylemiyordum. İlişkimizin bir adı yoktu, bu yüzden arkadaş olmamız gerçeğe daha yakındı.

"Ve bunda bir sorun yok. Sadece dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Alistair'in buralarda özel bir ünü var. Ailesinin de öyle. Sadece sana zarar gelmesini istemiyorum, Briar."

Eğer babam olsaydı, onun da aynısını söyleyeceğini biliyordum. Aslında çoktan Alistair'ı dövmeyle kalkışmış olurdu. Ancak bana ondan uzak durmamı söylemesine rağmen yine de minnet duyardım.

Kollarımı dayımın beline sararak onu hızlıca kucakladım. "Dikkatli olacağım. Teşekkür ederim, Thomas."

Sözlerimle omuzları gevşemişti. Bıraktığı derin nefes başımın üzerine çarparken onun kolları da beni sardı.

Kalan kutuları taşıırken, “Grup kucaklaşmasını kaçırdım mı?” dedi Lyra şakacı bir tavırla.

Sonraki bir saati Thomas’la oyunu kurarak geçirdik, hatta ona ilk müşterileri konusunda yardımcı bile olmuştuk. Ardından muhtemelen çok da güvenli olmayan karnaval araçlarına binmeye başladık. Saçım rüzgârdan dağılmış, yanaklarım sonuncu turdan dolayı çatlamıştı. Buraya geldiğimizden beri gülmemi durduramamıştım.

Lyra ile konuşarak yürürken omzum birine çarptı.

“Ah, özür dilerim,” dedim ve geri dönüp çarptığımı kişiyi yakalamak için ellerimi uzattım.

“Görünüşe göre böyle karşılaşmak kaderimizde var,” diye karşılık verdi. “Artık bana bilerek çarptığını düşünmeye başladım.”

Gülüşiyle gözlerim neredeyse kör olacaktı ama bu bile Alistair’a olan benzerliğini fark etmemi engellememişti.

Kütüphanenin önünde onu gördükten sonra beni hatırlayacağını düşünmemiştim. Kitaplarımı toplarken bölümüm hakkında kısaca konuşmuştuk. Derslerle ilgili yardıma ihtiyacım olursa ona danışabileceğimi söylemişti.

Ağabeyini o zamana dek sadece fotoğraflardan tanıyordum, o yüzden Alistair’a olan benzerliğini fark etmek daha da şaşırtıcıydı. Dorian, Alistair’ın ikizinden farksızdı. Sadece burnu sola doğru biraz eğriydi ve Alistair’ın keskin hatlarına karşı onun yanakları daha yumuşaktı.

“Derslerin nasıl gidiyor? Sorun yaşadığın öğretmen var mı? Bay Gabble gerçekten fazlasıyla katı biri olabiliyor.”

“İyi gidiyor. Şu ana kadar bir sorun yok.” dedim zoraki bir gülümsemeyle. Eğer konuşmayı kısa tutarsam, oradan daha çabuk uzaklaşabileceğimi umuyordum.

“Ah, kabalık ettim. Ben Dorian.” Elini Lyra’ya uzattığında arkadaşım da karşılık verdi. “Dorian Caldwell.”

“Lyra,” dedi elini yukarı aşağı sallayarak.

“Siz hanımlar karnavalдан keyif alıyor musunuz? Her yıl daha da fazla insanın geldiğine yemin edebilirim. Hollow Heights gelecek yıl daha büyük bir lunaparka ihtiyaç duyacak gibi.” Gülerек ellerini cebine soktu.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdim biraz garip bir şekilde.

Dorian tuhaf olduğunu düşüneceğim bir şey yapmamıştı. Ancak içimde Alistair’in ailesinden bu kadar nefret etmesinin arkasında onun da rolü olduğuna dair bir his vardı.

“Siz ikiniz de birinci sınıfsınız, değil mi? O zaman kardeşim Alistair’i tanıyorsunuzdur?”

Soruyu bu şekilde sorması bana cevabı zaten bildiğini düşündürmüştü. Gözündeki parıltıdan yalan söylememi beklediğini hissedebiliyordum. Nasıl tepki vereceğimi izliyordu.

“Elbette tanıyoruz. Yani hakkında bir şeyler duyduk. Soyadınız burada oldukça popüler,” diye yalanımı bir şaka ile örtmeye çalıştım. Sahte kahkahamın onu ikna etmeye yeteceğini umuyordum.

“Öyleyse önce daha sempatik olan kardeşle tanıştığın için kendini şanslı saymalısın,” dedi göz kırparak.

Nazik davranıyordu ama bu yorumla tenimi olabilecek en kötü şekillerde karıncalandırmıştı.

“Sanırım öyle.” Çok kolay yalan söylemiştim.

“Geçen gün kütüphanede sormak istemiştim ama...” Konuşurken cebinden telefonunu çıkardı. “Numaramı almayı çok isterim. Belki seni akşam yemeğine çıkarırım? Harika bir restoran biliyorum...”

Anında sözünü kestim. “Özür dilerim ama sevgilim var. Teklifin için teşekkürler.” Ardından Lyra’yı da çekıştırerek

daha fazla konuşmasına fırsat vermeden yavaşça ondan uzaklaşmaya başladım.

Yüzündeki hoş gülümseme sadece birkaç saniye içinde çarpık bir hale dönüşmüştü. Ancak reddedilmenin öfkesi yüzüne yayıldığı hızla kayboldu ve tekrar aynı çekici ifadeye geri döndü.

“Belki başka bir zaman,” dedi gülerek. “Siz hanımlar kendinize dikkat edin. Sizi yine göreceğime eminim.”

Göründüğü gibi bir anda ortadan kaybolarak karnavalın kalabalığına karıştı.

Lyra’yla ben ise diğer araçlara binmeye gittik. Onu dönme dolabın tepesinde izlemekten midem bulanmıştı. Yine de eğleniyorduk, hava biraz daha soğumaya başladığında keyfimiz yerindeydi.

Tuvaletlerin önünde Lyra’yı beklerken telefonuma bakıyordum. O sırada birinin beni izlediği hissi, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Gözlerimi kaldırıp kalabalığı taradım ama bana bakan kimseyi göremedim.

Birinin kolu etrafıma dolandığında anında alarma geçtim.

“Çılgılık atma,” diye fısıldadı kulağıma.

Tuvalet binasının arkasına doğru çekilerek karnavalın gürültüsünden uzaklaştırıldım. Beni tuğla duvara yaslarken vücudu benimkine yapışmıştı. O an, karanlığa karışan nane ve baharat kokusuyla biraz olsun rahatladım.

“Lyra’yı yalnız bırakamam.” diye fısıldadım. Ellerimi deri ceketine bastırıp aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştım.

“Biz işinizi bitirene kadar çocuklar onun yanında kalacaklar,” dedi Alistair. Vücudu beni buradan geçebilecek meraklı gözlerden koruyordu.

Bakışlarımız birbirini buldu. Her ikimizin de suratında hafif bir gülümseme belirmişti. “Okul etkinliklerine katılmadığını düşünmüştüm,” dedim.

“Rook’un canı kek istedi.”

Bunu söyledikten sonra dudaklarını hızla benimkilere bastırdı. Her şey bir anda alev almış, tüm düşüncelerim silinip gitmişti. O kaslarını yumuşak tenime bastırırken vücudum ağırlığının altında adeta eriyordu.

Ceketinin yakasını sıkıca kavrayarak Alistair’i iyice yakıma çektim.

Onu her yerimde hissetmek istiyordum.

Bir kez daha. Bir orgazm daha.

Aklımda sürekli bu düşünce dönüp duruyordu.

Dudaklarımız ayrıldığında, “Sadece Rook için, öyle mi?” diye fısıldadım.

Dişlerini altdudağıma hafifçe geçirdikten sonra kafasını boynuma eğdi. Dili boynumun çizgisini takip ederken sıcak nefesine karşı derin bir iç çektim.

“Sadece Rook için,” diye mırıldandı.

“Yalancı,” dedim yumuşak bir iniltiyle. Ellerimi kaslı karnına indirdim. Parmaklarımı tişörtünün altına sokup dokunuşumun altında yanan çıplak tenine ulaştım. Her zaman çok sıcaktı. Sürekli alev alevdi.

Boğazımı ağzıyla işaretlerken dudaklarındaki gülümseme büyüdü. “Gerçeği mi istiyorsun?” diye sordu. Boğuk hırıltısı içimde şimşekler çakmasına neden olmuştu.

“Lütfen.”

Sesim beklediğimden daha muhtaç çıkmıştı ama sanırım Alistair’dan gerçekten istediğim şey hep buydu. Gerçekler, cevaplar, aramızdakinin yalnızca cinsel çekimden ibaret olmadığını kanıtlayacak bir şey... Onun gözünde kolay elde edilen, görünmez fakir bir kızıdan fazlası olmak istiyordum.

“Bu gece halletmem gereken bazı işlerim var ama önce senin tadına bakmam gerekiyordu. Aklımı toplamak istedim. Ayrıca sana bir şey sormam gerekiyor,” diye başladı. “Hangi duş

jelini kullanıyorsun?” Sanki ben en kaliteli kokainmişim gibi kokumu içine çekti.

Kahkahamı tutamamıştım. “Ne?”

“Her zaman üzerinde olan o koku ne? Lanet olası çiçekler gibi.”

Burnunun ucuyla boynumdaki damarları takip ettiğinde kollarının arasında titredim.

“Bu... Ah,” diye kekeledim. O sırada elleri kalçalarımnda daireler çizmeye başlamıştı. “Markası *Olay*. Siyah frenk üzümü ve orkide. Sanırım.”

O kokuyu kullanmaya devam etmem gerektiğini zihnime not ettim. Orada öylece dururken ellerimiz çıplak tenlerimizi arayarak hareket ediyordu. Yakınlık ihtiyacıyla vücutlarımızı çekiştiriyor, kısa nefesler ve yumuşak iniltiyle birbirimizi baştan çıkarıyorduk.

Bunu seviyordum. Bu kadarı benim için yeterliymiş gibi hissediyordum ama başımı duvara yasladığımda beynim odaklanmamı imkânsız hale getirmişti. Halletmesi gereken iş neydi? Ne yapacaktı?

Bu benim için yeterli olamazdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Bencil davranmak istiyordum çünkü Alistair’ın tamamını istiyordum. Sadece parçalarıyla yetinmeyecektim.

Ellerimi göğsüne bastırıp onu hafifçe iterek aramızda bir boşluk bıraktım.

“Alistair, bekle...” diye başladım yutkunurken. “Bu gece neyi halledeceksin?”

Gözlerine bakmak bir hataydı. Acı kahverengi yoğun bakışları bana yağmurdan sonraki toprağı hatırlatıyordu. Neredeyse siyah sayılacak kadar koyuydu. Anlayamadığım bir derinlikle doluydu. Gözlerindeki arzu, yavaş yavaş solmaya başladığında ne sorduğumu anladığını biliyordum.

“Yapma,” dedi başını sallayarak. “Şu anda bunu yapma.”

“Rose’la mı ilgili? O flaş bellekte bulduklarımızı söylemek için polise mi gideceksin? Bay West’i ihbar etmeye mi? Yapa-
cağın şey bu mu?”

Ellerini vücudumdan çekti. “O konu halloldu.”

“Nasıl? Birine söyledin mi?” diye ısrar ettim. “Bir şeyler yapıldığını bilmem gerek. Dışarıda muhtemelen yüzlerce kayıp kız var. Bu çözülememiş kaçırılma olaylarını aydınlatabilecek bir kanıt! Birilerine söylemelisin.” O videoyu izlediğimden beri bu düşünce zihnimde uğulduyordu.

“Sen bunun bir parçası değilsin. Üzerine düşeni yaptın ve şimdi konuyla ilgileniliyor. Bilmen gereken tek şey bu.”

Kaşlarımı çattım. “Bilmem gereken tek şey bu mu? Şaka mı yapıyorsun? Senin için bir kasanın kilidini kırdım! Okuldan atılabilir, hatta tutuklanabilirdim! Bilmeyi hak ediyorum!”

Sanki midesini bulandırıyormuşum gibi benden uzaklaşması göğsümde keskin bir acı bıraktı. Sanki bir denizanası tenimi sarıp sokmuştu, o yanmayı şimdiden hissediyordum.

“Hayır, o kilidi seni şantajla buna zorladığım için kırdın. Bana iyilik yapmışsın gibi davranma, Briar.”

“Ciddi misin?” dedim tükürürcesine. Sorumu sert bir kahkaha takip etti. “Gerçekten böyle mi davranacaksın?”

“Ne bekliyordun? Düzüşmeye başladık diye artık her yaptığım şeyi sana açıklamak zorunda mıyım?”

Ses tonunun sertliği ve sözlerinin acımasızlığıyla irkildim.

“Sana hiçbir şey borçlu değilim. Eğer seni güzel bulduğunu, onu aşka inandıran kişi olduğunu söyleyecek bir erkek arkadaş arıyorsan, çok fena yamldm. Çünkü ben o kişi değilim.” Parmağını ikimizin arasında sallayarak devam etti. “Bu sadece seks. Hepsi bu, sadece seks. Kendini daha fazlası olduğuna ikna etmeye çalışma.”

Kalbimin kırıldığı anın çok gürültülü olacağını düşünmüş-

tüm. Camın yere düşmesi gibi bir ses çıkacağını sanmıştım. Oysa öyle olmadı. Onun yerine, sessiz bir yas anıydı. Parçalar yavaşça dağıldı.

Beni bu kadar etkilemesi için bir sebep olmamalıydı.

Zaten neden etkileyecekti ki?

Alistair Caldwell belanın ta kendisiydi. Tehlikeliydi. Bana işkence etmişti. Cinayetler ve seks ticaretine karışmıştı. Kuratılacak hiçbir parçası yoktu. Fakat öfkenin ve nefretin arasındaki kısa bir zaman için *benim* belam olmuştu. *Benim* tehlikemdi.

Aptallık etmiş, özel olduğumu sanmıştım. Sonuçta bana dövme yapmıştı, öyle değil mi? Bütün lanet dünyanın görmesi için beni damgalamıştı.

Donuk bir sızı bedenimin her yerine yayılmaya başladı. İçten içe böyle hissettiğini bilsem de bu sözleri yüksek sesle söylemesi canımı yakmıştı. Ancak bu Alistair'di. Muhtemelen sadece zaferini kutlamak adına becerdiği her kıza dövme yapıyordu. Dokunduğu her şeyin sahibi olduğunu göstermek istiyordu.

Bir zebranın çizgilerini değiştireceğini düşünmem benim hatamdı.

“Böylesi senin için daha kolay, öyle değil mi?” dedim. “Senden nefret etmem?”

Gözlerim yamyordu ama onun için bir damla bile gözyaşı dökmeyecektim. Bunu da benden alamayacaktı.

Alaycı bir şekilde başım salladı. “Bana karşı hiçbir şey hissetmeni istemiyorum. İşte böylesi daha kolay olurdu.”

“Kendini açmak yerine senden nefret etmemi tercih ediyorsun. Neden sürekli bir pislik gibi davrandığını açıklamak yerine! Ailen hakkında benimle bu yüzden konuşmuyorsun, değil mi? Seni bu hale getiren onlar?”

“Seninle konuşmuyorum çünkü seni ilgilendirmiyor. Benden daha fazlasını almaya çalışma! Oturup sen başımı okşarken annemle babamın beni nasıl da sevmediğini anlatmayacağım. Lanet konuyu kapat artık.”

“Sadece korkuyorsun,” diye karşı çıktım. “Bana anlatırsan, beni içeri alırsan...” Parmağımı göğsüne bastırdım. “Yaptığın şeyleri neden yaptığını anlayacağım. Artık senden nefret etmek için bir sebebim kalmayacak ve nedense bunu istemiyorsun.”

Yüzünü öfke bürüdü. “Çünkü benden nefret *etmelisin*, Briar! Ben sevebileceğin biri değilim. Arkadaş olabileceğin biri değilim.” Bana doğru yürürken gözleri alev alevdi. İstemsizce geri çekildim. “İyi biri değilim. İnsanlara zarar veriyorum. Bunu yapmaktan hoşlanıyorum ve bil bakalım ne var? Sana zarar vermekten de hoşlanıyorum. Sikeyim. Sana acı vermekten zevk alıyorum, küçük hırsız.”

Sözleri göğsümde mermi gibi patlamış, kalbimin etrafına inşa ettiğim kalkanı paramparça etmişti. Yerimden kıpırdamadım. Sadece durdum ve boş gözlerle onu izledim. Bakışlarında bir ışık arıyordum. Uzun zaman önce ölmüş olabilecek bir şeyin peşindeydim. Belki de hiç var olmamış bir şeyin...

Şaşkınlıkla başımı salladım. “Sana ne yaptılar böyle?” diye fısıldadım.

Demek hepsi buydu. Ben sadece oynadığı bir kuklaydım. Kullanabileceği ve manipüle edebileceği biriydim. Alistair için bir önemim yoktu. Her şey onun lanet oyununun bir parçasıydı.

“Hey, âşık çocuk! İşiniz bitti mi? Gitmemiz gerek.” Rok’un sesi bu konuşmadan kurtuluşum olmuştu. Alistair’ın gözlerinden uzaklaşmak için bir bahane bulmuştum.

Kollarımı etrafıma sardım. Yalnızca yurduma gidip bir kutu *Ben & Jerry’s* dondurması eşliğinde yatağıma kıvrılmak istiyordum. Karnavalın gürültüsüne doğru yürümeye başladım.

Canım bu kadar yanmamalıydı. Böyle hissetmemeliydim.

Lyra'ya mesaj atmak için cebimden telefonumu çıkardım.

“Neredesin?” yazdığım sırada burnuma tatlı bir koku doldu, yüzüme bastırılan yumuşak kumaşı hissettim.

Ardından dünya karardı.

BÖLÜM OTUZ

Hesap Günü

Alistair

Genelde insanları incittikten sonra tüm bedenimi ele geçiren bir coşku hissederdim. Hayatımın kontrolünü tekrar elime alacak kadar açlığımı bastırır, öfkemi beslerdi. Günlük dozumu alır ve tekrar birini yok etme ihtiyacı duyana kadar idare ederdim.

Ancak şu an yalnızca kendimden nefret ediyordum. Öylesine yoğun bir nefretti ki, her nefes alışım sanki benzin soluyormuşum gibi hissettiriyordu. Göğsümdeki yakın zamanda sönmeyecek bu ateşi daha da körükleyen bir yakıttan ibaretti.

Sol elim direksiyonu daha sıkı kavradı. Ayağım gaz pedalım ezerken arabam asfaltın üzerinde fırlayıp gidiyordu. Gösterge paneli bu aracın daha fazla hız yapamayacağını söylemeye çalışsa da ayağımı çekmedim.

Hoparlörlerden bangır bangır müzik yayılıyordu. Gözucuyla Rook'un ritme göre hayali bir bateri çaldığını ve kafasını ileri geri salladığını görebiliyordum. Farlarımın neredeyse boş

olan çift yönlü yolda ilerlemesini izledim. İki yanımızda ağaçlar vardı, hedefimize yaklaşıyorduk.

Bu hızda giderken bileğin bir anlık yanlış hareketi yeterliydi. Araba savrulup ağaçlara çarpar, ikimiz de anında ölürdük. Ancak bu umurumuzda değildi. Müziğin yoğunluğuna, camları titreten davul sesine odaklanmıştık.

Kendime bu hissin bu gece geçeceğini söyledim. Yıkıp dökcek, bir hayatı sonlandıracaktım ve en sonunda içimdeki o sinir bozucu kıpırtı da yok olacaktı. Karnavalıdan ayrıldığımızdan beri ilk kez frene bastım, virajı dönerken arabayı devirmeyecek kadar yavaşladım.

Briar satranç oyunundaki bir piyondur. Beni şaşırtan, oynaması eğlenceli bir taşın ibaretti. İstedigimi almıştım. Benim için dizlerinin üzerine çöküp o güzel gözlerle bana bakmış, avucumun içinde kıvrılmıştı. Parmaklarım kadınlığına gömülmüş, adım dudaklarından yükselirken daha önce hiç yaşamadığı bir zirveye ulaşmıştı.

Onu kırmıştım.

Benden daha iyi olmadığını ona göstermiştim.

Kötü bir şey yaptığında içinde yükselen duygulara bağımlı olmuş bir başka insandı. İstedigini sandığı şeyi söküp almış, içindeki karanlık tarafların aslında gücü olduğunu ona göstermiştim. Onu yıkıp sonra yeniden inşa etmiş, sonra da altındaki zemini bir anda çekmiştim. Gözlerimin önünde çöküşünü izlemiştim.

Ancak yapılması gereken buydu.

İşlerimizi kurcalamasına, olmaması gereken yerlere girmesine ve anlamadığı sorular sormasına izin veremezdim.

Onun kalbini şimdi kırmak daha iyiydi. Daha kötü bir şey olmadan önce yapılmalıydı. İçinde benim de olduğum hayali bir dünya kurmadan, beni parçası olmaya hiç niyetimin olmadığını bir rüyaya çekmeden yapmam gerekiyordu. Benden olmamı

beklediği gibi birine dönüşmemi istemesini bekleyemezdim. Olmadığım ve asla olamayacağım birine...

Bunu ben istedim, diye düşündüm.

Sikeyim, peki neden böyle hissediyordum?

Arabayı kolaylıkla harabe evin önüne, insanları dışarıda tutmak konusunda hiçbir işe yaramayan zayıf metal kapının dışına park ettim. “Girilmez” tabelaları çok eskiydi. Pas lekeleri yazı-ları yutmak üzereydi.

Rook ben daha park etmeden arabadan inmişti. Küçük, iki katlı tuğla eve bakarken kollarımdan aşağı bir elektrik akımının geçtiğini hissettim. Bu mevsimde hep olduğu gibi gece hızla çökmüştü. Hepimizin beklediği o özgürleştirici görev sadece birkaç dakika uzağımızdaydı.

Güçlü bir rüzgâr, bir yığın kuru yaprağı havaya uçurdu ve onları kahverengi bahçede sürükledi. Ardından uğuldayarak hasar görmüş çatının ve tahtalarla kapatılmış pencerelerin arasındaki çatlaklardan içeri süzüldü.

Bu yeri en son gördüğümde içeride bir ceset vardı. Bu gece de öyle olacaktı.

Arabamın arkasına doğru yürürken Rook bagajı açtı. O sırada farlar gözlerimi kamaştırmış, Thatcher’ın aracı görüş alanıma girmişti. O ve Silas benimkinin yanına park edip motoru durdurduktan sonra aşağı indiler.

Konuşmadık, bir şey söylemeye gerek yoktu. Neden burada olduğumuzu biliyorduk ve bu ağırlık hepimizin omuzlarına çökmüştü.

Uzun saplı baltayı bana fırlatarak, “Yakala,” diye homurdandı Rook.

Baltayı rahat bir şekilde yakaladım, ahşabı avucumun içinde sıkarak silahın ağırlığını elimde hissettim. Keskin ucu gecenin içinde parlıyordu. Zihnimde bu baltayla birini öldürmenin bin bir yolu canlanmıştı.

Thatcher ve Silas arabalarının arka tarafından bize doğru yürürken boğuk iniltiler duyuldu. İkisi de kıvranan Greg West'in bedeninin bir ucundan tutmuştu. Durmaksızın çırpınıyor, koli bandıyla sarılmış ayaklarını kurtarmaya çalışıyordu. Onları cansız bahçeden çürümeye yüz tutmuş ön basamaklara kadar takip ettik ve Rose'u bulduğumuz metruk eve girdik.

İçeri adım atmak zaman makinesine girmişim gibi hissettirmişti. Son geldiğimizde Rose şimdi Greg'i fırlattığımız zeminde hareketsizce yatıyordu. Ahşap döşemeler adamın ağırlığıyla gıcırdadı ve dönmeye çalışırken kafasını yere çarptı.

Thatcher ve Silas karnavaldan ayrıldıktan sonra evinin dışında beklemiş, ön kapısına doğru yürürken onu yakalamak için en uygun anı kollamışlardı. Tam da ayaklarını uzatıp kanepeye yayılacağını ve spor kanalları arasında gezineceğini düşündüğü anda Thatch her şeyi mahvetmişti.

Hava şimdiye dek yaptığı her şeyin sonuçlarıyla ağırlaşmıştı.

İntikamımız uğruna kan döküyorduk. Ruhlarımızdaki öfkeye merhem olmak için ahlaki pusulamızı zorluyorduk. Eğer yakalanırsam pişman olmazdım.

Hayatımın geri kalanını bir hücrede çürüyerek geçirsem bile buna değmiş olacaktı.

Arkadaşlarım her zaman buna değerdi.

Greg'in söyleyeceklerini duymaya hazırdım. Takip ettiğimiz izler, bizi aradığımız kişiye götürmüştü. Sadece o kelimeleri duymam gerekiyordu.

Rook ağzındaki bandı çekip çıkarırken cildinin ve sakallarının kopma sesi odada yankılandı. Dudaklarından anında pislik akmaya başlamıştı.

"Lanet sorunuz ne sizin?"

"Toplu olarak mı?" diye sordu Thatcher. "Sayamayacağım kadar çok şey var."

Greg ayaklarını yere bastırarak bizden uzaklaşmak için kendini zorladı. Aslında oldukça acınası bir durumdu. Baktan bir insanın çaresiz son çabasını izliyorduk.

“Onu öldürmeyi planlamış mıydın, Greg?” diye sordu Thatcher. “Yoksa sadece ekstazi yüzünden tesadüfen mi öldü?”

Bu noktaya kadar kimsenin ne yaptığını asla öğrenmeyeceğinden tamamen emin olan birini izlemek ilginçti. Pis gözleri sokla dolarken, “*Lanet olsun. Başım belada,*” diye düşündüğünü neredeyse görebiliyordum.

“Ben... Bilmiyorum...”

“Flaş belleği gördük,” dedim ona hiçbir şekilde inkâr etme şansı tanımadan. Buraya onu sorgulamak ya da ne işlere bu laştığını öğrenmek için gelmemiştim. Flaş bellek elimizdeydi, polisin geriye kalan her şeyi araştıracağına emindim. Buraya sadece itirafını duymak için gelmiştim.

Yargıç, jüri ve cellat olmaya hazırdım.

İnsan kılığına girmiş çoğu şeytan gibi maskesi hemen yüzünden düştü. Artık inkâr edemeyeceğini biliyordu. Neyin elimizde olduğunun farkındaydı. Ya kabul edip biraz saygı kazanmayı umacak ya da bir pislik gibi ölecekti.

“Sanırım biriniz onu beceriyordu? Bu yüzden mi buradayım?” dedi alaycı bir şekilde. Vücudunu yuvarlayarak dizlerinin üzerine oturdu. Yere tükürürken yağlı saçlarının bir kısmı yüzüne düştü. “Ekstazi sadece alıcı için daha itaatkâr hale gelmesi içindi. Onu kütüphaneden aldığım gün çoktan satılmıştı. Aptal sürtüğün bu yüzden öleceğini bilmiyordum. Bize kaybetmememiz gereken bir paraya mal oldu.”

Rose’a laf söylediği anda Rook kör bir öfkeyle sarhoş olmuştu. Fırsattan istifade ederek Greg’e kendini tanıtmaya karar verdi. Sopasını çevirip alüminyum çubuğu bir bıçak gibi savurarak Greg’in karnına geçirdi. Pislik herif sert bir sesle havaya doğru savrulmuştu.

İçten içe darbenin akciğerini delip geçtiğini umut ettim.

“Onun hakkında konuşamazsın. Bu şekilde değil, lanet olası sahtekâr,” dedi Rook.

Bu, profesörümüze vereceğimiz bir dizi acı verici dersin ilkiydi.

Greg bebek gibi ağlayarak alnını yere koydu, gözleri yakıcı bir acıyla çarpılmıştı. Thatcher *Oxford* ayakkabısının tabanıyla, az önce büyük bir darbeye maruz kalan kaburgasına basıp onu sırtüstü düşürdü. Göğsümdeki baskı artarken tüm vücudum kasıldı. Öfkem gün yüzüne çıktıkça ellerim, boynum ve çenemdeki tüm kaslar geriliyordu.

“Beni öldürmek işleri daha iyi hale getirecek mi sanıyorsunuz? O zaman siz de benim kadar kötü olacaksınız. Birer katil. Bu onu geri getirmeyecek!” diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak. “O öldü. Ne yaparsanız yapın, bu gerçeği değiştirmeyecek.”

Bunun için aylardır bekliyordum. Rosemary’yi bizden alan kişiyi elime geçirme fırsatı verilirse ne yapacağımı düşünerek uykusuz geceler geçirmiştım. Silas, Rose, tüm iyi ve kötü şeylere dair anılar zihnimde dönüp durmuştu.

Kimsenin anlamadığı şey buydu.

Öldüğünü biliyorduk. Ne kadar kan dökersek dökelim geri gelmeyeceğini biliyorduk. O gitmişti.

Ancak bu sikimizde bile değildi.

“Evet, değiştirmeyecek,” derken baltayı elimde döndürdüm. Artık kör ucu dışa doğru bakıyordu. “Ama kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacak.” Silahın sapını boğazma geçirdim.

Evin alt katında, dalların kırılma sesi gibi bir çıtırtı yankılandı. Baltanın darbesiyle Greg’in soluk borusu parçalanmıştı. Ağzından çıkan acı dolu hırıltı, bu kadar iyi hissettirmeseydi tüylerimi ürpertirdi.

Yalnızca tiz nefesler ve hırıltılar çıkarabiliyordu. Artık ağzından başka bir kelime çıkmayacaktı.

Tam o anda Silas öne çıktı.

Elleri sakın, bakışları kömür kadar karanlıktı. Greg'in tepesinde durdu ve ona yukarıdan bakarken bir insanın ruhunu kaybettiği an nasıl görüldüğünü izledi. Azrail bu gece görevini devretmiş, işini bu pis ruhu onu bekleyen cehenneme yollamak üzere Silas'a bırakmıştı.

Plan en başından beri buydu. Bu her zaman onun cinayetti. İntikamını alarak Rose'un başına gelenleri telafi edecekti çünkü Silas'a göre o gece kendisi de orada olmalıydı.

Rose kavga ettikleri için kütüphaneden eve yürüyordu. Ne olduğunu hâlâ bilmiyordum ama Silas'ın onu almasını beklemek yerine kendi başına gitmişti. Ona söylediği son sözler her neyse öfkeyle söylenmişti. Şu anda kız arkadaşının hayatına son veren adamla yüz yüze dururken aklımdan geçen düşünceleri bilmek için her şeyimi verirdim.

Zarafetle tek dizinin üzerine çöktü, adamın göğsüne bastırarak ağırlığıyla onu yere çiviledi. Döşeme tahtaları bu sarsıntıyla gıcırdamıştı. Tek yapabildiğimiz izlemek, Silas'm bize ihtiyaç duyacağı anı beklemektir.

“Umarım nefes almak zor geliyordur.” Ses tellerinin pasını silerken sesi boğuktu. “Umarım her bir nefes boğazım delip geçen jiletler gibi hissettiriyordur.”

Geniş, büyük ve güçlü elleri Greg'in yüzüne gömüldü. Onu tutmak için parmaklarını kafatasının arkasına geçirdi ve başparmaklarını göz kapaklarının üzerinde gezdirdi.

Greg öksürüyor, nefes almak için mücadele ediyordu. Ölüm korkusu artık gözle görülebiliyordu ve onu kurtarabilecek bir yardım çılgılığı bile atamayacak haldeydi.

İnandığı yaratıcıyla buluşmaya yaklaşmış bir adamın son çırpınışlarıyla kalkmaya çalıştı. Bir daha asla nefes almamak üzere.

“Cehennemde bu korkuyu hatırlamam istiyorum. Yeraltı

dünyasının çukurlarında canlı canlı kavrulurken bu acıyı son-
suza dek hatırla.”

Hayal edilemeyecek bir güçle başparmaklarını Greg’in göz
çukurlarına gömdü. Oyuklara bastırarak göz kapağının hassas
derisini kazıyor, gözünün süngerimsi kaslarına iyice sızıyordu.

Greg’in gırtlğından çığlıklar yükseldi, sesi çekmeyen bir
televizyon kanalına benziyordu. Bu herkesin merhamet dileyeye-
ceğı bir acıydı. Yine de Silas hiç irkilmemişti. Kan damarları
açılmaya başlayıp göğsüne fıskırırken ve gözlerini oyan baş-
parmaklarına bulaşırken bile hareket etmedi.

“Siktir,” diye fısıldadı Rook yanımda dururken. Thatcher
ise sanki bu bir tür gösteriymiş de not alması gerekiyormuş gibi
bakıyordu.

“Umarım onu düşünüyorsundur, ona hiç elini sürmeseydin
bundan nasıl kurtulabileceğini,” diye devam etti Silas hiç sar-
sılmadan. Sanki bir şeftalinin çekirdeğini çıkarıyormuş gibi yu-
muşak et baskısına boyun eğiyordu.

Göz çukurları kıpkırmızı sıvıyla doldu, yapış yapış kan
yanaklarından aşağı akıyordu. Silas başparmaklarını gözünün
altına doğru kıvrıp aniden yukarı doğru çekti. Onları gözleri-
nin içinden çıkardığında Greg’in yüzü dijital bir korku efektine
benziyordu. Küçük sinir uçlarıyla yuvalarından sarkan gözleri,
vücudunun şiddetli sarsıntılarına eşlik ediyordu.

Silas tek kelime daha etmeden ellerini boğazma doladı ve
sıkmaya başladı. Hayatını sonlandırmak dört dakika sürmüştü.
Bacaklarının hareket etmemesi, boğazından yükselen seslerin
kesilmesi ve kalp atışlarının tamamen durması için dört sessiz
dakika yetmişti.

O dört dakika sonunda her şey sona ermiş gibi hissetmişim.
Şimdilik.

Thatcher’in talimatlarına uyarak hep birlikte cesedi orta-
dan kaldırmaya yardım ettik. Biz orada bulunduğumuza dair

her türlü izi kapatırken o ise Greg'i çamaşır suyuna boğuyordu. Vücudunda bıraktığımız her türlü DNA kanıtının kimyasalların içinde eridiğine emin olmuştu.

İzlerimizi örtmek için son önlem olarak Greg'i ateşe vermeden önce Rook onu çakmak gazı ile ıslattı. Yanmış et ve kızarmış kan kokusu diğer tüm kokuların yerini almıştı. Ölüm kokan bir parfüme benziyordu. Burnum yıllar sonra bile bu kokuyu almaya devam edecekti.

Evin dışında cesedin yok olmasını bekliyordum. Tam tuğla duvara yaslanmış sigaramı içerken Silas dışarı çıktı. Kapüşonu açık, başı sanki yıldızlarda Rose'u arıyormuş gibi gökyüzüne dönüktü.

Ciğerlerimdeki dumanı dışarı verdim. "İyi misin?" diye sordum.

"Senden bir yıl burada kalmanı istedim. Bunu kimin yaptığını bulana kadar bir yere ayrılmamanı ve bunu bu gece yaptık. Bu yüzden senden daha fazla kalmanı istemeyeceğim," dedi gökyüzüne bakmaya devam ederken. "Ama ben Frank'in peşine düşeceğim."

Söylediklerine alınmamıştım. Burada olmanın benim için nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Dışlanarak büyüdüğüm kasabada, beni ilk başta bu duruma düşüren ailemle daha uzun süre yaşamak zorunda kalmıştım. Sadece beni kollamaya çalıştığını biliyordum.

Ancak ona işi bitene kadar kalacağımı söylemiştim. Söz vermiştim. Bunu bozmayacaktım. Bunu yapmak kasabanın gün yüzüne çıkardığı travmalarla başa çıkmak anlamına gelse bile sözümünden dönmeyecektim.

Arkasından yaklaşıp elimi omzuna koydum. "Bu işin sonuna kadar seninleyim. Ben seninleyim, Si." Söylediğimde ciddiye dim. Bizim için ne anlama geliyorsa gelsin, sonuna kadar burada olacaktım.

Cevabımı kabul ederek başını salladı. “En çok senin bir ağabeye benzediğini söylerdi.”

Kaşlarım çattım, boğazım aniden tıkanmıştı. “Ne?”

“Rose. Senin hiç sahip olmadığın bir şey olmak için ağabey rolünü üstlendiğini söylerdi. Her zaman bizi kolladığını, başımıza bir şey gelmediğinden emin olduğunu. Bu seninle ilgili en sevdiği şeylerden biriydi çünkü başımızda olduğun sürece iyi olacağımı biliyordu.” Gecenin karanlığına bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Bana daha önce hiç duymadığım bir şey anlatmıştı.

Rosemary’ye ailemden bahsetmemiştim ama birinin etrafında büyüdüğünüzde hayatının işleyişini fark etmemek zordu. Bazı şeyleri bir araya getirecek kadarını biliyordu.

Sessizliğin ortamı ele geçirmesine izin verdim. Az önce olanları düşünmesi için ona biraz zaman tanıdım. Hepimizin yaşadığı adrenalinin etkisinin geçmesi gerekiyordu.

Derinlerde bir yerde Rose’un bulutlardan bize kızdığını biliyordum. Silas’ın çoktan ölmüş birinin intikamını almak için hayatlarımızı riske atmasına kızgındı. Gözlerini kıstığını ve kaşlarını çattığını görebiliyordum.

Ancak öyle bile olsa katilinin de aynı kaderi paylaştığını bilerek ölebilirdik.

Bu bizim için yeterliydi.

“Alistair!” diye bağırdı Rook evin içinden. Ardından girişten ön verandaya doğru hızla ilerledi.

“Ne?” Anında alarma geçmiştim. Ortaya çıkan sorun her neyse onu çözmeye hazırdım.

“Lyra, beni Messenger’dan aradı.”

“Lyra Abbott mu? Ne istiyor?”

“Al şunu.” Bana uzattığı telefonu alıp kulağıma yasladım.

“Alo?” dedim. Kafam karıştığını söylemek yetersiz kalırdı.

Eğer beni Briar yüzünden azarlamak için arıyorsa, ona hiç doğru bir zaman olmadığını söyleyecektim.

“Alistair! Ah, Tanrıya şükür. Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum. Numaran bende yoktu ve Facebook’un da yok. Ben de diğer çocukları aramaya başladım. Belki sen...”

“Lyra neler oluyor?” diye sözünü kestim. Hemen sadede geleceğini umuyordum.

“Briar,” dedi nefes nefese. “O seninle mi?”

Bana cehennemde bir unvan kazandıracak kadar çok insanı cezalandırmıştım. Sayamayacağım kadar çok insana korku salmıştım. Dövüşler sırasında sırf eğlence için rasgele erkeklerin bedenlerine acı vermiştim.

Ancak neredeyse tüm hayatım boyunca bu duyguyu hiç hissetmemiştim.

Mutlak panik.

Onu göğsümde hissediyordum. Sanki biri art arda bıçak saplıyordu, yanan uçları etime batıyordu. Kalbimin şiddetli atışları tüm göğüs kafesimi titretiyordu, hızlı gümbürtüleri kulaklarımda yankılanıyordu.

Siren gibi bir çınlama vardı. O kadar yüksek ve gürültülüydü ki, neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Ellerime, ayak parmaklarıma iğneler batıyormuş gibi her yanımda yirmi saniyeden kısa bir süre içinde uyuşmuştu.

Suyun içinde biraz fazla kalmış gibi hissediyordum. Başımı yüzeyin altında çok uzun süre tuttuğum için nefes nefese kalmıştım. Boğazım yanıyor, beynim bir daha asla bu kadar uzun süre suyun altında kalmamam için bana bağıırıyordu.

Daha önce hiç korkmamıştım.

Demek insanlar korktuklarında böyle hissediyordu.

“Hayır. Karnavalıdan seninle birlikte ayrılmadı mı?” demeyi başardım.

“Tanrım, Briar.” Hoparlöre doğru ağlamaya başladı. Sesi

nefes nefese çıkıyordu. “Siz gittikten sonra tuvalette bekledim ama geri dönmedi. Ondan senin evine gideceğini söyleyen bir mesaj aldım. Fakat saat neredeyse gecenin ikisi oldu ve hâlâ yazmadı. Telefonuna da cevap vermiyor. Alistair ya...”

“Dur.” O kelimeleri söylemesine ihtiyacım yoktu. Bunları yüksek sesle duymak istemiyordum.

Ne söyleyeceğini biliyordum ve bunun doğru olabileceği gerçeği içimde kusma isteği uyandırıyordu. Az önce bir adamın gözlerinin oyulmasını izlemiş, biraz bile irkilmemiştim. Yine de Briar’ın kaçırılması ve muhtemelen seks kölesi olarak satılması ihtimali midemi altüst etmeye yetmişti. Onun mücadele ettiğini, kendini savunmak için aklıma gelen her şeyi yaptığını hayal ettim.

Çünkü o bir savaşçıydı ve kolay kolay pes etmeyeceğini biliyordum.

Yine de tek düşünebildiğim onu kullandıklarıydı. Ona dokundukları, ona tecavüz ettikleri görüntüler aklımdan gitmiyordu.

“Bekle,” dedim yüksek sesle. Aklım dönüp duruyordu. “Sana mesaj attığını mı söyledin? Benim evime gideceğini mi yazmış?”

Zihnimin içinde ampuller patladı.

Kusma isteğinin yerini hızla infilak etmesine saniyeler kalan bir öfke bombası almıştı.

“Evet, neden?”

“Onun kimde olduğunu biliyorum,” dedim Lyra’ya. “Ve Briar’ı aldığı için o kahrolası herifi öldüreceğim.”

BÖLÜM OTUZ BİR

Hesaplaşma

Briar

İyi ve kötü.

Birçok kişinin belli bir benzerlik taşıdıklarını söylemeye çalıştığı iki kadim kavramdı.

Size ışığın iyilikten geldiğini söylerlerdi. Yanlış yapmayan insanların tepesine yerleştirilen bir hâleydi. Yeni doğan bebeklerin ağlama sesiydi. Altın sarısı saçların yumuşak telleri ve pazar günleri kilise sıralarıydı.

Kötülük ise günahın köküydü. Geceleri pusuda bekleyen yaratıklar, puslu ormanlardan gelen çığlıklar ve taze et için cıyaklayan kargalardı. Kötülüğün bir sureti vardı. Gölgeydi, siyahtı, bilinmezlikti.

Hayatınız boyunca size bunları tasvir ederlerdi, böylece büyüdüğünüzde farkı görebilirdiniz. Biriyle tanıştığınızda niyetinin kötü mü, yoksa saf mı olduğunu anlardınız.

Ancak çok fena yanılıyorlardı.

Kötülüğün de iyiliğin de sabit bir sureti yoktu.

Eğer durum böyle olsaydı, Alistair cehennemi yıkmaya hazır bir şekilde ailesinin evinin kapısını kırmazdı. Dorian beni ağzımda bir bezle sandalyeye bağlamış, tepemde dikiliyor da olmazdı.

Dünya standartlarına göre doktorasını neredeyse tamamlamış olan, milyon dolarlık gülümsemesi ve iyi giyimli duruşuyla açık kahverengi gözlü bu adam benim parlak zırhlı şövalyem olmalıydı.

Ahlaki açıdan gri, soğuk, insanları öldürerek arkadaşının sevgilisinin intikamını alacağına inanan ve lanet bir ünü olan kardeşi ise masumiyetimi çalmaya hazır, sahtekâr kötü adam rolünü oynamalıydı.

Hollow Heights'a adım attığım andan beri Alistair hep kötü biri olarak resmedilmişti. O sınıfta, Easton'm yanında dururken ben de aynı hatayı yapmıştım. Onun hakkında söylenenleri kabul edip varsayımlarda bulunmuştum. Açıkçası aklı başında herkes onun bir cinayete karıştığını gördükten sonra Alistair'ı kötü adam olarak düşünebilirdi. Belki de onu şeytani yapan da buydu. Birini yeryüzünden silme yeteneğine sahipti. Diğer yandan biri benim annemi öldürseydi -Lyra'nın annesi gibi- aynı şeyi yapmayacağımdan pek emin değildim.

Tüm kasaba Alistair'ı olmadığı bir şeye dönüştürmüştü. Onun ruhunda bir savaş başlatmış, sonra da huzur bulmasını beklemişlerdi. Uyum sağlamak yerine şiddeti seçtiğinde ise şaşırmışlardı.

Acımasız olmadığı sürece hayatta kalma şansı bulamayacağı bir aile tarafından yetiştirilmişti.

Gözlerim, dudaklarımın dile getiremediği sözleri söylerken Alistair görüş alanıma girdi. Oturma odasında ilerlerken bakışları sertti, yüzünde düşmanca bir ifade vardı.

Bir an için biçimli omuzlarını ve zayıf belini saran beyaz tişörtünün vücudundan eriyip gideceğini düşündüm. Saçları

sanki parmaklarını aralarında gezdirmiş gibi tek tek alnına dökülüyordu.

Botları zeminde gümbürdüyordu.

Dorian ise oturduğu yerde biraz bile kıpırdamadı. Viski bardağındaki eriyen buzu çevirirken küçük kardeşini küçümseme dolu gözlerle izliyordu. Silahın namlusu deri koltuğa yaslanmıştı.

“Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım,” dedi Dorian. Kardeşinin, elindeki silahı görünce bir anda durmasını izledi. Alistair önümüzde dikiliyordu. Gözleri önce beni buldu, ardından ağabeyine çevirdi.

Gözümdeki şişliğin belli olmaya başladığını biliyordum. Yüzümden akan kan bir saat önce durmuştu. Kaşımın orada biriken kalıntılar yüzünden ne kadar sertleştiğini hissedebiliyordum.

Bana dokunmasına izin vermeyi reddettiğimde yüzüme bir tabanca darbesi yemiştim. Bana günlerce gibi gelen ama aslında sadece birkaç saat süren bir baygınlık geçirmiştım.

Uyandığımda sandalyeye bağlıydım. Dorian’ın benim ne kadar hatalı olduğumu anlatıp durmasını dinliyordum. Onun yerine Alistair’ı seçtiğim, her yönden daha iyi olduğu halde onu reddettiğim için ne kadar aptal olduğumdan bahsedip duruyordu. Bunu görememiş olmam onu dehşete düşürmüştü. Önümde ileri geri yürüyüp duruyordu. En sonunda oturmaya karar verene dek bir tür psikoz krizi geçirdiğine neredeyse ikna olmuştum.

Öyle olmalıydı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Alistair. Silah yüzünden dezavantajlı durumda olduğunun farkındaydı. Bu yüzden soğukkanlılığını korumaya çalışırken yumrukları iki yanında sarkıyordu.

“En iyi yaptığım şeyi yapıyorum, küçük kardeşim.” Yüzün-

deki sırtışı görmek için ona bakmama gerek yoktu. “Senin olanı alıyorum. Her zaman benim olan şeyi alıyorum.”

Ağzım, başıma sarılan ve hoşnutsuz mırıltılardan başka bir ses çıkarmamı engelleyen bezin gerginliğinden dolayı ağrıyordu. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışsam da sıcak damlaların yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyordum.

“Sen lanet bir delisin, Dorian. Artık çocuk değiliz ve bu bir oyun değil. Bırak onu gitsin,” diye karşı çıktı Alistair.

Dorian’ın gözlerini üzerimde hissediyordum. “Çok güzel, değil mi?” diye mırıldandı. Kafasında benimle ilgili kurduğu düşünceler yüzünden kusmak istiyordum. “Onda ilk fark ettiğim şeylerden biri buydu. Dudağının kavisinin mükemmel simetrisi ve gözlerinin mücevher gibi parlaması. Ama o gidip her şeyi mahvetmek zorundaydı.”

Ağırlığının altında bükülen derinin gıcirtısı odada yankılanırken ayağa kalktı. Silahı baskın elinde tutarak viskisini sehpasının üzerine bıraktı. Sandalyemin arkasından dolandığı sırada kalbim adımlarıyla uyum içinde atıyordu.

Saçıma bastırıldığı silahın soğuk metalini, namluyla kafama çizdiği desenleri hissettiğimde korkuyla irkildim. Gözyaşlarımı durdurmaya, ağlamayı kesmeye çalışsam da ancak bir yere kadar dayanabilirdim.

Öleceğim yerin burası olduğuna inanamıyordum. Değer verdiğim bir adam ile ondan nefret eden bir diğeri arasında sıkışıp kalmıştım.

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Geçen gece ikinizi kış bahçesinde gördüm. Kimsenin izlemediğini düşündüğünüz sırada.” Sözlerinde delice bir öfke vardı. Sesinin şiddetinden saçımdaki silahın titrediğini hissedebiliyordum. “Ona dokunmana izin verdiği sırada! Onu kirletmene izin verdiği gece. Vücudu seninkine nasıl da yapışmıştı.

Onun böyle bir şey yaptığına inanamadım. Seni seçtiğine inanamadım. Yani,” diye alay etti. “Kopyasıyla bu kadar iyi görünüyorsa, orijinalinin yanında ne kadar çarpıcı görüneceğini bir hayal etsene.”

Özel olmasını istediğim bir geceyi alıp korkunç bir şeye dönüştürmüştü. Alistair’ın doğum gününü her hatırladığımda Dorian’ın bizi izlediğini ve orada ne kadar süre kaldığını da düşünecektim.

“Briar benim değil,” dedi Alistair. Benimle göz teması kurmayı reddediyordu. “O sadece bir kız. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kız uğruna hayatını, mirasını mahvedecek-sin.”

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum. Gözlerimi ondan ayırıp yere baktım. Göğsüm şiddetle ağrıyordu çünkü benim açımdan olması gerekenden çok daha fazla şey ifade eden biri için hiçbir şey ifade etmeden ölebilirdim.

“O ilk başta benimdi!” diye bağırdı Dorian. Korkudan omurgam titriyordu. “Onu ilk ben gördüm! O benim olmalıydı ve sen onu benden çaldın!”

Kafa karışıklığının geçirdiğim sarsıntıdan mı, yoksa ağzından çıkan kelimelerden mi kaynaklandığından emin değildim.

Elini kafamın yan tarafına bastırıldığını hissettim. Başını saçlarıma yaslayıp kokumu derin derin içine çekerken sessizce ağlıyordum. “Onu Hollow Heights’taki ilk gününde gördüm,” diye mırıldandı. Sanki benimle konuşuyordu. “O anda ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Sana sahip olmalıydım, Briar.”

Tek duyduğum silahını kaldırıp konuşmaya devam ederken onu sert bir şeye defalarca vurduğuydu. “Ama sen onu seçtin! Benim yedeğime bacaklarını araladın! O benim yanımda bir hiç!”

Kafasmda bize dair kurduğu bu fantezi ben farkına varma-

dan hızla yıkılmıştı. Onunla sadece iki kez konuşmuştum. Beni dikizlediğini, hiçbir parçası olmak istemediğim halüsinasyonlarını beslediğini bile bilmiyordum.

Demek ilk günümde beni izlediğini hissettiğim kişi oydu. Birinin bana baktığını hissettiğim ve bunun Alistair olduğunu varsaydığım tüm zamanları düşünürken tenime iğneler batıyormuş gibi hissettim.

O sırada Dorian silahı tekrar başımın yan tarafına doğrulttu. Namlu derime gömülmüştü, vücudumun titrediğini hissediyordum. Kalbim sertçe atıyor, alnımdan ter damlıyordu.

“Dorian...” dedi Alistair.

“Ona nasıl baktığını görüyorum! Sanki sana aitmiş gibi! Parmağındaki o dövme... Onu işaretlemişsin!” diye bağırdı Dorian. “Onu hak etmiyorsun, hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Sen sadece bir lağım faresisin, başarısız olma ihtimalime karşı bir yedeksin. Hiçbir şeye sahip olmayı hak etmiyorsun!”

Hareketleri çılgınlaştıkça sıcaklık da yükselmişti. Dorian Caldwell’in üzerindeki bomba, büyük bir patlamaya doğru geri sayıyordu.

“Dorian! Beni dinle.” Alistair öne doğru bir adım attı ve ateşkes için elini uzattı. “Yardım almanı sağlayabiliriz. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Lanet olası yardıma ihtiyacım yok! Onu istiyorum!” İrkildim. “Ve eğer ben ona sahip olamayacaksam, sen de olamayacaksın.”

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Hararetli sözler, acele hareketler... Sanki birisi her şeyi hızla ileri sarıyordu. İşte tam o anda zaman yavaşlamaya karar verdi. Havuzun dibine batmışım ve derinliklerinde öylece oturuyormuşum gibi hissediyordum. Suyun içinde her şey daha yavaştı.

Alistair’in ileri atılmasını izledim. “Hayır,” diye haykırıyordu.

Ağır çekimde bir nefes ağzımdan kaçtı ve kaçınılmaz sona ulaşmadan önce gözlerimi kapattım.

Geleceğimi, geçmişimi, asla deneyimleyemeyeceğim şeyleri göreceğimi sanmıştım. Fakat sadece *onu* görüyordum. Alistair'ı düşünürken onu karşılıksız sevebileceğim bir dünya hayal ettim.

Bana doğru atıldığında korku ve acı, yeni bir gül fidanı gibi yüzünde filizlendi. Yakında onu öldürecek soğuk kıştan hemen önce açan bir güldü. Acaba ben öldükten sonra Silas gibi mi olacaktı, yoksa ben onun için gerçekten de bir hiç miydim?

Dersini almadan önce, kötülüğün simgesi olarak resmedilmeden önce nasıl biri olduğunu görmüştüm. Hepsinin unuttuğu şeyi görmüştüm. Alistair etten ve kemikten, çarpık sırtışırlardan ve oniks gözlerden yaratılmış sadık bir insandı.

Tüm bunların altında hayalleri ve arkadaşları olan, gülen bir çocuktu.

Bir zamanlar ağabeyini sevmiş bir çocuktu.

O anda onu bir çocuktan başka bir şey olarak göremediğim için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Silahın patlaması kulaklarımı delip geçmiş, içerideki zarı neredeyse patlatmıştı. Sıcak, ıslak sıvı yüzümün yan tarafına sıçradığında daha fazla acı olmasını bekledim.

Gözlerim açıldı, hâlâ görebiliyordum.

Bir hayalet olmalıydım, değil mi? Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Bir ışık, geçmem gereken bir kapı olacağını düşünmüştüm. Onun yerine Alistair sandalyenin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini yüzüme uzatıyordu.

“Briar, Briar, Briar.”

Briar.

Briar.

Briar.

Çok gerçekçiydi. Ağzımdaki bez çekilip beni sandalyede

tutan ipler çözülürken dudaklarındaki ismim kafamın içinde yankılanıyordu. Kömürden daha sıcak ellerini yanaklarıma bastırıp dikkatimi bakışlarına çevirdi. Dünya yeniden normal bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Acı dolu iniltileri ve ayak sürüyen adım seslerini duymak için tam zamanında yüzeye çıkmıştım.

“İyisin,” diye fısıldadı. “İyi olacaksın, küçük hırsız.”

Sanki bir tüymüşüm gibi beni kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Burnum parfümünün rahatlatıcı kokusunu arıyordu. O beni taşırken başımı boynuna gömerek o kokuyu takip ettim.

Görüşüm zayıftı ama az önce oturduğum sandalyenin arkasında, Dorian’ın yerde yattığını görebiliyordum. Yana doğru uzanmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kan bulaşan beyaz ceketinin üzerinden omzunu tutuyordu. O kadar çok kan vardı ki, gerçek gibi değildi. Acı içinde yerde sallanırken kırmızı sıvı parmaklarının arasından sızıyordu.

Gözlerim kapanmadan hemen önce *onları* gördüm.

Siyah giyinmiş üç gölge salonda ilerliyordu. Her zaman olduğu gibi karanlığın çocukları kendilerine ait olanı korumaya gelmişlerdi.

Alistair

Düşün sesi kesileli yirmi dakika olmuştu.

Ona zaman tanımak istemiştim. Olanları sindirmesine, yatışmasına izin vermeliydim. Dışarı çıktığında adrenalinin onu tükenme noktasına getireceğini biliyordum.

Thatcher’ın konuk evinde kalmak, “*Nerede uyuyacağım?*” gibi garip konuşmalar olmadan kendine ait bir odası olabileceği

anlamına geliyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilsem de bu gece yurttan kalmasına izin veremezdim. Yalnızca bu geceliğine benimle aynı çatı altında olmasını istiyordum. En azından bu gece güvende olduğundan emin olmalıydım.

Banyo kapısının gıcirtısıyla dizlerimi sallamayı bıraktım. Arkasında bir buhar bulutuyla çıktığında uzun bacaklarını süzmeye yetecek kadar bir süre hareketsiz kaldım. Ona giymesi için verdiğim tişört ile *boxer* birkaç beden büyüktü, tüm vücudunu yutmuştu.

Bir tanrıçaydı. Bir melekti. Kötü bir dünyada geriye kalan tüm iyilikti.

Islak saçlarını nazikçe tutup yana doğru çektiğinde gözündeki morluğu daha net gördüm.

İşte o an kendimden iyice nefret ettim.

İstediğim her şeyi temsil eden bir kızın canının yanmasına sebep olmuşum. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğunu kabul etmekten korkmuşum. Çünkü Dorian'ın da dediği gibi ben hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Bana öğretilen tek şey buydu. Briar'la aramızda bir şeyler olabileceğine bir an için bile olsa nasıl inanabilirdim ki?

Yüzündeki morluğa ve çiziklere bakmak dibe vurmama neden oluyordu. Neden yerde kanlar içinde yatan ağabeyimden çok Briar'ın yüzündeki morluk için endişelendiğimi sorgulamadım.

Yine de bu gece Dorian'a bakarken kendimi gördüğüm bir an olmuştu. Orada hiç olmak istemediği bir şey olmak üzere yetiştirilmiş bir oğul vardı.

O madalyonun diğer yüzüydü.

Vâris olmanın, mükemmel olmanın, asla başarısız olmasına izin verilmemesinin, başarısız olduğu takdirde yerine başkasının geçeceğinin baskısıyla yetiştirilmişti. Böyle bir baskının genç bir

çocuk için nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bu bana olduğu kadar ağabeyime de zarar vermişti. O an için ondan biraz daha az nefret etmişim çünkü ilk kez onunla bir bağ kuruyordum.

Yarın karşılaşacağımı bildiğim tepkiler başımı ağrıtıyordu. Ailemizin sorularını yanıtlamak, tüm bunları örtbas etmek için nasıl bir hikâye uyduracaklarını dinlemek... Ancak şimdilik Dorian'ı hastaneye götürme işini çocuklara bırakacak ve diğer her şeyle sabah ilgilenecektim. Şu anda sadece Briar'ın iyi olduğundan, tekrar normale döneceğine emin olmak istiyordum.

“Yatak temiz ve kapı kilitleniyor.” Sandalyeden kalktım. Ona birkaç dakikadan fazla bakamamıştım. “Gece boyunca bir şeye ihtiyacın olursa hemen koridorun sonunda olacağım.”

“Alistair?” dedi fısıldayarak. Sadece sesiyle kapıya yönelen adımlarımı durdurmuştu.

“Evet?”

“Üzgünüm.”

Üzgünüm.

Sanki bu onun suçuymuş gibi özür diliyordu. Sanki ağabeyimi durdurmak için bir şey yapabilirdi. Briar yoluma çıkmamış olsaydı bile Dorian yine de bunu yapardı. Hatta belki de onu kendine ait kılma amacıyla başarılı olurdu.

Başımı iki yana salladım. “Dur, bu senin hatan değil. Yapma bunu.” Bir nefes verdim. “Dorian'ın yardıma ihtiyacı var. O lanet aklını kaybetmiş. Üzülme, sen yanlış bir şey yapmadın.”

Gözyaşları yeni temizlenen yüzünden aşağı akıyordu. “Onun için üzgün değilim. Çocukken başınıza gelen ve sizi bu hale getiren her neyse onun için üzgünüm. Benim yüzümden ağabeyini vurmak zorunda kaldığın için.”

Gitmek istiyordum.

Gitmeliydim.

Ancak fiziksel olarak kendimi Briar'a doğru yürümekten

alı koyamamıştım. Sanki yer çekimi beni ona doğru çekiyor ve elim yüzünü kavrayıp gözyaşlarını silene kadar bırakmayı reddediyordu.

“Teknik olarak onu ben vurmadım,” dedim nazikçe gülümseyerek. “Silas vurdu.”

Muhtemelen beklemediği bir kahkaha boğazından kaçtı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Ben yüzünü tutarken öylece durup birbirimize baktık. O ana kadar ona yaptığım her şeyi düşündüm. Benim asla sahip olmayacağım bir şeyi temsil ettiği için onu nasıl da yok etmeye çalışmıştım.

Dorian’a benzer şekilde eğer ben ona sahip olamazsam, kimse olamazdı.

Şu anda tek istediğim ona gerçekten sahip olmaktı. Sadece bir oyuncaktan, bir oyunun parçasından fazlası olmasını istiyordum. Onun kahkahalarına sahip olmak istiyordum. Onları bütün olarak yutmak ve ruhumdaki öfkeyi iyileştirip iyileştirmeyeceklerini görmek istiyordum. Seksten sonra onun yanında olmanın verdiği huzurla dolmak istiyordum. Birbirimizin vücudunda tembel daireler çizdiğimizizde, tenimdeki nefesinden başka hiçbir şeyin önemi olmadığında...

Korkusunu biliyordum ama onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordum.

Onu neyin gülümsettiğini, neden hep aynı ayakkabıları giydiğini ve büyüdüğünde ne olmak istediğini öğrenmek istiyordum. Onu korkutan adamdan daha fazlası olmak istiyordum. Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa bile sevebileceği bir adam olmak istiyordum.

“Bu gece benimle kalır mısın? Ben... Ben sadece...”

“Evet.” Bitirmesine izin vermedim. Bitirmesine gerek yoktu.

Yumuşak ve sessiz hareketlerle yatağa önce o girdi. Uzun

bacakları lacivert kumaş denizinde rasgele desenler çiziyor, bana masmavi okyanusta zahmetsizce süzülen bir köpekbalığı-
nı anımsatan bir zarafetle ilerliyordu.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Tişörtümü ensem-
den çekip yere fırlattıktan sonra yatağın bana ait tarafına iler-
ledim. Yastığı başımın altına yerleştirdim, yanına uzandığımda
birbirimizi izlemeye başladık.

“Hep kardeşlerim olmasını istemiştım,” dedi Briar. “Tek ço-
cuk olmak yalnız hissettiriyordu. Sanırım bu yüzden arkadaş
edinmek benim için çok zor oluyordu. Kendimi hep yalnız his-
sederdim ama ne kadar tuhaf gelse de burada öyle hissetmedim.
Sen ve arkadaşların pislik gibi davrandığınızda bile.”

Kıkırdadım, göğsüm sıcak bir hisle titredi.

“Kardeşler çok abartılıyor,” diye şaka yaptım. “Benim de
hiçbir zaman gerçek anlamda bir kardeşim olmadı, çoğu insa-
nın sahip olduğu şekilde değil. Kan bağım olan bir ağabeyim
var ama bu bizi kardeş yapmadı.”

“Ama senin Rook’un, Thatcher’ın ve Silas’ın var,” diye be-
lirtti.

“Evet. Onlar var.”

Onlar benim kardeşlerimdi. Seçilmiş ailemdi. Her gün uya-
nıp hayatımın bir parçası olmayı seçen ailemdi.

“Dorian,” dedi kekeleyerek. “İyi olacak mı?”

İç çektim. “Evet, Silas omzundaki bir kası vurdu. Kan nak-
line ve biraz sıvıya ihtiyacı olacak ama iyileşecek.”

Cevabımı kabul ederek başını salladı. Hayatta olmasının
Briar’ı rahatlatıldığını görmüştüm. Ağabeyim onu neredeyse vu-
racak olmasına rağmen yine de kendisi yüzünden birinin ölme-
sini istemiyordu. Eğer onu istiyorsam -onu *gerçekten* istiyor-
sam- beni tanıdığından emin olmalıydım. Dünyanın görmesini
istediğimden daha fazlasını bilmeliydi.

“Hemofili hastası.”

“Ne?”

“Dorian. Hemofili adı verilen nadir bir rahatsızlıkla doğdu. Kanı normal insanlarınki kadar hızlı pıhtılaşmıyor. Yedi yaşındayken bir lakros antrenmanında kaburgalarına darbe almış. Çoğu çocuk için önemli bir şey değilmiş ama o ciddi bir iç kanama geçirip hastanelik olmuş.”

Annemle babamın bu konuda konuştuklarını hatırlıyordum. Bunu ilk kez duyduğum anı ve ağabeyimin hasta olmasından nefret ettiğimi hatırlıyordum. Onu düzeltbilmeyi dilemiştim.

“İşte hastalığını o zaman öğrenmişler. Büyükbabam Alaric, Caldwell adının hasta bir çocuğun omuzlarına bırakılmasına izin vermeyi reddetmiş. Ya ölürse? Ya kendisine miras kalacak onca mal varlığını idare edemezse? Aileme, bir şey olması durumunda en azından bir yedekleri olması gerektiğini söylemiş.”

Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Çocukken neden doğduğumu öğrendiğimde nasıl yıkıldığımı düşünmekten nefret ediyordum. Bana bunu söylediklerinde kimsenin umursamamasından nefret ediyordum. Bunun sadece birlikte yaşamam gereken bir şey olmasından nefret ediyordum.

“Alistair...” diye mırıldandı. Sesinde hüznü vardı.

“Yani ailem beni bir nevi laboratuvar ortamında yaratmış. Genetiğimi değiştirerek aynı kan grubuna sahip olmamı, ağabeyimin gerçek bir kopyası olmamı sağlamışlar. Bir şey olursa ona kan verebilmem, organ bağışında bulunabilmem için. Ben sadece yedek parça olmak için doğmuşum. Vâris ve yedek, büyükbabam bize böyle derdi.”

Sesim sonlara doğru tükenir gibi oldu, sanki depomdaki tüm benzin bitmişti. Artık boşa koşuyordum. Kendimi ona bakmaya zorladım ve gözlerine odaklandım. “Öğrendikten sonra kendimi öldürmek istedim. Sadece yedek olarak kalacağım bir hayat

yaşamak istemiyordum. Fazlalık olarak. Sadece bir organa ihtiyaç duyulursa önemli olan bir donör gibiydim. Kimse böyle yaşamayı hak etmiyor. Ama sonra çocuklarla tanıştım ve...”

“Sana yaşaman için bir sebep verdiler.” Söylemek istemediğim kelimeleri alıp cümlemi tamamladı. Birine ihtiyacım olduğunu yüksek sesle itiraf etmenin kolay olmadığını biliyordum.

“Evet. Verdiler.”

Eli bana doğru uzandı. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp parmaklarını koyu renkli tellerinin arasında gezdirdi.

“Onlarla tanıştığına mutluyum. Hayatta olduğun için mutluyum, Alistair.”

O anda içimde bir şeyler oldu.

Tüm kara bulutlar üzerime üşüştü ve yağmur yağmaya başladı. Göğsümün içine şiddetle düşen damlalar, öldüğünü düşündüğüm bir organı ıslatıyordu.

Kalbim bir çöldü. Issız, kurak, bakımsız ve ilgiden yoksundu. Kum ve kavurucu sıcaktan başka bir şey yoktu. Fakat hayatımda ilk kez yağmur yağmaya başlamıştı. Kalp atışlarım artık acı vermiyordu. Yumuşak ve her zaman olması gerektiği gibi hissettiriyordu.

“Seni o partide ilk gördüğümde,” dedim duraksayarak. Ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımdan emin değildim. “Bana yaşadığımı hissettirdin. Beni heyecanlandırdın. Beni daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde çarptın.”

Etrafı insanlarla çevriliyken dans pistinin ortasında öylece duruyordu. Önündeki sis ve yanıp sönen ışıkların arasmda yüzünün sadece belli kısımlarını seçebilmişim. Tüm bunlara rağmen onu hâlâ net bir şekilde görebiliyordum. Göğsümde daireler çizen elleriyle kelimeler dudaklarımdan dökülmeye devam etti. “Ve bu gece seni o sandalyede gördüğümde tek düşünebildiğim sana söylediğim son sözlerdi. Geçmişimin nasıl sana karşı hissettiklerimi belirlemesine izin verdiğim. Sikeyim...”

Parmaklarımı sıkılaştırdım. “Hiç bu kadar korkmamıştım ve bundan nefret ettim. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Bir daha böyle hissetmeyi reddediyorum.”

Bunda ciddi dim. Bir daha asla böyle hissetmeyecektim. Onun bu duruma düşmesine bir daha asla izin vermeyecektim.

“Geleceği tahmin edemeyiz, Alistair. Bundan korkmakta bir sorun yok. Korkmak seni zayıf yapmaz, seni durdurmasına izin vermek yapar.”

Sözlerini düşündüm.

Briar bu ifadenin karşılığıydı. Ona zihinsel olarak cehennem i yaşatmış olmama, onu korkutmama rağmen benimle savaşmaktan hiç vazgeçmemişti. Bunun onu ilerlemekten alıkoymasına asla izin vermemişti.

“Senin tekrar tehlikeye girmene engel olmak için gerekirse gökyüzünü yırtar, cennetin kapılarını parçalarım. Beni seni korumaktan alıkoymak için cehennemi ayağa kaldırmaları gerekecek. Anlıyor musun?”

Başını salladı. Bana bakan gözleri yorgunlukla doluydu. Onu iyice kendime çektim ve başım göğsüme yaslaması için kollarımı etrafına doladım.

“Biraz uyu, küçük hırsız.”

“Bu bizim için ne anlama geliyor? İsim koymak isteyen o kızlardan olmak istemiyorum ama senin için ne ifade ettiğimi bilmeye ihtiyacım var.” Konuşurken çıplak tenimde gezinen dudakları bir anlığına dikkatimi dağıtmıştı.

Ona yalan söylemeyecektim ve umarım işin sonunda bunu kabul edebilirdi.

“Dürüst olmam gerekirse bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum, Briar. Senin yanımdayken kalbimin ilk kez atıyormuş gibi hissetmesini ya da bana yaşadığımı hissettirmeni nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum.” Devam ederken kaşlarım çatıldı. “Bunları nasıl karşılayacağımdan, bunun senin için, benim için,

bizim için ne anlama geldiğinden emin değilim.”

En zor kısmı da buydu.

Bana hiç gösterilmemişken sevginin nasıl bir his olduğunu nereden bilebilirdim ki? Sevgiyi hayatıma nasıl alacağım ya da başkasına nasıl vereceğim bana hiç öğretilmemişti. Benim başkalarını önemseme anlayışım acıya ihtiyaç duyduğunda Rok'u dövmek, Thatcher'ın bir geyiğin derisini yüzmesine yardım etmek ve Silas'ın elimdeki gazoz kutularını vurmasına izin vermekten ibaretti.

Bu Briar için yeterli değildi, daha fazlasını hak ediyordu.

“Ama şunu biliyorum, vücudun bana yaslandığında hissettirdiklerine takıntılıyım. Öfkeliyken dudağının kıvrılma şekli, sırf bunu görebilmek için seni kızdırmak istememe neden oluyor. Başkalarının seni güldürdüğünü duyduğumda sinirleniyorum. Onların canını yakmak istiyorum çünkü bir anlığına da olsa seni mutlu ediyorlar ve bu işi ben yapmak istiyorum.”

Ben devam ederken tenime karşı gülümsedi.

“Ve şu anda kalp atışlarının hızlanmasını hissederek bir ömür boyu burada kalabilirim. Sana ne verebileceğimden emin değilim ama benden geriye ne kaldıysa, neyim varsa istediğin sürece senindir.”

Üstelik bu söylediklerimde ciddiydim. Her kelimesinde. Kartlarımı bu kadar açık bir şekilde ortaya koyarak büyük bir hata yapıp yapmadığımdan emin olmasam da sözlerimin arkasındaydım. Dudaklarını nazik bir öpücükle tenimde hissetmeden önce bir süre sessiz kaldı.

“Peki ya sonsuza dek istersem?”

“O zaman sonsuza dek, küçük hırsız.”

“Bu kulağa fazlasıyla aşk gibi geliyor, Alistair Caldwell.”

Her yerim uyuşmuştu, sanki tüm vücuduma iğneler batırıyordu. Huzur dalgaları omuzlarıma yerleşti ve onun yanında olmanın verdiği coşku beni içine çekti.

Öldürmek yoktu. Geçmiş yoktu. Psikopat kardeşler yoktu. Sadece ben, bu kızı yanında tutmak için her şeyi yapabilecek bir adam vardı.

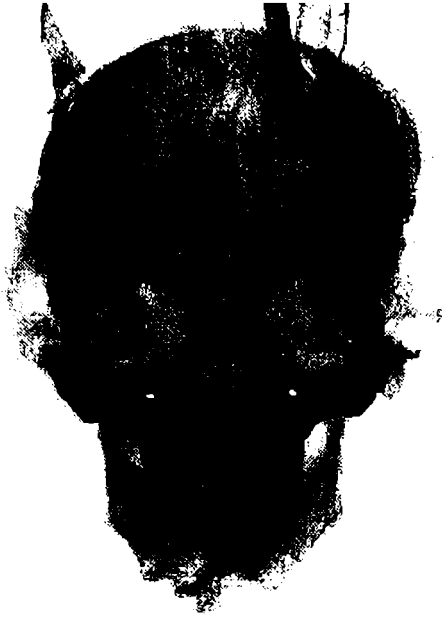
“Öyle bir şey işte,” diye mırıldandım. Dudaklarımı başmın tepesine bastırdım ve derin nefeslerle ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum.

“O zaman önemli olan tek şey bu. Tek ihtiyacım olan bu,” diye fısıldadı. “Gerisi zaten boş.” Parmağım süsleyen baş harflerime baktım. Dövmeyi hemen solundaki parmağına değil de ortadakine yaptığım için kendime kızmıştım.

“Verecek neyin varsa, hepsini istiyorum. Tüm karanlığı, tüm korkuyu. Hepsini istiyorum. Sonsuza kadar.”

İşte böylece gölgelerin çocuğu mutluluğu bulmak için ışığa adım atmak zorunda olmadığını öğrenmişti. Sadece o gri bölgeye adım atmaya istekli kişiyi bulmanız gerekiyordu.

“Senin. Her çarpık parçam sana ait, küçük hırsız. Umarım gölgelerde oynamayı seviyorsundur, bir süre buralarda kalacağız.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Mutlu Noeller

Briar

Yerel parti evinde yakılmış halde bulunan cesedin kimliğinin tespit edilmesi, Noel'den yalnızca bir hafta önce gerçekleşmişti. O bir haftalık süreç boyunca öğrenciler ve öğretim üyeleri, karla kaplı avluda Greg West adına bir anıt oluşturmuşlardı.

Balonlar, fotoğraflar, “seni özlüyoruz” kartları ve diğer hatıraların yanından geçerken onun için üzülmeyi bir türlü başaramamıştım. O, yalnız yaşayan ve kızları seks kölesi olarak satmaya yardım eden bir adamdı.

İki kahve bardağını sıkıca kavrayarak yemek salonunun ağır kapısını omzumla ittim. Lyra'yı burnu kitabına gömülmüş halde bulana dek sıraların arasından geçtim. Önündeki boş sandalye çoktan benim için ayrılmıştı.

Sandalyeye oturup fazladan kahveyi ona uzattım. “Çılgın bir ilk dönemdi, değil mi?”

“Sınavları geçtim, bir cinayete tanık oldum ve kundakçılık

yaptım. Bence kitaplara geçmesi gereken bir dönemdi.” Başını kaldırıp kahve için teşekkür etti.

Kaos içinde kurulan bağlara ne dendiğini bilmiyordum ama Lyra’yla yalnızlar topluluğumuzu sonsuza dek sürecektir bir şeye dönüştürmüştük. Geçtiğimiz dönem yaşadığımız tüm karmaşalardan sonra üniversite hayatımın geri kalanını o yanımda olmadan geçirmeyi hiç istemezdim.

“Kampüsteki polisleri gördün mü? Coraline’la arkadaş olan kızları sorguluyorlarmış. Bu kadar kayıp ve ölü varken, harekete geçmemeleri mümkün değildi zaten,” dedi kitabının sayfalarını çevirirken.

“Evet,” diye karşılık verdim. İçime bir ağırlık çökmüştü. “Er ya da geç olacaktı.”

Alistair’la her şeyi ters yapmıştık. Yine de bu durum, ilk randevumuza sadece birkaç ay önce çıkmamıza rağmen onu daha az önemseydiğim ya da hapse girmesi konusundaki endişelerimin azaldığı anlamına gelmiyordu.

Ona derin ve güçlü bir şekilde bağlandığımı biliyordum. Çocukluklarımızda yaşadığımız farklı türde görünmezlikler ruhlarımızı birbirine bağlamıştı. Fakat onun için hissettiğim duygunun aşk olduğunu Şükran Günü’nde anlamıştım.

Kumaş pantolonu, gömleği ve Thatcher’ın büyükannesinin zorla eline tutuşturduğu bir turtayla Thomas’ın dairesinde belirmişti. Benim için konfor alanından çıktığını görmüş ve o an anlamıştım.

Yalnızca uğramasını istemiştin, daha fazlasını beklememiştin.

Tüm günü birlikte geçirmiştik. Bu gerçek ve normal bir çiftin yapacağı türden bir şey gibi hissettirmişti. Thomas gençliğine dair hikâyeler anlatırken mutfakta ona yardım etmiş, onu dinlemiş ve anlamaya çalışmıştık. Garip bir gerginlikle dolu yarım saat geçse de Alistair duruma alıştıkça buzlar erimişti.

Onu seviyordum çünkü beni korumak ve mutlu etmek uğruna neleri feda edeceğini biliyordum. O iki küçük kelimeyi söylediğini hiçbir zaman duyamayacak olsam bile öyle hissettiğini biliyordum.

Alistair Caldwell hiçbir zaman bana güzel kelimeler fısıldayan ya da aşk şiirleri yazan biri olmayacaktı. Hissettiği her duyguyu dillendiren biri de değildi. Bunun yerine final haftasında Tilly'nin lokantasından bana bir turta almak için bir kar fırtınasında yürüyecek türden bir adamdı. Easton Sinclair gibi adamlar beni rahat bırakmadığı için onların burnunu kıracak türden bir adamdı.

O hem vahşi hem de güvenli olan bir adamdı. Bana kendimi canlı hissettirirken aynı zamanda güvende hissetmemi sağlayan biriydi. Bu gezegende benim için iyi olan tek uyuşturucu oydu. Lyra haklıydı. En azından bir noktaya kadar...

Ben sadece huzur isteyen bir kız değildim. Meydan okumaya da ihtiyacım vardı ve Alistair tam anlamıyla bir meydan okumaydı. Onunla her gün bir mücadeleleydi.

Nefret ve arzusun ne zaman aşka dönüştüğünü, kalbimin adını tiksintiyle değil de hayranlıkla anmaya ne zaman başladığını bilmiyordum.

Daha yeni çıkmaya başladığım bir adamın cinayetten hapse girmesi oldukça kötü olurdu ama onunla birlikte olmak, bu riski aldığım anlamına geliyordu.

Çantama uzanıp siyah ve mor kâğıtla sarılmış dikdörtgen bir hediye kutusu çıkardım. "O zaman..."

"Briar! Hani hediye almayacaktık?" diye azarladı.

"Sana bir şey almak zorundaydım. Bunu gördüm ve fiyatı o kadar uygundu ki, resmen raftan üzerime atladı."

Bu küçük, beyaz bir yalandı. Hediyeyi özel olarak yaptırmıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Sana sürpriz yapacağımı düşünmüştüm,” diye suratını astı. Ardından çok daha büyük bir kutuyu çıkarıp bana doğru itti.

Aynı anda kahkaha attık, sevdiklerimize hediye almadan duramayan insanlardan olduğumuzu fark etmiştik.

Hemen hediyelerimizi açmaya başladık. Benim paketimin içinden yumuşacık, kırmızı bir kazak çıktı. Kumaşın *vintage* havası içimi sımsıcak yapmıştı. Önünde *Yalnızlar Topluluğu* yazıyordu.

Üstümdeki kat kat kıyafetler olmasaydı onu hemen giyerdim, gerçekten çok beğenmiştim.

Lyra’ya gümüş bir *charm* bilezik almıştım. Üzerinde dört farklı boncuk vardı. Sevimli bir böcek, bir kiraz, *Criminal Minds*’a takıntılı olduğu için minik bir bıçak ve en büyük aşkı *Edger Allan Poe*’yu temsil eden bir kuzgun.

Masanın etrafından dolaşıp ona sıkıca sarıldım. İlk arkadaşım Lyra gibi biri olduğun için minnettardım.

Birlikte kahvelerimizi yudumladık. Dev bir Noel filmi maratonu planlarken birbirimizin varlığının keyfini çıkarıyorduk.

Ancak telefonuma gelen bildirimle Lyra’nın yanından ayrılmak zorunda kalmıştım. Mesaj basitti.

Beş dakika içinde Labirent’te.

Sanki bu gece hepimiz Noel tatiline çıkmadan önce onu görmeyecekmişim gibi Lyra’ya veda ettim.

Yemekhaneden hızlı adımlarla çıkarken midemde yükselen heyecana ya da uçuşan kelebeklere engel olamıyordum. Bursley Bölgesi’ne doğru okul arazisi boyunca koştum.

Kar şiddetle yağıyor, zaten beyaz olan zeminin üzerine koca öbekler halinde yığılıyordu. Biraz yavaşladığım sırada ayakka-bılarım arkamda izini bırakmıştı. Nefesim dudaklarımdan duman bulutları halinde çıkıyordu.

Binanın yanından geçerek Labirent’in girişine ilerledim. En son buraya girdiğimde çıkmak için çırpınıyordum. Şimdiyse

yarım dairelerin arasından hızla geçerken tam merkezinde beni kimin beklediğini görmeye hazırdım.

Çam ağaçları karın ağırlığını taşıyor, koyu renkli iğneleri beyaz yığınların aralardan çıkmaya çalışıyordu. Bu hayatımın ilk gerçek kışıydı ve öyle güzeldi ki... Labirentin son kısmına geldiğimde kayarak durdum.

Alistair ellerini koyu renk kotunun ceplerine sokmuş, yüzünü sert havadan korumak için kapüşonunu başına kadar çekmişti. Siyah kapüşonlusunun üzerinde deri ceket vardı. Etrafındaki beyaz örtüyle tam bir tezat oluşturuyor, fazlasıyla dikkat çekiyordu.

Adımlarımın altında çatırdayan kar, bakışlarını bana çevirmesine neden oldu. Orada dururken ne kadar adaletsiz bir şekilde çarpıcı olduğunu görünce afalladım. O bana baktığında etrafımdaki her şey soluyordu. Gözlerine azıcık güneş ışığı vurduğunda parlak, neredeyse berrak bir siyah oluyorlardı. Mükemmel şekilde işlenmiş deniz camı ya da taşların üzerinden akan bir deredeki suya benziyorlardı.

Ona doğru yürürken acele etmedim. O ise hareketsizce otururken gözlerini adımlarıma dikmişti. Ben yaklaşır yaklaşmaz ileri atıldı. Kolunu sıkıca belime dolayarak beni kendine çekti. Sanki selam veriyormuş gibi başım saçlarıma doğru eğdi ve kokumu içine çekti. “Merhaba, küçük hırsız.”

O konuşurken tenimin ısınmasına bayılıyordum, beni içten dışa ısıtıyordu.

“Caldwell,” diye karşılık verdim ve ona bakabilmek için geri çekildim. Ellerimi deri ceketinin altından beline dolayarak ısıttım. İşte güvenli yer böyle bir şeydi.

Midemi bulandırıyor olsa da kayıtsızca sordum. “Kampüsteki polisleri gördün mü?”

“Gördüm,” dedi rahatlıkla bana bakarken. “Bu işe girmeden önce bu riskin farkındaydım. Ne olduğunu öğrenirlerse yaptık-

larım için özür dilemeyeceğim. Ama bizi bulabileceklerinden şüpheliyim.”

Ondan daha azını beklemezdim. Alistair’la tanıştığım andan itibaren değişmeyen tek şey buydu, olduğu kişi için asla özür dilemiyordu. Onu ya olduğu gibi kabul ederdiniz ya da bu yüzden ondan nefret ederdiniz.

“Hâlâ Frank üzerinde mi çalışıyorsunuz?”

Cevap olarak hafifçe başını salladı. Değişmesine ihtiyacım yoktu, beni sevdiğini söylemesine ya da çiçek yağmuruna tutmasına ihtiyacım yoktu. Fakat ne kadar kanlı olursa olsun gerçeği istemiştim. Bana yalan söylemeyeceğine söz vermişti.

Bu sözünü de tutuyordu.

Bana her şeyi anlatmıştı. Greg’den önce yaptıkları her şeyi, Rose’un başına gelenleri ve başkanla ne yapmayı planladıklarını açıklamıştı. Bu da şu an için pek bir şey ifade etmiyordu çünkü bir sonraki hamle için Silas’ın karar vermesini bekliyorlardı.

Tek bildikleri başkanın bundan paçayı kurtaramayacağı ve onun zamanının da çok yakında geleceğiydi.

Çenemi göğsüne yaslayıp orada dinlenirken, “Korkuyorum. Bir şeyleri bilmemekten hoşlanmıyorum,” diye fısıldadım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına itti. Başparmakları elmacikkemiklerimde geziniyordu.

“Buradan sonra nereye gideceğimizden ya da ne olacağından emin değilim, Briar. Ama ne olursa olsun seni koruyacağımı biliyorum. *Bunu* koruyacağım.” Sözleri, polislerin onu götürdüğünü ya da daha kötüsü öldüğünü düşündüğümde kalbime oturan ıstırabı yatıştırmıştı.

Hollow Heights hiç de düşündüğüm gibi çıkmamıştı. Olmasını planladığım hiçbir şey, başıma gelenlere yakın bile değildi. Milyon yıl geçse de burada duracağımı hiç düşünmezdim. Kattilleri koruyan bir kız olacağım hiç aklıma gelmezdi.

Sanırım bazı insanlar suçlularla beraber olmak için doğuyordu. Sanırım o kişi bendim.

“Buraya geldiğimde her şeyin yerine oturacağını düşünmem çok komik. Hayatımda ne yapmak istediğim, ileride nereye varmak istediğim,” dedim yorgun bir sesle. “Daha önce başıma hiç böyle iyi bir şey gelmemişti, bu yüzden gelecekte benim için iyi bir şeyin mümkün olabileceğini de hiç düşünmemiştim. Ama bazı şeyleri gün geçtikçe çözmek hoşuma gitmeye başladı.”

“Öyle mi? Geleceğin senin için nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrin yok mu?” diye sordu kaşını kaldırarak. Gözlerinde karanlık gökyüzündeki yıldızlar gibi muzip bir pırıltı vardı.

“Yani,” diye alaycı bir şekilde iç geçirdim. “Gelecek yıl ikimizin ev araması fikri kulağa çok da kötü gelmiyor. Veri bilimi programında staj yapmak güzel olabilir, senin için sürpriz doğum günü partileri düzenlemek...”

“Briar,” diye hırlayarak sözümü kesti.

“Doğum günü partisi yok mu?” dedim gülerek.

“Parti yok. Bu seneki kutlamam hoşuma gitti.” Bana doğru eğildi ve sıcak dudaklarını yüzümde gezdirdi. “Seni becermek.”

Bacaklarımın arası ısınmış, hiç gitmeyen o sızı artmıştı. Aniden bu yerin içinde yapabileceklerimizi düşündüm. Altdağını şakacı bir şekilde ısırdım.

“Peki ya siz, Bay Caldwell? Sizin geleceğiniz hakkında bir fikriniz var mı?”

“Aileme iş girişimlerini kıçlarına sokmalarını söylemeye devam edeceğim,” diye homurdandı. Gülmekten kendimi alamadım. “Çocukların hapse girmediğinden emin olacağım ve her anımı seni korkutmak için yeni yollar bulmaya çalışmakla geçireceğim.”

En son ne zaman seviştiğimizi düşündüm. Öğlen vakti okulun otoparkındaydı, öğrenciler kampüste dolaşıyordu. Renkli camlar bizi gözlerden koruyordu. Ancak arabasının arka koltu-

ğunda defalarca içime girerken kalçalarımı beline sarmış halde bizi görebileceklerini düşünmek içimi ateşe vermişti.

Sınırları test etmeyi sevdiğimi biliyordu ve bunu yapmasına izin verecek kadar ona güveniyordum.

O benim güvenli uyuşturucumdu.

Adrenalin patlamamdı.

“Hâlâ ailenle konuşmadın mı?” diye sordum. İkimize dair zihnime dolan görüntülerin dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalıştım.

“Dorian üç haftadır rehabilitasyonda ve şimdiden onun yerini doldurmaya çalışıyorlar. Onların parası ya da işiyle hiçbir ilgim olmasını istemiyorum. Bu olanların tohumlarını kendileri ektiler, şimdi de toplasınlar. Sikimde değil.”

Caldwelllere göre büyük oğulları travmatik bir kaza sonucu ağrı kesicilere bağımlı hale gelmişti ve bu iğrenç alışkanlıktan kurtulmak için rehabilitasyonda sıkı bir şekilde çalışıyordu. En azından herkese söyledikleri buydu.

Gerçek ise Dorian Caldwell olmanın baskısı onu uyuşturucu kullanmaya itmişti. Hepsini karıştırıyordu. Eline ne geçerse onu alıyordu. Yıllardır ayık değildi ve ailesi imajına sadık kaldığı sürece bunu umursamamıştı.

Şimdi de bir vâris bulmak için çırpınıyorlardı.

Öz çocuklarını birer insan değil de malvarlığı olarak görmeleri utanç vericiydi.

Ona ne zaman sorsam Alistair, Dorian’la ilişkisini yeniden inşa etmek için çok umutlu olmadığını söylüyordu. Anlamadığı ya da beni öldürmek üzere kaçırdığı için değildi, uyuşturucudan önce bile tam olarak aile gibi davranmaması yüzündendi. Ağabeyi de Alistair’ı dışlamıştı. Bu yürümek istemediği uzun bir yoldu. En azından yakın zamanda böyle bir planı yoktu.

Bizi bu iç karartıcı konudan uzaklaştırmak için kulağına yaklaştım. “Noel hediyen yanımda,” dedim sırtarak.

“Kıyafetlerinin altında kurdeleli bir iç çamaşırı mı var?”

Gözlerimi devirerek güldüm. “Hayır, seni sapık. Arka cebimde. Ama kendin alman gerekecek.”

Kaşları meydan okurcasına kalkarken ellerini vücudumun aşağısına doğru kaydırды. Sırtımı okşadığında ürperdim. Kalçama kadar indi ve kabaca kavradı.

Başımı boynuma doğru eğdiğinde hafifçe inledim. Köprücük kemiğime bıraktığı küçük öpücükler başımı döndürüyordu. Parmaklarını dikkatlice arka cebime soktu ve iki parmağıyla hediye yi çıkardı.

Onu aramızda havaya kaldırdığında altın zincir önümde sallanıyordu. Alistair bedenini benimkine bastırıp tekrar tekrar içime gömülürken kolyenin burnuma değdiğini hayal ettim.

“Beni bu şekilde mi damgalıyorsun, küçük hırsız?”

Ortasındaki minik *B* harfine bakarak sııttım.

“Sonsuza dek parmağında senin baş harflerle dolaşmak zorunda olduğumu düşünürsek bu iyiliğine karşılık vermem gerekiyordu.”

Gülerek kancayı açtı ve zinciri boğazına geçirdi. Kolye boyununu sarıyor, âdemelmasının birkaç santim altından aşağı sarkıyordu ve ben onu yalamak istiyordum. Baş harfimin göğsüne mükemmel bir şekilde oturmasını sevmiştim. Parmaklarım altın zincir boyunca uzandı. Zihnimde Alistair zaten bana aitti ama şimdi onu alenen işaretlemiştim.

Alistair Caldwell benimdi, benimdi ve benimdi.

“Hediye demişken, benimki için biraz yol gitmemiz gerekiyor. Hazır mısın?”

“Benim sürmeme izin verecek misin?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Araba kullanışımından nefret ettiğini biliyordum. Virajları alış şeklim onu sinirlendiriyordu.

“Bak ne diyeceğim, ben seni yakalamadan buradan çıkabilirsen anahtarlar senindir.”

Bu meydan okuma heyecanımı alevlendirmişti. Hevesle bir adım geri çekildim, yüzümde *Cheshire* kedisini andıran bir sırıtış vardı. Kalbimin biraz daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyordum. Yavaşça ondan uzaklaşmaya başladım.

Dönüp labirente girmeden önce, “Anlaştık” dedim hızlıca.

Gerçekten araba kullanmak istesem bile her zaman beni yakalamasına izin vereceğimi biliyordum.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Sar Beni

Alistair

Dükkânın kapısını arkamızdan kapatırken, “Burası neresi?” diye sordu Briar.

Kısa bir daire çizerek etrafında dönerken ayakkabıları parke zeminde gıcırdadı. Kar yüzünden kızarmış yüzü gülümsememe neden oldu.

“Maça Ası,” diye açıkladım ona. “Çıracak olarak çalıştığım dövmece.”

Keskin bir nefes aldı. “Seni pislik! Bir haftadır sana dövme dükkânlarının başvuru formlarını gösterip duruyorum ve sen bana hiçbir şey söylemiyorsun!”

Onun bu yönüne hayrandım.

Başkaları için imkânsız gibi görünse de her şeyin en iyisini hak ettiğime inamyordu. Çizimlerimi çalıp yurt odasına asmış ve Lyra’ya göstermişti.

Birinin size inandığını hissetmek güzel bir duyguydu.

“Bir süredir burada çalışıyorum.” Onu masamın çoktan ku-

rulmuş olduğu yere doğru yönlendirerek merdivenden yukarı çıkardım. Daha öncesinde buraya gelip her şeyi temizlemiş ve bugüne hazırlanmıştım.

“Bana söylemediğine inanamıyorum!”

“Kimse bilmiyordu.”

“Çocuklar bile mi?”

“Onlar bile,” dedim dürüstçe. Ardından dövme tezgâhının yanındaki döner sandalyeye oturdum. “Burası bana ait olan tek yerdi.”

Etrafa bakmayı bitirince yavaşça bana yaklaştı. Kucağıma oturduğunda sandalye onun ağırlığıyla hafifçe geriye kaydı.

“Peki neden bana gösteriyorsun? Sana ait olan şeyler konusunda ne kadar korumacı olduğunu çok iyi biliyorum.” Saçlarımı gözümün önünden çekti.

Ellerim kalçalarındaydı, parmaklarımı kemer halkalarından geçirmiştim.

“Sahip olduğum her şeyi sana vereceğime söz vermiştim, unuttun mu? Artık sır yok.”

Kalçalarını sıkıp vücudunu kendime doğru çekerken hızla dudaklarını öptüm. “Sana her şeyimi sunuyorum, böylece senin her şeyine sahip olabileceğim.”

Kollarını boynuma dolarken yukarıya ve etrafına baktı. “Ve her şeyin bu mu? Bir gün bunlardan birine mi sahip olmak istiyorsun?”

Başımla onayladım. “Onun gibi bir şey. İnsanlara sonsuza dek orada kalacak sanat eserleri vermek istiyorum. Dövmeler sanata yapılan en büyük bağlılık ve ben bunun yoğunluğunu seviyorum.”

Shade bana buranın yedek anahtarını verdiğinde muhtemelen amacı kız arkadaşıma Noel’de dövme yapabilmem değildi. Fakat bunu yaptığımı öğrenirse akli dengemin yerinde olduğu konusundaki şüpheleri azalabilirdi.

En azından bir ilişkiyi sürdürebilecek kapasitede olduğumu bilirdi.

Çıraklık eğitimim bittiğinde kendi dükkânıma sahip olmayı, istediğim sanatçıları işe almayı ve belirli bir ürün ortaya koymayı hedefliyordum. Sorumluluk sahibi olma fikri hoşuma gidiyordu. Olumlu bir şeyden, bir hayalden sorumlu olmak istiyordum.

Dilimi altdudağında gezdirdim. “Hediyeni istiyor musun?” diye sordum.

Briar heyecanını bastırmaya çalışarak yanağının içini ısırdı ama onu tanıyordum ve sürprizleri ne kadar sevdiğini biliyordum. Her ne kadar bundan hoşlanmadığını söylese de gerçek buydu. Aynı zamanda şoka girdiğinde dudakların hafif bir O şeklini alması da hoşuma gidiyordu. Boşalırken nasıl görüldüğünü hatırlatıyordu.

“Sürpriz ne?” diye sorduğunda başımla siyah deri dövme masasını işaret ettim.

“Teknik olarak iki sürpriz var ve birisi masanın altmda.”

Heyecanla kucağımdan inerek beni soğukta tek bıraktı. Çevik parmakları siyah kutuyu yukarıya, masanın üzerine çekti. Ardından acele etmeden açmaya başladı.

Kapağı açar açmaz beyaz bağcıkları gördüm. Heyecanla attığı çığlık göğsümün hafifçe uğuldamasına neden oldu. Bu hâlâ alışmaya çalıştığım bir tatmin duygusuydu.

Kırmızı ayakkabıları çıkarıp göğsüne bastırdı, konuşurken onlara doğru düzgün bakmamıştı. “Onlara bayıldım!”

“Henüz en iyi kısmını görmedin bile,” dedim gözlerimi devirerek.

Ayağa kalkıp yanına gittim. Ayakkabıları ters çevirdiğinde soldakinin altında benim adım, sağdakinde ise kendi adı vardı. Her ikisine de ismimin tamamını yazmak fazla narsistçe gelmişti.

“Yırtık pırtık ayakkabılarla dolaşmanı izlemekten bıkmıştım.”

Briar’ı bu kadar farklı kılan şeylerden biri de buydu. Buradaki çocuklar için hiçbir şey ifade etmeyen bir çift ayakkabının anlamı onun için çok büyüktü. Özel yapım *Converse*’lerine hayranlıkla baktıktan sonra hemen onları ayağına geçirip aynanın önünde dans etmeye başladı.

Bir çift ayakkabının birini bu kadar mutlu ettiğini hiç görmemiştim.

“Bir hediye daha,” dedim aynanın arkasına geçerek. “Sana dövme yapacağım.” Konuşurken ona uzandım ve parmağındaki baş harflerimi hafifçe okşadım. “Ne istersen.”

Bana yaslandı. “Yani bu sefer bilinçli olacağım, ha?” diye mırıldandı.

Göğsümde derin bir kahkaha yankılandı, başımı boynunun kıvrımına gömdüm. “Eğer öyle olmasını istiyorsan...”

Ne istediğine ve nereye yapılmasını istediğine o karar verecekti. İlk dövmesini yaparken baygın olduğu düşünülürse bu sefer öncekini telafi etmem gerekiyordu. Yine de onu işaretlediğim için pişman değildim. Amacım tüm dünyaya bana ait olduğunu göstermekti. Tüm hayatımı da bunu yaparak geçirecektim.

Masanın üzerine uzandı, gömleği sutyenin hemen altına kadar kıvrılmıştı. Kaburgaları dükkânın soğuk havasında çıplaktı. Her şeyi sterilize etme, iğnelerimi hazırlama ve mürekkebi alma işlemine başladım. Büyük bir dövme değildi, üst kaburgalarına iki küçük kelimeyi kazımak hemen hemen yirmi dakika sürecekti.

Hazır olduğumda masada uzanan Briar’a baktım. “Hazır mısın?”

“Bence biraz acıya dayanabilirim.”

Ayağımı pedala bastırırken sııttım, makinenin uğultusu

dükkânı doldurdu. Daha önce yerleştirdiğim şablonun üzerinden geçmeye başlayarak derisini gerdim. Çizerken ya da dövme yaparken bir tür transa geçerdim.

Ancak konu Briar olduğunda durum değişiyordu.

Sanki kendimden bir parçayı onun tenine işliyor gibi hissediyordum. Ona bu dövmeciyi göstererek dünyama, kafamın içine girmesine izin vermiştim. Bu baş harflerimi taşımasından çok daha fazlasıydı.

Bu dövme ona bir şeyler ifade ediyordu ve ben de onun bunu sonsuza dek hatırlamasına yardımcı oluyordum. İkisinden birine her baktığında beni düşünecekti. Benim istediğim de buydu, beni düşünmeyi asla bırakmayacaktı.

Benim olmaktan asla vazgeçemeyecekti.

Çünkü ben her zaman onun olacaktım.

Vücudu elimin altımda titriyordu. Titrek nefeslerini dinlerken arada sıra dudaklarından aletimin seğirmesine neden olan kısa, küçük iniltieler kaçıyordu.

İşim bittiğinde onu çabucak temizledim ve istiyorsa kalkıp aynadan dövmesine bakabileceğini söyledim.

Onun yanımdayken her zaman kontrol edemediğim bir dürtü hissediyordum. Onu ilk gördüğümde de bunu hissetmiştim. Ona dokunmak, iradesini kırmak, zevk almak için ne kadar ileri gidebileceğini test etmek istiyordum.

Onu hayranlıkla izledim. Hâlâ sutyeninin altına sıkıştırılmış duran tişörtü düz karnını ortaya seriyordu. Kot pantolonun beli tam kalçalarındaydı. Yazılar sanki orada olmak için yaratılmış gibi kaburgalarının üzerinde duruyordu.

Hepimiz hırsızız.

Sanat üzerindeki sanat.

Aynada yazıyı incelerken gözlerinin elmas gibi parladığını görmeme rağmen, “Beğendin mi?” diye sordum.

“Bayıldım,” dedi fısıldayarak.

Önüne geçip şeffaf streç filmi açtım ve sırtına dolamaya başladım. Vücudum onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, kokusu midemde kıpırdayıp duran açlığı tetikliyordu.

Onu kendime doğru çektim. Streci bedenine sararken özellikle yavaş hareket ediyordum. Gözlerinin dudaklarıma kaymasını izledim, benden bir öpücük çalmaya hazırды.

Teninde gezinen parmaklarımla ürperdi. Tişörtünü yukarı kaldırıp beyaz sutyenini iyice ortaya çıkardığında gözlerim çoktan hareketlerine sabitlenmişti. Ziyafete hazır iki olgun meyve gibi önümde uzanan göğüsleri neredeyse sutyeninden taşıyordu.

“Noel’de kimse gelmez demiştin, değil mi?”

Gözlerindeki şehvet, arzuyla birleşmişti. Altın rengi benekleri öyle parlıyordu ki, pantolonumun içindeki sertlik acı verici bir noktaya ulaşmıştı. Yüzümü ona yaklaştırdım, göğüslerimiz arasındaki mesafeyi koruyarak streci sarmaya devam ettim.

“Oynamak ister misin, küçük hırsız?” diye sordum. Başını yavaşça aşağı yukarı sallayarak onayladı, burnu benimkini okşuyordu.

Bu kadar istekli olmasına bayılıyordum. Sınırlarını test etmekten korkmuyordu. Kollarımda paramparça olmaya hazır olana dek onu zorlamama izin veriyordu.

Plastik silindirin etrafındaki parmaklarım sıkılaşıırken ona baktım. “Bana güveniyorsun, değil mi?”

“Sana güveniyorum,” diye tekrar etti. Hamlemi bekliyordu.

“Seni korkutacağım, anladın mı? Ama sonrasında sana iyi hissettireceğime söz veriyorum. Benim için cesur ol. Anlaştık mı, bebeğim?”

Hevesle başım sallayarak karşılık verdiğinde aletim kotuma iyice baskı yaptı. Serbest kalmak için can atıyor, içine girmek için resmen ölüyordu.

Ellerim vücudunda daireler çizirken göğüslerinin üzerinden

geçtim. Üst kısmını sardım ve sonra omzuna doladım. Film boynuna geldiğinde duraksayarak dikkatlice ona baktım.

Streci boynunun etrafına sararken beklenti dolu gözlerle beni izliyordu. Ardından sıra dudaklarına geldi. Yumuşak pembe dudaklarını camı öper gibi strece bastırdı. Burnunun tam üstüne kadar sarmaya devam ettim ve sıkıca oturduğundan emin oldum.

Oksijenini kısıtladığım için panik dürtüsü hissetmeye başlamış olmalıydı. Başımı dudaklarına doğru eğdiğimde plastik hem burnunu hem de ağzını kapatıyordu. Elimle boğazını kavradım ve kapalı ağzını kendime çekip aramızda bir bariyer görevi gören lastiğin üstünden öptüm. Benimkilerle birlikte hareket etmeye çalışan dudakları beni güldürmüştü. *Ne kadar da uslu bir kızdı.*

Hava almak için panik yapmamaya çalışırken yüzünü saran plastiğe karşı boğuluyordu. Dudaklarım hâlâ onunkilerin üzerindeyken, “Şşt, bebeğim. Her şey yoluna girecek,” dedim. Parmağımı ağzına sokup bir delik açtım ve havanın serbestçe akmasına izin verdim.

Kot pantolonunun düğmesini dikkatlice açmaya başladığımda nefes nefese kalmıştı. Yine de serbest uzuvlarıyla bana yardımcı oldu. İç çamaşırı ortaya çıktığında onu boy aynasına doğru götürdüm ve kışını soğuk yüzeye bastırdım.

Streç filmi tekrar elime aldım ve yere atmadan önce boğazına birkaç kez daha sardım. Kalan kısmını bir tür tasma gibi kullanarak onu kendime doğru çektiğimde boynundaki plastik daha da sıkışmıştı.

“Alistair,” diye inledi. Tişörtümü kavrayıp umutsuzca beni kendine yaklaştırmaya çalışıyordu.

Sol elim narin bedeninden aşağı kayarak bacaklarının arasına, iç çamaşırının altına ilerledi. Bana ne kadar muhtaç olduğunu hissediyordum. Parmaklarımla ıslaklığını kadınlığının yumuşak tümseğinin her yanına yaydım.

Onu çevirip yüzünü cama yasladım. Kulağına hırlarken nefesi aynayı buğulandırıyordu. “Aminin benim için ne kadar ısılandığını hissediyor musun?”

Kolaylıkla iki parmağımı dar duvarlarının içine ittim. Beni daha da derine almak için kendini elime bastırdığını hissediyordum. Çok açgözlüydü, her şeyiyle bana aitti. Tasmaını çekerek hava akışını daha fazla kestiğimde kesik bir nefes aldığını duydum.

Ellerinden biri geriye doğru uzanıp kolumu kavradı. Gözlerinin geriye yuvarlanmaya başladığını gördüğümde tırnaklarım etime geçirmişti. Kahrolası bir uyuşturucunun etkisindeymiş gibi hissetmesi için kan dolaşımını yeteri kadar keserken bir yandan da onu parmağımınla beceriyordum.

Boynunu serbest bırakıp oksijen almasına izin verdim. Sırtı geriye doğru düşerken ayakta kalabilmek için aynaya tutundu. Hayatımın her günü istediğim şey buydu. Onun zevkin daha da derinlerine düştüğünü izlemek istiyordum.

Gözlerim sırtının derin kıvrımlarında, yuvarlak kıkırda ve yana çekilmiş dar külotundaydı. Tanrım, yüzü ise bir rüya gibiydi. Adrenalinle kırmızıya boyanmıştı.

Bu benim gibi bir adamın ulaşabileceği cennete en yakın şeydi.

Parmaklarımı kadınlığından çektiğimde sızlandı. Onları hızla ağzına soktum ve plastikteki delikten ne kadar tatlı olduğunu tatmasına izin verdim.

“Tanrıların nektarı gibi, Briar. Sen onların en tatlı hediyesisin,” diye mırıldandım. Parmaklarımı emdi ve kotumu aşağı çekmeye başlamadan önce onları temizledi. Ardından aletimi pantolonumun hapisanesinden serbest bıraktı. Dışarı fırlayan sertliğim tam kıkırda kaygan kıvrımlarının arasına inmiş, kalm kırmızı ucu menilerimle çoktan ıslanmıştı. Bir elimi tasmanın üzerinde tutarken diğerini aletimin köküne kaydırarak tükürüğünü ve sularını her tarafıma bulaştırdım.

Kulağına doğru karanlık bir sesle, “Seni aynen böyle becereceğim,” diye hırladım. İstekli aletimi dar girişine bastırdım. Vücudum onu mahvetme arzusuyla yanıyordu. “Bana bunu istediğini söyle, Briar.”

Bir an tereddüt etmedi. “İstiyorum. Siktir, istiyorum. Lütfen.” İçine sertçe girip onu sonuna kadar doldurduğumda neredeyse titriyordu. Kalçalarını iyice aralayarak daha derine ulaşmama izin verdi. Şimdi ikimiz de bir zevk okyanusuna düşmüştük.

Acı ve haz dolu iniltilerinden öyle zevk alıyordum ki... Vücudu kendini bana alışmaya zorlarken dişlerinin arasından ağır ağır nefesler alıyordu. Bunu düşünmesi için ona fazla zaman vermedim çünkü aletimi içine iterken çoktan acımasız bir ritim yakalamaya başlamıştım.

Bunu gerçekten yapıyorduk. Dövme dükkanımın ortasında sevişiyorduk. Nefeslerini çalmaya devam ettim. Bir yandan da kendimi en derinlerine itmeye devam ediyordum, böylece beni yıllarca içinde hissedecekti. Noel şarkılarına ve ağaca ihtiyacımız yoktu. Sadece birbirimize ve buna ihtiyacımız vardı. Kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğim bu öfkeli, ruhumu yok eden bağ yeterliydi.

“Siktir...” Nefes nefese kalmıştı. İnlemekten ve beni istekli kadınlığına çekmekten başka bir şey yapamıyordu. “Çok yaklaştım.”

Tasmasına asılarak ciğerlerindeki havayı aniden çektim. Kendimi içine iterken sırtı göğsüme yapışmıştı, serbest kolumu sıkıca beline sardım. Tekrar tekrar bir araya gelen bedenlerimizin çıkardığı müstehcen sesler ona daha fazlasını vermem için beni ateşliyordu.

Onu aynanın karşısında becermeye devam ettim. Vücudum ve aletim onu tam da sevdiği şekilde olduğu yerde tutuyordu. Briar onu acımasızca kullanmama bayılıyordu.

Bacakları titremeye başladı ve tüm bedeni gevşedi. Çığlık atmaya çalışırken aletimin üzerine boşalmış, kadınlığı etrafımda kenetlenmişti. Plastiği tamamen bıraktım. Elim onu kavramak için hızla kalçasını buldu ve kendi orgazmımın peşine düşerken acımasızca içine girdim.

Kalçasındaki elim kafasına doğru ilerledi. Bal sarısı saçlarından bir tutamı yakalayıp yukarı doğru çekiştirdim. Başı yana eğilmiş, bitkin yüzü kızarmıştı. Bakışlarımız aynadan birbirine kenetlendi. “Benim,” diye inledim.

“Senin,” dedi mırıldanarak.

Orgazmım beni ele geçirmişti. Tam geri çekildiğimde yoğun, sıcak menilerim sırtını boyadı. Kasılıyor, zonkluyor ve titriyordum. Saçlarını tutarak omzunun üzerinden bana bakması için kafasını eğdim.

Dudaklarımı sıcak ağzına bastırdığımda dilim içeri daldı ve tüm duygularımı serbest bıraktım. Bunun onu yakınımda, yanımda tutmaya yeteceğini umuyordum.

“Sonsuza dek, küçük hırsız.” Altdudağını ısırdım. “Bu sonsuza dek sürecek.”

Tıpkı ormanda benden kaçtığı gece olduğu gibi kalp atışlarını duyuyordum. Karanlık için atıyordu. Benim için atıyordu.

Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken kalbimi dinledim.

Briar’ın ritmine ayak uydurmasını dinledim.

Yalnız kalmaya mahkûm iki kalp birbirini bulmuş, el ele vermişti ve atmaya devam ediyorlardı.

Birlikte.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Hırsızlıktan Kundakçılığa

Briar

Eğer bir tane daha hoş geldin posterini görürsem kahvemi üzerine fırlatacaktım.

Noel tatili bitmişti, bu da istediğim kadar uyumak yerine sabahın köründe uyanacağım anlamına geliyordu. İzinli olduğum üç haftadan sonra uyku düzenimi normale döndürmek aylarımı alacaktı.

Lyra ve Alistair yüzünden sabah beşten önce neredeyse hiç uyuyamamıştım. Sevgilim de en yakın arkadaşım da birer gece kuşuydu ve beni karanlık tarafa çekmişlerdi.

Şimdi ilk dersimin amfisine çıkan basamakları tırmanırken Lyra önümde sanki hiç uykusuz değilmiş gibi sekerek ilerliyordu. Bu yıl ikimiz de yabancı dil dersi alıyorduk ve neyse ki aynı profesöre denk gelmiştik.

Sandalyeye çöküp başımı önümdeki sıraya yasladım. Ardından gözlerimi içerideki parlak ışıklardan korumak için elimle yüzümü kapattım. Tek istediğim yatağıma kıvrılıp uyumaktı.

Üstelik Alistair'ın *sweatshirt*'ü beni uyanık tutmak konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

Kumaşa sinen kokunun tek yaptığı beni daha da ısıtmaktı, bu da daha çok uyumak istememe neden oluyordu.

Bana saat ona kadar dersi olmadığını söylediğinde ciddi ciddi ona bir ders kitabı fırlatmayı düşünmüştüm. Sabahın sekiz buçuğuna Latince dersi koymanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündüyse gidip bir çukura düşmeliydi.

“Uykusuzluktan öleceğim,” diye inledim.

“Bunu yapmasan iyi edersin. Ölürsen Alistair depresyona girip hepimizin hayatını oldukça zorlaştırır.” Başımı hafifçe kaldırdığımda Rook'un morarmış bir göz ve patlamış dudağıyla yanımıza oturduğunu gördüm.

“Umarım diğer taraf senden daha kötü görünüyordur,” dedi Lyra.

Rook bize yamuk bir sırtış gönderip omuz silkti ve arkasına yaslandı. Kıyafetine parfüm gibi yapışan keskin ot kokusunu alabiliyordum, kenarları kızarmış gözleri iyice dikkat çekiyordu.

Lyra ve ben, diğer çocuklarla yavaş yavaş arkadaş olmaya başlamıştık. Yavaş dememin sebebi Thatcher'la aramızda hâlâ bir sevgi-nefret ilişkisi olmasıydı. Bazen onu boğarak öldürdüğümü hayal ediyordum, bazen de arkadaş gruplarının onsuz nasıl olacağını bile düşünemiyordum.

Bütün bir günü Thatcher'ın evinde geçirmiş, Noel için gelen büyükannesi ve büyükbabasıyla tanışmıştım. Gerçekten hayatımın en tuhaf günüydü. Tanıdığım en kaotik, en hasarlı dört adam, May adında ufak tefek bir hanımefendinin karşısında birer beyefendiye dönüşmüşlerdi.

Bu da ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, her birinin bir ruhu olduğunun kanıtıydı.

Profesörümüz içeri girmek için bu anı seçti. Hepimizin ba-

kışları önce ona, sonra da yazmaya başladığı tahtaya odaklandı. Latince kelimeler uykusuzluktan, aynı zamanda da anlamadığım için kafamda iyice birbirine girmişti.

İkinci dönem nihayet başlamıştı. Bu benim için yeni bir dizi ders, geleceğime bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu. Ancak her zaman bilinmeyene adım atmak da demekti.

Son birkaç hafta ne kadar normal gibi gözükse de Alistair'ın arkadaşlarıyla dışarı çıktığında ne yaptığını biliyordum. Ponderosa Springs'in belediye başkanını yerin dibine sokacak bir plan üzerinde çalışıyorlardı.

Ancak artık işin içinde bunu araştıran dedektifler de vardı. Riskler artmıştı. Bu beni tedirgin etse de onları fazla etkilemiyordu. Ne yaptıklarını biliyorlardı ve zamanı geldiğinde bu hareketlerinin bedelini ödemeye hazırlardı.

Gözlerimi kısarak tebeşirle yazılmış kelimeleri okudum.

*Temet nosce.**

“Bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?” diye sordu profesör. Orta yaşlı, başarılı görünen bir kadındı. Cesur bir şekilde el kaldıran biri var mı diye amfiyi taradı.

Sessizlikten başka cevap gelmediğinde iç geçirdi. Bize çevirisini yapmaya hazırlandığı sırada amfinin kapısı ağır bir gıcırtilayla açılarak kadını böldü. Meraklı olmak, bilinmeyeni keşfetmek, ortaya çıkarmak istemek insanın doğasında vardı.

Bu yüzden herkes başını çevirip geç kalan kişiye baktı.

Karşımızdaki genç kızın kızıl-sarı saçları omuz hizasında, küt bir şekilde kesilmişti. Göğsüne yakın tuttuğu kitaplarla içeri girerken kısa tutamlar omuzlarının üst kısmını okşuyordu. Uğruna adam öldürebileceğim bir zarafet ve kadınsılıkla yürüyordu. İlgimi çeken şey onun güzelliği değildi, sınıftaki herkesin nefesinin kesilmesi ve kıza karşı bakışlarıydı.

Herkes resmen donup kalmış, bakışlarına karşılık vermek

* (Lat.) Kendini bil. (ç.n.)

dışında ne yapacağını bilemeyen zavallı kızı izliyorlardı. Sanki bir hayalet görmüşlerdi.

Lyra'ya doğru eğildim. "O kim?" diye sordum fısıldayarak. Duvardaki saatin tik taklarını duyabiliyordum.

Bir.

İki.

Üç.

"Sage Donahue."

Rook

Çocukken sizi ateşe dokunmamanız konusunda uyardıklarını hatırlıyor musunuz?

Bunu yapmaya devam ederseniz yatağa işeyeceğinizi ya da daha da kötüsü canınızın yanacağını söylerlerdi. Bu uyarılardan sonra çitirdayan sıcaklıktan korkarak büyürdünüz çünkü ona dokunursanız sonuçlarına katlanacağınızı bilirdiniz.

İşte o ateş bendim. O alev. Yangın.

Hayal bile edemeyeceğiniz kadar öngörülmezdim. Beni evcilleştirmek imkânsızdı. Söndürülemezcek kadar yüksek, yoğun ve sıcak bir yangındım.

Benimle oynarsanız yanardınız. Canlı canlı kavrulurdunuz... Geriye sadece kızarmış teniniz ve size beni hatırlatacak kabarcıklar kalırdı.

Ağzımdaki kibrit çöpü, dişlerimin arasında ortadan ikiye ayrıldı. Sınıfta çıkan tek ses buydu.

Önce beni uyuşturan şeyin ot olduğunu düşündüm, beynim bana iğrenç bir oyun oynuyor olmalıydı. Fakat diğer herkes halüsinasyonumun içine hapsolmuş gibi görünüyordu. Bu da en kötü kâbusumun sikik hayatıma geri döndüğü anlamına geliyordu.

O geri dönmüştü.

Lyra ve Briar yanımda oturmuş, herkesin dikkatini üzerine çeken yeni öğrenci hakkında fısıldaşıyorlardı.

Evet, eskiden bu konuda gerçekten iyiydi. Her zaman elime dolanmış alevler gibi görünen o doğal çilek rengi saçlarıyla, herkesin gözbebeği idi.

Herkesin gözdesi. Kraliçesi. Mezuniyet balosunun favorisi. Ben söküp atmadan önce dişlerimin arasına sıkışmış o şekerdi. Ondan nefret eden tek kişi olduğuma emindim çünkü muhtemelen onu gerçekten tanıyan tek kişi bendim.

Bayan Mükemmel kendi şeytanlarına sahipti. Dolabında sakladığı iskeletleri vardı. Birinin bunları öğrendiğini düşünürse ölürdü.

Boş ve acımasız mavi gözleri benimkilere kaydığında elimin seğirmeye başladığını hissettim. Mavi gözleri karşılaşabileceğiniz en sıcak alevler gibiydi ve o ateşle oynamanın nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

Bakışlarımı ondan ayırmayı reddederken kaslarımda biriken gerginlik arttı. Çakmağımı kapıp burayı ateşe vermeme ramak kalmıştı. Bu odaya getirdiği tüm anıları da beraberinde yakmaya hazırdım.

Gölgeler gibi etrafımda dans eden o amları kül edebilirdim. İçimdeki dürtü gitgide artıyordu.

Bu benim bir parçamdı.

Bir şeyleri yakmak için doğmuştum.

İnce yapılı vücudu, solgun tenine serpilmiş alev rengi çilleri, kalp şeklindeki dudakları...

Benim en büyük sırrımdı.

En büyük hatamdı.

Bir zamanlar kötü anılarımı küle çeviren kız, şimdi onları körükleyen benzine dönüşmüştü.

ÇALDIĞIMIZ YALANLAR

Yarın kuşlar yine ötecek, Sage.

Son konuşmamızda bana söylediği cümleyi zihnimde tekrar ettim.

Ve ben her birini ateşe vereceğim.

Son

TEŞEKKÜR

Yaratıcılık açısından bu kitap benim için yazması en kolay olanıydı. Bu fikir birkaç yıldır aklımdaydı ve bunu kâğıda dökülebilmek daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bu dünya, yarattığımı söylemekten gurur duyduğum bir şeydi. Bu karakterler ve tüm kusurları benim için çok şey ifade ediyor. Umarım onları sevmişsinizdir.

Fletcher, silahlar konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Farklı bıçak türleri hakkında nasıl bu kadar bilgili olduğunu hâlâ bilmek istemiyorum.

B, Noah ve Clay'e; işkence sanatı, cinayet ve hayatın karanlık tarafı konusunda bana rehberlik ettiğiniz, Google'ın cevap veremediği sorularıma her zaman cevap verdiğiniz için teşekkür ederim.

Melisa, her zaman istediğim arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Asla yanımdan ayrılmadığın için. Bir kadın, bir arkadaş ve bir anne olarak sahip olduğun güç beni her defasında etkiliyor. Sana ne kadar teşekkür etsem az.

Saffron, sana kimin daha çok teşekkür etmesi gerektiğinden emin değilim. Benim mi, yoksa okuyucularımın mı? Bana bu hikâyeyi yazmam ve sanatıma inanmam için gereken cesareti verdin. Arkadaş olduğumuz için sonsuza dek minnettarım.

Steph, ben heyecanlandığımda heyecanlandığın için teşekkür ederim. Her zaman ne söyleyeceğini bildiğin ve bu yolculukta benimle birlikte olduğun için.

Kabilem, Stevie, Kristin, JC, Kat'e; siz hanımları ölesiye seviyorum. Telefonuma cevap verdiğiniz tüm geceler için, tüm Zoom toplantılarımız için size borçluyum.

Amber, Mary, Jen, Autumn, Jess; bir kızın isteyebileceği en iyi beş Beta okuyucu.

Bu kitabın bir araya gelmesine yardımcı olan herkese, harika kapak tasarımcıma, editörlere, formatçılara, yukarıdakilerin hepsine teşekkür ederim.

Ve tabii ki, benimle karanlıkta yolculuk etmekten korkmayan siz okuyucularıma. Hokeyden bir *rock* yıldızına ve şimdi de buna. Okuduğunuz her kelime, sevdiğiniz her sayfa, beni size biraz daha âşık ediyor. Hayallerimin gerçekleşmesinin sebebi sizsiniz derken çok ciddiylim. Teşekkür ederim ve her zamanki gibi,

Tüm sevgilerimle,
MJ